

Bích Linh Ma Ảnh

Contents

Bích Linh Ma Ảnh	2
1. Hồi 1 Nan Y Kỳ Bệnh	3
2. Hồi 2 Thân Long Kỳ Hiệp	7
3. Hồi 3 Suy Tôn Vô Lâm Tôn Chủ	16
4. Hồi 4 Hai Quái Nhân Đánh Cờ	24
5. Hồi 5 Ngũ Long Kim Kiếm	30
6. Hồi 6 Bức Bách Đối Phương Cuồng Sinh Giở Thủ Đoạn	37
7. Hồi 7 Độc Kinh Văn Bí Kiếp Giữa Sống Chết Một Giây	42
8. Hồi 8 Chôn Cất Nghĩa Mẫu Quyết Chí Tầm Sư	49
9. Hồi 9 Bày Kế Trị Bệnh Kim Bồn Hứng Huyết	54
10. Hồi 10 Gắng Công Luyện Võ Độc Hạ Thiên Sơn	58
11. Hồi 11 Lôi Đình Sơn Trang Kinh Văn Di Sự	63
12. Hồi 12 Dùng Kế Mọn Nhử Thù Nhân	69
13. Hồi 13 Sát Cuồng Sinh Lão Tăng Nguy Di	74
14. Hồi 14 Già Biệt Thiếu Nữ Trở Về Quê Nhà	82
15. Hồi 15 Nói Rõ Nguồn Cơn Cha Con Ly Biệt	89
16. Hồi 16 Giữa Lễ Thọ Tưng Bừng Trịnh Kiếm Hồng Vắn Tội	96
17. Hồi 17 Phá Tiệc Rượu Quần Hùng Phẫn Nộ Dùng Chương Đánh Tiên Vườn Ra Tay	102
18. Hồi 18 Nhất Hổ Chọi Quần Hồ	109
19. Hồi 19 Trúng Độc Thảo, Kiếm Khách Thân Vong	116
20. Hồi 20 Chết Mạng Tiên Vườn Quái Phụ Xuất Hiện	120
21. Hồi 21 Đi Vào U Cốc Đại Chiến Ma Tinh	126
22. Hồi 22 Thấy Minh Lâm Nguy Liên Tung Độc Khí	130
23. Hồi 23 Lọt Vào Hang Sâu Anh Hùng Bị Nhốt	133
24. Hồi 24 Thoát Vòng Lao Lý Kẻ Chết Hồi Sinh	138
25. Hồi 25 Bích Linh Lão Tăng	142
26. Hồi 26 Vô Tình Tiết Lộ Đại Thần Bảo Kinh	147
27. Hồi 27 Tìm Chân Lý Bảo Kinh	150
28. Hồi 28 Hồng Quân Kiếm Trận	153
29. Hồi 29 Khơi Nguồn Tâm Sự	156
30. Hồi 30 Anh Hùng Bị Khốn	160
31. Hồi 31 Xuân Tinh Phát Động	164
32. Hồi 32 Tiệc Rượu Chia Tay	168
33. Hồi 33 Gieo Gió Gặt Bão	176
34. Hồi 34 Thoát Nguy	181
35. Hồi 35 Hai Thái Trí Đại Sư	184
36. Hồi 36 Thái Trí Thứ Ba Xuất Hiện	191
37. Hồi 37 Linh Quang Ngộ Kiến	198
38. Hồi 38 Mưu Thâm Chước Độc	203
39. Hồi 39 Dùng Độc Bị Độc Hại	210
40. Hồi 40 Đèn Ma Và Hố Xương Người	218
41. Hồi 41 Lâm Nguy	224

42. Hồi 42 Tự Minh Chôn Xác	228
43. Hồi 43 Tìm Thiên Sơn Ngọc Dịch	232
44. Hồi 44 Sang Máu Cứu Mạng	236
45. Hồi 45 Bị Khốn Nơi Thiên Sơn	243
46. Hồi 46 Phong Lưu Giáo Chủ Thọ Nạn	249
47. Hồi 47 Thoát Nạn	252
48. Hồi 48 Mưu Sự Bất Thành	256
49. Hồi 49 Người Xưa Dưới Kính	261
50. Hồi 50 La Hán Đường, Chín Phái Đứng Chứng	265
51. Hồi 51 Trùng Vây	268
52. Hồi 52 Mượn Bánh Xe Dao Phá Trận Thế	272
53. Hồi 53 Giáng Long Phục Trận	277
54. Hồi 54 Xông Hương Mê	283
55. Hồi 55 Thả Trùng Độc Uy Hiếp Thiếu Lâm	285
56. Hồi 56 Thái Thông Tương Kế Tựu Kế	290
57. Hồi 57 Hiệp Khách Trừ Lão Tăng	295
58. Hồi 58 Liệt Đường Đạo Trưởng Phát Giác Âm Công	299
59. Hồi 59 Trị Bệnh Mất Trí	304
60. Hồi 60 Lại Một Ma Tinh Biết Hối Cải	310
61. Hồi 61 Một Lời Định Ước	316
62. Hồi 62 Âm Ma Hỏa	319
63. Hồi 63 Dùng Kế Giải Vây	325
64. Hồi 64 Cứu Đại Môn Phái Mắc Kế	330
65. Hồi 65 Con Đường Chết	333
66. Hồi 66 Đặt Cạm Bẫy Trong Quỷ Điện	337
67. Hồi 67 Vực Sâu Chết Người	339
68. Hồi 68 Quái Nhân Một Mắt	343
69. Hồi 69 Khó Thoát	345
70. Hồi 70 Chết Mạng	348

Bích Linh Ma Ảnh

Giới thiệu

Thể loại: Kiếm hiệp Nguồn: Sưu tầm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bich-linh-ma-anh>

1. Hồi 1 Nan Y Kỳ Bệnh

Thế mà nơi đây lại có một ngôi nhà, thì người sống trong ngôi nhà là người mai danh ẩn tích nên mới tìm vào chốn này để yên thân.

Căn phòng giữa của ngôi nhà, ngọn bạch lập được thấp sáng chiếu rọi qua những quỳen sách đủ loại chất thành từng ngăn. Thoạt trông, người ta có thể đoán chủ nhân của ngôi nhà nếu không là một bậc danh y lý số thì cũng là người của Nho gia thế phiệt.

Nhưng lạ thay.....

Trong căn nhà khá đồ sộ thế ấy lại không có một chiếc ghế hay chiếc bàn nào cả. Chính giữa ngôi nhà chỉ đặt vồn vẹn có một chiếc mộc đài khá to lớn. Trông nó chẳng khác nào chiếc quan tài khổng lồ.

Vật gì để trong mộc đài?

Điều này chỉ một mình chủ nhân căn nhà biết rõ mà thôi.

Cách mộc đài độ hơn trượng là chiếc giường bằng gỗ đơn sơ, trên giường có hai người, một già, một trẻ đang ngồi tĩnh tọa tập trung tất cả thần lực vào bàn cờ tướng.

Nét nhặt lão già cũng như thiếu niên đều bọc lộ vẻ ngỗ ngại lung lăm.

Thình lình, một cơn gió thổi tạt qua làm cho ngọn bạch lập ngã tắt phụp.

Trong nhà tối đen như mực, không còn phân biệt được gì cả, một giọng nói khàn khàn của lão già bảo thiếu niên :

- Hài nhi! Mau đốt đèn lên. Nước cờ này thật là hệ trọng.

Lão già nhắc đi nhắc lại nhiều lần, thiếu niên vẫn im lặng, không nghe tiếng trả lời. Lão hốt hoảng :

- Con..... con làm sao thế?

Lão già vừa dứt thì nghe một tiếng phịch rồi tiếp theo xác cậu thiếu niên cứng đờ.

Thiếu niên rên lên mấy tiếng rồi lặng im.

Lão già vội vã đốt đèn lên, khi ánh sáng trở lại thì thấy thiếu niên mặt mày tím ngắt, miệng há hốc, trông rất dễ sợ. Mãi một hồi lâu, lão già mới bật thành tiếng :

- Trời ơi! Con... con bỏ cha mà đi sao? Trời! con... con...

Tiếng của lão gào lên thật thảm não, lẫn át cả tiếng gió rít vù của đêm khuya. Nước mắt lão tuôn lã chã xuống đôi má hóp nhăn nheo biểu lộ vẻ đau đớn khôn cùng.

Đột nhiên lão ngưng khóc. Hai bàn tay lão xòe ra :

Xẹt! xẹt!

Cử chỉ của lão thật lạ lùng chỉ thoáng cái, lão đã điểm hết tất cả sinh mạch của thiếu niên, nhưng chẳng thấy thiếu niên phục hồi sinh lực.

Đoạn lão thò tay vào túi lấy lọ bích ngọc rồi nhỏ vài giọt nước dỏ vào miệng thiếu niên. Với thứ nước cấp cứu này, lão hy vọng cứu được sinh mạng đứa con yêu quý nhất đời của lão.

Chờ đợi giây lâu, lão cũng không thấy gì hiệu quả.

Lão thở dài một tiếng não lòng, miệng lẩm bẩm :

- Thế là nó đi theo mẹ nó rồi! Nước mắt lão mỗi lúc tuôn ra một nhiều.

Lão ôm đầu rên rỉ :

- Con ơi! Mười tám năm trời cha rất sợ gặp phải cái ngày hãi hùng này, nay nó đến rồi! Cha đành phải chịu vậy. Cha không ngờ thuốc độc thảo ấy.....

Nói đến đây lão vụt nín bật, đầu ngẩng cao lên, mắt đăm đăm hướng về phía mộ đài, mặt lộ nét bi thương chen lẫn nỗi uất hận vô cùng kỳ dị, khiến người trông thấy cũng phải thương tâm mà cũng vừa run sợ.

Lão khẽ rung vai một cái, thân ảnh liền bay xẹt về phía mộ đài.

Khi thân ảnh gần chạm vào mộ đài, lão vội chìa hai tay chống lên nắp mộ đài, người lộn ngược lên trên. Té ra, hai chân lão bị tàn phế chỉ còn hai mảnh da khô dính lủng lẳng.

Tiếp đó, tay phải lão khẽ bấm vào nút nhỏ dựa góc mộ đài. Chỉ nghe vài tiếng rè rè phát ra, nắp mộ đài từ từ bật mở để lộ bên trong một chiếc quan tài bằng thạch anh trong suốt.

Một mùi hương trầm từ trong mộ đài được dịp xông lên khắp cả căn phòng thơm ngào ngạt, khiến người ngửi đến đều cảm thấy sảng khoái tâm hồn.

Trong quan tài, một thiếu phụ tuổi độ hai mươi bảy, hai mươi tám, nằm ngay ngắn như người đang ngon giấc ngủ. Lão nhìn vào quan tài một hồi lâu rồi khẽ kêu :

- Vô Trân! Em đã bỏ anh mà đi... Bây giờ đến thằng Hồng, con chúng ta lại cũng bỏ anh mà đi...

Lão nghẹn ngào nói tiếp :

- Ngày trước khi em đi dự cuộc hẹn ước với Lôi Đình kiếm khách Đỗ Thiên Uy về nhà được vài tháng thì hạ sinh ra nó. Đứa con trai của chúng ta chào đời là em đã tắt thở...

Nói tới đây, đôi mắt già nua của lão mờ to ra như thu hút cả một trời uất hận.

- Sau cái chết của em, anh rất phần uất thề quyết vì em mà báo thù. Không ngờ trong lúc luyện công anh bị hỏa tẩu nhập ma thành tàn tật thể này. Anh quá buồn nản định chết theo em cho trọn nghĩa tào khang. Song chợt nhìn lại đứa con...

Lão ngừng lại nuốt ực nỗi nghẹn ngào vào lòng, rồi tiếp :

- Rồi mười tám năm qua, anh ẩn mình vào nơi thâm sơn cùng cốc này nuôi dưỡng nó. Anh hy vọng sau khi nó khôn lớn, anh sẽ nói rõ cái chết của em, để nó đi trả mối thù bất cộng đái thiên này.

Nói tới đây, cổ lão như nghẹn lại. Mãi một hồi lâu đôi môi lão mới mấp máy :

- Nhưng nào ngờ, thứ độc thảo kẻ thù ám hại em đã di truyền qua đứa con chúng ta. Anh dùng tất cả tài học của anh đem ra chữa trị mà chẳng thu lượm được kết quả mong muốn. Nay thì nó đã theo em rồi.

Trước cảnh gia đình tan nát, vợ chết, đứa con yêu quý nhất đời của lão mà lão nuôi bao hy vọng, nay cũng đã tiêu tan.

Lão thở dài thất vọng :

- Vô Trân! Cảnh nhà như vậy, bản thân anh thế này thì làm sao báo thù cho em. Em hiểu dùm anh mà tha lỗi cho anh.

Dứt lời tay phải lão giơ lên toan quạt chuông vào đầu tự vận.

Đột nhiên tiếng rên ư ư đập vào tai lão. Lập tức lão rút tay về và kinh ngạc đến độ không nói được tiếng nào..

Lão lệ làng phóng mình trở về bên cạnh đứa con xem kỹ lại bát mạch kinh kỳ của thiếu niên.

Lão mừng rỡ kêu lên :

- Ồ! Kỳ lạ! Kỳ lạ! Nó còn sống.

Lão vội vàng truyền công lực và chà xát, nắn bóp khắp thân thể đứa con.

Lão buột miệng nói :

- Thật là kỳ lạ? Nó có thể sống thêm được sáu mươi ngày nữa.

Ngừng lại giây lát ra chiều nghĩ ngợi, lão tiếp :

- A, té ra chất độc thảo gai tím này là một thứ thực vật hiếm có trên đồi, nó không châu lưu khắp cơ thể như bao nhiêu chất độc khác mà lại chỉ tích tụ vào một chỗ đơn điền.

Nói xong, lão buông ra tiếng thở dài náo ruột.

Bỗng dưng, tay lão giơ cao lên :

- Chỉ có cách này mới làm nó hết đau khổ...

Nhưng lão kịp nghĩ vội để tay xuống, miệng lẩm bẩm :

- Sớm muộn gì nó cũng chết, song ta dẫu nữ làm vậy được. Thôi đành để nó sống được ngày nào hay ngày ấy. Ta sẽ cho nó đi ngao du... Như thế ta khỏi phải chứng kiến cảnh đau lòng...

Lão già không dám nghĩ thêm nữa. Lão lặng thinh, mặc cho tâm hồn cấu xé, mặc cho nước mắt tuôn ra.

Thình lình, ngay khi đó, một giọng nói thanh thanh vọng vào tai lão :

- Cha? Sao cha khóc?

Lão già giật mình, lúng túng đáp :

- A! Cha... cha đâu có khóc!

Dứt lời, lão lấy tay áo che lấp khuôn mặt đầm lệ.

- Cha! Cha không khóc, sao lại có nước mắt? Việc gì vậy hả cha?

- À! Vừa rồi cha nhóm lửa thấp đèn bị khói làm cay mắt, chớ có việc gì mà phải khóc đâu.

Lão già chối một cách ngon lành và có lý khiến con ông cũng phải tin là thật.

Giây lâu, lão làm ra vẻ tươi cười nói :

- Lúc nãy con thấy trong người thế nào?

- Thừa cha chẳng có gì lạ cả. Con chỉ thấy hơi choáng váng mặt mày rồi thì... con không biết gì nữa.

Lão già vỗ nhẹ vào vai thiếu niên :

- Có lẽ tại ngồi đánh cờ lâu nên chóng mặt chứ gì?

Thiếu niên cãi lại :

- Không đâu cha à! Con đánh đâu có mệt. Con còn muốn đánh thêm vài ván nữa kia mà.

Lão già lắc đầu :

- Thôi để khi khác, vả lại trời cũng đã khuya rồi.

Ngừng lại một chút, lão đưa mắt nhìn thiếu niên rồi ôn tồn nói :

- Hồng nhi! Từ nhỏ tới lớn chưa có dịp đi ra ngoài ngao du ngoạn cảnh phải không?

- Vâng!

- Nay cha cho phép con được tự do đi ngao du đó đây cho biết với người ta.

Thiếu niên mừng rỡ nói :

- Thật hả cha?

- Phải! Con muốn đi đâu tùy thích.

Nghe nói vậy, thiếu niên lộ hẳn nét hân hoan ra mặt, nhưng thoáng nhìn qua đôi chân tàn tật của lão già, chàng xấu mặt nói :

- Thôi con không đi đâu.

Lão già kinh ngạc :

- Tại sao con không đi?

- Con không thích, hơn nữa con phải ở nhà hầu hạ cha.

Lão khoát tay nói :

- Khỏi cần, cha tuy hai chân tàn phế, nhưng trong người còn khỏe mạnh, con bắt tất bận tâm, vả lại ở nhà có tội tổ, con đừng vì cha mà cãi lời.

Dứt lời lão móc túi lấy ra hai trăm tấm vàng lá đưa cho thiếu niên và nói :

- Con cầm lấy số vàng này làm lộ phí.

- Thưa cha! Cha cho nhiều quá con xài sao hết?

- Sao lại không hết, thiếu gì cách tiêu xài.

Thiếu niên mỉm cười nói :

- Thưa cha! Nếu trên đường đi gặp người hoạn nạn nghèo khó, con có thể đem số vàng này cho họ được không?

Lão già gật đầu :

- Tốt lắm! Con nói rất đúng ý cha!

Trước kia lão được tiếng là người trọng nghĩa khinh tài, thấy kẻ hoạn nạn đói rét thì thương và coi như chính mình đang ở cảnh ngộ của họ. Bây giờ đứa con của lão tâm ý cũng giống lão không khác mấy may. Quả đúng con nhà tông không giống lông cũng giống cánh.

Nghĩ tới đó lão bất giác thở dài nghĩ thầm :

- Với bản tánh đôn hậu như nó vậy mà chỉ sống thêm có sáu mươi ngày ngắn ngủi nữa thì thật là đau đớn...

Lão muốn gào thét cho thấu trời xanh cho vơi nỗi bi hận đang chứa nặng trong lòng nhưng lão kịp trấn tĩnh lại được.

- Thưa cha con phải đi trong bao lâu?

Lão già ngẩng đầu lên đáp :

- Tùy con!

Thiếu niên ngạc nhiên hỏi lại :

- Tùy con?

- Đúng rồi! Nhưng ít nhất cũng ngoài hai tháng, hay càng lâu hơn cũng được, cha không có gì phiền trách con đâu con đừng sợ.

Thiếu niên mừng rỡ, vỗ tay reo lên :

- Thế thì tuyệt quá! Con sẽ đi khắp danh lam thắng cảnh trong thiên hạ. Con sẽ....

Lão già chặn lời hỏi :

- Con sẽ gì?

Thiếu niên cười nói to lên :

- Con sẽ tìm sư học võ, và biết đâu con sẽ thành một cao thủ khét tiếng lừng danh trong chốn võ lâm phải không cha?

Nghe thiếu niên nói thế, lão già hét lớn :

- Không được! Tuyệt đối không được!

Thiếu niên kinh ngạc hỏi :

- Thừa cha! Tại sao không được!

- Ta bảo không được là không được!

- Con thiết nghĩ võ học trước là phòng thân, sau là đủ tài sức đem ra giúp đời, chứ con dám ỷ mình là người có võ nghệ rồi đi làm điều gian ác chi đâu mà cha sợ.

Lão già nghiêm sắc mặt nhìn thẳng vào đứa con nói :

- Con muốn cãi lệnh ta phải không?

Thiếu niên lo sợ đáp :

- Con đâu dám!

Lão già nghiêm giọng nói :

- Vậy thì con hãy nghe đây! Lệnh cha là lệnh trời, con biết chưa?

Nói xong lão cảm thấy mình quá nghiêm khắc một cách vô lý, nhất là nhớ đến mạng sống của đứa con chỉ vòn vẹn có sáu mươi ngày làm lão càng chạnh lòng, nước mắt muốn bật tuôn ra.

- Hồng nhi!

- Dạ!

- Cha nói thế thôi! Nếu con có muốn luyện tập võ nghệ thì tự ý. Có điều cha muốn con đi chơi khắp đó đây hầu kiến thức mở mang trước đã. Còn việc con muốn luyện võ theo cha thì chưa vội lắm.

- Vâng con xin tuân lời cha, và sáng mai con sẽ cáo biệt cha.

Dứt lời thiếu chợt quì xuống lạy lão già một lạy. Nhưng lão già đỡ dậy nói :

- Khởi cần lễ nghia, miễn con nghe lời cha là được rồi.

Thiếu niên vội nói :

- Xin cha vui lòng nhận lễ cho.

- Nếu con muốn thì hướng qua lạy mộc đài kia đi.

Nghe ông lão nói thế, thiếu niên hết sức lấy làm lạ, nhưng lệnh cha là lệnh trời, chàng không dám cãi.

Lập tức chàng hướng về mộc đài lạy một lạy.

Rồi chàng quay lại lạy cha một lạy....

Sáng sớm hôm sau thì chàng lên đường ngao du sơn thủy...

Xem tiếp hồi 2 Thần Long Kỳ Hiệp

2. Hồi 2 Thần Long Kỳ Hiệp

Đi qua nhiều trấn, đã gần tới tòa cổ miếu rồi dừng lại.

Bỗng nhiên có hai bóng đen xuất hiện đằng trước.

Một giọng nói khàn khàn của một trong hai bóng đen vang lên :

- Có phải ngôi cổ miếu này không?

Giọng thanh hơn đáp :

- Đúng! Thằng già kia có phải ở trong đó không?

- Lẽ dĩ nhiên!

- Vậy còn chờ gì mà ta không vào?

- Không được!

- Cái gì không được? Sợ thì để ta...

Lời chưa dứt thì một cánh tay của bóng đen kia đưa ra cản :

- Đừng nóng nảy.

- Tại sao?

- Lão ấy không phải dễ ăn hiếp đâu.

Ngưng một chút, bóng đen kia nói tiếp :

- Hồi trước lão ấy chỉ dùng có hai ngón tay đánh ta ói máu phải bỏ chạy. Bây giờ nên cẩn thận.

Bóng đen nọ nói chưa dứt, bóng đen kia cướp lời :

- Vậy sao huynh nói là lão nay đã kiệt sức? Hơn nữa, hiện giờ ta có Thập Đại Ma Tinh hiệp lực còn sợ cái gì?

- Nay, nên nhớ rằng trong Thập Đại Ma Tinh còn tám người nữa chưa đến kịp. Huống hồ anh mười “Huyết Thủ Cuồng Sinh” hành động nay đây, mai đó.

- Hừ! Rầy rà quá! À, hình như Lão Ma cũng muốn đoạt “Đại Thần bảo kinh” phải không?

- Lão Ma nào? Có phải nhà người muốn nói Phong Lưu giáo chủ?

Bóng đen thấp nhỏ nghe nói lộ vẻ bức tức quát :

- Hừ! Đừng giả vờ. Ta nói Lão Ma...

- Thì ra người muốn nói lão Bích Linh Ma Ảnh?

- Vậy chớ còn ai?

Bóng đen to lớn lo sợ nói :

- Ráng giữ miệng, giữ mồm, không khéo có ngày bỏ mạng vì lão ấy đó.

Dứt lời, y nhìn trước nhìn sau rồi tiếp :

- Lão ấy hóa trang trăm hình vạn ảnh, xuất nhập bất thần, khó ai hiểu lão cho nổi. Bọn mình theo lão hơn mười mấy năm trời, chẳng rõ dung mạo thật của lão.

Nói đến đây, y hạ thấp giọng :

- Nếu này giờ lão ấy ở gần đây..

Bóng đen thấp nhỏ ngắt lời :

- Thì càng tốt chứ sao?

- Nhưng đến lão ấy cũng ít hy vọng chiếm được “Đại Thần bảo kinh” thì đừng nói chi bọn mình.

Bóng đen to lớn rùng mình một cái nói :

- Thôi chuồn đi cho yên thân.

- Hừ! Vậy mà cũng mang danh là “Bắc Thiên Cự Ma”. Cự Ma gì mà tính nhát như khỉ.

Bắc Thiên Cự Ma đưa tay lên môi nói :

- Suýt! Đừng lớn tiếng chớ!

- Bây giờ người tính thế nào? Không lẽ tới đây rồi về.

- Về? Về thì ức thật.

Bóng đen kia thúc hồi :

- Lẹ lên, ta không thể chờ lâu hơn. Nếu người sợ ta vào một mình vậy.

Dứt lời, y cười khoái chí :

- Hi hi! Nếu ta lấy được Đại Thần bảo kinh thì chức Tôn chủ võ lâm phen này thuộc về ta. Ta sẽ trở nên một cao thủ siêu quần bạt chúng, giang hồ các giới làm gì địch nổi. Hi hi...

Ngừng một chút, hai mắt y hướng qua bóng đen cao lớn nói :

- Còn như cả hai bọn ta lấy được thì... ha.... ha...

Lời nói y chưa dứt, Bắc Thiên Cự Ma lộ vẻ hoảng sợ chận :

- Lão Bích Linh Ma Ảnh liệu bọn ta đối phó được không?

Bóng đen kia đáp mau :

- Thì người dùng cú “Lạc Diệt Hoàn Phong” thử coi.

Bắc Thiên Ma Cự không dám tự tin, liền hỏi :

- Nếu không thắng nổi thì sao?

- Chừng ấy ta về qui tụ “Thập ma” rồi tính.

Chữ “tính” vừa thốt ra khỏi miệng cửa bóng đen kia, đột nhiên, một cơn gió thổi mạnh làm rơi một chiếc lá. Lạ lùng nhất là chiếc lá ấy không rơi xuống đất mà lại bay vút vào trong tòa cổ miếu.

Thấy sự thể lạ lùng, hai bóng đen đâm ra hoảng sợ. Nhất là Bắc Thiên Cự Ma toàn thân run lên như người phát lạnh.

Riêng Nam Thiên Cự Quỷ thì lại hết sức bình thản, cho rằng sự kiện ấy là do gió gây ra, nên buột miệng khen :

- Tuyệt quá! Chẳng khác nào trò ảo thuật!

Lời chưa dứt, chiếc lá từ trong tòa cổ miếu vút bay trở ra đi lộn ngược ba vòng, thành linh đâm mạnh vào người Nam Thiên Cự Quỷ.

Soạt!

Một tiếng khô khan vang lên nhìn lại tay áo của Nam Thiên Cự Quỷ bị chiếc lá đâm thủng một lỗ lớn.

Sau khi đâm thủng tay áo của Nam Thiên Cự Quỷ, chiếc lá bẻ tan nát thành một lớp phấn xanh, từ từ loãng dần vào màn đêm và mất hẳn không để cho thấy di tích nào.

Sự kiện xảy ra quá đột ngột, ngoài sức tưởng tượng của hai tên ma đầu, làm họ kinh hoảng, thối lui về một bước phóng mình chạy đi mất dạng.

Vào giờ này, bên trong tòa cổ miếu vẫn im lặng như tờ.

Ngay chính điện, trên trang thờ, một ngọn bạch lập được thắp leo lét, không đủ sức soi sáng căn phòng.

Phía dưới trang thờ, cách xa hơn hai thước một lão già tóc bạc phơ đang ngồi trên sạp gỗ yên lặng, mặt lộ nét đau khổ tột cùng. Một hồi lâu, lão đứng lên, đi qua căn phòng đối diện, rồi khẽ gõ vào cánh cửa phòng hai tiếng.

Bên trong có tiếng thanh tao vọng ra :

- Xin mời vào!

Tiếp theo tiếng nói, cánh cửa vụt mở. Té ra trong phòng này là nơi thiếu niên đang trú ngụ.

Thiếu niên nhìn thấy lão già, vui cười nói :

- À! Thì ra là lão bá.

Lão già không nói một tiếng, lặng lẽ ngồi xuống giường mà hai mắt cứ nhìn chăm chú vào thiếu niên.

- Thừa lão bá, chẳng hay lão bá có điều gì dạy bảo.

Ông lão chớp mau đôi mắt nói :

- Lão phu muốn hỏi ý kiến công tử.

Thiếu niên từ tốn đáp :

- Thừa lão bá, cháu không dám.

Lão già nghiêm nghị đáp :

- Công tử đừng quá khiêm nhường, bình tĩnh nghe lão phu hỏi đây.

- Xin lão bá cứ nói.

- Chẳng hay tên họ công tử là gì?

Thiếu niên chớp lia đôi mắt đáp :

- Dạ, họ Trịnh tên Kiếm Hồng!

- Còn thân sinh công tử?

- Dạ, Trịnh Vũ Hùng!

Đột nhiên lão già biến sắc mặt, nhìn thẳng vào mắt thiếu niên nói :

- Sao? Công tử là con của Trịnh Vũ Hùng?

- Dạ phải!

- Quả ta đoán không sai.

Trịnh Kiếm Hồng ngạc nhiên hỏi :

- Lão bá nói gì?

Lão già nghiêm trang nói :

- Trịnh Vũ Hùng là bậc danh Nho, võ lâm song tuyệt, được tặng danh là “Phong Vân kiếm khách”, nhưng tiếc thay, mười tám năm nay, lão ấy không màng đến thế sự.

Nghe lão già nói một hơi dài nào là danh Nho, võ lâm song tuyệt, nào là “Phong Vân kiếm khách” làm Trịnh Kiếm Hồng ngỡ ngác, chả hiểu ắt giáp gì cả. Chàng lại tưởng lão già lẳng trí, nói sàm, làm chàng bật cười, nói :

- Thừa lão bá. Lão bá nói gì cháu không hiểu?

Lão già lộ sắc giận :

- Cái gì mà không hiểu. Ta nói thân phụ mi là bậc kỳ nhân chứ còn nói ai.

- Chắc lão bá nhầm người rồi.

Lão già kinh ngạc mở tròn đôi mắt nói :

- Ta lầm?

- Vâng! Cha của cháu chỉ là một phé nhân, suốt ngày nằm trên giường lấy sách làm vui. Nào có đi đâu được mà lão bá bảo là võ lâm kiếm khách. Có lẽ lão bá nhầm người thật đó.

Nghe Trịnh Kiếm Hồng nói, lão già khe khẽ gật đầu :

- Có lẽ ta lầm thật.

Dứt lời lão đưa bàn tay xương xẩu lên vuốt chòm râu bạc và mỉm cười bí mật :

- Bỏ qua chuyện ấy, bây giờ ta muốn hỏi công tử có biết võ nghệ không?

- Dạ không!
- Thật vậy sao?
- Thật vậy!

Rồi hình như thắc mắc điều gì, Trịnh Kiếm Hồng nhìn chăm chú vào lão già, nói :

- Lão bá hỏi cháu như vậy là có ý gì? Lão bá? Nhìn cháu, lão bá không biết sao?
- Ta thấy công tử có xương cốt thanh tú, tuy rằng không biết võ thật, nhưng chẳng lẽ không có người đề cập đến võ nghệ?
- Thưa không có.
- Thật đáng tiếc.

Nói xong, lão già đột nhiên đưa tay dè lên ngực. Một trận ho nổi lên, miệng mồm tuôn ra đầy máu.

Trịnh Kiếm Hồng hốt hoảng hỏi :

- Lão bá! Lão bá làm sao rồi?

Câu hỏi chưa dứt, lão già đã vận công chặn được cơn ho.

Lão đáp :

- Công tử đừng bận tâm.

Dứt lời, lão lấy trong mình ra một quyển sách mỏng, bìa mạ chữ vàng óng ánh. Lão vừa lật ra trang đầu, Trịnh Kiếm Hồng nhanh mắt liếc thấy tám chữ “Nghịch chuyển trùng lâu, càn khôn đảo lập” Chàng nhú mày một cái, lão già đã chìa ra trước mặt chàng và hỏi :

- Nếu công tử đoán được ý nghĩa mấy chữ này, lão phu chết cũng không ilấy gì làm ân hận.

Trịnh Kiếm Hồng không nhìn vào quyển sách, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mặt ông ta, chậm rãi nói :

- Có phải lão bá muốn hỏi nghĩa tám chữ “Nghịch chuyển trùng lâu, càn khôn đảo lập” không?

Lão già giật mình ngạc nhiên hỏi :

- Ồ! Té ra công tử đã biết nghĩa tám chữ ấy rồi à?

Trịnh Kiếm Hồng lắc đầu đáp :

- Thưa không.

Ngưng một chút ra chiều suy nghĩ chàng tiếp tục nói :

- Theo nghĩa đen của tám chữ này, thì ai cũng hiểu cả. Nhưng có lẽ ý lão bá không phải hỏi về cái nghĩa nông cạn đó?

Nghe Trịnh Kiếm Hồng nói thế, lão già tươi hân nét mặt đáp :

- Đúng! Đúng! Công tử hiểu rõ ý lão phu.

Trịnh Kiếm Hồng rụt rè nói :

- Theo ngụ ý của cháu, cái ý nghĩa thâm sâu của tám chữ này ít nhất phải là người võ lâm, tài ba lỗi lạc mới hòng thấu triệt được. Tiếc vì cháu là người không phải của võ giới...

Trịnh Kiếm Hồng chưa dứt lời, lão già khoát tay nói :

- Không! Tám chữ này đâu luận là người trong võ giới, người ngoài cũng có thể cất nghĩa. Theo ta, công tử là người học sâu hiểu rộng, tám chữ này ý nghĩa thế nào công tử cứ nói thử coi.

Trịnh Kiếm Hồng nghe ông lão nói thế, chẳng lẽ lại từ chối liền nói :

- Nếu đọc sách mà chỉ đọc sơ qua vài chữ thì khó hiểu hết ý nghĩa thâm trầm của quyển sách. Lão bá có thể cho cháu xem qua một lần được không? Chớ còn bảo cháu cắt nghĩa vồn vện tám chữ đó mà không rõ hết nội dung quyển sách thì cháu xin chịu thôi.

- Vấn đề này... thì...

Lão già ngáp ngừng giấy lát rồi nói tiếp :

- Được! Nhưng công tử phải đọc cho nhanh nhé.

Nói xong, lão chìa quyển sách cho Trịnh Kiếm Hồng. Chàng đưa tay đón nhận quyển sách, nhìn thấy nơi bìa đầu bốn chữ to lớn “Đại Thần bảo kinh”. Bên dưới có đóng triện son và ghi thêm hàng chữ nhỏ “Người được kinh này sẽ nối chức Vô lâm Tôn chủ của ta” Chàng hơi giật mình rồi vội lật vào trang trong, miệng lẩm bẩm đọc :

- “Thiên Địa Thủy Hỏa Ngũ Hành...

Nhất Nguyên sinh tự Vô Cực.

Thái Cực động sinh Lưỡng Nghi,

Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng Lập...

Nghịch Chuyển Trùng Lâu.

Càn Khôn Đảo Lập...

Dĩ Chí Đại Thần Vô Chưởng”.

Đọc xong, chàng hiểu rõ ý nghĩa từng chữ, từng câu của quyển kinh. Duy chỉ trừ tám chữ “Nghịch Chuyển Trùng Lâu, Càn Khôn Đảo Lập” là chàng không rõ ý câu văn muốn nói gì.

Thấm thoát đã hơn một giờ trôi qua, đầu óc chàng suy nghĩ muốn điên luôn, mà chàng không giải thích được.

Thấy làm mất khá nhiều thì giờ của lão già, chàng ngẩng đầu lên nói :

- Thưa lão bá, cháu đã đọc hết rồi, thực tình cháu nghĩ không ra ý nghĩa tám chữ đó. Xin lão bá thứ lỗi cho.

Nói xong chàng tưởng lão già giận, sẽ nổi trận lôi đình lên. Nào ngờ, lão vui cười, bình thản nói :

- Chẳng hề gì! Chết sống là do thiên định, dù công tử có thấu hiểu tám chữ ấy cũng không thể cứu vãn được tính mạng lão phu.

Trịnh Kiếm Hồng kinh sợ, vội nói :

- Phải chăng cháu đã làm mất thì giờ của lão bá?

Lão già ôn tồn đáp :

- Không đâu.

- Vậy thì thế nào?

- Vì trong người ta hiện lâm trọng bệnh.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn thẳng vào mặt lão già nói :

- Tại sao lão bá không dùng nội công chữa trị?

- Công tử nói đúng được một phần nào thôi....

Nói tới đây, đôi mắt lão chớp động liên tiếp mấy cái như che giấu điều gì uất hận. Lão tiếp :

- Trong lúc ta tập luyện, cứ tưởng tám chữ ấy là “Khí huyết nghịch hành, chân nguyên phản tẩu” nên sự luyện công bất thành đến nỗi thân mang trọng bệnh. Liền khi đó, ta vận động điều trị nhưng chẳng hiệu quả.

- Vậy cháu đề nghị lão bá nên tìm đến lương y.

Nghe đâu nói ngây thơ của Trịnh Kiếm Hồng, lão già phát lên cười :

- Ha ha!... Tiền thuốc đắt lắm, liệu công tử có sẵn lòng giúp lão phu không?

Trịnh Kiếm Hồng sốt sắng đáp :

- Có

Dút lời, chàng lấy ra chín chục tấm vàng lá rồi tiếp :

- Cháu còn bấy nhiêu có lẽ đủ tiền thuốc thang cho lão bá.

Thấy cử chỉ hào hiệp của Trịnh Kiếm Hồng lão già cảm động nói :

- Tốt lắm! Công tử có hảo tâm như vậy, lão phu vô cùng cảm ơn, nhưng lão phu không thể nhận số vàng ấy được.

Trịnh Kiếm Hồng kinh ngạc hỏi :

- Sao vậy?

- Bệnh ta không có thuốc nào trị được cả.

Nét mặt của lão trở lại nghiêm trang.

- Công tử, việc này tạm xếp lại. Bây giờ lão phu có vài điều cần nói với công tử.

- Xin lão bá cứ nói đi.

- Công tử có biết Võ lâm Tôn chủ là ai không? Và “Đại Thần bảo kinh” có quan hệ thế nào không?

- Dạ, cháu không biết.

Lão già trầm giọng giải thích :

- Đại Thần Bảo Kinh là một pho võ học tuyệt thế của Võ lâm Tôn chủ. Trong ấy gói ghém tất cả cái tinh hoa tạo bởi nội và ngoại công. Nó là một bảo vật vô giá mà mấy chục năm nay hai phái chính tà đua nhau tranh giành làm đổ máu không biết bao nhiêu mà kể.

Trịnh Kiếm Hồng không ngờ mình lại được hân hạnh xem qua báu vật và thuộc nằm lòng từng chữ từng câu, tiếc vì mình không phải là người võ lâm thành ra xem chỉ để mà xem chứ không có lợi gì... Nếu biết được chàng thuộc lòng như vậy, võ lâm hai phái chính tà cần gì phải tìm kinh ấy. Chỉ việc tìm chàng là có cả quyển sách. Vô tình chàng bỗng nhiên trở thành một báu vật.

Lão già trầm giọng nói tiếp :

- Còn Võ lâm Tôn chủ cao danh là Văn Nhược Hư. Tài nghệ của người thiên hạ vô song. Danh tiếng người vang lừng bốn bể. Thế rồi hơn bốn mươi năm về trước Tôn chủ từ trần, võ lâm chính tà hai phái đua nhau tìm kiếm bảo kinh thực hiện mộng võ lâm bá chủ nên mới xảy ra việc tương tranh tàn khốc như thế. Riêng ta do sự tình cờ phát giác ra được bảo kinh này ở trong núi phía Bắc...

Trịnh Kiếm Hồng lẹ miệng nói :

- Vậy thì lão bá đương nhiên trở thành “Võ lâm Tôn chủ”.

Lão già cười chua xót đáp :

- Rất hổ thẹn, ta không đủ tài lãnh vác chức vụ đó. Ta chỉ có ngoại hiệu “Thần Long kỳ hiệp”.

Trịnh Kiếm Hồng trở mắt kinh ngạc. Vì mấy hôm rồi, chàng vào miếu ngủ nhờ mà nào có biết lão già ốm yếu này lại là một tay võ lâm cao thủ.

Chàng nhìn lão già cười ranh mãnh :

- Thần Long là loại rồng thiêng. Chắc lão bá đầy võ nghệ thiên hạ vô địch.

Trịnh Kiếm Hồng suy từ ngoại hiệu “Thần Long” của lão già nói ra như vậy. Không ngờ lời nói của chàng quả đúng sự thật.

Thần Long Kỳ Hiệp nở nụ cười hiền từ đáp :

- Công tử nói rất đúng! Từ trước tới giờ chưa ai dám chống cự nổi với ta trong vòng ba hiệp. Nhưng nay ta nghe đâu trong tà phái mới bọn ma đầu cũng khá lợi hại. Bọn này làm khổ người chính phải không ít.

- Thưa lão bá, ai là người cầm đầu bọn đó?

Thần Long Kỳ Hiệp ngồi trầm ngâm giây lát rồi đáp :

- Cầm đầu bọn ma này chưa ai trông rõ mặt mũi thật của y... Chỉ biết y có ngoại hiệu “Bích Linh Ma Ảnh” và có lẽ nãy giờ y cũng đã đến đây rồi.

Trịnh Kiếm Hồng ngơ ngác hỏi :

- Thưa lão bá, sao cháu chưa trông thấy y.

Thần Long Kỳ Hiệp nghiêm nghị nói :

- Lúc này công tử có nghe thấy tiếng lá cây bay không.

- Dạ, cháu có nghe.

- Chính là lúc ta cảnh cáo bọn khốn ấy đó.

Dứt lời, hai mắt lão mở to ra lộ vẻ tức bực nói :

- Hừ! Nếu không có ta, bảo kính này đã lọt vào tay lũ khốn ấy rồi. Và võ lâm chính phái thế nào cũng bị tiêu diệt.

Trịnh Kiếm Hồng nghe nói bắt lạnh xương sống.

- Á! Nếu vậy thì phải có hào kiệt đứng ra cứu tình thế. Đâu lẽ để chúng mặc nhiên làm mưa làm gió.

Thần Long Kỳ Hiệp gật đầu nói :

- Phải lắm! Nhưng không biết người ấy có ưng thuận ra giúp không?

Trịnh Kiếm Hồng vội hỏi :

- Người đó là ai lão bá?

Lão vụt ngưng lại có vẻ bí mật làm Trịnh Kiếm Hồng sốt ruột hỏi :

- Là ai?

Thần Long Kỳ Hiệp nhìn thẳng vào mặt Trịnh Kiếm Hồng với hai luồng nhãn tuyến rực sáng đáp :

- Người đó là công tử.

Hai tiếng “công tử” thoát ra từ cửa miệng của lão già chẳng khác nào tiếng sét đập vào mang tai Trịnh Kiếm Hồng. Chàng kinh sợ lui ra một bước ấp úng hỏi :

- Là cháu sao?

Thần Long Kỳ Hiệp nghiêm nghị đáp :

- Đúng! Ta đã nhìn qua và thấy tư chất, tinh thần công tử đều được cả. Chỉ cần công tử luyện tập trong thời gian ngắn sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất võ lâm.

Trịnh Kiếm Hồng lấy lại được bình tĩnh cười nói :

- Lão bá đừng đùa như vậy tội cho cháu.

Lão già lộ sắc giận nói :

- Hừ! Ta chưa bao giờ đùa giỡn cả. Hơn nữa đây là việc hệ trọng chứ phải tầm thường đâu.

Lão ngừng một chút. Rồi với giọng gay gắt, lão tiếp :

- Ta năm nay đã một trăm ba mươi tuổi đầu chưa hề nhìn người sai. Ta đã có ý niệm là coi công tử như người sư đệ của ta.

Trịnh Kiếm Hồng hốt hoảng nói :

- Thưa lão bá. Xin lão bá đừng nói thế. Cháu không thể...

- Sao?

- Vì lão bá là bậc “Võ lâm Tôn chủ”?

- Cái gì? Ta là “Võ lâm Tôn chủ”?

- Lão bá đã được “Đại Thần bảo kinh” đương nhiên lãnh giữ chức vụ Võ lâm Tôn chủ.

- Đừng nói vậy. Ta sẽ giao bảo kinh cho người.

- Cháu không thể!....

Thần Long Kỳ Hiệp phần nộ nói lớn :

- Người phải nghe lời ta. Trước hết người lấy bảo kinh rồi sau lấy ta làm sư huynh.

Trịnh Kiếm Hồng thất sắc đứng run lập cập. Lão bá lạnh lùng truyền lệnh :

- Quì xuống.

Lệ như cái máy, Trịnh Kiếm Hồng sụp quì xuống đất, miệng ấp úng :

- Cháu... cháu...

Đột nhiên chàng đứng phắt dậy :

- Cháu... cháu...

- Cái gì? Không chịu lấy phải không?

- Cháu không thể lấy.

- Không thể lấy?

- Phải!

Lão già giận tức đến đổi những đường gân nổi hẳn lên khuôn mặt. Mắt lão toát ra hai ánh lửa khiếp người.

Trịnh Kiếm Hồng sợ run không dám nhìn thẳng vào mặt lão. Chàng cúi đầu xuống, hạ thấp giọng nói :

- Khi cháu lìa khỏi nhà, cha cháu có dặn...

- Dặn sao?

- Cha cháu dặn làm gì cũng được nhưng cấm là không cho học võ.

Lão già thất vọng nói :

- Người... người không giúp ta?

Trịnh Kiếm Hồng nhỏ nhẹ đáp :

- Cháu sẵn lòng giúp lão bá bất cứ chuyện gì, nhưng việc kế vị Võ lâm Tôn chủ thì không thể.

- Người hẳn tâm để mặc giới võ lâm chính phái bị tiêu diệt?

- Cháu rất muốn đứng ra can thiệp, nhưng...

- Nhưng sao?

- Vì lệnh cha là lệnh trời.

- Người có thể....

Tiếng nói Thần Long kỳ hiệp chưa dứt thì, xa xa có tiếng gà rừng gáy sáng vọng lại khiến lão lo sợ mặt không còn chút máu.

Tiếp theo tiếng gà, là tiếng chuông vang lên chẳng khác nào tiếng gọi hồn người trần gian trở về chín suối.

Thấy sự kiện kỳ lạ, Trịnh Kiếm Hồng nhin không được vội nói :

- Lão bá...

Tiếng “lão bá” chưa dứt, Thần Long kỳ hiệp đột nhiên đứng phắt dậy tung mình ra khỏi phòng.

Thất khiếu lão đều chảy máu đỏ ối. Lão thở một nhọc gượng gạo than :

- Hết rồi! Hết rồi! Trời...

Trịnh Kiếm Hồng nghe vậy, kinh hãi tuôn chạy theo ra và gọi lớn :

- Lão bá...

Nhưng đã trễ thân già đã ngã bịch xuống đất, miệng học máu đọng vũng tanh ngòm. Lão phều phào hỏi :

- Người... người đã... thay... thay đổi ý định chưa?

Hai mắt lạc thần của lão gượng nhướng lên nhìn Trịnh Kiếm Hồng chờ đợi.

Nhưng Trịnh Kiếm Hồng không trả lời đứng cúi đầu lặng thinh.

Cử chỉ của chàng, chứng tỏ chàng đã bằng lòng.

Lão già Thần Long kỳ hiệp liền trao quyển Đại Thần bảo kinh cho chàng và nói :

- Mau cầm... lấy... giữ gìn... cẩn thận.

Trịnh Kiếm Hồng lập tức đưa tay đón nhận.

Thần Long kỳ hiệp nói qua hơi thở :

- Mau lìa... khỏi nơi đây... và tìm... sư diệt của ngươi là... Liệt Đường... đạo trưởng để lo... luyện... võ...

Tiếng “võ” chưa dứt, lão cũng trút hơi thở cuối cùng.

Lão chết nhưng trên gương mặt lão hiện rõ nét thỏa nguyện..

Xa xa tiếng gà vẫn eo óc gáy...

Vài tiếng chim ăn đêm về kêu lên quang quác...

Xem tiếp hồi 3 Suy tôn Võ lâm Tôn chủ

3. Hồi 3 Suy Tôn Võ Lâm Tôn Chủ

Trời bắt đầu rực sáng! Dung Sơn cổ tự đã qua một đêm dài lạnh lẽo.

Ánh nắng bắt đầu xuyên qua cành cây kẽ lá, núi đồi, phá vỡ những cái gì âm u rừng rợn....

Giờ này trước sân miếu, một thiếu niên dung mạo nho nhã, mặt đượm nét u buồn khó tả. Chàng từ từ đưa tay vào túi áo lấy ra quyển sách nhỏ.

Chàng thiếu niên đó chính là Trịnh Kiếm Hồng và quyển sách ấy chính là quyển “Đại Thần bảo kinh”.

Chàng ngẫm nghĩ quyển kinh một hồi, bất giác mặt chàng đỏ ửng lên, như thể ngượng ngập hổ thẹn một điều gì.

Chàng thở dài lẩm bẩm :

- Quyển kinh này vô cùng quý giá mà ta không đủ tài năng bảo tồn, thật là uổng vô cùng.

Nói xong, chàng đứng lặng một hồi.

Đột nhiên chàng giơ cao quyển “Đại Thần bảo kinh” giơ lên.

Tẹt! Một tiếng, quyển kinh bị chàng xé đứt rời ra từng trang. Rồi lần lượt châm vào lửa.

Một trang, hai trang, ba trang,... Thoáng cái, chàng đã đốt hết quyển Đại Thần bảo kinh, chỉ còn giữ lại vòn vẹn có cái bìa.

Chàng lẩm bẩm một mình :

- Không ngờ vật quý báu vô lâm phút chốc đã thành mây khói. Xin Tôn chủ dưới cửu tuyền thông cảm cho. Vì đó là điều làm bất đắc dĩ của vãn sinh vậy.

Đứt lời chàng mím chặt môi, mắt đăm đăm nhìn vào ngọn lửa đang dần dần tắt mà lòng cảm thấy hối tiếc vô hạn.

Thình lình ngay lúc đó, tám bóng người không hiểu từ đâu phóng mình tới vây chàng vào giữa làm chàng thất sắc la lên :

- Á! Các người định làm cái gì?

Một người thấp nhỏ, đầu cổ tóc tay lụ xụ lạnh lùng hét lên một tràng, phóng mình tới chụp cái bìa sách trên tay chàng lẹ như điện xẹt.

Sau khi nhìn lại bìa sách hắn đắc chí cười lớn :

- “Đại Thần bảo kinh” đây rồi! Há há!....

Bắc Thiên Cự Ma đứng bên cạnh vội chặn lại. nói :

- Nam Thiên Cự Quỷ, người hãy xem kỹ lại coi.

Tiếng nói của Bắc Thiên Cự Ma làm cắt đứt tiếng cười rồn rảng tựa búa đập vào đầu của Nam Thiên Cự Ma. Hắn lập tức nhìn lại và kinh ngạc la lên :

- Trời! Chỉ có cái bìa không!

Đứt lời hắn hướng qua Trịnh Kiếm Hồng hung hăng hỏi :

- Ranh con, những trang kinh trong này đâu?

Trịnh Kiếm Hồng lạnh lùng cùng đáp :

- Ta đốt rồi.

- Đốt rồi?

- Đúng!

Tiếng “đúng” của Trịnh Kiếm Hồng vừa thốt ra xác nhận, mười sáu con mắt quét nhanh vào bìa sách rồi cùng đổ dồn về Trịnh Kiếm Hồng.

- Vậy thì người là “Vô lâm Tôn chủ” rồi.

Lập tức tám người như tám cái máy nhất loạt lui về ba bước.

Thấy thế Trịnh Kiếm Hồng vừa bực tức vừa buồn cười, nói :

- Ta đâu phải là “Vô lâm Tôn chủ”.

Ngừng lại quan sát thái độ tám tên ma đầu rồi tiếp :

- Tụi bây muốn gì?

Bắc Thiên Cự Ma trợn mắt nói :

- Xi! Coi tướng người ta cũng biết là không phải. Chẳng lẽ thằng già dịch kia lại đem bảo kinh giao cho người?

Trịnh Kiếm Hồng nổi giận trả lời :

- Chính tay Thần Long kỳ hiệp trao cho ta đó.

Nam Thiên Cự Quỷ tức tối hét :

- Đồ chó... đồ già dịch, đồ...

Trịnh Kiếm Hồng la lớn :

- Câm mồm! Nếu không ta....

- Mi làm sao?

- Dạy cho bọn bây bài học.

Nam Thiên Cự Quỷ ngửa mặt lên trời cười sằng sặc :

- Ranh con! Mày dám hỗn láo với ông, ông bẻ gãy cổ nghe chưa?

Trịnh Kiếm Hồng cười lạt :

- Đồ người dấm.

Bắc Thần Cự Quỷ trợn mắt gầm lên :

- Ranh con! Hãy coi đây.

Dứt lời, hán vung tả chưởng nhắm ngay vào ngực Trịnh Kiếm Hồng đẩy mạnh một cái.

- Ái da!

Chàng chỉ la được một tiếng, thân ảnh té nhào xuống, miệng ọc ra búng máu.

Thình lình, một bóng đen từ xa bay xẹt tới bên Bắc Thần Cự Quỷ và nhanh như chớp giựt phắt cái bìa bảo kinh, đồng thời tổng cho Thiên Cự Quỷ một đập thật mạnh.

Hành động của bóng đen vô cùng chớp nhoáng làm bọn ma đầu kinh hoảng la lớn :

- Á! Liệt Đường đạo trưởng!

Té ra bóng đen đó là một lão già độ tám tuổi, phục sức theo lối đạo gia, trông người trắng kiện như một thanh niên.

- Chín đại môn phái ở Trung Nguyên được mệnh danh là “Cửu phái chí tôn”.

Sau tiếng kêu kinh ngạc, tám tên ma đầu trao đổi những cái liếc mắt như ngầm bảo “Phen này phải làm nhục lão Liệt Đường đạo trưởng mới được”

Lập tức Bắc Thần Cự Quỷ tiến tới một bước, nhìn thẳng vào mặt Liệt Đường đạo trưởng hất hàm mai mỉa :

- Có phải đạo trưởng đến đây để làm việc hào hiệp chăng?

Trịnh Kiếm Hồng nghe thế, bụng nhủ thầm :

“À thì ra lão này là người mà Thần Long kỳ hiệp bảo ta đi tìm đây. Không ngờ mình chưa đi tìm lão đã đến, thật là dịp may cho ta”

Trong khi đó, Liệt Đường đạo trưởng liếc nhìn Trịnh Kiếm Hồng rồi hướng qua Bắc Thần Cự Quỷ trả lời :

- Không có gì hào hiệp cả. Song ta không ưa bắt cứ ai hiếp đáp thiếu niên này.

Nam Thiên Cự Quỷ Ma trề môi nói :

- Nếu hiếp thì sao?

- Ta sẽ can thiệp.

- Bằng cách nào?

Liệt Đường đạo trưởng lạnh lùng đáp :

- Bằng Đường Sơn Tổ kiếm pháp.
- Ái da! Đừng có giỡn chó. Bọn ta có người....

Liệt Đường đạo trưởng cướp lời :

- Hừ! Tám hay mười ta đâu có ngán.
- Tại sao?
- Hừ! Bọn bây ỷ có “Thập Đại Ma Tinh” thì ta cũng có Cửu đại môn phái. Có lẽ nuốt sống bọn Thập ma chúng bây được mà.
- Ái da!.... Đạo trưởng không liệu sức mình. Tưởng đem “Cửu đại môn phái” ra dọa nạt được bọn ta sao? Liệu hồn không có người hốt xương đấy.
- Ta chết thì bọn ma chúng bây cũng không còn.

Bát Đại Ma Tinh nghe Liệt Đường đạo trưởng trả lời thế, trong lòng đâm ra lo sợ. Vì từ xưa nay Liệt Đường đạo trưởng ít khi nói, mà hễ nói là không bao giờ sai ngoa. Hơn nữa võ công Liệt Đường đạo trưởng đâu phải tầm thường. Lão đã nhiều phen làm điều đứng bọn Thập ma không phải ít.

Nghĩ vậy, Bắc Thiên Cự Quỷ vội vàng nói lảng qua chuyện khác.

- Nay đạo trưởng, ta hỏi thiệt, người nhất quyết bảo vệ thằng ranh con này phải không?
- Đúng!

Bắc Thiên Cự Quỷ cười nham hiểm :

- Hi hi!.... Nếu bọn ta giết nó thì nhà ngươi can thiệp. Trái lại ta tôn kính nó thì người tính sao?

Không cần nghĩ ngợi, Liệt Đường đạo trưởng đáp ngay :

- Thì ta không ngăn can nữa.

Bắc Thiên Cự Quỷ nghiêm sắc mặt hỏi :

- Nhà ngươi là “Cửu phái chí tôn” lời nói của người có thể đại diện cho chín đại môn phái không?

Liệt Đường đạo trưởng nghe hẳn hỏi trong lòng nghi ngờ, nên hỏi lại :

- Việc này có liên quan gì đến chín đại môn phái? Mục đích của người muốn gì?

Bắc Thiên Cự Quỷ lên tiếng đáp :

- “Đại Thần bảo kinh” đã bị thiếu niên này lỡ đốt mất. Ta sợ kẻ khác làm phiền hắn....
- Ủ! Rồi sao?
- Cho nên bọn ta hỏi ý kiến nhau và đồng ý tuyên bố cho võ lâm thiên hạ hay biết chuyện này, để tránh rắc rối cho nó. Nhà ngươi nghĩ thế nào?
- Được lắm!
- Nhà ngươi cũng đồng ý?
- Đúng?

Dứt lời, Bát Đại Ma Tinh cười ha hả rồi cũng, đứng thành hàng chữ nhút hướng về Trịnh Kiếm Hồng cung kính vái chào.

- Thưa “Võ lâm Tôn chủ”, Bát Đại Ma Tinh xin đại diện giới võ lâm kính chào Tôn chủ.

Trịnh Kiếm Hồng lồm cồm đứng dậy chào lại.

Cử chỉ của chàng vô tình đã xác nhận mình là “Võ lâm Tôn chủ”. Thực ra trong thâm tâm chàng, khi thấy họ chào, chàng đáp lại cho phải lễ thể thôi.

Liệt Đường đạo trưởng khi nghe Bát Đại Ma Tinh nói thế, đã biết mình mắc mưu. Lập tức khoát tay nói :

- Khoan đã! Việc này....

Bắc Thiên Cự Ma hỏi :

- À! Té ra đạo trưởng quên lời vừa rồi sao?

- Việc này....

- Cái gì? Đạo trưởng quên rằng thiếu niên này đã được “Đại Thần bảo kinh”. Trong bảo kinh có di chúc của Võ lâm Tôn chủ Văn Nhược Hư là “người được kinh này sẽ kế vi chức vụ của ta”. Hay là đạo trưởng muốn để chức vụ ấy lại cho đạo trưởng?

Liệt Đường đạo trưởng lộ vẻ tức giận, mặt đỏ gay như ánh mặt trời và long lên tóe lửa! Lão quát :

- Chúng bây không được quyền phỉ báng “Tôn chủ” và coi chừng Thần Long kỳ hiệp.

Nam Thiên Cự Quỷ cười khẩy :

- Nay đạo trưởng vừa nói gì là phỉ báng? Cái gì coi thường ta không hiểu.

- Chúng bây đừng giả vờ. Thiếu niên này hiện giờ không biết chút gì về võ nghệ, tôn lên làm “Tôn chủ Võ lâm” như vậy, không phải làm nhục cho “Tôn chủ Võ lâm” đời trước hay sao? Tin này mà loan truyền tới tai võ lâm các phái chẳng khác nào để họ chửi vào mặt.

Nói xong Liệt Đường đạo trưởng hướng qua Trịnh Kiềm Hồng quan sát. Khi lão nhìn thấy sắc diện Trịnh Kiềm Hồng đỏ hồng lên, tưởng là chàng thiếu chân nguyên. Lão vội móc túi lấy ra viên “Lục Huyền đơn” cho chàng uống để bình phục lại chân lực.

Thực ra, Liệt Đường đạo trưởng làm sao biết được Trịnh Kiềm Hồng trong người đang mắc chứng bệnh nan y.

Nhưng cũng may, nhờ ăn viên “Lục Huyền đơn” Trịnh Kiềm Hồng kéo dài mạng sống thêm một tháng nữa.

Trong lúc Liệt Đường đạo trưởng đưa “Lục Huyền đơn” cho Trịnh Kiềm Hồng bọn Bát Đại Ma Tinh lại tưởng rằng Trịnh Kiềm Hồng bị thẩm độc “Nguyên Dương Tinh Huyết”, nên chúng tin tưởng nếu Trịnh Kiềm Hồng dù cố gắng tập luyện võ nghệ đến chết cũng không thành tài.

Chính vì nghĩ như thế, nên gã Bắc Thiên Cự Ma quay ra nói với Liệt Đường đạo trưởng :

- Đạo trưởng, thiếu niên này hiện giờ tuy không biết gì về võ công thật, nhưng nếu đạo trưởng đồng ý chỉ dạy cho y thì làm gì không đạt được chức “Võ lâm Tôn chủ”. Sao? Đạo trưởng có đồng ý dạy võ công cho y không?

Liệt Đường đạo trưởng nhìn thấy gân cốt Trịnh Kiềm Hồng thuộc vào hạng ưu tú, liền đáp :

- Được! Ta bằng lòng chỉ dạy cho y.

- Tốt lắm! Nhưng đạo trưởng có dám hứa dạy y trong bao lâu, y có thể nắm giữ chức vụ “Tôn chủ Võ lâm”?

Liệt Đường đạo trưởng vốn là người nóng nảy lại cũng tin nơi tài sức của mình, liền đáp :

- Sao không dám hứa! Ta quyết dạy cho y thành tài, liệu bọn chúng bây dám đố không?

Bắc Thiên Cự Ma nói :

- Bọn này sẵn sàng chờ đợi.

- Rồi chúng bây sẽ biết.

Nam Thiên Cự Quỷ nhú mày tỏ vẻ suy nghĩ, hỏi :

- Nhưng hạn kỳ là bao lâu?

- Ừ! Mười năm được không?

. Ha ha!... Sao không nói luôn một trăm năm cho tiện.

- Thì năm năm?

- Cũng còn lâu quá!

- Không lẽ một ngày, hai ngày hoặc một tháng sao?

Bắc Thiên Cự Ma quay sang hỏi đồng bọn rồi hướng về Liệt Đường đạo trưởng :

- Nói thật cho đạo trưởng biết, bọn ta hạn định nửa năm.

Liệt Đường đạo trưởng tức bực :

- Nếu không?

Bắc Thiên Cự Ma lạnh lùng nói :

- Sẽ tiêu diệt hết cửu đại môn phái.

- Được rồi!

- Cố giữ lấy lời đừng trách bọn ta sao độc ác nhé!

- Kẻ trưởng phu không bao giờ nói hai lời.

- Tốt lắm!

Liệt Đường đạo trưởng vì quá nóng nảy đáp bừa như vậy. Nhưng trót đã hứa rồi làm sao nuốt lời cho được. Lão đâm ra hối hận, mặt xụ xuống trông hết sức khổ sở.

Bát Đại Ma Tinh thấy thế, đắc chí cười ha hả làm Liệt Đường đạo trưởng vô cùng phẫn uất Nhưng ông không thể làm gì hơn là cắn răng nhịn nhục cho qua.

Dứt tiếng cười, Bát Đại Ma Tinh hướng qua Trịnh Kiếm Hồng chào và nói :

- Kính chào Tôn chủ chúng tôi xin cáo biệt.

Nói xong cả bọn quay mình phóng đi.

- Đứng lại.

Cả bọn tám tên Ma Tinh giật mình, không hiểu chuyện gì mà Trịnh Kiếm Hồng quát lên như vậy.

Bắc Thiên Cự Ma quay lại hỏi :

- Tôn chủ có chuyện gì.

Trịnh Kiếm Hồng nghiêm nghị nói :

- Các người đứng lại khai báo danh tánh từng người một ta biết.

Lời nói của chàng quả là một mệnh lệnh. Bọn Ma Tinh quay trở lại rồi lần lượt đứng ra xưng danh :

- Bắc Thiên Cự Ma.

- Nam Thiên Cự Quỷ.

- Đông Thiên Cự Yêu.

- Tây Thiên Cự Quái.

- Trung Thiên Cự Thần.

Và tiếp theo là :

- Tiểu Diện nhân chủ.

- Cô Lâu bang chủ!

- Nhất Quỷ quan chủ!

Cặp mắt Trịnh Kiếm Hồng sắc như dao đảo nhìn qua tám tên ma tinh, nghiêm nghị nói :

- Bọn chúng bày hình thù dị hợm, quả là tà ma quỷ quái. Chúng bày kết hợp lại thành Thập Đại Ma Tinh?

- Đúng!

- Sao đây chỉ có tám?

- Còn Huyết Thủ Cuồng Sinh và Phong Lưu giáo chủ chưa đến kịp.

- Bích Linh Ma Ảnh không ở vào nhóm của chúng bày sao?

- Việc này...

- Chúng tôi không thể nói. Tôn chủ đừng hỏi.

Trịnh Kiếm Hồng khẽ nhú mày rồi thản nhiên nói :

- Chúng bày không chịu nói thì thôi. Mau rút đi cho rảnh mắt ta.

Chỉ trong chớp mắt tám tên Ma Tinh phóng mình chạy đi mất dạng.

Chờ bọn Ma Tinh đi xong Liệt Đường đạo trưởng quay sang Trịnh Kiếm Hồng chìa tấm bìa “Đại Thần bảo kinh” ra trịnh trọng nói :

- Tôn chủ! Xin Ngài nhận lấy vật này.

Trịnh Kiếm Hồng hai mắt mở thao láo nhìn Liệt Đường đạo trưởng lộ vẻ kinh ngạc.

- Ông bảo tôi là Tôn chủ?

- Vâng?

- Việc này tại bọn Ma Tinh bày ra thế thôi, chứ tôi nào có đồng ý nhận chức vụ ấy đâu.

- Không! Chúng đã căn cứ vào di chúc của cố Tôn chủ ghi trong Đại Thần bảo kinh mà suy tôn người lên ngôi Tôn chủ Vô lâm. Lão phu là người của chín đại môn phái ở Trung Nguyên không thể không thừa nhận điều đó.

- Bọn Ma Tinh căn cứ vào di chúc của cố Tôn chủ?

- Đúng vậy!

- Tôi đâu có biết gì về võ nghệ, tôi đâu thể nhận giữ trách vụ ấy?

- Việc này người đừng lo.

- Tại sao?

- Lão phu sẽ đem hết tài sức ra truyền dạy cho người trở thành đệ nhất võ lâm.

- Nếu sự không thành, hậu quả sẽ ra sao?

- Bọn Ma Tinh sẽ tiêu diệt hết chín đại môn phái ở Trung Nguyên.

Dứt lời, Liệt Đường đạo trưởng trao qua tay Trịnh Kiếm Hồng tờ bìa “Đại Thần bảo kinh” và nói :

- Bây giờ xin Tôn chủ hãy nhận lấy vật này.

Trịnh Kiếm Hồng thấy bìa bảo kinh lấp lánh bàng chữ mạ vàng, trong lòng nảy sinh ý nghĩ :

- Dù không làm gì mình cũng nên giữ lấy nó để làm vật kỷ niệm chơi.

Ý nghĩ đó đã khiến chàng đưa tay ra đón lấy rồi gấp bỏ vào túi áo.

Liệt Đường đạo trưởng mỉm cười :

- Tốt lắm! Bây giờ chúng ta mau lên đường cho kịp thời gian...

Trịnh Kiềm Hồng ngắt lời :

- Đi đâu mà kịp với không kịp.
- Về núi Võ Đang.
- Để làm gì?
- Để truyền cho công tử cửu phái võ nghệ và dùng những linh đơn tuyệt được....

Trịnh Kiềm Hồng chặn lời :

- Tôi đâu cần những thứ đó. Chuyện hồi nãy chỉ là chuyện nói đùa thôi bỏ qua đi.
- Cái gì? Đùa cái gì? Sáu tháng sau sẽ bùng nổ khốc liệt cho mà coi.
- Sáu tháng sau bùng nổ?
- Đúng vậy!

Lúc nãy Trịnh Kiềm Hồng tuy có nghe giữa Liệt Đường đạo trưởng và bọn Bát Đại Ma Tinh kỳ hẹn. Chàng không biết là kỳ hẹn gì. Bây giờ nghe Liệt Đường đạo trưởng nói, chàng mới té ngã ra.

Chàng nhú mày suy nghĩ rồi nói :

- Tôi không nhận chức “Võ lâm Tôn chủ” đâu! Ông đừng bận tâm việc đó.

Liệt Đường đạo trưởng trở mắt kinh ngạc :

- Sao lạ vậy?
- Chức vụ “Võ lâm Tôn chủ” rất quan trọng. Người giữ chức vụ này phải là tài nghệ quán thế, vô địch thiên hạ, tôi chỉ là một thanh niên yếu hèn làm sao nhận lãnh.

Liệt Đường đạo trưởng thở ra một cái dài thường thượt :

- Nếu thế thì tại sao hồi nãy công tử nhận lời trước mặt bọn ma tinh.

Trịnh Kiềm Hồng kinh ngạc hỏi :

- Tôi nhận hồi nào?
- Lúc bọn họ cung kính chào công tử. Và công tử nếu không nhìn là Tôn chủ thì sao lại chào lại. Hơn thế nữa lúc bọn chúng kéo đi, công tử đã truyền lệnh họ khai báo danh tánh!
- Trời đất! Người ta chào mình thì mình phải đáp lễ lại mới đúng phép. Còn việc tôi bảo bọn ấy xưng danh tánh cốt để biết mặt biết tên, nếu sau này đi đường có gặp cho dễ xưng hô vậy thôi. Chớ trong thâm tâm tôi nào có nhìn nhận mình là Tôn chủ Võ lâm đâu.

Nghe mấy lời của Trịnh Kiềm Hồng, Liệt Đường đạo trưởng tá hỏa tam tinh. Ông há hốc mồm, dậm chân thành thịch.

- Đáng chết! Đáng chết! Ta đã sống rất uống tám mươi năm trời.

Trịnh Kiềm Hồng run giọng hỏi :

- Ông nói cái gì kỳ vậy?

Liệt Đường đạo trưởng chưa xót nói :

- Sự vô tình của công tử đã hại ta rồi!...

Xem tiếp hồi 4 Hai quái nhân đánh cờ

4. Hồi 4 Hai Quái Nhân Đánh Cờ

Trịnh Kiềm Hồng thấy Liệt Đường đạo trưởng quá xúc động, suýt chút nữa ngã quỵ xuống đất, chàng vội vã chạy đỡ ông ta và nói :

- Thưa đạo trưởng, bây giờ tôi đã hiểu rõ bọn Ma Tinh định suy tôn tôi lên ngôi vị ấy để làm nhục Võ lâm Tôn chủ đời trước và Thần Long kỳ hiệp.... Nhất là có cớ để tiêu diệt cứu đại môn phái. Tất cả đều lỗi ở tôi cả.

Liệt Đường đạo trưởng thở dài :

- Không! Không phải lỗi tại công tử mà chính do sự lầm lỗi của lão phu.

Trịnh Kiềm Hồng an ủi :

- Thôi, việc qua rồi đạo trưởng không nên buồn thái quá có hại cho sức khỏe.

Liệt Đường đạo trưởng ngẩng đầu nhìn Trịnh Kiềm Hồng, đột ngột nói :

- Ta chưa từng nói dối ai bao giờ, nếu công tử cần ta sẽ sai người lên Thiên Sơn tìm “Âm Dương song quái” xin thuốc “Thiên Sơn Ngọc Dịch” cho công tử.

Vì Liệt Đường đạo trưởng tưởng lúc này Trịnh Kiềm Hồng trúng độc của bọn Ma Tinh nên mới nói thế.

Trịnh Kiềm Hồng khẽ nhún mày rồi mỉm cười hỏi :

- Đạo trưởng “Âm Dương song quái” có giống như bọn Tây Thiên Cự Quái không?

Liệt Đường đạo trưởng lắc đầu đáp :

- Không đâu! Hai vị ấy là người tốt lắm. Xuất thân trong võ lâm chính phái. Tài nghệ hai vị ấy chỉ thua mỗi một Thần Long kỳ hiệp mà thôi. Không hiểu sao, hai vị ấy nửa chừng lại bỏ lên Thiên Sơn qui ẩn. Tính đến nay có hơn ba mươi năm rồi.

Trịnh Kiềm Hồng khéo miệng nói :

- Vậy à! Ước gì giữa lúc này hai vị ấy xuất hiện giang hồ, chắc bọn ma đầu đâu dám hống hách!

- Có lẽ!

- À! Đạo trưởng vừa nói thuốc Thiên Sơn Ngọc Dịch gì đó có công hiệu lắm không?

- Nó là thánh dược, trị bá bệnh.

- Nếu tôi uống thuốc ấy vào chắc luyện mau lắm?

- Lẽ dĩ nhiên.

- Nhưng trong vòng sáu tháng làm sao trở thành một cao thủ cho được. Cháu có cảm tưởng như là câu chuyện thần thoại....

Liệt Đường đạo trưởng cương quyết nói :

- Nếu công tử không tin, ta có thể kiếm một người làm trọng tài.

- Ai vậy?

Liệt Đường đạo trưởng không trả lời câu hỏi của chàng mà lại hỏi thúc :

- Núi Võ Đang cách đây còn xa lắm chúng ta nên đi ngay bây giờ, kéo trễ.

- Thưa xin.... xin lỗi....

- Cái gì mà xin lỗi?

- Tôi không thể đi được.

- Không thể đi?

- Thừa phải.

Liệt Dương đạo trưởng tức tối nói lớn :

- Sao quá lạ vậy?

- Lệnh cha tôi bắt buộc không cho tập võ.

Liệt Dương đạo trưởng nghe Trịnh Kiếm Hồng nói thế rất đổi kinh ngạc. Ông quắc mắt lên nhìn. Hồi lâu như tìm được điều gì liền nói :

- Không hề gì, ta có phương pháp.

- Phương pháp gì?

- Công tử cứ yên lòng. Ta sẽ nói cho thân sinh công tử rõ, chắc người đồng ý.

- Dạ!.

- Thân sinh công tử tên là gì?

- Là Trịnh....

Vừa nói được tiếng “Trịnh” Trịnh Kiếm Hồng vội bịt miệng lại. Vì chàng sợ bị hạch hỏi và ngộ nhận như lần trước chàng đã nói với Thần Long kỳ hiệp.

Thấy cử chỉ kỳ lạ của chàng, Liệt Dương đạo trưởng không khỏi thắc mắc. Ông thúc hỏi :

- Sao? Trịnh gì?

Trịnh Kiếm Hồng cúi đầu đứng lặng không đáp.

Liệt Dương đạo trưởng nổi sùng quát :

- Bộ người giỡn với ta sao?

Trịnh Kiếm Hồng ngẩng đầu nhìn lão :

- Việc này, tôi thành thật xin lỗi.

- Lỗi gì? Có phải người quên lời trăng trối của Thần Long kỳ hiệp?

- Thừa không phải.

Liệt Dương đạo trưởng đã có phần bực tức lên cao độ, mắt ông chiếu ra hai tia sáng quắc :

- Bây giờ có định đi theo ta hay là không thì nói.

Trịnh Kiếm Hồng thản nhiên trả lời :

- Tôi không thể quên lời dặn bảo của cha tôi được

- Thế là hết rồi!

- Thừa đạo trưởng.

- Thừa bầm gì nữa?

- Tôi có thể....

- Công tử đồng ý?

- Phải!.

Liệt Dương đạo trưởng như trút được gánh nặng trên vai thở phào nhẹ nhõm cả người.

- Tốt lắm! Tốt lắm! Vậy ta đi cho sớm.

- Dạ.

Đang đi được vài bước bất thần Liệt Dương đạo trưởng quay lại hỏi :

- À công tử và Thần Long kỳ hiệp có mối liên hệ?

Trịnh Kiếm Hồng đáp :

- Có. Ông ấy là sư huynh của tôi.

Rồi chàng kể lại sự gặp gỡ Thần Long kỳ hiệp cho Liệt Dương đạo trưởng nghe.

Nghe xong Liệt Dương đạo trưởng hốt hoảng nói :

- Như vậy công tử trong võ lâm vai vế lớn hơn lão phu. Lão phu phải kêu công tử bằng sư thúc mới đúng.

Trịnh Kiếm Hồng lật đật nói :

- Thưa không dám!

- Không được. Trong võ lâm, trên dưới phải phân minh, không được khách sáo.

Trịnh Kiếm Hồng e thẹn đỏ bừng cả mặt, chàng ấp úng nói :

- Thôi chuyện này hãy tạm gác sáu tháng sau rồi tính. Bây giờ đạo trưởng cứ coi tôi như em, cháu được rồi.

Liệt Dương đạo trưởng mừng rỡ ra mặt :

- Như vậy là công tử chịu nhận chức Võ lâm Tôn chủ?

Trịnh Kiếm Hồng đáp xuôi xị :

- Cũng được!.

- Tuyệt! Tuyệt quá!

Dứt lời không ai nói với ai lời nào cả. Họ lặng lẽ nhắm hướng Võ Đang tiến bước...

* * * * *

Trong khu rừng vùng Dung Sơn, dưới ánh nắng ban mai thật là kỳ thú. Với tiếng chim kêu, vượn hót, tiếng lá xào xạc, tiếng suối róc rách chảy... Tất cả những âm thanh đó tạo thành cung đàn muôn điệu làm Trịnh Kiếm Hồng ngây ngất như lạc vào cảnh thiên thai.

Hơn bao giờ hết, chàng thấy lòng lâng lâng khoan khoái lạ thường.

Càng đi sâu vào rừng rậm, càng mục kích nhiều cảnh sắc tuyệt vời.

Nào là những kỳ hoa dị thảo đang vươn mình khoe sắc, tỏa mùi thơm ngát, như quỳên rũ, như mơn trớn đang cười cợt với khách lãng du.

Phút chốc hai người đã đi có trên mười dặm xa.

Thình lình, Trịnh Kiếm Hồng đứng dừng lại. Tai chàng như văng vẳng nghe đâu đây tiếng nói của người cha thân yêu của chàng...

- “Hồng nhi! Con đã quên lời cha sao?”

- Cha! Vì muốn loại trừ bọn tà phái, con xin cha thứ lỗi.

- “Không được! Còn kịp thời, con mau quay gót trở lại. Con không sợ cha con buồn sao? Con yêu quý của cha!”.

- Cha!....

- “Con đừng cãi! Lệnh cha là lệnh trời”....

- Dạ! Con xin vâng lời cha!.....

Bất giác chàng òa lên khóc bởi sự giằng co giữa lý trí và tình cảm gia đình.

Tiếng khóc của chàng đập vào tai Liệt Dương đạo trưởng làm ông đang hăng hái bước đi, vụt đứng dừng lại, ngó ngoái ra sau, mặt đổi sắc.

- Có chuyện gì mà công tử khóc?

Trịnh Kiếm Hồng đưa mắt dăm lệ nhìn Liệt Đường đạo trưởng đáp :

- Xin lỗi tôi không thể đi với đạo trưởng được!....

- Vì sao?

- Tôi không thể cãi lời cha.

Liệt Đường đạo trưởng như bị nhát búa đập vào tai. Lão đứng lặng ngơ ngác một hồi rồi hỏi :

- Người đã đổi ý?

- Phải!

- Trời! Thế là hết rồi!.

Tiếng kêu than của lão làm Trịnh Kiếm Hồng run lên.

- Xin đạo trưởng hiểu dùm, tôi không thể trái đạo làm con được.

Liệt Đường đạo trưởng hét lớn :

- Im đi! Ta không muốn người nói gì cả.

Dứt lời chỉ thấy một cái bóng già lao mình phóng đi vùn vụt. Thoáng cái đã mất hút vào rừng rậm.

Trịnh Kiếm Hồng đứng tần ngần một hồi rồi lùi thui lên ngựa quay gót trở lại mà lòng khổ tâm không ít.

Thấm thoát đã năm ngày trôi qua. Trịnh Kiếm Hồng mới đặt chân tới một bình nguyên bát ngát.

Chàng đang phóng tầm nhìn cảnh vật bỗng bắt gặp từ xa xa vô số người quần áo rách tả tơi đang lũ lượt kéo nhau đi về phía chàng.

Đội đoàn người đi tới, chàng chặn lại hỏi mới hay là họ bị nạn lụt.

Động lòng trước cảnh thiên tai, chàng liền đem tất cả số vàng còn lại phân phát đều cho tất cả nạn nhân.

Mọi người mừng rỡ cảm ơn chàng rối rít. Và quây quần lại hỏi thăm tên tuổi chàng. Chàng mỉm cười đáp :

- Tôi là “Võ Lâm Tôn chủ”!..

Thế là tiếng lành đồn xa. Phút chốc tên tuổi chàng lan truyền từ người này đến người khác chẳng khác nào một bậc kỳ nhân xuất thế, cứu khổ chúng sinh.

Họ tôn kính chàng như một thần linh.

Rồi chiếu đến, thành linh chàng lại gặp một bà lão cũng là một trong số nạn nhân bị thiên tai. Bà nhìn chàng với cặp mắt hiền từ, âu yếm. Bà nhất quyết từ chối, không nhận vàng bạc của chàng.

- Nếu bà không muốn vàng bạc, vậy bà muốn gì cứ nói có thể giúp được cháu tận tâm giúp cho.

Bà rưng rưng nước mắt đáp :

- Chồng tôi, con tôi, đều chết vì nước lụt.

Bà quá xúc động, nghẹn ngào hạ thấp giọng :

- Nếu... nếu.... - Cổ bà như nghẹn lại...

Trịnh Kiếm Hồng cảm thấy bui ngùi trong lòng.

- Thưa bà, bà vừa nói: “Nếu, nếu gì”?

Bà lão run run đáp :

- Nếu con tôi còn sống, tuy không có bộ mặt khả ái như công tử, nhưng tướng tá cũng xấp xỉ vậy.

- Có điều gì bà cứ cho biết.

- Tôi nói ra e phật lòng công tử.

Trịnh Kiểm Hồng thấy tình cảnh bà ta thật đáng thương hại. Hơn nữa không hiểu bà ta muốn nói gì, chàng không ngần ngại đáp :

- Không hề gì!.. Bà hãy coi tôi như con cháu của bà vậy..

Khuôn mặt già nua hiện lên nét trong sáng, bà ấp úng nói :

- Công tử có thể cho tôi sờ mặt công tử chút được không?

Trịnh Kiểm Hồng lầy lăm lạ, ngần ngừ giây lát đáp :

- Được!.. Bà cứ tự nhiên!..

Dứt lời, chàng nghe một bàn tay già nua run run áp vào da mặt chàng vuốt ve một cách trìu mến. Chàng có cảm tưởng đó là bàn tay của người từ mẫu đang vỗ về, làm chàng xúc động thiếu điều muốn rơi nước mắt.

- Công tử!.. Xin đa tạ ngài!..

- Bà đã mãn nguyện?

- Xin trời phù hộ cho công tử gặp muôn vàn may mắn.

Nói xong, nước mắt bà lão tuôn ròng và miệng mếu máo khóc không thành tiếng làm chàng cũng phải mủi lòng.

Hồi lâu chàng từ giả mọi người tiếp tục lên đường, lòng vừa vui mừng chen lẫn nỗi bịn rịn khó tả.

Chàng tiếp tục đi bộ năm sáu dặm đường đến một khu rừng. Nơi đây cây cối không đầy lắm, nhưng phong cảnh cũng khá nên thơ.

Thình lình chàng nghe phía bên kia ngọn đồi có tiếng lóc cóc vang lên như tiếng quân cờ đang đi. Chàng ngạc nhiên hết sức liền dừng bước lắng tai nghe.

Quả đúng rồi!.. Tiếng cờ di động mà.

Cờ tướng là môn giải trí có một không hai trong đời chàng. Chàng làm sao bỏ qua cho được.

Không đánh thì cũng phải ghé coi cho mãn nhãn. Người biết đánh cờ, gặp cờ đâu người nào bỏ qua.

Hai lão đánh qua đánh lại, tiếng cờ khua động lóc cóc, lúc nhặt, lúc khoan, và hình như không thềm để ý đến sự có mặt của chàng.

Sau một hồi lâu, lão già mặt trắng nhấc bổng con xe đánh xuống ngay chân con ngựa của đối phương nghe một tiếng cóc thật lớn.

Tiếp theo lão vỗ đùi la lên :

- Chiếu!..

Lão già mặt đỏ liền hạ sĩ đỡ.

- Chưa thua mà huynh chớ vội mừng.

- Ấy ta đem con ngựa tấn qua hai nước nữa là chú mày bị mã thành điền. Chạy đâu cho khỏi thua.

Dứt lời lão nhấc con ngựa lướt tới hai nấc.

Lão già mặt đỏ thấy không có quân đem về chống đỡ kịp, tức gần chết. Lão suy nghĩ gần bề óc mồ hôi trán bắt đầu rịn ướt.

Lão già mặt trắng đắc ý cười :

- Hi hi!.. Bí rồi chú mày ơi!..

Lão già mặt đỏ, tay chỉ chỉ điểm điểm thế kia, rốt cuộc không tìm cách gì hơn ngồi ỳ ra đó.. Một tiếng đồng hồ trôi qua...

Lão già mặt đỏ có vẻ bí thế.

Trịnh Kiếm Hồng đứng sau lưng lão không dần được tính hiếu thắng, liền la lớn

- Pháo vọt tượng - Chiếu!...

- Xe xuống chân sĩ - Chiếu!...

- Tướng trời lên. Bỏ ngựa - Chiếu!.. Bí rồi!...

Tiếng cờ lại vang lên.

Cóc!.. Cóc! Cóc!.....

Lão già mặt đỏ vỗ đùi cái bép :

- Phen này huynh thua rồi nhé. Há há...

Lão già mặt trắng bị thua trong đường tơ kẽ tóc, mặt mày xám xịt và hằn lên những nét nhăn dễ sợ.

Lão quát :

- Không được!.. Không được!...

Tiếp theo tiếng cờ bị hất đổ.

Chát!...

Trịnh Kiếm Hồng nhìn kỹ lại thì thấy bàn cờ bị đập nát bể thành mảnh vụn.

Lão già mặt đỏ cười lớn :

- Há há!.. Phen này huynh chối cãi cũng không được vì có trọng tài đứng kia kia.

Lão già mặt trắng ngẩng đầu nhìn lên với hai luồng ánh sáng như đèn pha làm Trịnh Kiếm Hồng lạnh cả người.

Nhưng rồi cặp mắt lão dịu lại, trong có vẻ ngơ ngác kỳ lạ.

Lão già mặt đỏ nói :

- Có phải huynh phục tài cờ của vị công tử này không?

- Còn chú mày?

- Cố nhiên rồi.

Lão già mặt trắng hướng qua Trịnh Kiếm Hồng hỏi :

- Xin hỏi công tử, nước cờ vừa rồi công tử học ở đâu vậy? Ta nhớ hình như có gặp qua một lần.

Trịnh Kiếm Hồng rụt rè đáp :

- Dạ, của cha cháu!

Lão già mặt trắng gật đầu nói :

- Ta nhớ ra rồi. Cách ba mươi năm về trước cũng có một thiếu niên giống công tử đã đi nước cờ như vậy.

Trịnh Kiếm Hồng ngạc nhiên la lên :

- Ô!..

- Nhưng cũng là một tay kiếm khách tuyệt chúng.

Xem tiếp hồi 5 Ngũ Long kim kiếm

5. Hồi 5 Ngũ Long Kim Kiếm

Trịnh Kiếm Hồng giật mình :

- Thật vậy à.
- Đúng.
- Cờ cũng hay, kiếm thuật cũng giỏi quả là người hiếm có. Nhưng lão bá có biết tên họ người ấy không.

Lão già mặt trắng ra chiều nghĩ ngợi :

- Lâu quá rồi ta không nhớ rõ chi tiết. Đại khái nhớ là y thắng ta một ván và một chiêu kiếm.

Trịnh Kiếm Hồng nhú mày :

- Có phải người ấy là Phong Vân kiếm khách Trịnh Vũ Hùng không?

Lão già mặt trắng vội đáp :

- Đúng! Đúng rồi! Công tử là thân nhân của y?
- Dạ... Thưa không?
- Thế sao chú em biết?
- Văn sinh chỉ nghe người ta nói qua.
- À tên chú em là gì?
- Dạ, Trịnh Kiếm Hồng.

Lão già đôi mắt sáng lên nhìn chăm chú vào người Trịnh Kiếm Hồng.

- Còn thân sinh của chú em?
- Dạ, Trịnh Vũ Hùng. Nhưng không phải là tay võ lâm kiếm khách.
- Lạ thật.
- Lạ chỗ nào?

Lão già mặt trắng quan sát từ đầu đến chân chàng rồi đáp :

- Trông tướng mạo cử chỉ ngôn ngữ của chú em thật giống...

Trịnh Kiếm Hồng mỉm cười chặt lời :

- Lão tiên bối trên đời này người giống người không thiếu chi. Trường hợp của cháu cũng là một trong những trường hợp ngẫu nhiên mà thôi.

Lão già đỏ mặt chen vào nói :

- Trùng hợp... đến nỗi tên họ cũng trùng thì thật là lạ.
- Tiên bối cho là lạ sao?
- Phải.
- Thân sinh của văn sinh chỉ là một nho sĩ y lý, chân lại thêm mang tật, không thể nào trong người lại có võ được.

Lão già mặt trắng nói :

- Có lẽ ta lại nhầm.

Lão già mặt đỏ đưa mắt nhìn Trịnh Kiếm Hồng, bỗng nhiên hai mắt lão vụt sáng lên, mỉm cười nói :

- Thân phụ của chú em học văn còn chú em bây giờ có muốn học võ không?

- Điều này văn sinh không thể...

- Sao?

- Xin tiền bồi dưỡng hỏi. Văn sinh chỉ biết là không thể học võ.

Lời nói của chàng chẳng khác đưa lão già mặt đỏ từ cung trăng rơi xuống.

Lão già ngồi nhồm người lên hỏi :

- Nhưng phải có nguyên do chứ?

Lão già mặt trắng chen vào nói :

- Đừng có hỏi nữa. Nguyên do ta biết rồi.

Lão già mặt đỏ kinh ngạc ngó lão già mặt trắng hỏi :

- Huynh biết rồi à?

- Phải.

- Tại sao này giờ huynh không nói cho đệ rõ.

Lão già mặt trắng không đáp. Lão từ từ ngẩng đầu lên, dùng thuật “Ảo nhơn truyền thần” nói cho lão già mặt đỏ biết.

Bí thuật “Ảo nhơn truyền thần” là một bí quyết nói chuyện với nhau bằng đôi mắt, dù đối phương là cao thủ thượng thặng cũng không tài nào khám phá ra nổi. Hai ông đã khổ công luyện ngót tám mươi năm mới thành. Và đây cũng là thuật nói chuyện chỉ có hai ông biết mà thôi.

Bởi thế, Trịnh Kiềm Hồng đứng kế bên đâu có nghe gì được. Chàng chỉ thấy bốn luồng nhãn quang chạm vào nhau. Rồi bỗng lão già mặt đỏ lộ vẻ kinh sợ, quay lại nhìn chàng chăm chú. Chàng đâm ra lo ngại, định cất tiếng hỏi, nhưng chợt nhận thấy trong người có hai luồng khí ấm đang châu lưu một cách kỳ lạ làm chàng rung mình, lui ra một bước đứng lặng yên.

Chốc lát, hai luồng nhiệt khí xuyên qua các mạch huyết, đi thẳng đến đơn điền.

Tới đây, hai luồng nhiệt khí như bị nghẹn lối, cổ vùng vẫy, bức phá mở đường di chuyển.

Rốt cuộc hai luồng khí ấy vẫn đứng ì một chỗ rồi từ từ lắng dịu.

Trong người chàng trở lại bình thường. Xem chừng khỏe khoắn và sáng khoái hơn trước là đàng khác.

Lão già mặt đỏ đầu gật gật vài cái, hướng mắt nhìn lão già mặt trắng, dùng “Ảo nhơn truyền thần” nói :

- Huynh lấy làm lạ phải không?

- Đúng vậy.

- Có gì đâu, ngu đệ thấy gân. cốt thẳng bé tốt, muốn nhận đồ đệ nên mới truyền cho nó hai luồng sinh khí đó chứ. Nhưng tiếc nỗi là chất độc tích tụ tại đơn điền quá nhiều, làm hai luồng sinh khí xuyên qua không thủng. Mình phải cho nó “Thiên Sơn Ngọc Dịch” mới hy vọng cứu được tính mạng nó.

- Ủ! Cho “Thiên Sơn Ngọc Dịch” thì đồng ý. Nhưng đừng có hy vọng.

Lão già mặt đỏ lộ vẻ không bằng lòng, lớn tiếng hỏi :

- Cái gì mà không hy vọng?

Lão già mặt trắng nhếch đôi môi khô cần nói :

- Nó đã bảo không thể học võ, tại sao chú mày cứ khư khư ôm mộng?

Lão già mặt đỏ ngắt lời :

- Sư huynh phải hiểu, chúng mình chỉ còn một tháng nữa là đúng trăm tuổi và cũng là giờ phút cuối cùng của bọn mình đây. Muốn có người nối nghiệp thì phải bắt đầu ngay từ bây giờ bằng không thì đâu có kịp.

- Thôi chú mày muốn thì cứ tiếp tục nói với nó, ta cóc cần cái thứ này!

- Được rồi việc này để cho ngu đệ.

Nói xong lão già mặt đỏ quay qua Trịnh Kiếm Hồng hỏi :

- Thân sinh chú em bảo chú em đi du ngoạn phải không?

- Phải!

- Đố chú em tại sao thân sinh chú em tại muốn thế?

- Vì muốn cháu mở mang kiến thức.

- Sai rồi!

- Sai?

- Không những sai mà thân sinh chú em muốn đánh lừa chú em nữa.

Trịnh Kiếm Hồng hơi giận trong bụng, quắc mắt nhìn lão già đỏ mặt nghiêm giọng nói :

- Cha của vãn sinh đâu phải là hạng người dối trá. Xin lão tiền bối thận trọng lời nói một chút.

Lão già mặt đỏ cười lớn :

- Chú em giận ta ư? Để ta giải thích cho chú em thấy. Điều thứ nhất chú em nói thì ông làm nghề thầy thuốc?

- Đúng rồi!

- Điều thứ hai ông là một tay kiện tướng về cờ?

- Đúng lắm!

- Cờ cao y lý tất phải hơn người? Có phải không?

- Đúng lắm!

- Như vậy thân sinh chú em đã biết chú em đang mắc bệnh tuyệt chứng không thể chữa được.

Nghe nói vậy Trịnh Kiếm Hồng giật mình liền hỏi :

- Vãn sinh mắc phải nan y kỳ bệnh sao? Không. Lão tiền bối nói khó tin quá. Mà, quả đúng như lời tiền bối nói thì đời nào cha của vãn sinh lại dám để cho vãn sinh đi như vậy.

Lão già mặt đỏ mỉm cười, ôn tồn nói :

- Từ lúc gặp chú em đến giờ ta chưa hỏi gì về chú em. Bây giờ ta không hỏi mà lại thử nói ra coi có đúng không nhé?

- Được! Tiền bối nói thử coi.

Lão cười :

- Với kết quả của sự thăm mạch bằng chân nguyên của ta thì chú em từ nhỏ đã mắc phải bệnh này rồi. Nơi đơn điền của chú em bị bế tắc cho nên chân khí di truyền đến đó đều dừng lại, có đúng không.

Trịnh Kiếm Hồng ra chiều nghĩ ngợi rồi gật đầu.

- À hình như là có. Cháu nghe hơi nặng nề nơi đó. Nhưng không hiểu nhiều cho lắm.

- Tại chú em chưa luyện công vận khí nên khó thấy rõ ràng được. Có điều ta dám nói chắc là thân sinh chú đã cho chú em uống qua nhiều thuốc rồi.

- Đúng lắm.

- Nhưng tất cả đều vô hiệu quả. Bởi thể thân sinh chú em rất khổ tâm. Nhất là khi nhận thấy mạng sống của chú em không còn bao lâu, nên mới bảo chú em đi ngao du, ngoạn cảnh hầu trước khi chết cũng hưởng được phần nào lạc thú ở đời.

Trịnh Kiếm Hồng trong lòng hơi khó chịu mặt nhăn nhăn lên nói :

- Lão tiên bói nói thế, sao văn sinh chẳng thấy có triệu chứng nào gọi là sắp chết cả.

- Chú em chưa thấy được triệu chứng xuất hiện trong người là vì...

- Tại sao hử lão tiên bói?

- Vì mấy hôm trước chú em gặp một vị cao thủ. Vị này cho chú em uống qua thuốc làm chất độc tích tụ nơi đơn điền tan dần ra, bây giờ thuốc ấy mất hiệu lực, chất độc tích tụ trở lại. Cao lắm chú em sống được một tháng nữa là cùng.

Trịnh Kiếm Hồng vô cùng kinh ngạc chuyện gì xảy ra, lão già này đều biết cả, nói trúng phong phúc làm như là lão thấy tận mắt, bất giác chàng khẽ rùng mình sợ sệt.

Lão già lại tiếp tục :

- Theo lão phu đoán, sở dĩ thân sinh chú em không luyện võ là vì sợ chân nguyên dao động làm chú em chết sớm. Tuy nhiên thân sinh chú em cũng mong có sự kiện lạ xảy ra cho chú em.

Trịnh Kiếm Hồng vội hỏi :

- Tiên bói nói thế là ý gì?

Lão cười lớn lên và đồng thời ngó lão già mặt trắng hỏi :

- Ngu đệ đoán có đúng không hử sư huynh?

Lão già mặt trắng gật đầu :

- Đúng rồi! Tiếp tục với thằng bé đi.

Lão già mặt đỏ quay lại nói với Trịnh Kiếm Hồng :

- Chú em đừng thắc mắc. Sự lạ lùng mà thân sinh chú em mong chờ xảy đến cho chú em biết đâu cứu chú em thoát khỏi mạng chết. Chú em nên hiểu và nghĩ lại xem. Lão phu có một thứ thuốc có thể giải được chất độc trong người của chú em.

Trịnh Kiếm Hồng mừng rỡ :

- Tiên bói có thể cho văn sinh...

- Được! Nhưng mà...

- Tiên bói muốn có điều kiện?

- Đúng!

- Như vậy là sau khi nhận thuốc, văn sinh phải theo tiên bói học võ.

Lão già mặt đỏ cất tiếng cười khoái trá :

- Đúng! Đúng lắm!

Trịnh Kiếm Hồng thoáng hiện nét mừng rỡ, nhưng rồi xụ mặt xuống nói :

- Mệnh lệnh cha to tát... văn sinh... văn sinh... văn sinh không thể làm vui lòng tiên bói được.

Lão già đang cười ngon trớn vụt ngừng bật, quắc mắt nhìn Trịnh Kiếm Hồng :

- Vừa rồi lão phu đã nói rõ ý thân sinh của chú em. Chú em phải tỏ ra là người hiểu biết một chút. Sao cứ cứng đầu mãi vậy. Vả lại đời người thấm thoát như bóng câu qua cửa, chú em cũng nên cần lưu lại trên đời một sự nghiệp chớ.

Trịnh Kiếm Hồng suy nghĩ :

- Hai tiếng sự nghiệp to tát quá e vãn sinh đặt không tới.
 - Sao mà không?
 - Nếu vậy tiền bối cho cháu về xin phép thân phụ đã.
 - Không được! Đã chậm lắm rồi.
 - Thừa tiền bối, người xưa có nói “Bá thiện hiếu vi tiên”. Nếu không giữ chữ hiếu thì còn nói gì sự nghiệp?
- Lão già thở dài nói :

- Chỉ còn một tháng nữa là chú em chết, chú em không sợ sao?

Trịnh Kiếm Hồng thất sắc đáp với giọng run run :

- Mọi việc đều để thân phụ vãn sinh định đoạt.
- Chú em không đổi ý kiến?

Trịnh Kiếm Hồng bình tĩnh đáp :

- Vãn sinh đặt sự sống chết ngoài tai, tiền bối có nói nữa cũng chỉ vô ích thôi.
- Chú em quả là con người có hiếu... nhưng rất tiếc...

Lão già mặt trắng chận lời :

- Nó đã nói như thế còn ở đó mà tiếc. Tiếc cái gì không biết, thôi qua bên kia bầy lại ván khác đi...

Nói xong lão khẽ nhún mình, thân ảnh đã qua bên kia ngọc đồi. Thấy vậy lão già mặt đỏ cũng đứng lên theo lão già mặt trắng.

Trịnh Kiếm Hồng đứng trơ vơ một mình, đầu óc quay cuồng không biết bao nhiêu ý nghĩ.

Bất giác chàng thở dài lắm lắm :

- Hãy về nhà cho cha quyết định, mình không thể tự ý mà không có sự ưng thuận của ngài được.

Nói đoạn quày quả lên ngựa..

Bên kia ngọn đồi, tiếng còi di động vang lên lóc cóc.

* * * * *

Không bao lâu, người và ngựa Trịnh Kiếm Hồng đã rời chỗ hai lão già có hơn mười dặm.

Thình lình có tiếng la hét, chen lẫn tiếng binh khí khua động làm chàng giật mình biến hẳn sắc mặt.

- Cái gì xảy ra?

Vừa hỏi Trịnh Kiếm Hồng lập tức hướng về phía ấy. Chàng bắt gặp ngay một nhóm người mười mấy tên hảo hán, mặc sắc phục đen đang vây đánh một người áo trắng.

Tuy không biết võ nghệ, nhưng vì tính hiếu kỳ và lòng nghĩa hiệp bắt đầu chàng không thể làm ngơ. Chàng lập tức phóng ngựa chạy riết tới rồi phóng vào giữa vòng vây.

Bọn hảo hán áo đen tưởng cứu binh của đối phương đến liền vệt ra hai bên định bắt sống luôn một thể. Bởi thế người và ngựa Trịnh Kiếm Hồng không gặp một sự khó khăn nào.

Nhưng vì trốn ngựa quá nhanh, Trịnh Kiếm Hồng gò cương không kịp, may nhờ người áo trắng phóng tới chụp được dây cương. Con tuấn mã mất trốn chồm lên một cái rồi dừng hẳn lại.

Thì ra bóng trắng là một cô gái đẹp nghiêng nước khuynh thành. Tay nàng nắm chặt tay trường kiếm óng ánh sắc vàng. Trên mũi kiếm lại được chạm trổ hình năm con rồng thật tinh vi. Mới trông tưởng như năm con rồng sống đang nhảy múa.

- Thằng ranh con! Mày tới số rồi sao?

Đang chăm chú nhìn thiếu nữ và thanh Ngũ Long kim kiếm, bỗng nghe tiếng quát, Trịnh Kiếm Hồng giật mình quay lại, nghiêm sắc mặt nói :

- Các người ăn nói lễ độ một chút.

- Á! Nhãi con! Đừng lớn lối, sao không chịu xuống ngựa, nạp mạng cho rồi, ở đó lải nhải cái gì hả?

Trịnh Kiếm Hồng cười lạt :

- Các người lấy quyền gì bắt ta xuống ngựa?

Lão già râu tóc bạc nhảy ra khỏi đám đông quét thanh trường kiếm vào không khí, và ngửa mặt lên trời cười khanh khách :

- Quyền gì! Ha Ha... thằng nhỏ này ngây thơ lắm. Để ông nói cho mày sáng mắt.

Trịnh Kiếm Hồng quát mắt lạnh lùng hỏi :

- Nói đi!

- Quyền của kẻ mạnh! Ha Ha...

Trịnh Kiếm Hồng nổi giận run lên, toan chửi vào mặt tên hảo hán thì chợt nghe tiếng thiếu nữ :

- Ở đây nguy hiểm! Công tử mau lui đi.

Trịnh Kiếm Hồng mở to đôi mắt :

- Đi! Nếu đi thì tôi đâu có xông ngựa vào đây.

Thiếu nữ lộ vẻ mừng rỡ :

- Xin cảm ơn lòng tốt của công tử, nhưng công tử không biết võ công thì...

Nàng vừa nói tới đây, chợt lão già tóc bạc hét lên một tiếng, thân ảnh phóng tới, trường kiếm đưa ra chém vút vào bả vai Trịnh Kiếm Hồng.

Nhanh như chớp thiếu nữ phóng gươm ra đỡ.

Ngay khi đó trường kiếm thứ hai lao vút qua hông Trịnh Kiếm Hồng.

Thiếu nữ hốt hoảng, thu gươm về quật ngược ra sau, nhưng đã trễ...

Nói về Trịnh Kiếm Hồng, tuy chàng không biết võ công, nhưng nhờ tinh ý nhanh nhẹn mắt nhắc thấy kiếm quang, lập tức chàng cúi rạp sát mình ngựa.

Bụt! Một tiếng mũi kiếm đối phương chặt đứt túi hành trang trên vai chàng, đồ đạc trong túi văng đổ tháo ra.

Nhờ thế, chàng thoát chết trong đường tơ kẽ tóc. Thật là may.

Lão già tóc bạc sau khi chém đứt túi hành trang trên vai chàng, lại liền nhảy tới thấy bìa bảo kinh, lão vội nhặt lên rồi vội quát lớn :

- Tất cả dừng tay.

Mấy tên hảo hán đang bươi kiếm đánh thiếu nữ thành linh nghe tiếng của lão già vội thu binh khí về, nhảy lui lại. Thấy thế thiếu nữ cũng hạ kiếm bước trở lại bên Trịnh Kiếm Hồng.

- Công tử mau thoát cho rồi. Để tôi đối phó với chúng.

Trịnh Kiếm Hồng chưa kịp đáp, lão già tóc bạc đã bước tới trước mặt Trịnh Kiếm Hồng rồi quỳ xuống nói bằng giọng run run :

- Hậu bối là Độc Thủ Phùng Tử An xin bái kiến Võ lâm Tôn chủ.

Lời nói của lão già làm đồng bọn cả kinh vội quì xuống, đồng thanh nói :

- Xin kính chào Tôn chủ.

Sự kiện thay đổi quá đột ngột, khiến thiếu nữ ngơ ngác không hiểu gì ráo. Nàng hết đưa mắt nhìn Trịnh Kiếm Hồng lại nhìn bọn hảo hán.

Nàng không thể nào tin một tên thư sinh tay yếu, chân mềm như thế kia lại mang danh hiệu là “Vô lâm Tôn chủ” được. Thật ra tréo cẳng ngỗng.

Phùng Tử An sau khi bái xong, tay nâng bìa bảo kính, kính cẩn dâng lên Trịnh Kiếm Hồng và nói :

- Vừa rồi chúng tôi lỡ tay xúc phạm, xin Tôn chủ tha lỗi cho..

Trịnh Kiếm Hồng đưa tay nhận bìa bảo kính rồi nghiêm trang nói :

- Cho các người đứng dậy.

Mấy tên hảo hán đồng thanh nói :

- Xin đa tạ ngài.

Trịnh Kiếm Hồng hướng qua Độc Thủ Phụng Tử An hỏi :

- Tại sao một bọn đông như các người lại đi ăn hiếp một thiếu nữ, các người có thấy nhục không?

Phùng Tử An tái mặt, ấp úng nói :

- Vì chúng tôi trót dại...

- Dại cái gì?

- Thừa Tôn chủ, trên tay cô nương này có cây “Ngũ Long kim kiếm”.

- Rồi sao?

- Chúng tôi muốn mượn...

- Người ta không cho các người vậy đánh phải không?

- Dạ... phải.

Trịnh Kiếm Hồng cười lên khanh khách đưa tay ra định tát Phùng Tử An một tát bỏ thói ngang tàng. Nhưng chợt nhớ mình không biết tí gì võ công, từ từ để xuống gần giọng :

- Ta đã đi guốc trong bụng các người, đừng hòng qua mặt ta chạy tội. Nhưng nghĩ đây là lần đầu nên ta bỏ qua. Lần sau ra bắt gặp đừng có trách. Thôi, rút đi.

Nghe xong, Phùng Tử An cúi đầu chào Trịnh Kiếm Hồng rồi lập tức ra lệnh cho đồng bọn rút lui. Thoáng cái mười mấy tên hảo hán khuất dạng vào rừng sâu.

Trịnh Kiếm Hồng toan thúc ngựa đi. Chợt thiếu nữ bước tới nắm dây cương.

- Công tử là “Vô lâm Tôn chủ”, xin lỗi vì không biết nên đã thất lễ.

Trịnh Kiếm Hồng ngó thiếu nữ vội cười lớn :

- Cô nương lầm rồi! Tôi không phải là “Vô lâm Tôn chủ” Bọn khốn ấy nói láo đó.

- Láo?

- Cô nương không tin à?

Nói xong, Trịnh Kiếm Hồng lộ vẻ mắc cỡ, mặt đỏ ửng lên như mặt cô gái.

Thấy thế, thiếu nữ không hỏi nữa, lãng qua chuyện khác.

- Công tử ở đâu đi ngang qua đây?

- Bên ngọn đồi phía nam kia.

- Công tử làm gì bên ấy?

- Cui hai lão già đánh cờ.

- Thế à?

- Cô nương thật là người phi thường, một mình mà dám chống cả mười mấy tên.

Thiếu nữ đỏ mặt nói :

- Công tử quá khen làm tôi thêm xấu hổ.

Trịnh Kiếm Hồng cười nói :

- Người xấu hổ là tôi đây. Cô nương đừng quá khiêm nhường.

Thiếu nữ ngẩng đầu lên nhìn :

- Ý công tử muốn nói...

- Tôi muốn nói làm thân con trai mà không biết võ nghệ...

Thiếu nữ chận lời :

- Công tử đừng nói thế, tuy công tử không biết võ công nhưng đâu có thua bậc anh hùng.

- Anh hùng! Hai tiếng ấy to tát quá...

Thiếu nữ nghiêm giọng :

- Tôi nói thật, chứ không có ý mỉa mai, công tử đừng hiểu lầm. Tôi rất kính phục công tử.

- Kính phục tôi! Không. Tôi chỉ là một thư sinh tiểu tốt có gì đáng để cô nương kính phục. Phải chi tôi biết võ công...

Xem tiếp hồi 6

6. Hồi 6 Bức Bách Đối Phương Cuồng Sinh Giở Thủ Đoạn

Thiếu nữ ngắt lời :

- Không biết võ công, tôi lại càng thêm kính phục.

- Vì sao?

- Rất dễ hiểu, nếu công tử biết võ công thì không có gì là lạ, đằng này không biết võ công mà dám đâm đầu vào chỗ nguy hiểm, thật là người can đảm đáng khen.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn thiếu nữ cười :

- Có gì đâu mà cô quá khen như vậy...

Dứt lời Trịnh Kiếm Hồng toan lên ngựa thì thiếu nữ bước tới gần bên chàng nói :

- Công tử biết võ hay không, chuyện này tôi không cần biết, nhưng công tử đã là Võ lâm Tôn chủ, chắc cũng không giấu chi tên họ chứ? Hơn nữa công tử không muốn biết tên tôi sao?

Trịnh Kiếm Hồng mỉm cười đáp :

- Tôi là Trịnh Kiếm Hồng, còn cô?

- Tôi là Bạch Y Long Nữ Đỗ Thu Linh, cha tôi là Đỗ Thiên Uy ngoại hiệu Lôi Đình kiếm khách.

- À trách sao tài nghệ của cô nương giỏi thế.

- Công tử quá khen rồi, nếu hôm nay không có công tử chắc tôi bị thảm bại và cây Ngũ Long Kim Kiếm sẽ lọt vào tay chúng chóe chẳng không.

- Cô nói vậy làm cho tôi thêm hổ thẹn. Nếu lúc nãy không nhờ cô ra tay kịp thì tụi chúng chém tôi bị thương rồi, còn nói gì cứu cô nữa.

Thiếu nữ mỉm cười duyên dáng :

- Thôi bỏ qua chuyện này đi. Tôi muốn yêu cầu công tử một việc chẳng hay công tử bằng lòng không?
- Cô nương cứ nói thử.
- Công tử đã là Võ lâm Tôn chủ thì dù sao cũng học chút ít võ công để phòng thân. Nếu công tử muốn học võ, tôi xin dẫn công tử đến gặp cha tôi....
- Cô nương muốn tôi bái thân phụ cô làm sư phụ à?
- Đúng. Kiếm pháp cha tôi đã từng nổi tiếng võ lâm.
- Xin cảm ơn hảo ý của cô nương.
- Sao? Công tử không bằng lòng à?
- Không phải tôi không bằng lòng nhưng lệnh cha tôi rất lớn, buộc tôi không nên học võ thành ra tôi không thể trái lời cha tôi được.

Thiếu nữ nhìn chàng nhíu mày rồi mỉm cười :

- Người công tử lạ thế! Và cũng đáng mến thật. Thôi công tử không đồng ý vậy tôi yêu cầu một điều khác, công tử bằng lòng không?
- Được cô cứ nói.
- Tôi không có anh em, còn công tử có chị em không?
- Không có.
- Vậy tôi và công tử kết giao làm anh em, công tử nghĩ sao?

Trịnh Kiếm Hồng không ngờ Bạch Y Long Nữ nói ra câu đó làm chàng không biết trả lời sao cho suông
Bạch Long Y Nữ giục :

- Sao? Công tử bằng lòng chứ?

Trịnh Kiếm Hồng ấp úng đáp :

- Chuyện này, ờ.... mới gặp nhau thôi, tôi xem.... hãy....
- Hãy gì chứ?
- Hãy để ngày sau rồi sẽ tính.

Câu nói này làm Bạch Y Long Nữ không vui, mặt xụ xuống như cảnh hoa héo.

Trịnh Kiếm Hồng thấy mình đối đãi với nàng quá lạnh nhạt liền nói :

- Thôi, tôi có việc phải đi, xin chào cô. Mai sau nếu có cơ hội tôi sẽ tìm đến thăm cô và lệnh đường.

Bạch Y Long Nữ tức tối trong bụng đứng yên một chỗ đáp cộc lốc :

- Chào công tử.

Trịnh Kiếm Hồng chỉ gật đầu nhẹ rồi lên ngựa phóng chạy về phía sau một vùng bụi mịt mù.

Chàng đi không bao lâu thỉnh thoảng con tuấn mã vội hí lên vài tiếng và đứng dừng lại.

Trịnh Kiếm Hồng lấy làm lạ, hướng mắt nhìn tứ bề không thấy gì cả. Tại sao con ngựa không chịu cất vó?
Bỗng mắt chàng bắt gặp trên cổ ngựa một dấu bàn tay đỏ tươi như máu.

Liền lúc đó một bóng người chạy ra chặn chàng lại và lớn tiếng hỏi :

- Đứng lại. Người là ai mà dám đi qua vùng này?
- Ta là Võ lâm Tôn chủ!..

Người nọ trong bọn hỏi lại :

- Võ lâm Tôn chủ?

- Đúng.

- Vậy ngươi có gì chứng minh.

Trịnh Kiếm Hồng đáp :

- Ta có quyển bảo kinh.

- Đâu? Đưa bọn ta xem.

- Há há....

- Ranh con mày cười gì?

- Cười cái mộng của ngươi.

- Sao?

- Ta đã đốt bỏ rồi.

- Mày đốt rồi à?

- Đúng.

- Tại sao mày đốt?

- Để cho các người võ lâm giang hồ khỏi phải tranh giành.

- Hừ! Ranh con, mày.... mày đốt bảo kinh này thì ta đâu có để cho mày sống.

- Há há... Ngươi tên họ là gì?

- Ta là Huyết Thủ Cuồng Sinh! Ngươi có nghe qua chưa?

- Vô danh tiểu tốt như ngươi, ta chưa nghe qua.

Huyết Thủ Cuồng Sinh tức giận quát lớn :

- Mày phải gánh lấy tất cả thảm độc của thiên hạ.

Nói xong, Huyết Thủ Cuồng Sinh vung tay đánh Trịnh Kiếm Hồng một chưởng.

Trịnh Kiếm Hồng không biết làm sao đón đỡ, đành hứng chịu một chưởng của Huyết Thủ Cuồng Sinh.

Nhưng lạ thay, chưởng lực bay tới không thấy một chút kinh lực nào gọi là mạnh cả. Chàng chỉ cảm thấy trước ngực mình lạnh buốt rồi như có vô số con rắn độc đang bò và cào xé dư dội trong người. Bất giác chàng run lên như người phát lạnh.

Huyết Thủ Cuồng Sinh thấy thế liền đưa tay lên tiến tới bên Trịnh Kiếm Hồng và nói :

- Thế nào, Huyết Ảnh Xuyên Tâm có dễ chịu không? Ta cho ngươi một cơ hội nữa, nếu nghe lời ta, ta tha cho mạng sống.

Trịnh Kiếm Hồng không đáp.

Huyết Thủ Cuồng Sinh la lớn :

- À, hay lắm, ranh con, mày không trả lời phải không? Được, ta cho mày biết tay. Mày nghe đây “Đại Thần bảo kinh” do mày đốt thì chắc mày phải thuộc lòng nội dung của nó?

Trịnh Kiếm Hồng vẫn ngồi yên như pho tượng.

Huyết Thủ Cuồng Sinh hét :

- Mày thuộc rồi bây giờ mau đọc lại cho ta nghe. Nếu không ta cho mày ném đầu khổ rồi chết.

Trịnh Kiếm Hồng quá sức giận hét lớn :

- Muốn giết thì giết đi, ta không đời nào đọc cho người nghe đâu, đừng hỏi vô ích.

Huyết Thủ Cuồng Sinh trợn mắt quát :

- Đọc không?

- Không...

- Giải lắm...

Dứt lời, Huyết Thủ Cuồng Sinh dùng ngón tay trở chìa vào Dũng Tuyền huyết ở chân Trịnh Kiếm Hồng.

Chàng cảm thấy mình như bị điện giật rồi tự nhiên người rơi khỏi mình ngựa, ngã té quỵ xuống đất mặt mày nhăn nhó đau đớn vô cùng.

- Thế nào? Hãy đọc đi!

- Không.

- Không à?

- Ừ!

- Ranh con, khi bị điểm vào hết ba mươi sáu huyết đạo dù người có võ công đến đâu đi nữa cũng phải chết. Mà chỉ là một đứa nhỏ yếu ớt vô dụng chỉ điểm cho mày vài huyết nữa là mày chết không kịp trời. Nghe chưa. Nghe chưa.

Dứt lời, Huyết Thủ Cuồng Sinh điểm vào huyết Huyền Cơ của Trịnh Kiếm Hồng. Chàng cảm thấy đau đớn vô cùng nhưng cũng ráng chịu đựng.

Huyết Thủ Cuồng Sinh hét lớn :

- Đọc đi.

- Không.

- Không hả?

- Không. Nhất định không.

Huyết Thủ Cuồng Sinh tức giận xung thiên liên tiếp điểm mạnh vào ba huyết nữa. Trịnh Kiếm Hồng đau đớn ngất đi mấy chập mới tỉnh lại.

Chàng hét trong yếu ớt.

- Người giỏi làm gì thì làm đi, ta ta không sợ đâu, đừng hòng bắt ta nói.

- Được ta mang mày về tra khảo coi mày còn cứng đầu không cho biết.

Vừa nói, Huyết Thủ Cuồng Sinh bế Trịnh Kiếm Hồng lên định quay đi.

Ngay lúc ấy, một ánh kiếm bay xẹt tới quật mạnh vào hai tay Huyết Thủ Cuồng Sinh. Y hoảng hốt vội buông Trịnh Kiếm Hồng, nhảy lùi ra hai bước quát :

- Người là ai?

- Ta là Bạch Y Long Nữ.

Vừa nói, nàng bước tới bên Trịnh Kiếm Hồng và cúi xuống giải huyết cho chàng.

Huyết Thủ Cuồng Sinh hậm hực nói :

- Tay cầm Ngũ Long Kim kiếm, chắc là con gái của Lôi Đình kiếm khách phải không?

- Đúng. Biết thế sao không chịu rút cho khỏi bản mắt ta.

- Há há!... Ta mà đi sợ người sao?

Giữa lúc đó, Trịnh Kiếm Hồng cũng vừa đứng dậy, liền nói với Bạch Y Long Nữ.

- Linh cô nương chuyện này xin cô đừng chen vào. Mau về đi.

Đỗ Thu Linh vẫn còn lộ nét giận, nói :

- Để tôi cho tên này một trận, người đừng can.

Huyết Thủ Cuồng Sinh neho mắt cười hì hì :

- À. Thì ra hai người là tình nhân đấy mà.

Trịnh Kiếm Hồng quát :

- Đừng nói bậy. Nàng là em nuôi của ta.

Huyết Thủ Cuồng Sinh nhún vai cười trêu chọc :

- Thật à?

- Thật.

Huyết Thủ Cuồng Sinh nhúu mày nói :

- Vậy Lôi Đình kiếm khách là cha nuôi mày.

- Cố nhiên.

Bạch Y Long Nữ Đỗ Thu Linh nghe Trịnh Kiếm Hồng nói thế, trong lòng mừng khôn xiết nói :

- Hồng huynh mặc kệ y chúng ta về thôi!..

Huyền Thủ Cuồng Sinh vội khoát tay cản lại.

- Muốn về cũng được nhưng ta buộc chúng mày phải nhận vài điều kiện.

Trịnh Kiếm Hồng trừng mắt nạt :

- Một điều kiện cũng không nhận đừng nói chi vài điều....

- Oắt con mày mau đọc lại cho ta nghe Đại Thần bảo kinh rồi đi đâu thì đi.

- Ta không đọc, đừng bắt nạt vô ích.

Huyết Thủ Cuồng Sinh giận ứa gan chỉ hét lên một tiếng nhảy bổ tới điểm ngay huyệt Huyền Cơ của chàng.

Bạch Y Long Nữ thấy Huyết Thủ Cuồng Sinh ra tay, nàng nhanh như chớp tung người tới phóng kiếm chém xả vào tay của y.

Huyết Thủ Cuồng Sinh đành vung chưởng tấn công Bạch Y Long Nữ.

Thế là trận chiến đôi bên trở nên gay cấn.

Thực ra, nếu so về võ công và nội lực, Bạch Y Long Nữ đâu sánh bằng Huyết Thủ Cuồng Sinh. Bởi thế càng đánh nàng càng túng thế.

Huyết Thủ Cuồng Sinh vì thấy nàng là một trang tuyệt sắc trong lòng nảy sinh ý tà tâm nên không quyết đánh chí tử mà lại nhường tay mấy hiệp.

Bạch Y Long Nữ cũng hiểu được thâm ý đối phương, nàng cố sức thi triển tài nghệ hầu khống chế đối phương..

Huyết Thủ Cuồng Sinh tức khí không thể nhường nhịn, lập tức nhảy vọt lên, tay vung ra một chưởng.

Keng.

Thanh kiếm trong tay Bạch Y Long Nữ bị ngọn chưởng đánh văng bật xa hơn ba thước. Nàng chưa kịp nhặt lấy, tay phải Huyết Thủ Cuồng Sinh đã điểm ngay vào mạch môn của nàng rồi.

Nàng đau đớn ôm cánh tay lão đảo mấy cái té ngã trên mặt đất.

Trịnh Kiếm Hồng cả kinh lùi về hai bước thì Huyết Thủ Cuồng Sinh đã vung chưởng điểm vào huyệt đạo chàng.

Thế là hết hai người bấy giờ như con cá nằm trên thớt chỉ còn biết ném mắt căm hờn nhìn Huyết Thủ Cuồng Sinh như muốn ăn tươi nuốt sống vậy.

Huyết Thủ Cuồng Sinh nhìn hai người nằm trên mặt đất đắc chí cười hì hì :

- Báu kiếm, mỹ nhân, Đại Thần bảo kinh, ba món quý giá vậy ta được ngay một lúc, thật là một chuyện sung sướng không gì bằng. Hì hì....

Dứt lời Huyết Thủ Cuồng Sinh nhặt kiếm lên ném mắt nhìn Trịnh Kiếm Hồng và Bạch Y Long Nữ nói :

- Thằng ranh con, mau đọc Đại Thần bảo kinh đi! Nếu không ta sẽ du hí với con nhỏ này ngay trước mặt mày, coi mày có cứng đầu nữa không cho biết. Nói đi? Muốn thế nào?

Trịnh Kiếm Hồng cắn răng nói :

- Ta.... ta....

- Nếu mày không chịu đọc Đại Thần bảo kinh thì sau khi ta phá mất trinh con nhỏ này, ta còn đi tìm giết hết cả nhà họ Đỗ. Mày có nghe chưa? Thế nào?

- Được. Mày không chịu đọc ra phải không?

Nói xong, Huyết Thủ Cuồng Sinh liền bước tới bên Đỗ Thu Linh và đưa tay nắm lấy vạt áo của nàng và hướng qua chàng cười hì hì!..

Đỗ Thu Linh tức giận vô cùng và sợ không thể tưởng nổi.

Vừa tức vừa sợ chân nguyên trong người nàng tự nhiên dồn lên hóa giải được huyệt đạo.

Trong lúc ấy Trịnh Kiếm Hồng vừa tức giận Huyết Thủ Cuồng Sinh, cũng vừa xúc động tai nạn đang đe dọa xảy tới cho nàng.

Bây giờ chàng mới biết rằng chàng đã yêu nàng rồi. Tình yêu này bộc phát thật mau lẹ. Nếu như không cùng chung cảnh hoạn nạn, chưa biết chàng có yêu nàng không?

Trong tình trạng như thế Trịnh Kiếm Hồng không còn dám do dự nữa, chàng vội la lớn :

- Buông nàng ra, ta chịu đọc. Ta chịu đọc...

Xem tiếp hồi 7 Đọc kinh Văn Bí Kiếp giữa sống chết một giây

7. Hồi 7 Đọc Kinh Văn Bí Kiếp Giữa Sống Chết Một Giây

Huyết Thủ Cuồng Sinh nghe nói mừng ra mặt, liền buông vạt áo Bạch Y Long Nữ ra và quay lại giải huyệt cho Trịnh Kiếm Hồng.

- Tốt lắm!.. Mày đọc đi!..

Cùng lúc Đỗ Thu Linh tự giải được huyệt đạo nàng đứng phắt dậy la lớn :

- Hồng huynh đừng đọc!..

Lời nói của nàng làm Huyết Thủ Cuồng Sinh giật mình biến sắc. Y lập tức quay lại định vả cho nàng mấy tát tay. Song vừa quay lại Bạch Y Long Nữ đã chạy ra xa rồi.

Huyết Thủ Cuồng Sinh tức giận ói máu y muốn phóng mình đuổi theo thì nghe Bạch Y Long Nữ nói :

- Hồng huynh, anh mau lên ngựa chạy thoát thân đi.

Trịnh Kiếm Hồng lập tức nhảy lên ngựa.

Huyết Thủ Cuồng Sinh tức giận miệng hét ầm ầm :

- Mà chạy hả?

Vừa nói y nhảy tới cản đường.

Trịnh Kiềm Hồng vội giắt cương quay ngang đầu ngựa phóng vọt tới. Nhưng vừa đi được vài thước Trịnh Kiềm Hồng nghĩ rằng nếu chàng lo tẩu thoát một mình thì chắc chắn Đỗ Thu Linh bị Huyết Thủ Cuồng Sinh làm nhục..

Nghĩ vậy, Trịnh Kiềm Hồng vội quay ngựa trở lại và la lớn :

- Được rồi, ta chịu đọc cho người nghe đây, đừng đuổi theo nàng nữa!...

Huyết Thủ Cuồng Sinh đang phóng mình đuổi bắt Bạch Y Long Nữ nghe thấy Trịnh Kiềm Hồng nói thế, y liền quay trở lại.

Bạch Y Long Nữ vội la lên :

- Anh để mặc em, mau lo chạy đi.

- Không thể được.

- Tại sao?

- Bỏ em lại một mình không được.

- Thây kệ em. Nếu anh mà đọc Đại Thần bảo kinh cho y nghe thì hại cho võ lâm thiên hạ không biết đâu mà lường. Tốt hơn là anh đừng đọc. Để em đối phó với y.

Huyết Thủ Cuồng Sinh đứng ở giữa hai người, chỉ còn ném mắt giận dữ hét nhìn Bạch Y Long Nữ rồi lại nhìn Trịnh Kiềm Hồng, y không biết chạy đuổi bắt ai bây giờ.

Nếu bước qua bên Trịnh Kiềm Hồng thì Bạch Y Long Nữ quay trở lại đánh. Còn như rượt bắt Bạch Y Long Nữ thì e sợ Trịnh Kiềm Hồng chạy mất. Bởi thế y đứng chết trân ở giữa.

Đỗ Thu Linh vì yêu Trịnh Kiềm Hồng mà Trịnh Kiềm Hồng lại không biết một miếng võ công trong tay, làm sao chàng đối phó được với Huyết Thủ Cuồng Sinh, nên quyết không bỏ chàng để thoát thân một mình. Còn Trịnh Kiềm Hồng muốn cho nàng được an toàn.

Huyết Thủ Cuồng Sinh lòng tham muốn cả hai người nên do dự.

Mấy giây lát sau, Trịnh Kiềm Hồng nghĩ ra một cách vội kêu Huyết Thủ Cuồng Sinh nói :

- Luyện thành Đại Thần bảo kinh là trở nên đệ nhất võ lâm thiên hạ, điều này người hiểu rồi chứ?

- Đúng!..

- Vậy người nếu chớp lấy cơ hội này.

- Há há... mà nói chí lý lắm!.. Vậy mau đọc đi.

- Được!.. Ta sẽ đọc hết tất cả bí kíp trong bộ Đại Thần bảo kinh cho người nghe, nhưng...

- Nhưng cái gì?

- Người phải để cho nàng đi.

- Được!...

Đỗ Thu Linh nghe vậy, lo sợ la lớn :

- Anh đừng!...

- Linh muội, anh hiểu rõ lắm, muội cứ việc tự do đi đi.

- Không, em không đi!...

- Muội đừng lo, anh đọc xong là về chứ có gì mà sợ.

- Anh đừng thật thà như vậy. Người như tên này đâu có để cho chúng ta đi bình yên...

Huyết Thủ Cuồng Sinh phần nộ quát :

- Bậy nà, ta mà không giữ lời hứa sao?
- Hứ!.. Bọn ma chúng bây biết gì liêm sỉ mà hòng nói giữ lời với không.

Huyết Thủ Cuồng Sinh quá ức lòng nhưng cũng đành nuốt giận nói :

- Ta không bao giờ có ý lừa gạt bọn mi đâu.

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Này Linh muội, muội hãy về nhanh báo với hai lão tiên bối...
- Không? Em không thể bỏ anh ở đây mà về yên lòng được. Nhưng hai lão tiên bối nào hử?
- Về báo với hai lão tiên bối là... hai lão tiên bối còn ai vào đây mà khéo hỏi.
- Hai lão tiên bối...?
- Đúng rồi!.. Đừng hỏi nữa, mau về nói lại với hai lão ấy... đi.

Bạch Y Long Nữ Đỗ Thu Linh chợt nhớ khi mới gặp chàng, chàng có cho biết cách đây không xa có hai lão già nếu tìm gặp hai lão ấy thì mọi việc điều dễ giải quyết.

Nàng nói :

- Vâng!.. Em đi nhe!..

Dứt lời, nàng tung mình phóng đi như tên bắn.

Huyết Thủ Cuồng Sinh thấy Bạch Y Long Nữ đi xa rồi liền hối thúc Trịnh Kiếm Hồng :

- Tiểu tử, hãy đọc đi.
- Đọc gì?
- Đại Thần bảo kinh.
- Ồ... ờ...
- Mau lên!..
- Ồ... ờ...
- Cái gì ờ hoài vậy hử. Bộ muốn bỏ mạng phải không?

Vừa nói Huyết Thủ Cuồng Sinh từ từ đưa tay lên.

Trịnh Kiếm Hồng biến sắc nói :

- Để ta nhớ lại cho có đầu có đuôi chứ. Ngươi làm quá ta quên hết biết đường đâu mà đọc.

Huyết Thủ Cuồng Sinh nghe Trịnh Kiếm Hồng nói có lý, gật gật đầu chớ nào nghi ngờ chàng đang tìm cách kéo dài thời giờ để cho Đỗ Thu Linh đi kêu hai lão già mặt đỏ và mặt trắng đến giải cứu.

Huyết Thủ Cuồng Sinh nói :

- Nhớ kỹ rồi chưa, đọc đi!..
- Ta đương bắt đầu nhớ thì ngươi hỏi làm ta giật mình quên ráo rồi.
- Láo!...
- Nếu ta nói láo thì đời nào chịu ở đây để ngươi hành xác ta.
- Thôi, mau đi ta sốt ruột lắm rồi.
- Thủng thẳng chớ.
- Ranh con, mày bày đặt cù cựa, ta giết mày bây giờ.

- Người giết ta à?

- Đúng!...

- Người quên rằng Đại Thần bảo kinh đang ở trong bụng ta đây sao!...

Huyết Thủ Cuồng Sinh nghe nói cứng họng, không thốt được tiếng nào cả.

Qua một hồi lâu, Huyết Thủ Cuồng Sinh bước tới một bước và nói :

- Đọc đi.

- Vênh tai lên mà nghe đây.

- Rồi đọc nhanh đi.

- “Thiên địa thủy ư hùng môg.

Nhất nguyên sinh tư vô cực;

Thái cực động sinh nhi lưỡng nghi;

Lưỡng nghi sinh nhi tứ tượng lập...”

- Nhanh quá ta nghe không kịp.

- Người bảo ta đọc nhanh mà?

- Nhanh thì nhanh, nhưng phải để cho ta nghe kịp và nhớ kỹ mới được chớ.

- Ta đọc tiếp đây.

- Khoan!..

- Cái gì?

- Để ta ôn lại cho kỹ đã.

- Được!..

Trịnh Kiếm Hồng thấy Đỗ Thu Linh đi lâu rồi mà không thấy hai lão quái nhân đến, trong lòng lo sợ hết sức. Chàng không hiểu nàng có tìm gặp được hai lão ấy không? Chợt Huyết Thủ Cuồng Sinh nói :

- Đọc tiếp đi.

- “Thứ kỳ siêu phàm nhập thánh dĩ chí đại thần vô ngại”.

Đọc tới đây chàng thở dài sốt ruột nói :

- Ta đi được rồi chứ?

- Mà đọc hết chưa?

- Rồi!..

- Còn một điều nữa.

- Điều gì?

- Bây giờ khắp thiên hạ chỉ có ta và người thuộc lòng được bí kiếp bảo kinh này.

- Rồi sao?

- Để người không thể luyện được thứ võ công này, ta phải cho chân và tay nhà người.....

- Hả?

- Không có gì lạ cả?

- Hồi nãy người bảo ta đọc xong thì được quyền đi mà.

- Thì ta có quên lời đâu.
- Vậy người vừa nói gì?
- Chặt chân và tay người.
- Không... Không...
- Không cũng không được.

Dứt lời, Huyết Thủ Cuồng Sinh vùng chường quát mạnh Trịnh Kiềm Hồng.....

Ngay lúc đột nhiên có hai luồng kinh lực bay nhanh tới gạt phăng chưởng lực của Huyết Thủ Cuồng Sinh để cứu Trịnh Kiềm Hồng.

Huyết Thủ Cuồng Sinh bị hai ngọn kinh lực phá hỏng mưu toan của mình làm y thất sắc giận dữ giật mình lui về một bước.

Ngay lúc đó, từ xa hai bóng già bay xẹt tới trước mặt Huyết Thủ Cuồng Sinh. Y hốt hoảng nhảy lui về ba bước quát :

- Các người là ai?

Lão già mặt trắng chỉ tay vào mặt Huyết Thủ Cuồng Sinh hét :

- Tiểu tử mất dạy, tên hiệu chúng tao mà mày cũng muốn hỏi hử. Có cút đi hay không thì nói.
- Đứng run cây nhất khỉ. Ta không sợ đâu.
- Muốn chết sao?

Vừa nói, lão già mặt trắng tung cho Huyết Thủ Cuồng Sinh một chưởng.

Chưởng pháp của lão già mặt trắng thuộc vào hàng siêu đẳng. Huyết Thủ Cuồng Sinh dù có lẹ như tên cũng khó lách mình tránh cho kịp. Y chỉ kịp nhận thấy mình bị lạnh buốt rồi máu mũi miệng tuôn ra đỏ ối.

Trong lúc đó, lão già mặt đỏ la lớn :

- Sư huynh, anh đừng giết người. Anh đã thề là không sát sanh kia mà.

Vừa la hét, lão già mặt đỏ vừa vùng chường cản ngọn kinh phong của lão già mặt trắng đang lao mình xoáy vào Huyết Thủ Cuồng Sinh.

Huyết Thủ Cuồng Sinh tự nhiên cảm thấy thân mình ảm áp trở lại. Y đã biết rõ hai lão già này là ai rồi, lật đật quay mình chạy đi một mạch. Đỗ Thu Linh chạy đến bên Trịnh Kiềm Hồng và hỏi :

- Hồng huynh!.. Anh đã đọc kinh văn rồi à?
- Phải!..
- Hử!..

Chẳng riêng gì Đỗ Thu Linh kinh ngạc mà luôn cả hai lão già cũng tỏ vẻ ngạc nhiên vô cùng.

Trịnh Kiềm Hồng quì xuống bái tạ hai lão già rồi đứng lên giải thích :

- Tuy tôi đã đọc cho y biết nhưng chỉ cần những người trong chúng ta đừng tiết lộ cho người khác biết thì nó cũng không đến nỗi vi hại đến người.
- Nếu Huyết Thủ Cuồng Sinh luyện được Đại Thần bảo kinh thì sao?
- Thần Long kỳ hiệp còn hiểu chưa thấu bí kiếp ấy nói chi là Huyết Thủ Cuồng Sinh.

Nghe Trịnh Kiềm Hồng nói vậy, mọi người cho là có lý. Nhân dịp này, Đỗ Thu Linh nói :

- Hồng huynh, anh nên thay đổi ý bỏ văn học võ đi. Sẵn có hai vị tiền bối ở đây, anh nên bái sư thọ giáo, còn đợi chừng nào nữa.

- Xin lỗi, tôi phải về cho cha tôi hay trước không thể trái lệnh cha. Xin chào hai lão tiền bối và Linh cô nương.

Dứt lời Trịnh Kiếm Hồng phóng mình lên ngựa.

Lão già mặt đỏ định thuyết phục Trịnh Kiếm Hồng thì lão già mặt trắng cản lại :

- Để nó đi, thằng này tính nó cứng lắm, hãy để tự mình nó thay đổi ý chí, chúng ta đừng bắt ép.

Đỗ Thu Linh thấy Trịnh Kiếm Hồng thúc ngựa từ từ cất vó, nàng chạy theo nắm cương ngựa vằn với :

- Hồng huynh anh có biết địa chỉ của em không?

- Cô nương đừng lo, tôi sẽ tìm được.

- Em ở Lôi Đình sơn trang đó.

- Được!.. Anh sẽ đến thăm em và lệnh đường.

Giữa lúc hai người đang nói chuyện, lão già mặt đỏ cũng bước tới trao cho Trịnh Kiếm Hồng một tấm thiệp và nói :

- Đó là địa chỉ của hai lão phu ta đây.

- Vâng!.. Cảm ơn hai tiền bối.

Dứt lời, chàng phóng ngựa rẽ về hướng Tây.

Đỗ Thu Linh đứng nhìn theo cho đến bóng người và ngựa chạy mất dạng mới thẫn thờ quay gót trở lại thì hai lão già đã đi mất từ bao giờ.

* * * * *

Trịnh Kiếm Hồng phi ngựa đi được hơn năm mươi dặm đường, bỗng con tuấn mã cất vó chồm lên rồi hí vang không chịu chạy.

Trịnh Kiếm Hồng nhíu mày lắm bấm một mình :

- Không lẽ Huyết Thủ Cuồng Sinh lại chặn đường ta nữa sao?

Chàng vừa nói, hai gót chân thúc mạnh vào hông con tuấn mã, con ngựa bị chủ thúc hối, mới chịu rẽ vào đám cỏ.

Một cảnh tượng hiện ra làm chàng tối mắt, sắc diện chàng biến hẳn đi. Thì ra, trên bãi cỏ rộng độ hai mươi dặm, hàng mấy chục xác chết nằm vắt ngổn ngang, già, trẻ, trai, gái đều có cả. Họ chết một cách thê thảm. Trên mình mỗi xác chết đều có in dấu bàn tay màu máu.

- Những người này bị Huyết Thủ Cuồng Sinh hạ sát!..

Chàng sợ hãi kêu lên như vậy. Nhưng khi nhìn kỹ mặt mỗi nạn nhân, chàng càng thêm thất sắc, rùng mình. Vì nạn nhân toàn là những người mà trước đây chàng đem vàng bạc tặng cho họ.

Bỗng chàng nhớ đến bà lão hiền từ, lật đặt ngựa chạy lật từng xác chết tìm kiếm.

Không lẽ bà ta cũng bị hại nữa sao?

Trịnh Kiếm Hồng tìm một hồi mới gặp xác bà ta nằm bên một gốc cây. Chàng xem kỹ không thấy có vết bàn tay màu máu in lên như bao nạn nhân kia. Chàng đặt tay lên ngực bà lão thì thấy còn hơi thở, thân thể còn ấm.

- Lạy trời lạy đất cho bà còn sống.

Một lúc sau, bà từ từ mở mắt ra nhìn thấy mặt chàng, bà nở nụ cười đau đớn nói :

- Công tử ơi!.. Kẻ hành hung này không tìm ra công tử, tôi mừng quá.

Trịnh Kiếm Hồng nghiêng răng run giọng nói :

- Thưa bà, kẻ giết người có phải tên thư sinh mặt mũi trắng trẻo không?

- Đúng!..

Bà lão đáp xong, Trịnh Kiềm Hồng hiểu ngay là Huyết Thủ Cuồng Sinh đi tìm chàng không gặp, mới hỏi những người này, các người này không nói nên y ra tay hạ sát.

Chàng vô cùng đau xót, nhưng cố giữ vẻ bình tĩnh an ủi bà lão :

- Bà may quá không bị thương nặng, để cháu đưa bà đi tìm thầy thuốc chữa trị.

Bà lão thở ra một nhọc nói :

- Khỏi!.. Tôi đã già rồi có chết cũng không có gì hối tiếc, cháu mau chạy đi, kéo tên khốn ấy trở lại thì nguy hiểm lắm.

Trịnh Kiềm Hồng nhìn kỹ vào mặt bà lão, thấy sắc diện bà tái xanh, hơi thở dần dần yếu, biết là không thể cứu sống được, chàng đành rút nước mắt ngồi bên bà an ủi.

Chàng hỏi :

- Thưa bà, bà quê quán ở đâu?

- Thôi cháu ơi, nói ra làm gì.

- Vậy danh tánh của bà là chi?

- Tôi sắp chết rồi, nói ra làm gì nữa.

- Cũng vì cháu mà bà đến nỗi này, cháu ân hận và đáng tội vô cùng!..

- Ai...

- Bà ơi!.. Bà có chuyện gì cứ nói cho cháu biết đi cháu nguyện làm cho bằng được.

Bà lão nắm lấy tay chàng ứa nước mắt nói :

- Nếu... nếu... tôi có một người con như cháu thì dù chết tôi cũng hả dạ.

- Vậy xin bà cho phép cháu làm con của bà.

Bà lão mở to đôi mắt mừng rỡ hỏi :

- Thật sao?

- Thật!..

- Con ơi!.. Con hãy báo thù này cho mẹ nhé!..

- Vâng!.. Con sẽ báo thù cho mẹ và luôn cả các nạn nhân ở đây.

- Con.. con báo thù bằng cách nào? Con chỉ là thư sinh thì làm sao con báo thù cho được.

Trịnh Kiềm Hồng cắn răng nói :

- Không, con sẽ đi học võ công.

- Chừng nào?

- Ngay bây giờ.

- Trời mẹ sung sướng và hãnh diện được một người con như con thì nơi cửu... tuyền...

Nói tới đây, bà lão vụt nín bật hai tay buông rời khỏi tay Trịnh Kiềm Hồng, mặt mày bà trở nên tái xanh một cách kỳ lạ....

Xem tiếp hồi 8

8. Hồi 8 Chôn Cát Nghĩa Mẫu Quyết Chí Tầm Sư

Trịnh Kiềm Hồng cả kinh vội chụp nắm lấy tay bà lão, thì bàn tay bà đã lạnh ngắt.

Bà đã chết rồi.

Trên trời mây đen che phủ một màu tối sẫm. Vài chiếc lá vàng buông mình lả chả rơi như thể tiễn đưa người đi về bên kia cõi chết.

Trịnh Kiềm Hồng ôm xác bà lão khóc nghẹn ngào một hồi rồi lo chôn cất bà và các nạn nhân đầu đó tử tế thì trời đã đi lần vào khuya.

Gió thổi vi vu qua ngàn cây nội cỏ.

Lá vàng đua nhau rơi phủ trên mấy nấm mộ.

Trịnh Kiềm Hồng uể oải lên ngựa. Và sức nhớ đến tấm thiếp của hai lão già, vội móc ra xem. Trong thiếp có vẽ một rặng núi có đỉnh cao nhất và đề :

“Thiên Sơn Ngọc Lĩnh”.

Chàng lẩm bẩm :

- Hai ông già này ở tận Thiên Sơn, xa thế à! Nhưng đây đến đó trong vòng một tháng chắc kịp?

Chàng ngó xuống phía dưới góc tấm thiếp còn có thêm bốn chữ: “Âm Dương song quái”.

- Ô! Thì ra hai lão này là hai vị quái hiệp mà Liệt Đường đạo trưởng đã có lần nói qua với ta. Như vậy thuốc mà lão già mặt đỏ hứa cho ta hẳn là Thiên Sơn Ngọc Dịch rồi?

Càng nghĩ trong lòng chàng mừng thầm.

Chàng không ngờ đã gặp hai vị cao thủ kỳ tài. Chàng bắt đầu ôn lại những gì đã xảy ra từ nhỏ tới lớn, quá đúng như lời lão già mặt đỏ đã nói.

Bây giờ chàng mới hiểu ra vì sao cha chàng không cho chàng học võ.

Nhưng trước sự kiện thâm trầm, và sẽ còn xảy ra trong thiên hạ, nếu không trừ đi bọn ma tinh này.

Chàng vụt la lớn lên :

- Ta phải học võ, đem tài sức dẹp bọn ma đầu.

Rồi nhiên chàng hạ thấp giọng :

- Nhưng thuốc Thiên Sơn Ngọc Dịch có cứu được tính mạng ta khỏi chết hay không?

Chàng hỏi thế, bất giác hai hàng nước mắt rưng rưng....

Chính vì cái nghi ngờ hiệu lực của Thiên Sơn Ngọc Dịch làm chàng buồn

* * * * *

Thời gian thấm thoát trôi qua đã hai mươi bảy ngày rồi.

Trên sườn núi Thiên Sơn xuất hiện một thiếu niên anh tuấn. Đó không ai khác hơn là Trịnh Kiềm Hồng.

Cứ mỗi giờ khắc trôi qua, Trịnh Kiềm Hồng lo sợ cho số mạng mình khôn cùng. Chàng cố đi cho nhanh để mau mau gặp lại Âm Dương song quái hóa chẳng hai lão này cứu vãn được tính mạng chàng không. Chàng chỉ còn mỗi một hy vọng đó nhưng rất mong manh.

Hình dạng của chàng bây giờ đã biến đổi khác nhiều, không còn mạnh dạn, da thịt trắng hồng hào như trước nữa. Hai mắt chàng bây giờ sâu vô, mặt mũi hốc hác, thân hình gầy còm, áo quần rách tả tơi. Con ngựa yêu quý của chàng bây giờ cũng đã chết trong tuyết băng.

Chàng còn gì?

Tất cả trong vòng không đầy một tháng mà chàng đã mất tất cả. Chàng vô cùng thối chí muốn phó thác cho định mệnh, nhưng lời nghĩa mẫu chàng như chừng văng vẳng bên tai :

- “Con ơi! Con hãy trả thù cho mẹ”.

Lời nói ấy như một liều thuốc hồi sinh, chàng cố gắng leo lên đỉnh núi.

Đến nơi, chàng đã mệt lả thiếu điều muốn ngã quỵ xuống. Nhưng chàng cố gắng dùng tàn lực chống chọi để đứng cho khỏi té. Rồi đưa mắt nhìn quanh, tứ bề đỉnh núi vắng lặng không thấy một bóng người. Chàng đâm ra thất vọng, thối chí vô cùng. Song, chàng cố mở miệng kêu lớn :

- Lão tiền bối ơi... Lão tiền bối... Tiền bối ở đâu, cháu là Trịnh Kiếm Hồng đây này... lão...

La gào được tới đó chàng đã kiệt lực ngã quỵ xuống và ngất đi.

* * * * *

Thời gian trôi qua không biết được bao lâu, Trịnh Kiếm Hồng mới dần dần tỉnh dậy. Chàng cảm thấy tứ chi bủn rủn rã rời, nhắc không muốn lên.

Bây giờ chàng mới phát giác chàng đang nằm trên một chiếc giường bằng đá, trên có trải một miếng da hổ.

Ai đã đem chàng vào đây?

Chàng hết sức kinh ngạc thì ngay lúc ấy, Âm Dương song quái đã bước tới đứng trước mặt chàng.

- Lão tiền bối, cháu ở đâu đây?

- Trên đỉnh Thiên Sơn cốc chớ ở đâu mà hỏi.

- Trời! Cháu đã lên tới đỉnh Thiên Sơn cốc?

- Phải.

- Cháu nhớ là cháu ngã xỉu ở giữa thanh niên bạch nhật mà.

- Ta mang chú em vào đó.

Trịnh Kiếm Hồng nghe nói lật đặt ngồi dậy để bái tạ Âm Dương song quái, nhưng chàng không đủ sức Trịnh Kiếm Hồng đành nằm dài trên giường nói :

- Xin hai lão tiền bối tha lỗi cho cháu ngồi dậy không nổi rồi. Cháu đã yếu quá....

- Không sao, chú em bắt tất phải bận tâm. Cứ yên chí nằm tĩnh dưỡng đi.

- Thưa lão tiền bối, nếu cháu được dùng Thiên Sơn Ngọc Dịch thì chắc không đến nỗi nào....

Lão già mặt trắng ngất lòi, nói :

- Còn nói gì nữa, Thiên Sơn Ngọc Dịch chú em đã uống rồi.

- Cái gì? Cháu đã uống Thiên Sơn Ngọc Dịch rồi à?

- Đúng. Hôm qua chú em đã dùng rồi. Có lẽ vì trong thời gian ngắn ấy thuốc chưa thấm vào đấy thôi.

Trịnh Kiếm Hồng buồn bã nói :

- Lão tiền bối. cháu đã biết rồi.

- Biết rồi?

- Lão tiền bối đừng an ủi cháu, Thiên Sơn Ngọc Dịch là thần dược, linh nghiệm lắm. Thế sao, cháu chưa thấy một triệu chứng hiệu nghiệm nào cả. Có phải nó không trị được bệnh của cháu không?

- Đừng nói vậy, ta đã bảo là tại thuốc chưa thấm kịp mà.

- Cháu nghi ngờ lắm.

- Tại sao?

- Không có thứ thuốc nào qua một ngày một đêm rồi mà chưa thấm. Có lẽ định mệnh bắt cháu phải chết.
Dứt lời, Trịnh Kiếm Hồng thở dài nã nuột.

Tất cả hy vọng của chàng đến đây đều tiêu tan.

Chàng vô cùng thất vọng, chán nản. Trước mắt chàng như tối sầm lại, mọi vật đều quay cuồng đảo lộn.

Đang lúc đó, lão già mặt đỏ dùng nhãn thần chăm chú nhìn Trịnh Kiếm Hồng để truy tìm coi nguyên nhân nào khiến chàng yếu đuối. Lão nói :

- Chú em, không có gì đáng ngại, chú em đừng buồn....

Trịnh Kiếm Hồng mắt mịt mịt lơ lơ nhìn Âm Dương song quái nói :

- Sao cháu không thấy có hiệu lực gì cả?

- Ai bảo chú em là thuốc không có hiệu lực?

- Nếu không hiệu lực chú em làm sao tỉnh lại được.

- À!..

- Hai lão phu ta đây thấy chú em bất tỉnh mới dùng cách cứu tỉnh lại đó. Nhưng còn phải qua giai đoạn thứ hai nữa. Giai đoạn này có phần đặc biệt....

- Đặc biệt thế nào?

Lão già mặt trắng nhìn lão già mặt đỏ hỏi :

- Sư đệ... Người có cách gì đó?

Lão già mặt đỏ nghe lão già mặt trắng hỏi, liền nói :

- Sư huynh không hiểu đâu, rồi sẽ thấy....

- Thì cứ nói mau đi.

- Đúng. Xin lão tiền bối cho cháu biết rõ cách đó là cách gì? Để cháu được yên tâm.

Lão già mặt đỏ nói :

- Nói ra cũng được nhưng đáng sợ lắm.

- Không sao cháu chịu nổi mà.

- Được. Cách này đơn giản chỉ cần lấy hết máu trong người của chú em ra là xong.

- Lấy hết máu ra à?

- Phải.

- Tại sao phải lấy hết máu?

- Vì trong người chú em tích tụ nhiều máu độc chống lại thuốc của ta. Khi lấy hết máu trong người chú em ra, nhất định là chú em hết bệnh ngay và học võ công được liền.

- Thế à!..

Lão già mặt trắng không hiểu lão già mặt đỏ tính dùng ma thuật gì mà nói kỳ cục vậy. Ai đời con người ta sống được là nhờ máu. Đàng này lão ấy lại bảo là phải lấy hết máu ra thì mới sống. Thiên kim vạn cổ chưa ông lương y nào trị bệnh một cách lạ đời như lão già mặt đỏ.

Lão già mặt trắng nhin không được, vội kéo tay lão già mặt đỏ, hướng qua Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Chú em yên tâm nằm nghỉ đi, để hai lão phu ta ra ngoài sửa soạn xong sẽ vào lo việc chữa bệnh.

Nói đoạn xoay mình đi ra ngoài.

Lão già mặt trắng hỏi :

- Này sư đệ, chúng ta đã gần trăm tuổi đầu rồi, chỉ còn hai ngày nữa là tạo hóa đưa về bên kia cõi sống. Sao sư đệ cứ nói bậy bạ định lừa thằng bé làm chi hả?
- Im. Sư huynh không hiểu nổi việc của tôi làm đâu.
- Việc gì?
- Tôi nói với thằng bé như vậy đâu phải đánh lừa nó.
- Thế sư đệ bảo lấy hết máu trong người nó nghĩa là gì?
- Huynh lạ lắm sao?
- Lấy hết máu ra mà nó không chết thì bảo sao ta không lạ?
- Tất nhiên tôi đâu có lấy hết?
- Vậy chứ lấy bao nhiêu?
- Một giọt cũng không lấy.
- Đệ ăn nói bậy bạ quá. Ba hồi nói lấy hết, ba hồi nói không lấy một giọt. Ý đệ định giở trò gì?
- Nào có giở trò gì đâu. Tôi dùng phương pháp tâm lý để trị bệnh cho thằng bé đó.
- À, lại giở tâm lý mà nói rồi.
- Huynh đừng vội, để tôi hỏi trước. Huynh có biết căn bệnh của thằng bé ở đâu mà ra không?
- Điều này.... ta không để ý.
- Tôi tìm ra rồi.
- Ở đâu? Trong đan điền nó à?
- Không phải ở tại “Cô Manh huyết” đó.
- Cái gì?
- Vì huyết đó bế tắc, dù cho uống thuốc thần đi nữa cũng chẳng có hiệu lực. Cho nên thằng bé chỉ có tỉnh lại mà không động đậy gân cốt được.
- Ồ, nói nghe có lý nhưng sao tháng trước nó gặp một vị cao thủ, cũng cho nó thuốc uống sao lại có công hiệu? Lần đó “Cô Manh huyết” lại không bế tắc như lần này?
- Đó chính là vấn đề tâm lý.
- Sao?
- Vì lần trước nó dùng huốc mà không có thành kiến gì làm cho nó nghĩ ngợi nhiều nên “Cô Manh huyết” không bị nghẽn. Lần này thì khác, theo tôi đoán, chắc trên đường về nhà gặp phải chuyện gì bất ngờ làm cho nó thay đổi ý chí mà tìm đến ta học võ.
- Ồ, người đoán có vẻ đúng, nhưng có gì gọi là ảnh hưởng đến tâm lý.
- Đối với người thường thì chắc không sao, đằng này nó lại khác. Quyết tâm của nó rất vững chắc, trí tuệ lại thông minh càng thông minh thì càng lo lắng, suy nghĩ, tìm tòi hiểu biết.
- Rồi sao?
- Vì lo lắng, suy nghĩ rằng không biết thuốc có hiệu lực không. Cũng vì lẽ ấy mà tinh thần nó căng thẳng thêm vào đó trong mình nó vốn có bệnh. Hai nguyên nhân này khiến “Cô Manh huyết” tự bế tắc, thuốc của chúng ta vì thế mà không hiệu lực.
- Nghe thì đúng lắm rồi. Nhưng phương cách liệu bằng tâm lý của người có hiệu quả không?
- Tôi tin là có.
- Nói xem.

- Bởi Cô Manh huyết trong người không thể điểm mạch được. Nên chỉ có cách là bịa ra lời nói của tôi khi này, để nó tin vào sức thuốc của mình trước.
 - Cái thằng bé này đâu dễ gì đánh lừa.
 - Tôi tin là thành công.
 - Sao?
 - Xin lỗi huynh, chút nữa thì huynh sẽ thấy.
- Nói xong lão già mặt đỏ trịnh trọng căn dặn lão già mặt trắng.
- Sư huynh, tôi có một điều xin anh nhớ kỹ kéo mắt thì giờ.
 - Chuyện gì?
 - Còn hai ngày nữa bọn ta sẽ chết.
 - Phải rồi.
 - Chuyện này nhứt định không cho thằng bé biết.
 - Bọn mình đã thu nhận nó làm đồ đệ, tại sao lại không cho nó biết.
 - Sư huynh, huynh phải hiểu lần này nó quyết tâm tìm ta học võ nhất định là nó tưởng rằng phải mất nhiều thì giờ. Nếu nói cho nó biết, làm sao tránh khỏi nó xúc động, ảnh hưởng cho bệnh tình của nó. Thôi thì đành lừa nó một lần nữa, nhưng phải cho thêm công lực, ta đề nghị là hai đứa mình đem hết chân nguyên gần trăm năm dồn cả vào cho nó. Như vậy sau này hạ san nó sẽ vang danh thiên hạ.
 - Không được. Cách này tôi đã nghĩ qua.
 - Sao?
 - Vì công lực của sư huynh và tôi hoàn toàn trái ngược nhau một trời một vực. Một người thì âm một người thì dương, một nóng, một lạnh, nếu như ta dồn hết vào cho nó chẳng khác nào ta tạp nó thành một “Âm.dương tiểu quái” mà thôi.
 - Thế mới trở thành tay võ lâm nhất kỳ chớ.
 - Đùng nóng. Nó đã được Đại Thần bảo kinh thì mình nên để nó luyện tập những võ công chân tôn. Nếu chẳng may Huyết Thủ Cuồng Sinh luyện thành Đại Thần bảo kinh thì trên đời này cũng còn có nó chế phục.
 - Tên đó có gì đâu mà ngươi lo quá mức vậy?
 - Thì cho tên đó không có gì đáng ngại đi, chẳng lẽ huynh quên mất một tên đáng sợ sao?
 - Ai?
 - Bích linh ma ảnh
 - Hả? À, à.... Ta nhớ rồi.
 - Sư huynh chắc còn nhớ, hồi đó, Thần Long đại hiệp mấy lần chế phục y mà không nổi, may nhờ tên Đại Thần bảo kinh mà Bích Linh Ma Ảnh phải lui ra võ lâm. Nhưng nay, kỳ hiệp đã chết. Bích Linh Ma Ảnh sẽ ra mặt làm mưa làm gió, sát hại võ lâm. Trách nhiệm tảo trừ tên này chỉ còn có Trịnh Kiếm Hồng gánh vác nổi mà thôi. Mong nó hiểu thấu bí kíp bảo kinh để kế thừa Tôn chủ Võ lâm.
 - Như vậy chúng ta phải dạy cho thằng bé như thế nào để kịp thời giờ trong hai ngày.
 - Chỉ mong Thiên Sơn Ngọc Dịch có hiệu lực rồi nhờ sự thông minh của nó và võ công của chúng ta hợp thêm vào ba chiêu kỳ hiệp biểu cho nó. Nó chỉ cần tập luyện vài tháng là đủ đánh bại Huyết Thủ Cuồng Sinh. Nếu như nó hiểu thấu nổi bí kíp Đại Thần bảo kinh thì tưởng không thể ai là đối thủ của nó.
- Được lắm. Bây giờ ngươi nói hết rồi phải không?
- Phải!..

- Đến lượt ta.
- Nói đi.
- Giản dị lắm, bọn mình sắp chết đến nơi, vậy trước khi về Âm phủ ta muốn cùng người đánh thêm ván cờ cuối cùng xem coi ai ăn thua ra sao!..
- Được. Nhưng e chưa hết ván cờ là hai người đã chết.
- Thôi thì giờ cấp bách tới nơi, ta lo chữa bệnh cho thằng bé cái đã, sau đó tính gì nữa thì tính.
- Được. Nhưng chữa trị bằng cách nào?
- Sư huynh ở đây đánh một chưởng cho có một cái lỗ trên vách đá đi.
- Rộng chừng bao nhiêu?
- Liệu chừng một bàn tay là đủ.
- Lại bày trò gì đây?
- Cứ theo ý lời tôi rồi biết chớ gì mà hỏi.
- Ta cũng ráng chống mắt để coi người trị bệnh....

Dứt lời lão già mặt trắng vung tay nhắm ngay vách thạch động chắn ngang phòng của Trịnh Kiểm Hồng đánh ra một chưởng.

Bùng!

Xem tiếp hồi 9

9. Hồi 9 Bày Kế Trị Bệnh Kim Bồn Hứng Huyết

Vách đá bị ngọn chưởng đâm thủng một lỗ bằng bàn tay.

Trịnh Kiểm Hồng đang nằm trên giường bỗng thấy vách đá bị chọc thủng.

Chàng mở tròn mắt kinh ngạc hỏi lớn :

- Ai đó?
- Lão phu mà.
- À, thì ra là hai tiền bối. Dám hỏi hai vị có chuyện gì vậy?
- Bọn ta sửa soạn chích lấy máu. Mau thọc tay qua lỗ vách đi.
- Vâng!

Dứt tiếng, Trịnh Kiểm Hồng nhấc cánh tay lên đưa qua ngang lỗ thủng vách đá. Cánh tay chàng vừa đưa qua thì lão già mặt đỏ chụp nắm tay chàng cứng ngắt.

Chàng không hiểu hai lão già tính làm gì? Chàng cố nhướn mắt nghiêng đầu qua nhìn xem nhưng vì cái lỗ vách đá quá nhỏ, nên không trông thấy gì cả.

Lão già mặt đỏ sau khi nắm cứng ngắt nơi cườm tay Trịnh Kiểm Hồng, lão lập tức bóp mạnh vào mạch môn của Trịnh Kiểm Hồng làm chàng nghe đau điếng.

Lão nói :

- Ta bắt đầu lấy máu cho chú em. Vì sợ chú em thấy máu mà cuồng lên nên phải dùng cách này để chú em khỏi bị sợ...
- Cháu muốn chính mắt cháu được thấy máu.
- Đã lỡ dùng cách này rồi, không thể làm gì khác được.

- Không, cháu phải thấy máu cháu chảy.

- Vậy... vậy để ta dùng cái bồn đựng máu, tuy chú em không thấy nhưng có thể nghe được tiếng máu rơi xuống bồn. Chờng nào nghe dứt tiếng là ta đã lấy hết máu.

Trịnh Kiếm Hồng vì sợ đòi hỏi thái quá làm phiền lòng hai lão già. Chàng đành cắn răng nằm đó chờ đợi.

Lão già mặt đỏ dùng tay ấn mạnh vào mạch huyết Trịnh Kiếm Hồng và nói :

- Ta ra tay này, ráng chịu đau một chút.

Trịnh Kiếm Hồng cảm thấy đau đớn vô ngần, mồ hôi bắt đầu lấm tấm đầy trán. Chàng nghiến răng chịu đựng chứ không hề la lối.

- Đau không?

- Không... không đau!

Trịnh Kiếm Hồng chưa trả lời xong lão già mặt đỏ đã đưa tay điểm vào các huyết trên cánh tay làm cánh tay bị tê liệt mất hết cảm giác.

Tiếng lão già mặt đỏ vang lên :

- Máu bắt đầu chảy rồi đó. Nghe rõ không?

- Nghe rồi.

Ton! Ton! Ton!...

Tiếng máu rơi xuống bồn nghe rõ mồn một.

Cảnh vật bây giờ trở nên im lặng lạ kỳ. Chỉ nghe tiếng thở, nhịp tim đập và tiếng máu nhỏ từng giọt xuống bồn mà thôi.

Nghĩ đến khi chính lấy hết máu, chàng trở nên con người mạnh khỏe làm chàng vui mừng khôn xiết. Chàng cảm thấy toàn thân nhẹ hẫng lên như phiêu diêu trôi trên một cõi đời tuyệt đẹp.

Chàng lẩm bẩm :

- Hết bệnh ta sẽ tập võ ngay. Ta sẽ trở nên một người hào hùng, tài nghệ siêu quần bạt chúng. Bọn ma đầu hết lòng hành sát hại thiên hạ.

Nghĩ đến đó, Trịnh Kiếm Hồng mỉm cười thoải mái.

Tiếng máu rơi vào bồn lần lần chậm lại và sau cùng dứt hẳn.

- Máu hết chảy rồi.

Trịnh Kiếm Hồng thốt lên được mấy tiếng, đột nhiên, cảm thấy trong người có một luồng khí lạnh chạy khắp cơ thể, làm chàng lo sợ khôn cùng. Nhưng ngay đó, lại thêm một luồng khí ấm len vào đánh tan luồng khí lạnh. Chàng không hiểu tại sao kỳ lạ vậy. Hai mắt chàng trở nên lơ mơ rồi khép kín lại như người say ngủ.

Bên kia vách đá, Âm Dương song quái nở một nụ cười thần bí. Cả hai lão đều chăm chú lắng nghe coi Trịnh Kiếm Hồng có động tĩnh gì không. Tuyệt nhiên trong phòng Trịnh Kiếm Hồng im lặng đến nỗi nhịp thở của chàng hai lão cũng nghe rõ.

- Tốt lắm! Tốt lắm!

Miệng nói, tay lão già mặt đỏ vẫn còn nắm chặt tay Trịnh Kiếm Hồng.

Lạ thay, mạch huyết trên tay Trịnh Kiếm Hồng tuyệt nhiên không có một dấu vết gì cả. Dưới bồn thì chứa một dung dịch trong suốt như thủy tinh.

Thì ra lão già mặt đỏ quả thật không lấy ra tới một giọt máu trong người của Trịnh Kiếm Hồng. Lão chỉ dùng tay điểm vào mạch môn huyết để chàng cảm thấy đau mà tưởng rằng như bị lão đâm kim vào da thịt

rút máu. Rồi kể đó, lão điểm luôn vào cách huyết đạo khác trên cánh tay để cho chàng bị tê liệt mà không phát giác được việc gì đã xảy ra ở cánh tay.

Trong lúc lão già mặt đỏ làm những việc đó thì lão già mặt trắng đổ nước vào một cái ống đoạn cho nhiều từng giọt một xuống cái bồn bằng thau đã hứng sẵn ở phía dưới.

Trịnh Kiếm Hồng vì bị vách đá che khuất nên không nhìn thấy, chàng chỉ nghe tiếng nước nhều “ton ton” vào bồn thau tưởng rằng đó là những giọt máu từ cánh tay mình chảy ra.

Phương pháp y trị tâm lý này coi vậy mà có hiệu lực.

Chợt lão già mặt trắng hỏi :

- Bây giờ phải làm gì nữa?

Lão già mặt đỏ đáp :

- Chúng ta lo đánh cho thông hai huyết Nhâm Đốc cho nó, đợi nó tỉnh rồi truyền dạy tâm huyết và chưởng pháp.

- Đúng! Đúng! Ta cũng đang nghĩ như người.

Một ngày đã trôi qua...

Hai lão Âm Dương song quái ngồi chờ đợi Trịnh Kiếm Hồng tỉnh dậy cảm thấy lâu như một thế kỷ.

Trịnh Kiếm Hồng mở mắt ra, chàng cảm thấy thân thể nhẹ nhàng, tinh thần thanh thản khỏe khoắn vô cùng. Cả đời chàng chưa hề cảm thấy mạnh dạn như bây giờ.

Âm Dương song quái hỏi :

- Thế nào?

Trịnh Kiếm Hồng vui mừng đáp :

- Cháu đã khỏe lắm rồi.

- Vậy là hết bệnh rồi đó.

Trịnh Kiếm Hồng vùng đứng dậy quỳ xuống trước mặt Âm Dương song quái bái tạ.

- Thừa nhệ vị tiền bối, văn sinh đại lễ tạ ân, xin tiền bối thu nhận văn sinh làm đồ đệ.

Nói xong, Trịnh Kiếm Hồng cúi đầu lạy Âm Dương song quái một lạy.

- Ân sư...

Chữ “sư” Trịnh Kiếm Hồng chưa thốt ra khỏi miệng thì lão già mặt đỏ la lớn :

- Không được.

Trịnh Kiếm Hồng hết sức ngạc nhiên nói :

- Tiền bối không bằng lòng thu văn sinh làm đồ đệ phải không?

- Không phải.

- Vậy tại sao?

- Trước khi bái sư thọ nghệ, ta có một điều muốn hỏi.

- Xin tiền bối cứ nói ra.

- Chú em đã từng có sư phụ nào chưa?

- Điều này... thì... thì...

Lão già mặt trắng thấy Trịnh Kiếm Hồng lúng túng đáp không thành tiếng liền mở miệng bảo :

- Có thì nói có, không thì nói không. Sợ gì mà không dám nói.

Trịnh Kiếm Hồng đáp :

- Nói có thì cũng có, nói không thì cũng không.

- Sao? Chú em nói sao?

Hai lão Âm Dương song quái nghe Trịnh Kiếm Hồng nói vậy trong lòng rất bực tức.

Nhịn không được, lão già mặt đỏ quát :

- Nói lại cho đàng hoàng coi.

Trịnh Kiếm Hồng liền đem chuyện ngày mà chàng gặp Thần Long Kỳ Hiệp ở Dung Sơn cổ tự và nhận người này làm sư huynh. Kỳ Hiệp bắt chàng bái Vô lâm Tôn chủ làm sư phụ nhưng việc này chưa xong...

Và Liệt Đương đạo trưởng cũng phải kêu chàng bằng sư thúc, hoàn toàn nói ra cả.

Âm Dương song quái nghe xong, vội vã đứng lên, Trịnh Kiếm Hồng thấy vậy tưởng là Âm Dương song quái tức giận. Chàng liền hỏi :

- Nhị vị tiền bối có phải...

Chưa nói dứt lời, Âm Dương song quái đồng loạt khoát tay chặn nói :

- Đừng kêu ta là tiền bối nữa, kêu ta là huynh được rồi.

- Như vậy vô lễ quá.

- Bọn ta gọi Thần Long Kỳ Hiệp là sư huynh thì người dĩ nhiên kêu ta là huynh.

Trịnh Kiếm Hồng còn đang phân vân không hiểu sự liên hệ giữa Song quái và Thần Long Kỳ Hiệp thế nào mà bất chàng phải gọi hai người bằng anh.

Như đoán hiểu được tâm trạng của Trịnh Kiếm Hồng, lão già mặt trắng nói :

- Thôi, đệ đừng thắc mắc và nói gì thêm. Mau lo luyện võ công đi. Nếu không thì chỉ là có danh mà vô lực làm hại đến thanh danh Tôn chủ. Vả lại, đệ đã hứa với Liệt Đương đạo trưởng, nếu đệ không giữ lời thì Cửu đại môn phái phải gặp nhiều thảm họa.

- Vâng! Huynh nói đúng lắm. Nhưng xin cho hỏi, luyện công có mất nhiều thời giờ lắm không?

- Rất đơn giản, bọn ta chia ra làm hai lần dạy. Lần đầu truyền dạy về tâm pháp nội công, lần sau truyền dạy về chiêu thức. Như vậy chỉ mất thời gian độ một ngày thôi.

Trịnh Kiếm Hồng lấy làm lạ nói :

- Ô! Sao mau thế?

Lão già mặt đỏ liền nói :

- Nói đến nội công tâm pháp coi ra rất dễ nhưng cũng có người luyện tập cả đời cũng không thành.

- Tại sao?

- Vì thiên phận cốt cách họ kém, không gặp được danh sư chỉ dẫn nên khó tiến bộ.

- Nhưng... còn tôi thì sao? Có thể tập luyện được không?

- Một là người đã uống Thiên Sơn Ngọc Dịch rồi, có sức lực tương đương với người luyện tập nội công hằng mấy chục năm. Hai nữa là Nhâm Đốc hai huyết của người đã được đánh thông nên việc luyện tập không có gì khó khăn. Hơn nữa cốt cách của người có thừa.

- Còn chiêu thức thì sao?

- Lại càng dễ, chỉ do trí nhớ của người. Bọn ta sẽ dạy cho người một thức và thêm vào tam chiêu của Thần Long Đại Hiệp...

- Sao? Hai sư huynh cũng biết rõ chiêu pháp của Thần Long Đại Hiệp nữa à?

- Phải! Nhưng ba chiêu này luyện tập cũng rất khó chứ không phải dễ đâu.

Nói ra dài dòng lắm.

- Có thể nói cho dễ được biết sự liên hệ giữa sư huynh và Thần Long Kỳ Hiệp không?

- Người bây giờ là sư đệ của ta, lẽ tất nhiên ta phải nói cho người nghe.

Trịnh Kiếm Hồng đứng im lặng chờ đợi.

Lão già mặt đỏ suy nghĩ một hồi rồi nói :

- Nhớ lại thuở huy hoàng của bọn ta ngày xưa. Bây giờ ta còn thấy tiếc rẻ.

Ngày đó ta và lão già Âm Quái (lão mặt trắng) này đây cùng đi ngao du giang hồ làm những việc trừ ác phò thiện. Bọn ta hai đứa, một thì lạnh như đồng, một thì nóng như lửa. Cả hai đề ra tay lạnh lẽo và cay độc. Nhân vật võ lâm, tà phái hay chính môn đều e sợ và cho bọn ta là quái vật. Cho nên mới có ngoại hiệu là Âm Dương song quái.

Mấy năm sau, một hôm trên bước đường giang hồ, bọn ta gặp một tên ma đầu có danh là Bích Linh Ma Ảnh. Vô cùng lợi hại. Bọn ta liền liên thủ hợp công vây đánh y có trên ba trăm mấy mươi chiêu mà không thắng. Trái lại suýt chút nữa thảm bại vào tay nó...

Giữa lúc nguy hiểm thập tử nhất sinh đó, Thần Long Kỳ Hiệp xuất hiện chỉ dung có ba chiêu làm cho Bích Linh Ma Ảnh sất bất sang bang bỏ chạy. Rồi từ đó bọn ta và Thần Long kết làm anh em.

Trịnh Kiếm Hồng nghe danh của Bích Linh Ma Ảnh từ lâu, nhưng chưa hề gặp mặt qua, vội hỏi :

- Hình dạng lão Ma ấy có gì đặc biệt mà mang danh hiệu ấy?

- Tên này hóa trang thay đổi hình dạng rất tinh xảo. Mặt nó thiên biến vạn hóa. Chưa nhân vật võ lâm nào trông thấy được mặt thật của nó cả. Trái lại nó gặp ai một lần là nó có thể hóa trang thành người đó một cách tài tình.

- Còn võ công Bích Linh Ma Ảnh thế nào? Có gì kỳ lạ không?

- Võ công cao siêu vô lường nhưng cũng còn tùy ở đối phương của nó mà nó thi triển ra. Đó là điều nhận xét của các nhân vật võ lâm. Thật ra, chưa có ai biết chắc chắn thực lực võ công của nó cao siêu đến bậc nào. Vì hễ khi ai giao đấu với nó dùng chiêu gì thì nó bắt chước ngay và dùng chiêu đó đánh lại. Cho nên ta không dám nói quả quyết về võ công của nó.

- Như vậy chiêu thức của hai huynh và Thần Long Kỳ Hiệp có thể bị nó học được không?

- Đâu có dễ như vậy được. Nếu tuyệt chiêu của bọn ta bị nó học được, mạng bọn ta đâu còn đến ngày nay.

Âm Quái thấy lão già mặt đỏ đã nói nhiều vội ngăn lại :

- Dương Quái, thôi để còn lo truyền dạy võ công cho sư đệ nữa chứ ở đó nói hoài sao.

- Ồ! Huynh nói phải đó, chúng ta đừng phí thì giờ.

Xem tiếp hồi 10

10. Hồi 10 Gắng Công Luyện Võ Độc Hạ Thiên Sơn

Dứt lời, Âm Dương song quái đọc khẩu quyết nội công tâm pháp ra cho Kiếm Hồng nghe và dùng tay chỉ rõ kỳ kinh bát mạch, và ba trăm sáu chục huyệt đạo trong toàn thân cho chàng rõ.

Trịnh Kiếm Hồng vốn bản tính thông minh lại thêm sau khi dùng thuốc Thiên Sơn Ngọc Dịch, tâm hồn chàng càng thêm trong suốt. Âm Dương song quái đọc ra đến đâu và chỉ rõ các đường kinh mạch, huyệt đạo là chàng thuộc và nhớ rõ không thiếu sót một chi tiết nào cả.

Theo sự chỉ dạy của Âm Dương song quái, Trịnh Kiếm Hồng hít vào một khẩu khí rồi vận chân nguyên tu luyện. Âm Dương song quái cũng vận công phu “Áo nhân truyền thần” đẩy nội lực vào mắt Trịnh Kiếm Hồng đi vào Đan Điền tiếp sức với chân nguyên của chàng.

Dương quái nói :

- Đề khí lên... chậm chậm, đừng làm nhanh quá.

Trịnh Kiếm Hồng y theo lời mà đề khí.

- Đúng rồi! Dùng thêm sức chút nữa... đẩy mạnh lên... rồi... đúng.

Trịnh Kiếm Hồng tâm lãnh, thần hội chuyên tâm vận công. Chỉ giây lát, chàng cảm thấy có một luồng khí nóng chạy châu lưu lên xuống trong nội thể, sau cùng bị đẩy mạnh vào trong Đan Điền huyệt.

Lần lần khí nóng chạy vào xuyên “Công quá huyệt” phiên dịch “Thập nhị trùng lâu” rồi tiến tới Nhâm Đốc hai mạch.

Chàng biết hai mạch nhâm đốc này rất hệ trọng đối với người học võ. Nếu như hai huyệt đó được đánh thông, việc luyện tập võ công của chàng không có gì khóa chân, chàng lập tức sẽ lập tức trở thành một cao thủ ngay. Nhưng sự cố gắng của chàng đã nhiều lần vận công đều thất bại.

Đúng lúc ấy có tiếng Dương quái nói :

- Nhâm đốc hai mạch của ngươi đã được ta đánh thông rồi. Hiện giờ ngươi đề khí chưa qua được là tại tác dụng tâm lý mà thôi. Ngươi hãy bỏ tất cả mọi lo nghĩ, bình tâm đem toàn lực vận công là được. Nếu không, võ công của ngươi không thể nào hay lên được.

Lời nói của Dương quái rất quan trọng và thành thực, Trịnh Kiếm Hồng nghe rúng động liền đem toàn lực vận công.

Theo sự hướng dẫn chỉ bảo của Dương quái, không bao lâu luồng khí nóng đã xuyên qua sinh tử Huyền quan mạch. Chàng cảm thấy tinh thần phấn chấn, thanh sản lạ thường.

- Há há...

Tiếng cười đắc chí của Dương quái vang lên xé tan bầu không khí yên lặng.

Lão ngó qua Âm quái nói :

- Tất cả đều ở trong ý muốn của tôi. Tôi đã thành công rồi. Há há...

Âm quái cũng mừng rỡ cười vang lên, nhưng chợt nhớ đến sắp đến giờ tạo hóa của hai người lão vụt ngưng cười nói :

- Nội công đã thành, mau truyền dạy chiêu thức đi, đừng để phí thời giờ.

Dương quái sợ Âm quái tiết lộ bí mật vội nói :

- Tôi biết rồi! Biết rồi! Huynh yên chí là tôi không để phí mất thời gian đâu.

- Biết vậy thì tốt lắm.

Nói đoạn nắm tay Trịnh Kiếm Hồng đi vào phòng luyện võ. Trước hết Âm Dương song quái truyền dạy ba chiêu của Thần Long kỳ hiệp.

Chiêu thứ nhất là “Long Vân sơ hiện”.

Chiêu thứ hai là “Long lân Quyển Ba” chiêu này sử dụng bằng một ngón tay rất tinh xảo tế nhị, đối phương gặp phải chiêu này khó lòng tránh đỡ kịp.

Chiêu thứ ba là “Long Du Thám Hải” đó là một chiêu khinh công lanh lẹ như điện chớp.

Âm Dương song quái vừa giải thích vừa biểu diễn cho Trịnh Kiếm Hồng xem.

Tuy Trịnh Kiếm Hồng là người thông minh xuất chúng nhưng mất hết vài giờ mới học thuộc. Chàng toan dừng lại nghỉ một thì Âm dương song quái đã đem chiêu thức độc môn của mình ra truyền dạy.

Trịnh Kiếm Hồng thấy vậy liền nói :

- Sư huynh! Người đời thường nói tham ăn thì tức bụng. Nếu bắt đệ tập liên tục thế này e có hại gì không. Vậy xin để mai đệ tập luyện tiếp.

Dương Quái mở to đôi mắt nhìn Trịnh Kiếm Hồng :

- Khỏi! Học trước học sau cũng vậy mà thôi. Ráng kiên nhẫn học hết hai chiêu thức này để ta còn dạy qua sáu bộ pháp khác.

- Còn bộ pháp nữa à?

- Phải! Sáu bộ pháp này là kết tinh mười năm nghiên cứu tu luyện của bọn ta.

Năm chiêu thức vừa rồi hợp với sáu bộ pháp này đệ mà luyện thành thì trở nên cao thủ tuyệt chúng võ lâm rồi.

Trịnh Kiếm Hồng mở miệng định nói thì Dương Quái khoát tay :

- Khoan ta còn nói nữa. Ta hy vọng sau khi đệ hạ sơn thì phải thừa nhận mình là Tôn chủ võ lâm. Võ công của đệ xứng danh Tôn chủ võ lâm chứ không phải chơi đâu.

- Vâng!

- Còn nữa, đệ phải nhớ sư phụ là Võ lâm Tôn chủ đời trước là Văn Nhược Hư. Đại sư huynh của đệ là Thần Long Kỳ Hiệp. nhị sư huynh là Âm Quái Lý Bình Tuyền, tam sư huynh Dương Quái Ôn Hoài Ngọc và còn người chót mà đệ phải kêu là sư đệ là Liệt Dương đạo trưởng.

- Nhớ những điều ta nói không?

- Nhớ.

- Rồi bắt đầu tập đi.

Nói xong hai lão già Âm Dương song quái liền đem kết tinh tâm huyết “Âm Hồn Đoạt Phách” và “Diêm Vương Cầu Hồn” ra giải thích và biểu diễn cho Trịnh Kiếm Hồng luyện tập.

Dạy xong hai thức này thì giờ sống còn của song quái thật là ngắn ngủi. Trịnh Kiếm Hồng càng học lại càng say mê thích thú.

Thấy thế Âm Dương song quái lập tức dạy luôn qua sáu bộ pháp còn lại nhưng điều này làm song quái e ngại khó chịu. Vì dạy hết sáu bộ pháp thì ngại thời giờ tạo hóa của mình, còn nếu không dạy thì tỏ ra thất hứa sao...?

Trong lúc này Dương Quái thoát nghĩ ra một phương pháp liền nói với Trịnh Kiếm Hồng :

- Sư đệ, em hãy lo tập luyện chiêu thức trước đã, còn bộ pháp thì để lát nữa ta dạy cho.

Âm Quái nghe nói lấy làm lạ :

“Bọn mình đã chết rồi, lấy ai mà dạy cho nó? “ Câu nói này lão định nói ra thì Dương Quái dùng “Ảo nhãn truyền thần” nói với Âm Quái :

- Sư huynh, chúng ta đi ra ngoài để trong này nó luyện công. Anh quên chúng ta có một vấn đề sao?

Âm Quái chưa hiểu rõ thâm ý của Dương Quái định hỏi lại chợt Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Xin lỗi, đệ đã làm phiền hai sư huynh nhiều rồi. Xin hai sư huynh cứ ra tiếp tục cuộc chơi cờ đi, để đệ tập luyện một mình được rồi, chừng nào tập luyện với bộ pháp hai sư huynh hãy chỉ.

- Điều này sư đệ khỏi lo. Cần nhất là sư đệ nên vận chân nguyên trước đã. Ta kỳ hẹn sư đệ phải điều hành chân nguyên từ bây giờ đến khi tập qua bộ pháp ít nhất cũng phải bảy mươi hai lần cho thần khí hợp nhất. Xong rồi mới được phép ra coi bọn ta đánh cờ.

- Vâng!

- Thôi tập luyện đi.

Nói xong Âm Dương song quái kéo nhau ra khỏi phòng luyện công. Ra tới cửa Song quái ngó ngoái lại nhìn Trịnh Kiếm Hồng tỏ vẻ luyện thương xúc động.

Trịnh Kiếm Hồng mỉm cười cúi đầu chào lại hai người thì hai người đã nhanh chân đi mất rồi.

Chàng không bỏ phí thời giờ, vội ngồi xuống vận khí tu luyện. Nội công của chàng lúc này đã khá thâm hậu, nhĩ lực hết sức tinh vi. Những tiếng di động con cờ lắc cắc, chàng nghe thật rõ ràng.

Bỗng có tiếng Âm Quái cười ròn tan :

- Ta thắng rồi! Ha ha... Người phen này không có sư đệ giúp thì nhất định phải chịu thua ta...

Trịnh Kiếm Hồng nghe hai sư huynh mình vui mừng lòng chàng cũng rộn lên lòng vui sướng. Chàng định chạy ra xem coi Dương Quái đi cờ thế nào mà đến nỗi phải thua Nhị sư huynh. Nhưng thoát nhớ đến lời dặn dò của Tam sư huynh nên bỏ ý định ra ngoài mà đem hết tâm lực lo luyện công.

Sau khi đề khí vận công đủ bảy mươi hai lần, chân nguyên chu lưu khắp nội thể, chàng từ từ mở mắt ra xem.

Chàng vô cùng kinh ngạc vì không còn nghe tiếng cờ di động hoặc tiếng cười nói của hai sư huynh. Chàng lẩm bẩm :

- À có lẽ hai sư huynh mình đang suy nghĩ tìm nước đi không chừng. Ta phải ra coi hai sư huynh đánh cờ ra sao mới được.

Nghĩ xong, Trịnh Kiếm Hồng liền đứng dậy đi ra phòng ngoài. Một nỗi làm chàng ngạc nhiên hơn hết chàng đi rất chậm thế mà trông rất lẹ, gấp mấy lần ngày thường, chẳng khác nào trượt trên tuyết và lại không gây nên tiếng động nào cả.

Thế là thuật khinh công của chàng mới đó đã trở nên tuyệt đẳng. Ra đến nơi chàng thấy Âm Dương song quái quả nhiên đang ngồi hai bên bàn cờ. Phía tay mặt là Dương Quái ngồi thẳng người một cách trịnh trọng, sắc diện đỏ như tôm luộc. Bên trái là Âm Quái cũng đang ngồi điềm nhiên tọa lập như đỉnh đồng cột, sắc mặt bạch lạp kỳ bí khác thường.

Thấy sắc thái trang trọng của hai người, Trịnh Kiếm Hồng không dám kinh động. Chàng nhẹ nhẹ nhón gót tới bên bàn cờ và nhìn vào thăm hỏi :

- Lạ quá! Đi cờ sao kỳ vậy! Không, đây đâu phải là cuộc chơi cờ. Hai sư huynh định làm gì mà sắp cờ lạ lùng như thế?

Trịnh Kiếm Hồng vốn là tay kiện tướng chơi cờ, vậy mà sự bày binh bố trận trên bàn cờ của Âm Dương song quái làm chàng xem cả buổi không hiểu gì cả.

- Có lẽ đây là thế cờ đặc biệt ta phải xem kỹ lại mới được, không thì hai sư huynh sẽ cười ta chết.

Nghĩ rồi chàng dùng hết trí thông minh của mình ra mà xem đi xem lại từng nước một trên bàn cờ. Nhưng càng xem lại càng không hiểu gì ráo, vội ngẩng đầu lên hỏi :

- Sư huynh! Sao...

Chữ “sao” vừa thốt ra khỏi miệng, Trịnh Kiếm Hồng chợt nhận ra hai người này đang ngồi đối diện nhau như người sống mà hơi thở đã tắt từ bao giờ rồi.

Chàng cảm thấy rung động thần sắc vội kêu lớn :

- Sư huynh! Sư huynh!

Âm Dương song quái đã đến giờ tạo hóa chết rồi còn đâu mà nghe tiếng kêu của Trịnh Kiếm Hồng. Chàng tuy lo sợ nhưng cũng không dám tin là cả hai đã chết thật.

- Mới hồi nãy còn cười nói kia mà, sao bây giờ lại...

Trời ơi! Nhị sư huynh! Tam sư huynh!...

Chàng ôm mặt khóc to lên. Tiếng khóc thương tiếc của chàng ai oán nào nùng làm rung động lòng người. Chàng xem kỹ lại thấy trên tay Dương Quái có cầm một tờ giấy. Chàng nhẹ nhẹ lấy ra xem, thấy đề mấy chữ :

“Thọ mãn tạo hóa, di thể để y như vậy, đừng động đến và cũng đừng chôn cất.

Hắc Bạch giang hồ hai phái đang tranh nhau ngôi bá chủ, sát hại lẫn nhau. Sư đệ là người gánh vác trách nhiệm tảo trừ bọn ma đầu đem yên lành về cho thiên hạ.

Sư đệ không vì một lẽ gì mà trốn trách nhiệm.

Còn về bộ pháp thì xem bàn cờ tất hiểu, nó là bộ pháp đó. Sư đệ luyện bộ này thêm trăm ngày nữa, võ công đặc thành kế thừa Tôn chủ, oai chấn võ lâm”.

Đọc xong mấy hàng chữ lưu lại của Âm Dương song quái, Trịnh Kiếm Hồng vô cùng xúc động. Hai người đã đến lúc chết mà vẫn còn lo khuyên răn chỉ bảo cho chàng. Ân huệ đó thật là to như biển, chàng phải cố gắng thi hành để người chết yên bề nhắm mắt.

Nghĩ xong chàng quay gót trở về phòng luyện công. Tuyệt nhiên tuân theo lời di chúc, chàng không hề dă động gì đến di thể của hai vị song quái. Vì hai người đã có công lực luyện gần trăm năm tích tụ trong người, dù thời gian có trôi qua thể xác của họ cũng không thể nào tan rã như kẻ phàm nhân.

Thời gian trôi qua rất mau. Mới ngày nào mà bây giờ đã được trăm ngày luyện tập võ công của Trịnh Kiếm Hồng rồi. Trịnh Kiếm Hồng đã qua một trăm ngày luyện tập ba chiêu và hai thức thuộc nhào nhừ. Chàng liền ra khỏi phòng luyện công đi đến bên bàn cờ của hai vị sư huynh để nghiên cứu bộ pháp mà hai vị sư huynh chàng đã bày trên bàn cờ.

Không bao lâu chàng đã thuần thục và biến chế được thêm vài miếng võ công tuyệt luân. Trong một đêm trăng sáng, chàng đang đề khí vận công, bỗng bên tai văng vẳng lời nói của Thần Long Kỳ Hiệp, lời nói ấy chính là câu văn trong bộ Đại Thần bảo kinh.

“Thiên địa thủy ư hùng mông, nhất nguyên sinh tự vô cực, thái cực động nhi lưỡng nghi sinh, lưỡng nghi sinh nhi tứ tượng lập”.

“Nhân chi cự thể, diệt nhất chu thiên..”.

Lập tức Trịnh Kiếm Hồng theo ý nghĩa của câu văn để đề khí vận công. Khi tưởng đến câu “Thần kinh thí cố, thị vị tiền thành” thì chân khí trong người chàng xung lên rung động, tâm thần chàng xáo động, chân lực nội công bỗng thấy cao siêu hơn trước. Chàng vội đọc luôn hai câu nữa “Nghịch chuyển trùng lâu, càn khôn đảo lập..”.

Hai câu này là khó nhất trong kinh văn Đại Thần bảo kinh, chàng hiểu không chu đáo lắm. Nhưng chàng cũng ráng nghiên cứu đồng thời thử đề khí vận công luyện tập.

Một lần...

Hai lần...

Tất cả đều thất bại, chàng thoát nhớ đến Thần Long Kỳ Hiệp đã luyện qua huyết khí nghịch hành, chân nguyên phản tẩu, hộc máu ra mà chết.

Nghĩ tới đó chàng không dám luyện tập theo, vội vã đứng lên nhìn hai xác chết Song quái mà nói :

- Nhị sư huynh, Tam sư huynh đệ đã theo lời nhị vị chăm lo luyện công, đến nay có hơn trăm ngày bây giờ tới lúc đệ hạ sơn. Xin tạm biệt nhị vị sư huynh vậy.

Nói xong chàng cúi đầu xá lạy hai người rồi phi thân ra khỏi thạch động để xuống núi. Trời đất bao la, tuyết rơi trắng xóa mông lung, Trịnh Kiếm Hồng đứng nhìn tứ bề lăm bắm :

- Bây giờ ta phải đi đâu trước?

Cha chắc là nhớ ta lắm rồi? Lại còn phải đi tìm Huyết Thủ Cuồng Sinh trả thù cho nghĩa mẫu và các nạn nhân vô tội. Trời đất bao la y ở đâu mà tìm? Nhưng dù sao ta cũng nhất quyết đi tìm y cho kỳ được mới nghe.

Còn Phong Vân kiếm khách Trịnh Vũ Hùng là ai? Nhân vật như thế nào mà hể chàng nói ra, ai cũng dễ quyết mình là con của ông ta hay là cha mình trước kia là tay kiếm khách lỗi lạc. Nếu đứng tại sao lại không nói cho chàng biết. Mình phải soi sáng vấn đề này để tránh sự ngộ nhận đáng tiếc ấy.

Nghĩ tới đây chàng chợt nhớ đến Bạch Yến Y Long Nữ Đỗ Thu Linh. Chàng mỉm cười :

- Ta phải đến thăm nàng trước đã. May ra thân sinh nàng giúp ta được nhiều việc.

Nghĩ xong chàng nhắm hướng Lôi Đình sơn trang phóng mình đi.

Xem tiếp hồi 11 Lôi Đình sơn trang kinh văn di sự

11. Hồi 11 Lôi Đình Sơn Trang Kinh Văn Di Sự

Ở tận đầu đường vào thị trấn thoát xuất hiện một bóng người bay xẹt tới với tốc độ nhanh như chớp làm người trông thấy phải rùng mình kinh sợ. Bóng ấy không ai khác hơn là Trịnh Kiếm Hồng. Chàng sử dụng thuật khinh công thượng đẳng “Long Du Thám Hải” mà chàng vừa luyện tập xong.

Tuy là một thị trấn nhỏ nhưng sự buôn bán của dân chúng rất phồn thịnh, người qua lại tấp nập. Vì không muốn tiết lộ thân thế, Trịnh Kiếm Hồng vừa lọt vào thị trấn, chàng đi chậm lại để mọi người khỏi chú ý.

Có một điều làm chàng thắc mắc không ít. Theo như sự ước hẹn của Liệt Đường đạo trưởng với bọn Ma Tinh tính đến hôm nay là kỳ hạn rồi. Thế sao chỉ thấy đây toàn là người qua lại buôn bán ồn ào, náo nhiệt chứ không thấy có hành động nào của các tay võ lâm làm chàng chú ý cả.

Chàng bước đi chậm chậm như một thư sinh đi dạo cảnh. Chàng đi lần lượt hết hai dãy phố thì tới Thành Hoàng miếu, thoát thấy có một lão đạo sỹ tóc mày sương bạc, áo quần rách rưới dơ bẩn, đang ngồi dựa lưng vào tường Thành Hoàng miếu.

Sau lưng lão mang một thanh trường kiếm. Trịnh Kiếm Hồng nhìn kỹ lão ấy và khẽ nói :

- Ô! Sao trông quen quen...

Chàng tiến đến gần bên lão.

- Người này là Liệt Đường đạo trưởng chứ không còn ai. Nhưng tại sao mới đây mà thay hình đổi dạng đến nỗi nhìn không ra.

Trong lòng tự nói như thế, Trịnh Kiếm Hồng lập tức cúi xuống hỏi lớn :

- Đây đạo trưởng, tôi có việc muốn hỏi...

- Đi! Đi! Đi! Đứng đến quấy rầy ta.

Trịnh Kiếm Hồng nhẹ cười một tiếng rồi nói :

- Đây lão xem coi tôi là ai?

- Kệ nhà ngươi...

- Kệ à? Hãy mở mắt ra mà nhìn coi tôi là ai?

Nghe tiếng nói quen thuộc, lão bưng mở mắt ra và la lớn :

- Á! Phải ngươi... ngươi...

- Vâng! Tôi đây mà!

Đạo trưởng kinh ngạc đứng phắt dậy :

- Ngươi... ngươi chưa chết à?

- Đâu chết dễ dàng như vậy được.

- Tại sao?

- Tôi đã uống Thiên Sơn Ngọc Dịch và còn...
- Còn gì?
- Còn luyện tập võ công nữa, nay đã thành công rồi.
- Thật sao? Có phải... được Âm Dương song quái truyền dạy không?
- Vâng! Hai vị ấy là sư huynh của tôi đấy.

Liệt Dương đạo trưởng mừng rỡ cười to lên :

- Há! Há!... Sư thúc, ta không ngờ sư thúc luyện thành công, ta với Cửu đại môn phái có giao đãi rồi, há! há!...
- Dứt tiếng, hai mắt Liệt Dương đạo trưởng chăm chú nhìn Trịnh Kiếm Hồng rất lâu rồi sa sầm nét mặt nói :
- Sư thúc... Không! Trịnh công tử, công tử đừng đến đây an ủi tôi. Công tử vẫn là...
- Ồ! Nhà ngươi không tin là ta tìm được võ công sao?
- Đúng!
- Há há...
- Công tử cười gì?
- Cười nhà ngươi lắm.
- Làm?
- Đúng!
- Nội nhìn hai mắt công tử cũng đủ biết là người không có võ công.
- Tại mắt tôi không có kính quang phải không? Đó là do tôi mà ra thôi.
- Công tử muốn nói gì?
- Tôi vì không muốn người ta chú ý, phát giác ra thân thể nên giả như một thư sinh yếu hèn. Để tôi cho người thấy nhãn lực và nội công của tôi.

Dứt lời Trịnh Kiếm Hồng nhìn trước nhìn sau coi có ai để ý không, rồi thi triển nhãn lực và nội công cho Liệt Dương đạo trưởng xem. Mới thoát thấy Liệt Dương đạo trưởng cả kinh lui ra một bước vì hai mắt của Trịnh Kiếm Hồng phát ra sáng chói tựa như luồng điện xẹt. Không những ngời nhãn tuyến mà còn có một sức lực như thu hồn người, làm người đối diện rúng động thần sắc. Đó là công phu của Âm Dương song quái kêu là “Áo Nhân Truyền Thần”.

Sau khi Trịnh Kiếm Hồng thu công lực về, Liệt Dương đạo trưởng mới hoàn hồn thần sắc và la lớn lên :

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu!
- Suyt! Nhỏ nhỏ chớ.
- Sư thúc, không gặp mặt có mấy tháng, công lực của sư thúc đã lên hàng thượng đẳng. Thế là ta bây giờ không còn ngại bọn Thập Đại Ma Tinh...

Trịnh Kiếm Hồng vội khoát tay nói :

- Thôi, đừng nói nhiều về chuyện này. Nghe tôi hỏi đây, tại sao thân thể ngươi biến dạng đến nông nỗi này và ăn ngủ bậy bạ ở đây?

Liệt Dương đạo trưởng than dài một tiếng rồi nói :

- À cũng là vì sư thúc...
- Vì tôi?

- Vâng! Sư thúc lúc ở Dung Sơn cố tự không chịu luyện công, thế mà tôi làm càn đi hứa với Cửu đại môn phái. Bởi thế tôi không dám vác mặt thấy các vị Chương môn đành lưu lạc giang hồ.
 - Vậy là người không có đi báo tin cho các môn phái biết để chuẩn bị sao?
 - Sư thúc coi tôi có ngu đến thế không. Ai đời đi báo tin cho họ chuẩn bị, tôi lại đi nói...
 - Nói gì?
 - Nói về sư thúc...
 - Sao?
 - Sư thúc là người vừa kể vị Vô lâm Tôn chủ nhưng...
 - Nhưng gì?
 - Không biết tí gì về võ công và...
 - Và gì? Cứ nói đi đừng sợ!
 - Và sư thúc thuộc về hạng người trời gà không chặt, vô dụng. Tội tôi đáng chết... xin... xin... sư thúc tha cho.
 - Không sao! Bây giờ tôi đã Vô lâm Tôn chủ chân chính rồi.
 - Vâng! Để tôi đi báo tin cho... Xin tạm biệt.
 - Khoan!
 - Sư thúc muốn dạy bảo gì?
 - Tôi muốn đi tìm Lôi Đình kiếm khách. Nhà người dẫn ta đến đó trước đó.
 - Sư thúc muốn đến Lôi Đình sơn trang?
 - Phải.
 - Cách đây mấy hôm tôi có đi qua đó thấy trước trang có bày trận “Cửu Cung Kỳ Môn” và không tiếp khách.
 - Vậy có cách nào để gặp y?
 - Phải xông qua trận đó, bằng không thì đừng vào.
- Trịnh Kiếm Hồng suy nghĩ một hồi nói :
- Được rồi, người đi đâu đó thì đi đi. Chuyện này để mặc ta.
 - Vâng!

Dứt lời, Liệt Đường đạo trưởng cúi chào Trịnh Kiếm Hồng rồi tung mình chạy đi.

Lôi Đình sơn trang chiếm một vị trí khá rộng, cây cối mọc um tùm, núi đồi cheo leo hiểm trở. Ở xa nhìn vào, khí trời xông lên một màu mờ đục chen lẫn rừng cờ dày đặc, tạo nên một quang cảnh đầy sát khí ghê rợn.

Trịnh Kiếm Hồng đứng nhìn mà lòng run lên, thần sắc biến đổi lo sợ.

- Thật là lạ, trận “Cửu Cung Kỳ Môn” này sao lại giống hệt như trận pháp ở nhà mình?

Chàng nói xong liền tung mình chạy vào trận địa. Vì đã quen thuộc với trận pháp này nên Trịnh Kiếm Hồng không gặp trở ngại khó khăn nào cả.

Không mấy chốc chàng đã tiến vào đến cổng môn trang.

Đột nhiên...

Xuất hiện mười tám tên đại hán tay đao, tay kiếm nhảy ra cản đường. Trịnh Kiếm Hồng định mở miệng nói, chợt từ bên trong có tiếng thanh tao truyền ra :

- Á! Em tưởng là ai không ngờ là anh.

Trịnh Kiếm Hồng giật mình nhìn lại thì ra không ai khác hơn là Bạch Y Long Nữ Đỗ Thu Linh. Nàng tha thướt trong bộ đồ lụa trắng, chạy đến trước mặt chàng lộng lẫy như nàng tiên giáng trần.

Trịnh Kiếm Hồng mừng rỡ nói :

- Đúng lắm! Anh đến để thăm em và bác...

- Cám ơn anh.

- Gì mà cám ơn. Anh hứa đến thì anh phải đến chứ.

Đỗ Thu Linh mỉm cười rồi ra lệnh cho bộ hạ rút lui. Mười tám tên đại hán được lệnh liền lui vào trong mất dạng.

Nàng nhìn Trịnh Kiếm Hồng và nói :

- Vậy mà em cứ tưởng...

- Tưởng anh không đến phải không?

- Phải!

Trịnh Kiếm Hồng đứng ngẩn ngía nàng một cách say mê. Chàng tưởng như mình đang đứng trước một vị nữ tiên. Đỗ Thu Linh thấy thế liền hỏi :

- Hồng huynh! Làm gì... anh nhìn em dữ vậy? Bộ lạ lắm sao?

Trịnh Kiếm Hồng giật mình nói :

- Ồ! Không... không...

- Không gì?

- Không có gì hết.

Đỗ Thu Linh thấy thái độ lúng túng của chàng không nói tiếng nào, chỉ cười khúc khích một cách thích thú. Trịnh Kiếm Hồng nói :

- À Linh muội, anh đã luyện được võ công rồi, không còn nhu nhược như trước kia nữa.

- Thật hả?

- Thật chứ! Ai lại đi nói dối với em.

- Ai truyền dạy võ công cho anh?

Trịnh Kiếm Hồng liền đem câu chuyện Âm Dương song quái truyền dạy võ công nói ra cho nàng biết. Nghe xong nàng mừng rỡ vô cùng :

- Hồng huynh!... Không, bây giờ anh là Võ lâm Tôn chủ rồi, phải kêu là Tôn chủ mới đúng.

- Đã là anh em, tại sao em lại còn khách sáo. Hãy gọi bằng anh như trước có phải hay hơn không.

- Vâng! Như vậy là anh đánh với bọn ma đầu ác ôn đó được rồi.

- Được thì được, nhưng kinh nghiệm chắc là chưa có. Chính hiện giờ anh còn chưa rõ thực lực võ công của anh đã luyện đến mức nào, cao hay thấp đó em.

Nói đến đây, chợt nhớ đến trận “Cửu Cung Kỳ Môn” chàng đưa tay chỉ và hỏi :

- Nay em, trận pháp ngoài trang đó do ai bày ra. Em có thể cho anh biết được không?

- Chính tay cha em bày trận đó. Anh thấy thế nào?

- Thật là ảo diệu!

Chàng đưa mắt nhìn ra trận địa nói tiếp :

- Lạ quá! Không biết lão bá học được ở đâu mà tuyệt xảo đến thế?

Chàng vừa dứt lời, thành linh có tiếng lão già nói lớn :

- Võ lâm Tôn chủ, người vào được dễ dàng như vậy mà không biết ở đâu à?

Trịnh Kiếm Hồng giật mình quay lại thì thấy một ông lão sắc mặt uy nghiêm, đang chăm chú nhìn chàng. Chàng hơi biến sắc nói :

- Điều này là do thân phụ truyền dạy, nên mới đi vào được...

Đỗ Thu Linh mỉm cười với Trịnh Kiếm Hồng rồi quay lại nói với lão già :

- Thưa cha, cha đến từ lúc nào mà con không hay biết.

Trịnh Kiếm Hồng nghe Đỗ Thu Linh gọi lão già bằng cha thì biết là Lôi Đình kiếm khách Đỗ Thiên Uy. Chàng vội bước tới trước mặt lão già, cúi đầu chào và nói :

- Thưa lão bá, vãn sinh lỡ xâm phạm vào sơn trang, xin lão bá thứ lỗi.

- Không sao! Không sao! Võ lâm Tôn chủ, xin đừng gọi ta là lão bá.

Đỗ Thu Linh nghe cha mình nói thế liền ngẩng đầu lên nói :

- Không quan hệ. Anh Hồng là nghĩa huynh của con, gọi cha như vậy là phải.

Trịnh Kiếm Hồng chen vào nói tiếp :

- Võ Lâm thì để qua bên Võ Lâm còn lão bá thì cứ kêu là lão bá. Xin lão bá đừng khách khí, vãn sinh này thêm đắc tội.

- Được rồi, gọi sao đó thì gọi. Mà này, hiền đệ vừa nói “Cửu Cung Kỳ Môn” này sở dĩ biết được là do thân phụ dạy. Vậy không biết đại danh của người kêu là gì?

- Việc này...

Trịnh Kiếm Hồng trù trừ định nói hay không nói, đối phương đã hỏi :

- Có phải lệnh đường của hiền đệ là Phong Vân kiếm khách Trịnh Vũ Hùng không?

- Dạ, gia phụ cháu là Trịnh Vũ Hùng nhưng không phải là kiếm khách.

Lôi Đình kiếm khách Đỗ Thiên Uy lắc đầu không tin, chàng nói rõ hình dạng cha chàng ra, nhưng Đỗ Thiên Uy vẫn một mực không tin và nói :

- Hiền đệ không thừa nhận, ta nói thêm một người nữa chắc hiền đệ không thể phủ nhận.

- Xin lão bá cứ nói.

- Thân mẫu của hiền đệ có phải là Phụng Hoàng kiếm khách Hứa Vô Trần không?

- À!...

Trịnh Kiếm Hồng ngạc nhiên đến tột độ vì chàng đến đây chủ ý cũng vì vấn đề này. Nhưng chưa kịp hỏi thì Đỗ Thiên Uy đã ngộ nhận chàng là con của hai cao thủ đó rồi.

Lôi Đình kiếm khách thấy Trịnh Kiếm Hồng kinh ngạc, ông lại càng tin mình đã nói đúng

- Sao? Hiền đệ không nhìn nhận à? Riêng ta thì ta nhận ra hiền đệ là con hai người ấy.

- Nhận ra?... Không, không có sự đó đâu.

- Bộ ba bọn ta là Lôi Phong Nhất Phụng là sư huynh đệ đồng môn. Dù hai người ấy có cháy thành tro ta cũng nhận ra nữa là.

- Hiền điệt, thoát nhìn hiền điệt là ta đã nhận ra hiền điệt có dáng người nửa giống Phong Vân kiếm khách Trịnh Vũ Hùng, nửa giống Phụng Hoàng kiếm khách Hứa Vô Trần. Ta đã từng trải giang hồ, mắt ta nhìn không sai đâu.

- Không, không. Văn sinh không thể là con của hai vị kiếm khách ấy.

- Đừng cãi nữa. Sở dĩ ta bày trận pháp này là có thâm ý để thử hiền điệt.

- Thử văn sinh?

- Ta nghe ái nữ của ta nói đến hiền điệt là ta có ý hoài nghi rồi, bởi thế mới đem sư môn trận pháp bày ra. Nếu hiền điệt không xuyên vào được thì đâu có gì để ta thắc mắc, đằng này hiền điệt đã rành đường đi nước bước trong “Cửu Cung Kỳ Môn trận” xuyên vào đây một cách dễ dàng. Nội bấy nhiêu đó cũng đủ chứng minh nghi án cho ta rồi.

- Nghi án? Nghi án gì?

- Sư đệ và sư muội của ta gặp chuyện ngoài ý muốn nên cùng nhau quy ẩn.

- Đồ lão bá nói cha mẹ văn sinh... à không phải...

- Cha mẹ của hiền điệt là Phong Vân kiếm khách Trịnh Vũ Hùng và Phụng Hoàng kiếm khách Hứa Vô Trần...

- Cha tôi không phải là kiếm khách, văn sinh đã nói rõ rồi. Còn mẹ văn sinh đã chết từ mười tám năm nay. Đồ lão bá đã nói sai.

Lôi Đình kiếm khách giật mình biến sắc mặt, lui ra hai bước :

- Sư muội... muội... chết rồi à?

Bạch Long Nữ này giờ nghe hai bên đối đáp không rõ là chuyện gì, nàng rất sốt ruột chen vào nói :

- Cha! Sao cha không mời nghĩa huynh con vào trong đàm đạo mà đứng đây.

- A! A! Xin mời vào.

Dứt lời Lôi Đình kiếm khách bước đi trước, Trịnh Kiếm Hồng và Đồ Thu Linh nối gót theo sau đi vào thư phòng.

Trịnh Kiếm Hồng ngồi vào ghế đối diện với Lôi Đình kiếm khách rồi hỏi :

- Thưa lão bá, cháu đã nghĩ ra một điều đủ để chứng minh rằng cha của cháu không phải là kiếm khách.

- Điều gì? Nói ra coi!

- Nếu cha cháu thật sự là kiếm khách đi qui ẩn tất nhiên phải cải danh dạng.

Hơn nữa trước khi cháu đi xa nhà, ít ra cha cháu cũng dặn bảo đừng nên tiết lộ danh tánh của người chớ. Đằng này cha cháu không hề nói gì cả.

- Hiền điệt nói có lý. Nhưng còn đúng hay không đúng cũng rất dễ giải quyết.

- Bằng cách nào?

- Chỉ cần hiền điệt nói ra địa chỉ để ta đến đó thăm hỏi là biết ngay vấn đề.

- Điều này... cháu không thể nói.

- Tại sao?

- Cháu đã cãi lệnh cha mà tu luyện võ công là một tội vi phạm rồi. Bây giờ lại tiết lộ chỗ ở, cha cháu không thể nào tha thứ cho cháu.

- Hừ!...

Lôi Đình kiếm khách nhẹ kêu lên một tiếng tỏ sự tức giận trong lòng. Lão rất muốn đi tìm ra sự thật cái nghi án này nhưng không biết địa chỉ thì làm sao?

Trịnh Kiếm Hồng không chịu tiết lộ lão đành chịu vậy, chớ không có lý do nào để bức bách chàng hết.

Một lát sau, Lôi Đình kiếm khách hít mạnh vào một khẩu khí, đưa mắt nhìn Trịnh Kiếm Hồng và hỏi :

- Hiện diệt đến tề trang ngoài việc thăm cha con ta, còn việc gì khác nữa không?

- Có! Cháu muốn hỏi về hành tung của Huyết Thủ Cuồng Sinh để báo thù.

- Há! Há! Há!

Lôi Đình kiếm khách nhìn Trịnh Kiếm Hồng cười ngất lên. Trịnh Kiếm Hồng ngạc nhiên hỏi :

- Lão bá đã biết rồi à?

- Không... ta chưa biết.

- Sao... sao lão bá lại cười?

- Ta đoán trước là hiện diệt sẽ hỏi ta câu đó.

- À!

- Lão phu ta đây bày trận ở ngoài trang một mặt là để thử hiện diệt, còn một mặt là để phòng Huyết Thủ Cuồng Sinh và đồng bọn của y. Theo ta, hiện giờ chắc y ẩn vào rừng núi hoang vu nào đó để lo luyện tập bí kíp Đại Thần bảo kinh.

Trịnh Kiếm Hồng nghe nói đâm ra thất vọng :

- Nếu vậy, làm sao kiếm y cho được.

- Rất dễ.

Trịnh Kiếm Hồng sáng mắt lên nói :

- Sao? Lão bá nói sao?

- Muốn kiếm Huyết Thủ Cuồng Sinh không phải là chuyện khó. Chỉ cần lão phu bày ra một kế tức khắc y rơi vào tay hiện diệt.

Xem tiếp hồi 12 Dùng kế mọn nhử thù nhân

12. Hồi 12 Dùng Kế Mọn Nhử Thù Nhân

- Lão bá có diệu kế gì?

- Rất đơn giản! Lúc trước hiện diệt đọc Đại Thần bảo kinh cho y nghe, thiết tưởng trong thời gian ngắn này y chưa tập luyện được gì đâu.

- Vâng! Thần Long Kỳ Hiệp tài nghệ thượng đẳng cũng chưa luyện tập được, thì làm gì Huyết Thủ Cuồng Sinh thành công.

- Hiện diệt nói đúng, vả lại Thiết Thủ Cuồng Sinh là người hay đa nghi tự phụ. Nếu một khi đã luyện qua Đại Thần bảo kinh không thành, nhất định y hoài nghi Đại Thần bảo kinh của hiện diệt đọc ra đó hoàn toàn là giả tạo.

- Lão bá nói rất đúng. Vậy mình phải làm sao?

- Chỉ cần lưu truyền trong thiên hạ, nói Đại Thần bảo kinh đó là giả. Làm gì Huyết Thủ Cuồng Sinh cũng nghe thấy. Nhất định y phải đi tìm hiện diệt.

Trịnh Kiếm Hồng vui mừng nói :

- Lão bá, kế này thật tuyệt diệu. Vậy cháu trở về Dung Sơn cổ tự chờ y đến.

Đỗ Thu Linh chen vào :

- Hồng huynh tính như thế là hay lắm. Em sẽ đi với anh cho Huyết Thủ Cuồng Sinh một trận nên thân.

Trịnh Kiếm Hồng nhú mảy nói :

- Linh muội! Việc này để mặc anh. Em không nên dự vào.
- Tại sao? Võ công của em anh không tin tưởng phải không?
- Không. Anh nào có ý nói thế.

Lôi Đình kiếm khách lên tiếng nói :

- Linh nhi! Công lực của con còn kém lắm, đi theo càng làm bận tay chứ ích gì đâu?

Đỗ Thu Linh nghe cha nói vậy nhăn nhó nói :

- Con nhất định đi!
- Linh nhi! Ngày lễ thọ của ta gần kề rồi. Và cũng là ngày ta phong kiếm quy ẩn. Liệt vị anh hùng sẽ đến dự rất đông, nên con ở nhà phụ giúp cha chuẩn bị tiệc tùng.

Trịnh Kiếm Hồng thừa dịp này, nói :

- Lão bá nói phải đó, Linh muội nên ở nhà giúp lão bá tiếp rước khách. Nếu không có trở ngại gì, lễ thọ anh sẽ đến chúc mừng lão bá.

Thấy không thể đòi hỏi được, Đỗ Thu Linh đành miễn cưỡng vâng lời. Nàng nói :

- Anh hứa thì phải nhớ đến nhé.
- Anh không quên đâu. Hơn nữa về vụ Phong Vân và Phụng Hoàng kiếm khách chưa xong. Để anh về hỏi kỹ cha anh coi có liên hệ gì với hai người ấy không rồi trở lại trả lời câu hỏi của lão bá đây mà.

Lôi Đình kiếm khách mỉm cười nói :

- Vậy là tốt lắm. Thôi, hiền điệt sửa soạn rồi đi cho sớm.

Trịnh Kiếm Hồng gật đầu và nói :

- Thừa lão bá, về việc rao truyền ra ngoài về Đại Thần bảo kinh giả, cháu xin nhờ lão bá giúp giùm. Chớ cháu làm thế thì không tiện.
- Được! Hiền điệt cứ để việc này cho ta lo liệu.
- Cảm ơn lão bá. Vậy để cháu đi Dung Sơn cổ tự chờ Huyết Thủ Cuồng Sinh.
- Phải!

Trịnh Kiếm Hồng định đứng dậy cáo biệt, Lôi Đình kiếm khách vụt hỏi :

- Hiền điệt, cháu đã lớn rồi, có vợ con gì chưa?

Câu hỏi của Lôi Đình kiếm khách làm Đỗ Thu Linh e thẹn đỏ mặt. Trịnh Kiếm Hồng có hơi bên lên nói :

- Dạ, cháu hiện nay...
- Sao? Có vợ rồi à?
- Dạ chưa...
- Vậy hay lắm! Há... há... há...

Tiếng cười của ông dòn tan trong bầu không khí cởi mở. Ông cười một hồi vụt ngừng bật, nhìn Trịnh Kiếm Hồng như muốn nói điều gì, ông lại thôi.

Dung Sơn cổ tự vẫn đứng núp mình dưới bóng cây cổ thụ không có gì thay đổi. Duy chỉ có đường đi vào chùa lá cây khô đóng dày một lớp khá cao. Bên trong màn nhện giăng mắc tứ tung, bụi đóng dày lên nền gạch và bàn thờ.

Trịnh Kiếm Hồng bước vào chùa, thấy cảnh vật yên lặng một cách nặng nề.

- Hai vị hòa thượng trụ trì chùa này đâu rồi? Hay là bị giết tất cả hay sao không thấy bóng dáng của hai lão?

Vừa nói, Trịnh Kiếm Hồng bước nhanh qua tầng phòng. Một cảnh tượng hiện ra làm chàng cả kinh, run lên.

Hai lão hòa thượng bị Huyết Thủ Cuồng Sinh hạ sát từ bao giờ, thi thể thối nát, nằm vắt ngang dựa cửa phòng, Từ chiếc áo cà sa đến quần mặc, cùng bị xé rách teng beng vắt bừa một đống.

Trịnh Kiếm Hồng ứa nước mắt nói :

- Hai lão vì tôi mà chết dưới bàn tay độc ác của Huyết Thủ Cuồng Sinh, thù này tôi quyết trả. Hai lão hãy yên bề nhắm mắt.

Dứt lời chàng trở ra đi qua phòng của Thần Long Kỳ Hiệp đứng nhìn một hồi rồi mới đến mộ phần quỳ xuống bái lễ vị sư huynh quá cố rất mực cung kính.

Đột nhiên...

Sau lưng chàng có tiếng cười ha hả vang lên.

Chàng giật mình ngó ngoái lại thì thấy không phải Huyết Thủ Cuồng Sinh mà là một lão tăng đang chìa mắt nhìn chàng một cách soi mói.

Trịnh Kiếm Hồng vội vã đứng dậy, tiến tới trước mặt đối phương.

Lão hòa thượng cúi đầu chào một cái và nói :

- Lão tăng là Thái Trí đại sư phái Thiếu Lâm có một vấn đề muốn hỏi thí chủ.

- Cứ hỏi.

- Thí chủ có phải là Võ lâm Tôn chủ không?

- Phải.

Lão hòa thượng vội quỳ xuống hành lễ :

- Xin Tôn chủ tha thứ cho tội thất lễ khi nãy.

Trịnh Kiếm Hồng đưa tay đỡ Thái Trí đứng lên nói :

- Xin miễn lễ, đại sư đã lớn tuổi rồi làm vậy coi sao được.

- Cám ơn Tôn chủ.

Tiếng nói Thái Trí chưa dứt, Trịnh Kiếm Hồng cảm thấy một luồng chân lực kỳ lạ từ tay Thái Trí truyền qua bên tay mình. Chàng lập tức vận công chống lại.

- Nội lực của đại sư cũng khá lắm. Nhưng tại sao lại ám thử ta? Nói lão khinh thị mình thì không đúng. Vì lúc nãy lão thi lễ rất mực cung kính. Vậy lão có ý gì?

Chàng tự nói thầm trong bụng đến đó, chợt nhớ đến Bích Linh Ma Ảnh là người chuyên môn cải dạng đổi hình không lẽ người này là Bích Linh Ma Ảnh đội lốt Thái Trí đại sư phái Thiếu Lâm để ám hại chàng?

Nghĩ vậy, Trịnh Kiếm Hồng đề phòng cẩn thận rồi nhìn vào mặt đối phương hỏi :

- Người là môn hạ phái Thiếu Lâm làm đến chức vụ gì?

- Sư huynh Đại Thông hiện làm Chương môn còn ta giữ chức vụ Hộ Pháp.

- Người đến đây có việc gì?

- Ta nghe trong giới võ lâm đồn đại Tôn chủ tuy đã đốt bộ Đại Thần bảo kinh, song nội dung Tôn chủ đã thuộc nằm lòng, có phải không?

- Thì ra người cũng muốn biết?

- Bộ Đại Thần bảo kinh có quan hệ đến vận mạng võ lâm...
- Đó là chủ ý của cá nhân người hay là đại ý của Thiếu Lâm tự?

Thái Trí đại sư chấp hai tay lên ngực nói :

- A Di Đà Phật! Bần tăng phụng lệnh Chương môn đến đây hy vọng Tôn chủ có thể công bố Bảo Kinh để về truyền lại cho các môn phái chính giới đương thời tu luyện...

Trịnh Kiếm Hồng ngửa mặt lên trời cười khanh khách và nói :

- Vậy, bây giờ ta đọc cho nhà người nghe chịu không?

Thái Trí đại sư quá đỗi ngạc nhiên, cả toàn thân run lên :

- Ồ! Được như lời Tôn chủ nói thì còn gì bằng. Bây giờ không có ai ở đây cả, xin Tôn chủ đọc cho tôi nghe đi.
- Ta đọc xong, người có nói lại với người khác biết không?
- Không đâu! Không đâu! Dù người đó thân nhất, cạy miệng tôi, tôi cũng chẳng hề nói đừng nói chi là...

Trịnh Kiếm Hồng khẽ nhún mày cười lạnh lùng :

- Há... há...
 - Sao Tôn chủ lại cười?
 - Người mâu thuẫn rồi!
 - Sao? Mâu thuẫn...
 - Còn hỏi gì nữa? Lúc nãy người nói công bố cho các phái chính giới tu luyện.
- Bây giờ người lại muốn đọc tham... Hừ! Ta xem người không phải là người tốt đâu.
- Á... Không...
 - Thôi đừng xảo biện vô ích.
 - Không... không...
 - Không gì?
 - Dạ không dám... không dám...
 - Hừ! Đừng nhiều lời.

Tiếng nói của Trịnh Kiếm Hồng gần mạnh và lạnh lùng khiến Thái Trí cả kinh lui ra ba bước, nói :

- Bần tăng không có ý ấy... Xin Tôn chủ đừng hiểu lầm.
- Hiểu lầm? Không đời nào... chưa dứt tiếng, Trịnh Kiếm Hồng vung tay lên...

Thình lình...

Một bóng người âm thầm bay xẹt đến nhanh như điện chớp.

Thái Trí đại sư kinh hoàng la lớn :

- Huyết Thủ Cuồng Sinh đến kìa Tôn chủ.

Lời nói của Thái Trí đại sư làm Trịnh Kiếm Hồng giật mình quay lại, thấy đúng là Huyết Thủ Cuồng Sinh đang bay đến.

Trịnh Kiếm Hồng vội nói :

- Người đi đi. Để Huyết Thủ Cuồng Sinh đẩy cho ta. Thái Trí đại sư không chờ Trịnh Kiếm Hồng nói đến tiếng thứ hai, lão vội tung mình phóng chạy vào rừng rậm mất dạng.

Nhắc lại, Huyết Thủ Cuồng Sinh vừa nhìn thấy Trịnh Kiếm Hồng lửa giận trong người y bốc lên phừng phừng, tay vung thiết phiến cười lạnh lùng.

- Há! Há!...

Trịnh Kiếm Hồng trừng mắt quát :

- Im mồm ngươi lại.

Huyết Thủ Cuồng Sinh nghiêng răng hét :

- Tiểu tử ngươi thật to gan, ta thử phen này ngươi chạy đâu cho thoát.

Trịnh Kiếm Hồng không đợi nói dứt lời, chàng nhanh như chớp vung tay đánh qua Huyết Thủ Cuồng Sinh một chưởng, miệng quát :

- Ngươi tội nặng tội nui, mau nạp mạng cho ta.

Vì đây là lần đầu tiên chàng ra tay đánh với tên ma đầu lợi hại, nên đem hết công lực ra tấn công. Thế chưởng tung ra thật mạnh và lẹ như điện xẹt.

Huyết Thủ Cuồng Sinh thấy thế lập tức vung quạt ra đỡ.

- Sợ ngươi sao? Coi ta giết mày như giết một con gà.

Lời nói của Huyết Thủ Cuồng Sinh chưa dứt thì :

Bùng! Một tiếng vang lên tựa trời long đất lở.

Cây thiết phiến trong tay Huyết Thủ Cuồng Sinh nát như cám, đồng thời thân ảnh của y bị chưởng lực của Trịnh Kiếm Hồng đẩy lui hơn mười thước. Y kinh hoàng la lớn :

- Mày... mày là đồ đệ của... Âm Dương song quái!

- À, ngươi cũng khá lắm mới biết có kẻ lạ đánh ập tới.

Trịnh Kiếm Hồng giật mình, buông Huyết Thủ Cuồng Sinh, nhanh chân nhảy lui về một bước, tay giờ cao hờm sẵn.

- Ai?

Liên theo tiếng quát của chàng, một thiếu nữ áo hồng với dáng dấp yêu kiều từ trên một tầng cây nhảy xuống.

Trịnh Kiếm Hồng giận dữ, mắt trợn lên gằn giọng :

- Thì ra ngọn chưởng vừa rồi là của cô?

- Lẽ cố nhiên là của ta.

Vừa trả lời, Hồng Y thiếu nữ vừa bước tới trước mặt chàng, môi luôn nở nụ cười hết sức duyên dáng, làm mọi tức bực của chàng cũng vì nụ cười ấy mà lắng dịu.

- Tôi và cô có thù gì?

- Không thù gì cả.

- Nếu thế tại sao cô dùng chưởng đánh tôi. Có phải cô là đồng đảng của Huyết Thủ Cuồng Sinh không?

Thiếu nữ cười lạt :

- Cái gì là đồng đảng?

- Nếu không thì lý do nào cô ra tay ngăn cản việc làm của tôi. Cô có biết rằng Huyết Thủ Cuồng Sinh là kẻ độc ác thế nào không?

Nói đến đây, Trịnh Kiếm Hồng quay nhìn lại Huyết Thủ Cuồng Sinh thì bắt gặp y đang loạng choạng phóng mình chạy.

Trịnh Kiếm Hồng tức mình, phóng đuổỉ theo :

- Chạy đi đâu?

Hồng Y thiếu nữ vội la lên :

- Mặc nó!

Vừa la nàng vừa tung mình đến cản đường.

Trịnh Kiếm Hồng nạt :

- Cô muốn gì?

Thiếu nữ cười :

- Công tử chỉ biết có một kẻ thù mà quên đi bao kẻ thù khác đang vây công tử.

Trịnh Kiếm Hồng giật mình hỏi :

- Ai?

- Bọn Bát Đại Ma Tinh.

- Bọn khốn ấy dám kéo đến đây à?

- Sao lại không dám. Bởi thế tôi đến báo cho công tử tin đó.

Trịnh Kiếm Hồng đảo mắt nhìn khắp tứ bề chẳng thấy một bóng dáng nào, trong lòng lại nghi ngờ :

- Cô đừng ly gián, lừa gạt tôi.

- Sao? Tôi lừa gạt công tử cái gì?

- Cô vừa bảo Bát Đại Ma Tinh đến, sao tôi chẳng thấy.

Thiếu nữ đảo mắt một vòng, quay lại nói :

- Có lẽ chúng thấy có mặt Huyết Thủ Cuồng Sinh nên chúng đã chạy đi rồi.

- Cô đừng xảo biện. Cô đã làm tôi giết không được Huyết Thủ Cuồng Sinh, tội ấy tôi không tha thứ.

Thiếu nữ thần nhiên :

- Thì công tử cứ ra tay đi. Tôi không bao giờ chống đỡ. Sự thật tôi thấy chúng đến bao vây, tôi mới chạy ra cho công tử hay đó thôi.

Xem tiếp hồi 13 Sát Cuồng Sinh lão tăng nguy đi

13. Hồi 13 Sát Cuồng Sinh Lão Tăng Nguy Di

Trịnh Kiếm Hồng nói bằng giọng đanh thép :

- Tôi cũng có ý định đi tìm bọn chúng.

Thiếu nữ mở tròn xoe đôi mắt, kinh ngạc hỏi :

- Công tử không sợ?

Trịnh Kiếm Hồng quắc mắt, lớn tiếng đáp :

- Tôi mà sợ chúng? Còn lâu!

Thiếu nữ liếc nhìn Trịnh Kiếm Hồng, mỉm cười nói :

- Khí phách lắm.

- Cô...

- Tôi nói thành thật chứ không có gì đâu. Công tử đừng hiểu lầm.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn thẳng vào mặt thiếu nữ, nghiêm nghị nói :

- Chính tà lương phái lấy tôi làm đối tượng mà cá nhau rằng, nếu trong vòng sáu tháng, tôi luyện công không thành, thì bọn Thập Đại Ma Tinh kéo đến làm cỏ Cửu đại môn phái ở Trung Nguyên. Do đó, tôi cần đi tìm chúng.

Thiếu nữ nghe Trịnh Kiếm Hồng nói thế, thất sắc la lên :

- Á... thì... thì...

- Thì sao?

- Thì ra ngươi là Vô lâm Tôn chủ?

- Đúng.

- Vậy, ngươi đã tập luyện hết võ công trong bộ Đại Thần bảo kinh và bây giờ đến đây để diệt bọn ma ấy?

Trịnh Kiếm Hồng lắc đầu nói :

- Đại Thần bảo kinh huyền bí vô lường, đâu dễ gì tập luyện trong vòng sáu tháng cho xong được.

- Nhưng Tôn chủ là người duy nhất biết được chân kinh, chỉ có Tôn chủ mới có hy vọng đoạt được bí ảo đó.

- Cái đó...

Trịnh Kiếm Hồng nói tới đây vụt bỏ lửng câu nói, nhìn thẳng vào mặt thiếu nữ hỏi :

- Cô nương là ai? Tại sao lại tò mò hỏi Đại Thần bảo kinh?

Thiếu nữ mỉm cười nói :

- Trong giới võ lâm hiện giờ, không ai mà không có dã tâm đối với bộ Đại Thần bảo kinh này, tôi chỉ là một trong những người đó thôi.

- Cô nương nói nghe cũng có vẻ đứng đắn lắm, nhưng vì sao?

Thiếu nữ không trả lời, mắt đỏ hoe như muốn khóc.

Trịnh Kiếm Hồng lấy làm lạ hết sức. Chàng nhìn thiếu nữ một hồi lâu rồi nói :

- Lý do gì? Sao cô nương không chịu nói?

Thiếu nữ do dự giây lát, nói :

- Lý do là vì tôi muốn học, nhưng tại sao tôi muốn học thì chuyện đó rất quan hệ đến thân thể, lúc này... tôi không thể cho biết được.

- Vậy, tên họ của cô nương?

- Điều này tôi không muốn nói, nhưng dù... có nói Tôn chủ cũng không biết.

Trịnh Kiếm Hồng hơi biến sắc mĩa mai thiếu nữ :

- Xem chương pháp của cô, công lực không kém chắc không phải là người vô danh tiểu tốt chứ?

Thiếu nữ khẽ cười lên một tiếng và nói :

- Tôn chủ đừng thắc mắc, tên họ chỉ là danh hiệu của một người để gọi người này khỏi lộn với người kia vậy thôi. Nếu tôi không thành thật, bịa ra cho tôi một cái tên nào đó, Tôn chủ cũng đâu có biết phải không. Nhưng tôi không làm thế được. Chỉ cần Tôn chủ không coi tôi là người xấu là đủ rồi, cần gì phải biết tên họ?

Trịnh Kiếm Hồng từ ngày xa nhà đến giờ thường gặp nhiều chuyện kỳ ngộ nhưng bản tính không thích xen vào những chuyện ấy, nên ít hay quan tâm đến.

Nay gặp thiếu nữ có sắc đẹp mê hồn này thân thể nàng có vẻ ly kỳ, bí ẩn, chàng tin còn nhiều chuyện lạ lùng ở nàng nên không hỏi tiếp mà lại nói :

- Cô nương vừa nói Bát Đại Ma Tinh đến, vậy chúng hiện ở đâu, sao tôi không thấy?

- Nói ra, thì Tôn chủ sẽ đuổi theo hần, nên tôi không muốn nói.

Trịnh Kiềm Hồng nhíu mày, nói :

- Tôi mong cô nói.

Thiếu nữ bước gần bên Trịnh Kiềm Hồng nói :

- Theo tôi hiểu thì chắc Tôn chủ rất cảm giận kẻ vừa bị Tôn chủ đánh khi nãy, tại sao chúng ta không đuổi theo kẻ ấy có phải hơn đi tìm Bát Đại Ma Tinh không?

Trịnh Kiềm Hồng hơi bực tức nói :

- Như thế tại sao hồi nãy cô nhúng tay vào cản trở tôi?

- Chuyện hồi nãy không phải là chuyện bây giờ, hơn nữa báo thù thì phải báo cái nặng rồi mới tới cái nhẹ, Tôn chủ có đồng ý không?

Trịnh Kiềm Hồng ngẫm nghĩ một hồi rồi đáp :

- Được, nhưng cô nương phải đi với tôi.

Thiếu nữ mừng rỡ :

- Thế thì hân hạnh cho tôi quá. Người ấy bị thương nặng chắc không chạy xa được. Chúng ta nên đi tìm hần mau chừng nào tốt chừng nấy.

Dứt lời, thiếu nữ nhún mình phóng đi như tên bắn, Trịnh Kiềm Hồng lập tức thi triển khinh công song hành với thiếu nữ.

Độ nửa tiếng đồng hồ sau, hai người đã đến một khu rừng tre. Thiếu nữ vụt đứng dừng lại rồi cúi nhìn xuống đường giây lát nói :

- Dấu vết của hần đến đây đã mất, chắc hần ẩn núp ở trong...

Trịnh Kiềm Hồng nghe nói vậy lập tức nghiêng tai lắng nghe động tĩnh, quả thật, nghe thấy tiếng nói của Huyết Thủ Cuồng Sinh thì thầm bên trong với một giọng vô cùng đau khổ.

- Lạ thật, sao hần nói một mình. Không lẽ lại có một người thứ hai nữa sao?

Trịnh Kiềm Hồng vừa nghĩ vừa lấy tay vạch lá tre nhìn vào bên trong. Chàng nghe rất rõ ràng Huyết Thủ Cuồng Sinh đang đọc Đại Thần bảo kinh đến câu “Nghịch chuyển Trùng Lâu, càn khôn đảo lập”.

- Chết!

Trịnh Kiềm Hồng giật mình buột miệng kêu khê một tiếng rồi lảo bầm :

- Đúng là Huyết Thủ Cuồng Sinh bị kẻ khác chế ngự, cường bức để trả lời các vấn đề bí quyết trong Đại Thần bảo kinh.

Trịnh Kiềm Hồng hơi biến sắc ngẫm nghĩ một hồi rồi lập tức phóng mình vào trong rừng tre.

Trên một khoảng đất rộng, tứ bề tre mọc san sát, Huyết Thủ Cuồng Sinh ngồi tọa lập như pho tượng mặt mày tái ngắt, máu me chảy ướt cùng mình, trông hần mất hết tâm trí thần lực. Bên cạnh Huyết Thủ Cuồng Sinh, một người to lớn mặt đầy vẻ giận dữ đang chiếu hai luồng nhơn quang sang quắc nhìn lườm lườm Trịnh Kiềm Hồng.

Thoạt nhìn người ấy, Trịnh Kiềm Hồng tức bực nói :

- À thì ra lại là lão tăng Thái Trí phái Thiếu Lâm tự.

Thái Trí cười hì hì :

- Bần tăng không ngờ Tôn chủ cũng tìm đến.

Trịnh Kiếm Hồng gần giọng :

- Ông ở đây làm gì?

Vừa nói chàng vừa đưa tay điểm vào huyệt đạo của Huyết Thủ Cuồng Sinh.

Thái Trí đại sư lui ra một bước tỏ vẻ cáo lỗi :

- Bần tăng bắt hộ kẻ thù cho Tôn chủ, xin Tôn chủ đừng trách tội

- Há há... Thái Trí đại sư, người đừng giả vờ qua mặt ta.

-Ồ! Tôn chủ nói gì lạ vậy.

- Hừ! Rõ ràng người dùng thủ đoạn thủ đoạn tàn độc để bắt Huyết Thủ Cuồng Sinh trả bài kinh văn, còn muốn?

Thái Trí đại sư khoát tay nói :

- Thưa Tôn chủ, bần tăng đánh Huyết Thủ Cuồng Sinh bị thương nội tạng, thần kinh bắn loạn nên tinh thần xáo trộn...

- Nếu thế, tại sao không điểm vào á huyệt hắc, mà đứng ì ra đó để nghe?

- Bí ảo trong bộ Đại Thần bảo kinh trong võ lâm ai ai cũng đều muốn am hiểu. Hơn nữa ý muốn của bần tăng như thế nào chắc Tôn chủ đã biết rồi. Tôn chủ hỏi chi điều đó?

Trịnh Kiếm Hồng nổi giận hét :

- Biết được Bảo kinh này là nạn chứ không phải là phúc... Ta nói thế là không phải ta có ý hẹp hòi, người hiểu chưa?

- Điều đó thì...

Thái Trí đại sư bỏ lưng câu nói hướng mắt nhìn Trịnh Kiếm Hồng và Huyết Thủ Cuồng Sinh rồi chấp hai tay lên ngực nói :

- Bần tăng hiểu rồi!

Dứt lời, lập tức từ ngón tay lão phóng ra một chưởng đánh vào Kỳ Môn đại huyệt của Trịnh Kiếm Hồng.

Trịnh Kiếm Hồng từ khi vào gặp Thái Trí lòng đã nghi ngờ nên mắt luôn để ý. Chợt thấy ngón tay của Thái Trí cử động, chàng lệ làng nhảy qua một bên tránh đồng thời tay mặt vung ra một chưởng cản chưởng lực của Thái Trí mà cười nói :

- Há há... ta cũng hiểu rồi.

Thái Trí thấy kế mình không thành toàn, tìm cách tấn công nhưng Trịnh Kiếm Hồng nói “hiểu rồi” liền giật mình lui lại một bước hỏi :

- Hiểu cái gì?

- Người không phải là Thái Trí đại sư!

- Á... người nói gì lạ vậy.

- Là à? Đừng giả vờ vô ích.

- A, người đã gặp qua ông ấy chưa mà dám mở miệng vậy?

- Ta chưa gặp.

- Tuy chưa, chắc người cũng phải nhận ra chiêu thức của ta?

- Chiêu thức? Hừ! Thứ đó ai bắt chước không được. Người đừng đem chiêu thức của phải Thiếu Lâm tự ra đây mà làm bằng có.

- Thế người cho ta là ai?

- Người là Bích Linh Ma Ảnh!

Lời nói của Trịnh Kiếm Hồng làm đối phương run lên, lui về một bước nạt lớn :

- Đừng nói bậy.

- Người không dám nhận sao?

- Ta không phải!...

- Chối hả? Được ta cho người lộ tông tích coi người còn dám chối nữa không cho biết?

- Bằng cách nào?

- Chỉ hai bàn tay ta đủ lột mặt nạ người ra.

- Thử coi.

- Tốt lắm! Mau đem chiêu thức độc môn của người ra mà dùng đi.

Nói xong, tay trái Trịnh Kiếm Hồng dùng chiêu “Âm Hồn Đoạt Phách” tay phải sử dụng chiêu “Dương Phong Cầu Hồn” nhắm ngay đối phương quét ra hai luồng chưởng lực. Phép chưởng đi rất nhanh bao vây lấy đối phương.

Đối phương không chút nao núng, miệng quát :

- Tiểu tử, người chưa đủ tư cách!

Dứt lời, vung tay đẩy ra song chưởng đỡ.

Bùng một tiếng như trời long đất lở. Trịnh Kiếm Hồng bị sức ép chưởng lực đẩy lùi ra bốn năm thước, còn Thái Trí đại sư thân hình hơi nhích động một chút là đứng vững lại ngay.

Trịnh Kiếm Hồng nghĩ rằng chỉ có Bích Linh Ma Ảnh mới có công lực đó, chớ ngoài ra không ai công lực thâm hậu như vậy được.

Càng nghĩ càng nghi chắc Thái Trí đại sư là Bích Linh Ma Ảnh đội lốt chớ không ai vào đây. Nếu quả đúng là Bích Linh Ma Ảnh nhân dịp này ra tay tấn công đối phương trừ đi hậu hoạn cho võ lâm.

Chàng toan vung tay thì thấy đối phương hướng nhìn Huyết Thủ Cuồng Sinh rồi cất tiếng cười :

- Trịnh Kiếm Hồng người còn non kém lắm, hai chưởng của người có thấm gì ta?

Trịnh Kiếm Hồng giận run lên hét :

- Vậy thì tiếp thêm ba chưởng của ta đây.

Tiếp theo tiếng hét, Trịnh Kiếm Hồng liền biến chiêu “Long Du Tang Hải” và “Long Lân Quyển Ba” hợp với chiêu “Âm Hồn Đoạt Phách” tấn công.

Bùng! Bùng! Bùng!

Ba tiếng nổ làm cát bụi bay văng tứ tung, cây rừng nghiêng ngả như bị trận cuồng phong càn quét.

Thái Trí đại sư vừa đỡ xong ba chưởng của Trịnh Kiếm Hồng thì ngay khi ấy Trịnh Kiếm Hồng đã tung mình nhảy vọt lên không như một vệt lụa xám, rồi từ trên cao bổ chưởng xuống đỉnh đầu của Thái Trí đại sư. Tên này vội vã dồn hết công lực vào hai bàn tay sử dụng thế “Hòa Thượng Vân Tán” tung chưởng đỡ, đồng thời nhảy vọt ra ngoài mười thước.

Trịnh Kiếm Hồng thấy thế, hét lớn :

- Muốn chạy hả?

Vừa quát, chàng tung mình đuổi theo, nhưng đã trễ rồi. Đối phương nhảy vọt mấy cái đã khuất dạng.

Trong lúc Trịnh Kiếm Hồng đang phân vân, không biết có nên đuổi theo truy tìm đối phương hay không thì chợt một giọng nói thanh tao êm ả vang bên tai :

- Đừng đuổi theo nữa hoài công vô ích.

Trịnh Kiếm Hồng giật mình quay lại thì ra thiếu nữ đi cùng chàng khi nãy đang đứng bên cạnh Huyết Thủ Cuồng Sinh.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn thiếu nữ nghi ngờ hỏi :

- Nãy giờ cô đi đâu?

- Tôi đứng bên ngoài chờ có đi đâu.

- Sao?

- Tôn chủ nghi ngờ à?

Trịnh Kiếm Hồng giật mình nói thầm :

- Thiếu nữ này ngó thấu tâm can của ta hết trơn. Cô ta là hạng người nào mà đáng sợ đến thế?

Thiếu nữ nhìn Trịnh Kiếm Hồng mỉm cười :

- Tôn chủ thắc mắc làm chi? Tôi nói thật mà.

- Tôi tạm tin lời cô nương.

- Cái lão thầy chùa ấy đáng ghét lắm...

- Đáng ghét?

- Phải.

- Cô có quen với lão ấy sao?

- Thái Trí đại sư của phái Thiếu Lâm tự là nhân vật rất khinh người...

- Cô nương trông rõ y là Thái Trí đại sư của phái Thiếu Lâm tự không sai chứ?

Thiếu nữ liếc mắt nhìn Trịnh Kiếm Hồng rồi hướng về phía Thái Trí đại sư tẩu thoát một hồi căn môi nói :

- Ở ngoài kia nhìn vào dĩ nhiên là trông không rõ lắm, nhưng chắc cũng không nhầm đâu.

- Ờ...

- Tại sao ở? Thôi đừng ở nữa. Bây giờ Tôn chủ đã bắt được tên này đây rồi tính xử thế nào?

- Làm cho hắn tỉnh lại rồi tính?

- Cần gì làm vậy cho phí công?

- Phí công gì? Ít ra ta cũng điều tra ra được tên hồi nãy là ai.

- Nếu như hắn không biết được?

- Không ngại điều đó. Tôi chỉ cần hỏi sơ qua tình hình đối phương tra khảo hắn là tôi có thể đoán được.

Vừa nói Trịnh Kiếm Hồng vừa đưa tay sờ lên đầu Huyết Thủ Cuồng Sinh.

Ngay khi đó thiếu nữ đứng phía sau lưng chàng vươn vai một cái, tay xò ra đẩy mạnh vào huyệt môn chàng. Nhưng tay nàng vừa đẩy gần tới huyệt môn chừng vài tấc thì nàng vội rút tay về. Nàng cảm thấy tâm trí mình vụt biến đổi, trong người có một cảm giác êm ái huyền diệu kỳ lạ đang chạy rần rần trong thân thể làm nàng không đủ can đảm thi hành theo ý định. Tất cả công lực dồn vào bàn tay tự dừng tiêu tan hết. Nàng đứng ngẩn ngĩa chàng một hồi rồi mỉm cười đặt nhẹ tay vào vai chàng, hỏi :

- Thế nào? Rồi chứ?

- Chắc cũng sắp...

Vừa nói, chàng phát giác bàn tay nàng đặt lên vai mình hơi run run.

Chàng vội hất tay thiếu nữ ra và hỏi :

- Sao cô run? Chuyện gì xảy ra?

- Không. Không có gì cả. Tại tôi thấy hình dáng người này làm tôi sợ nên run đó.

Trịnh Kiềm Hồng nghe vậy cũng bỏ qua không thèm để ý tới mà lo vổ vào ba mươi sáu huyệt đạo của Huyết Thủ Cuồng Sinh để cứu y tỉnh dậy. Nhưng mãi một hồi lâu, Huyết Thủ Cuồng Sinh vẫn không tỉnh. Chàng hít mạnh vào một khẩu khí rồi tiếp tục mở huyệt đạo ở cổ thì Huyết Thủ Cuồng Sinh ứ lên một tiếng, hai mắt y vẫn nhắm nghiền mà miệng y lại lẩm bẩm đọc bí quyết trong Đại Thần bảo kinh. Thấy thế Trịnh Kiềm Hồng giật mình, vội điểm vào á huyệt để y ngất đi luôn. Chàng đứng dậy than :

- Tiếc quá, tôi mong cứu y tỉnh lại để hỏi tội nó cho rõ đầu đuôi. Bây giờ xem thế không làm gì khác hơn là đem nó làm vật cúng tế cho những người đã chết vì tay nó.

Thiếu nữ dịu dàng hỏi :

- Tôn chủ cho tôi đi theo được chứ?

- Cô nương cũng đi nữa à?

- Nếu Tôn chủ không trách thì tôi sẽ đi cùng Tôn chủ... Và bất cứ đi đâu tôi cũng đi cùng sát cánh bên Tôn chủ.

Trịnh Kiềm Hồng suy nghĩ giây lát nói :

- Ý muốn của cô nương cũng khá ngộ nghĩnh. Nhưng vì sao cô có ý đó? Cô hãy nói rõ nguyên do?

- Nguyên do à? Thứ nhất là tôi cần một người giúp đỡ. Nhưng trong võ lâm tôi nhìn kỹ lại chỉ có mình Tôn chủ là người hiệp nghĩa hay giúp người. Thứ hai là vì Tôn chủ là người mới dẫn thân vào giang hồ, đối với những điều tà đoan của giang hồ tôi tin rằng Tôn chủ chưa mấy am tường, tôi thấy điều ấy tôi có thể giúp được Tôn chủ.

Trịnh Kiềm Hồng cười nói :

- Nghe cũng có lý, song cô nương vẫn có ý là muốn thông đạt bộ Đại Thần bảo kinh, nên tôi khó tin lòng thành của cô được.

Thiếu nữ nghe vậy liền giơ tay lên thề :

- Tôi xin thề là từ nay tôi bỏ ý niệm lấy Đại Thần bảo kinh, nếu tôi dối trá sẽ bị thần thánh hành phạt.

Trịnh Kiềm Hồng vội nói :

- Thôi được rồi, đừng thề nữa. Nhưng khi tôi muốn cô nương đừng đi theo tôi nữa thì...

Thiếu nữ chận lời, nói :

- Không được theo nữa, có đúng không?

- Đúng!

- Tôn chủ yên tâm, tôi không bao giờ làm trái lời. Bây giờ chúng ta nên đem tên này đến phần mộ những người chết vì hấn mà cúng tế đi.

- Vâng!

Tiếng “Vâng” vừa thốt ra khỏi cửa miệng của Trịnh Kiềm Hồng thì thiếu nữ lẹ như con diều đã cúi xuống cặp nách Huyết Thủ Cuồng Sinh phóng đi trước.

Thời gian đã trôi qua.

Mộ phần của những người quá cố đã mọc đầy cỏ xanh.

Trịnh Kiếm Hồng đốt hương trước phần mộ của nghĩa mẫu và các phần mộ của nạn nhân mà tưởng niệm. Xong chàng đứng dậy, cắn chặt răng dồn hết công lực vào hai bàn tay nhắm ngay xác Huyết Thủ Cuồng Sinh hét lớn một tiếng đánh ra hai chưởng.

Bùng! Bùng! Hai tiếng, thân thể Huyết Thủ Cuồng Sinh bị đánh nát như như tương, thịt máu văng bắn tung tóe trải đều lên các nấm mộ.

Thế là một tên gian ác của bọn Thập Đại Ma Tinh đã kết liễu cuộc đời.

Trịnh Kiếm Hồng lẩm bẩm nói :

- Nghĩa mẫu ơi! Con đã báo thù cho mẹ rồi, nơi cửu tuyền mẹ yên lòng nhắm mắt.

Qua một hồi rất lâu, thiếu nữ bước tới lắc nhẹ vào vai chàng và nói :

- Tôn chủ, cúng tế đã xong, chúng ta đi thôi.

- Vâng!

Trịnh Kiếm Hồng và thiếu nữ song song lần bước ra khỏi mộ một hồi xa Trịnh Kiếm Hồng dừng lại nói :

(thiếu)

- Không đi được à?

- Phải.

- Đó là nơi nào, Tôn chủ có thể cho tôi biết được không?

- Quê nhà của tôi.

- À, à...

Thiếu nữ khẽ kêu lên hai tiếng và nghĩ rằng Trịnh Kiếm Hồng bây giờ đã trở thành mục tiêu của Vô Lâm, tất nhiên không thể tiết lộ gia thế nên nàng không hỏi thêm nữa.

Thình lình thiếu nữ la lên :

- Kìa, có người đến kìa.

- Đâu?

Trịnh Kiếm Hồng giật mình quay lại nhìn chung quanh, nhưng chẳng thấy một ai cả...

Trong lúc Trịnh Kiếm Hồng bận đảo mắt nhìn, lưng quay về phía nàng, lập tức nàng vung ngón tay một cái, một tia khói trắng mờ mờ tỏa phủ lên đầu chàng.

Hành động này của nàng vô cùng lạnh lẽo làm Trịnh Kiếm Hồng không tài nào phát giác được.

Chàng nói :

- Lạ! Tôi không thấy bóng dáng của ai cả.

Nói đoạn, chàng tiếp tục đảo mắt nhìn nữa.

Thiếu nữ nói một cách thản nhiên :

- Chắc là tôi bị chói nắng hoa cả mắt nên nhìn lầm rồi. Bây giờ Tôn chủ trở về nhà phải không?

- Phải.

- Vậy Tôn chủ đi đi và đến khi nào Tôn chủ tái xuất giang hồ thì tôi sẽ tìm gặp Tôn chủ.

Trịnh Kiếm Hồng toan cất bước đi, chợt nghe nàng nói với giọng quả quyết sẽ gặp lại ngày sau, nên liền hỏi :

- Tôi tái xuất giang hồ, cô chắc chắn là tìm được tôi à?

Thiếu nữ nghe Trịnh Kiếm Hồng nói thế, mặt lộ nét vui mừng, vội nói :

- Chắc chắn là tôi tìm gặp được Tôn chủ.
- Sao?
- Chuyện này... chuyện này vì... Thôi miễn sao tôi tìm được Tôn chủ là được rồi.
- Bằng cách nào?
- Tôi... tôi quen biết nhiều về giang hồ nên tìm người dễ dàng lắm.
- Chưa chắc đâu!

Trịnh Kiếm Hồng vừa đáp dứt lời, tay lẹ như chớp chụp nắm ngay mạch môn thiếu nữ. Vì bất ngờ thiếu nữ không thể tránh kịp. Trịnh Kiếm Hồng dùng sức ấn mạnh xuống và nói :

- Tôi muốn cô nói thật, đừng tìm cách mà dối tôi.
- Tôn chủ, tôi chưa từng dối gạt Tôn chủ.
- Tuy chưa lừa gạt tôi, nhưng cô đã che giấu rất nhiều, chẳng hạn như tên họ, gia thế và câu nói của cô vừa rồi đấy. Cô hãy nói thật đi.
- Tôn chủ tốt hơn đừng hỏi, vì nếu Tôn chủ biết, Tôn chủ sẽ khinh tôi.

Trịnh Kiếm Hồng trước kia đã nghi ngờ về Thái Trí đại sư nên không thể không nghi ngờ về thiếu nữ này. Vả lại, chàng cũng không có tính khinh người, bây giờ nghe thiếu nữ nói thế, chàng nghiêm sắc mặt đáp :

- Tôi không phải là hạng người hay khinh khi. Cô cứ việc nói thật cho tôi biết.

Tay nàng bị Trịnh Kiếm Hồng nắm chặt, đau đớn vô cùng, nhưng nàng cố cắn răng chịu đựng, nói :

- Không nói là tốt nhất.
- À! Thì ra cô nương là một thiếu nữ lạ lùng.

Nói rồi lại nghĩ rằng mình đã hạch hỏi nhiều, thiếu nữ vẫn không hở môi, chàng càng thêm nghi ngờ thiếu nữ hơn nữa. Chàng tăng công lực ấn mạnh vào mạch môn, và nói :

- Cô khư khư giấu tên họ, thân thế của cô, như vậy cô tưởng qua mắt được tôi sao?
- Tôi không có ý qua mặt Tôn chủ. Ở hoàn cảnh của tôi, tôi hết sức khổ tâm, nên không tiện nói những gì mà Tôn chủ muốn biết.
- Thôi, đừng nhiều lời. Tuy cô không nói, tôi cũng có thể đoán... cô là ai rồi.
- Vậy Tôn chủ đoán tôi là ai?
- Trong Thập Đại Ma Tinh có một người con gái ngoại hiệu là Phong Lưu giáo chủ, có phải người con gái đó chính là cô không?
- Á!...

Thiếu nữ kinh sợ thốt lên một tiếng, mặt hiện rõ vẻ hãi hùng, khổ sở...

Xem tiếp hồi 14 Giã biệt thiếu nữ trở về quê nhà

14. Hồi 14 Giã Biệt Thiếu Nữ Trở Về Quê Nhà

Trịnh Kiếm Hồng lộ nét giận dữ hét lớn :

- À... thì ra chính là cô đấy mà!

Rồi vung tay định đánh vào Mạch môn của nàng một chưởng.

Thiếu nữ tuy trong lòng hơi sợ, nhưng không vì thế mà né tránh. Nàng ứa nước mắt nhìn Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Không! Không! Tôi không phải là Phong Lưu giáo chủ. Tôn chủ có muốn đánh tôi, xin cứ tự ý. Tôi... Tôi...
- Cô nương thế nào?
- Tôi không chút oán hờn.
- Tại sao?
- Vì tôi làm đúng theo lương tâm.
- Cô làm theo lương tâm?
- Dĩ nhiên!
- Được! Tôi có cách coi cô có chịu nhận mình là Phong Lưu giáo chủ không cho biết.
- Bằng cách nào?
- Tôi phân tích ra cho cô thấy những chỗ khả nghi.
- Cứ việc.
- Cô không sợ?
- Không!

Trịnh Kiếm Hồng nhếch môi cười khẩy một tiếng rồi dùng Áo nhỡn truyền thần nhìn thẳng vào mặt thiếu nữ. Nàng không thấy có chút gì sợ sệt trái lại còn nghe tâm hồn yên tĩnh lạ thường.

Nàng nói :

- Tôn chủ cứ nói, tôi nghe đây...

Trịnh Kiếm Hồng nghiêm giọng nói :

- Lần này, tôi đến Dung Sơn, ngoài Huyết Thủ Cuồng Sinh và một Thái Trí đại sư chưa biết y giả hay thật thì lại gặp cô. Cô bảo là Bát Đại Ma kéo đến vây tôi, tại sao tôi không thấy y lộ mặt.
- Ủ...
- Tôi biết Huyết Thủ Cuồng Sinh không muốn tiết lộ hành trình, nên chỉ đi có một mình. Và giữa lúc tôi định hạ y thì cô lại xuất hiện, dùng chưởng giải thoát cho y. Cô chắc là đồng lõa với nó hay là...
- Không! Không phải!
- Thế, chắc cô cùng với Thái Trí đại sư lập kế bầy mưu để đánh lừa tôi lọt vào tròng.
- Không! Không phải thế!

Trịnh Kiếm Hồng gằn giọng :

- Không phải thế?
- Đúng!
- Thì ít ra cô cũng quen biết hai người đó, đúng rồi chứ?
- ...!
- Cô không trả lời tức là thú nhận. Đó là một bằng cứ cô hết chối cãi.
- Bằng cứ gì?
- Điều này chứng tỏ cô, nếu không phải là Phong Lưu giáo chủ thì là bộ hạ của hai tên ấy!
- Không! Không!

Nàng tức giận la lên và nói :

- Tôi không phải là bộ hạ hai tên ấy. Tôn chủ muốn đề quyết một người nào, ít ra Tôn chủ cũng chính mắt thấy tai nghe một cách cụ thể, chứ không thể vì sự ngẫu nhiên của tôi hiện giờ, dùng lý suy luận mà đề quyết cho tôi như vậy được.

- Thôi đừng nhiều lời. Thời buổi này ai mà chẳng thành thật bên ngoài, gian trá bên trong.

- Tôi thì là không phải. Tôn chủ muốn xử trí thế nào thì tùy Tôn chủ.

- Cho là không phải đi nữa, cô cũng có ít nhiều liên quan với hai tên ấy.

- !!...

- Nếu như vậy, tôi không thể nào tha thứ cho cô được.

Dứt lời, Trịnh Kiếm Hồng đưa tay lên định đánh nàng, nhưng nàng không chút e ngại, sợ sệt, hai mắt nhắm nghiền lại, đứng thẳng người lên chờ đợi.

Trịnh Kiếm Hồng thấy thái độ của nàng như vậy hết sức kinh ngạc và khó xử khôn cùng. Vì một nam nhi như chàng làm sao có thể đối xử với một cô gái không chút kháng cự như vậy được. Song chàng lại nghi ngờ cái cử chỉ thuận tình này chắc chỉ là pha trò thôi.

Nghĩ thế, Trịnh Kiếm Hồng từ từ đưa tay vỗ nhẹ vào đầu nàng. Không ngờ cái quyết tâm của nàng rất vững mãnh còn hơn chàng nữa. Chỉ thấy bàn tay chàng vừa hạ xuống, nàng đã nhảy dựng lên, đâm thẳng Não Hộ huyết của mình vào bàn tay chàng. Nàng thở khê một cái, máu từ trong miệng tuôn học ra đỏ tươi.

Trịnh Kiếm Hồng vừa thấy nàng nhún mình nhảy dựng lên, lệ làng rút tay về, nhưng đã trễ. Đến chừng thấy nàng học máu đầy miệng, chàng cả kinh la lên :

- Tại sao?

Nàng cười lạnh lùng :

- Thế cũng tốt! Ta không cùng sinh nhưng có thể cùng tử, âu cũng là sung sướng lắm rồi.

Trịnh Kiếm Hồng rung động thần sắc hỏi :

- Ta sẽ cùng chết? Nghĩa gì?

- Tôi đã dồn hết chân khí vào Não Hộ huyết đâm mạnh vào lòng bàn tay Tôn chủ, thương tích trong người nặng lắm, nếu không được cứu sẽ chết.

- Cái đó tôi biết.

- Còn nữa...

- Cái gì?

- Tôn chủ đã bị bùa độc của tôi. Sau khi tôi chết sẽ không có ai giải bùa được cho Tôn chủ, Tôn chủ sẽ phải chết.

- Bùa độc?

- Đúng!

- Tôi đã uống qua Thiên Sơn Ngọc Dịch, không sợ bách độc.

- Nhưng ngoại trừ hai thứ...

- Hai thứ nào?

- Bùa yêu của em...

- Bùa yêu? Há há...

- Sao?

- Nghe có vẻ lạ nhưng chắc không có gì ghê gớm lắm.

- Tôn chủ... thấy trong người không có gì lạ à?

- Không thấy có gì cả.

- Có lẽ tại Tôn chủ uống qua Thiên Sơn Ngọc Dịch nên có khác hơn người thường một chút. Nếu như không tin, Tôn chủ có thể nhìn xuống ngực, có phải có một quầng đỏ hình quả tim không?

Trịnh Kiềm Hồng hơi biến sắc, vội nhìn xuống lồng ngực mình, quả nhiên thấy có một quầng máu tụ lại y như lời thiếu nữ nói. Và ở nơi ấy bắt đầu hơi ngứa ngáy một cách kỳ lạ.

Trong khoảnh khắc, cảm thấy hơi thở dồn dập, trái tim đập càng mạnh. Mà hễ khi mỗi lần trái tim đập mạnh, quầng đỏ hiện lên thật rõ ràng. Chàng nghe lạnh toát mồ hôi hột.

Thiếu nữ bỗng nói :

- Ai bị phải quầng đỏ, nếu không cứu sẽ chết. Nhưng sau khi được cứu, người đó cũng...

Thiếu nữ nói tới đây vụt nín bặt.

Trịnh Kiềm Hồng lo sợ hỏi :

- Thì thế nào?

- Thì cũng luôn luôn... nhớ đến tôi.

Trịnh Kiềm Hồng diên tiết quát :

- Đồ dâm đảng. Còn dám mở miệng ra nói với ta những lời ấy sao? Khốn nạn!

- Khốn nạn đi nữa cũng chỉ vì bất đắc dĩ.

- Nghĩa là thế nào?

- Tôi không phải muốn dùng độc để hãm hại Tôn chủ. Nhưng vì muốn ngày sau chúng ta có thể tìm gặp nhau nên mới dùng bùa yêu thế thôi.

- Cô bảo là bùa yêu sao ta không nghe thấy có mùi vị nào khả nghi cả?

- Muốn ngửi thấy mùi vị, trước hết phải ngửi một thứ thuốc.

- À, thì ra nguyên do cô dùng bùa chỉ vì muốn sau này gặp lại tại hạ?

- Phải!

- Vậy, tại hạ có thể tạm tha cho cô và cứu cô khỏi chết. Có điều cô không cho tại hạ được biết tên họ, thân thế làm tôi không yên tâm.

- Nếu Tôn chủ bằng lòng cứu tôi thì tôi có thể cho Tôn chủ biết một phần.

- Sao chỉ cho biết một phần?

- Nói hết cả ra, Tôn chủ sẽ không tin. Hơn nữa cũng bất lợi cho sự hành đạo giang hồ của Tôn chủ.

- Được! Tôi tạm tin cô nường một lần nữa.

Dứt lời, Trịnh Kiềm Hồng dùng công lực đẩy chân khí vào đan điền và khí giải huyết cho nàng để điều trị nội thương.

Trong lúc đó, nàng khẽ búng ngón tay, một vệt trắng ngà ngà như bột phấn vào đầu chàng rồi nói :

- Được rồi! Tôi nghĩ vài hôm là khỏi bệnh và bùa độc trong người Tôn chủ hiện giờ cũng tạm giải.

Trịnh Kiềm Hồng nhìn nàng, giây lát hỏi :

- Bây giờ cô cho tôi biết những điều tôi hỏi đi. Tôi sốt ruột quá rồi.

Thiếu nữ mỉm cười duyên dáng làm bao nhiêu bực dọc trong người chàng phút chốc đã tiêu tan.

- Cô nói đi.

- Vâng! Em tên là Lý Minh Châu cha mất sớm nay chỉ còn một mẹ già. Và từ khi mẹ em qui ẩn, em được một cao thủ võ lâm đem về nuôi dưỡng. Bà coi em như con đẻ của bà vậy. Nhưng có điều... bà ta lợi dụng em để luyện bùa yêu hầu thỏa mãn dã tâm của bà, nên em thấy rất khó chịu trong lòng.

- Bà đó là ai?

- Xin lỗi Tôn chủ, em không thể nói. Em chỉ biết rằng em muốn giúp Tôn chủ chứ không phải muốn hại Tôn chủ.

- Cô không thể cho tôi biết hơn được sao?

- Phải! Em nói bao nhiêu đó đã nhiều lắm rồi. Tuy nhiên em có hai điều cần nhắc Tôn chủ.

- Hai điều gì?

- Điều thứ nhất, bùa yêu có hai cách giải. Một là cách dùng thuốc bột vừa rồi. Dùng thuốc một lần có hiệu lực trong ba tháng. Còn một cách khác thì nhanh lắm, chỉ cần dùng thuốc qua một lần rồi...

- Rồi sao?

Lý Minh Châu đỏ mặt, nhìn qua nơi khác nói :

- Nói ra lại sợ anh giận em.

- Cách giải độc nói ra mà cũng ngại sao?

- Thôi, để em cho thuốc triển hạn chờ dùng cách chữa trị căn bản nhất định anh không bằng lòng đâu. Nếu sau này... tiện dịp thuận tiện, em sẽ cho anh biết.

- Không! Nói thì nói ngay đi. Muốn giải thì giải ngay bây giờ, kéo dài mai sau chứng tỏ cô là người không thành ý.

- Thế...

Chữ thế vừa thốt ra khỏi miệng, nàng e thẹn đỏ mặt, hai mắt chớp chớp, ngại ngần nói :

- Thế, anh muốn biết ngay bây giờ, em xin nói...

- Nói thì nói đi, tại sao lại e ngại, chần chờ.

Nàng cúi đầu như thể che giấu sự xấu hổ rồi nói rất khẽ :

- Chỉ cần em và anh...

- Thế nào?

- Cùng ăn nằm với nhau một đêm.

- Á! Không! Không được!

Vừa nói hai má chàng cũng đỏ bừng lên như gấc chín.

- Cứ để ba tháng giải độc một lần thì lời thôi lắm. Còn dùng cách này tuy nhanh nhưng tôi không thể chấp nhận.

- Em vẫn biết là anh không bằng lòng, nhưng vì anh bắt buộc em nói ra, nên em mới nói.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn nàng một hồi, nghiêm sắc mặt, hỏi :

- Cách giải độc này cô đã dùng qua mấy lần rồi?

- Chưa lần nào cả.

Lời nói của nàng làm chàng nhẹ nhõm trong lòng, mỉm cười hỏi thêm :

- Bùa yêu này cô mới áp dụng lần thứ nhất?

- Đã nhiều lần rồi.

- Những người bị bùa thế nào?
- Đều chết cả.
- Họ chết mà cô không nghe thấy lương tâm trách phạt sao?
- Chúng toàn là những kẻ dâm dật, chết là đáng kiếp, có gì mà phải thương tiếc.
- Thôi, còn điều thứ hai cô định nhắc cho tôi là điều gì?
- Em vừa nói, Thiên Sơn Ngọc Dịch là một linh dược có thể giải bách độc, nhưng đối với bùa yêu này thì nó vô hiệu. Ngoài ra nó cũng vô hiệu nếu gặp Cỏ Cẩn Tâm.
- Thế ai sử dụng Cỏ Cẩn Tâm?

Lý Minh Châu đảo mắt nhìn qua tứ bề rồi hạ thấp giọng nói :

- Chính là tên Bích Linh Ma Ảnh.
- Ồ! Lại là Bích Linh Ma Ảnh? Tôi không ngờ...
- Anh không ngờ y dùng thứ Cỏ Cẩn Tâm để sát hại võ lâm?
- Đúng! Nhưng thứ Cỏ Cẩn Tâm có gì mà phải đáng sợ? Bị trúng nó có gì đặc biệt?
- Nghe nói thứ cỏ này giết người một cách vô hình. Ngoài ra em không biết gì nữa.
- Theo cô Thái Trí đại sư đó có thể là lão Ma Ảnh hóa thân không? Và trong lúc giao chiêu với tôi, y có thể dùng kỳ độc nào không?
- Em tin chắc đó là lão Ma Ảnh hóa thân. Còn có dùng kỳ độc trong lúc giao chiêu với anh không chắc là không có.
- Sao cô dám tin chắc như vậy?
- Lão ấy là tên ma đầu lợi hại nhất của bọn ma. Y vừa nghe thấy tin Thần Long Kỳ Hiệp luyện công không thành, lập tức y truyền lệnh cho Thập Đại Ma Tinh đi tìm Kỳ Hiệp để tìm cơ hội đoạt Đại Thần bảo kinh. Ngoài mặt Phong Lưu giáo chủ và Huyết Thủ Cuồng Sinh tỏ vẻ tuân lệnh, nhưng thâm tâm đều nghĩ khác. Bởi thế, khi Huyết Thủ Cuồng Sinh nghe được kinh văn do anh đọc ra, y lẩn trốn tập luyện ngay mà không cho lão biết...

Trịnh Kiếm Hồng gật đầu nói :

- Tôi hiểu rồi, lão Ma Ảnh vì tức giận Huyết Thủ Cuồng Sinh đem lòng phản trắc, y một mặt tự đi tìm Đại Thần bảo kinh, một mặt giết Huyết Thủ Cuồng Sinh để cảnh cáo bọn ma đầu. Còn dùng độc hại tôi thì chắc không dám. Vì y rất cần tôi.
- Đúng như thế! May mà em không gặp lão Ma Ảnh, nếu không thì hậu quả thật đáng sợ.
- Hậu quả gì?
- Anh phải biết, lão Ma Ảnh gặp ai một lần là y nhớ rõ mặt mũi hình dạng, rồi hóa trang thành người ấy để đi kiếm chuyện gây hỗn loạn.

Trịnh Kiếm Hồng nghe xong cảm thấy lạnh run xương sống. Chàng vội nói :

- Bây giờ tôi phải về nhà rồi, chào cô!
- Chào anh! Chúc anh thượng lộ bình an.

Trịnh Kiếm Hồng khẽ nhún mình một cái, thân ảnh đã chạy xa mười mấy trượng.

Lý Minh Châu đứng tần ngần nhìn theo chàng cho đến khi bóng chàng khuất dạng vào rừng sâu, nàng mới quay lại mỉm cười một mình.

- Chàng bị bùa yêu mà quên lấy thuốc giải. Chàng ngày đêm sẽ luôn luôn nhớ đến mình. Thế cũng an ủi cho ta lắm rồi.

* * * * *

Trịnh Kiếm Hồng đi không bao lâu đã về gần tới quê nhà, trong lòng chàng nghe rộn lên niềm vui sướng khôn cùng. Chàng nghĩ chút nữa đây gặp lại cha già, nhất định ông mừng lắm và không nỡ bắt tội về việc mình cãi lời đi học võ công.

Nghĩ tới đây, chàng vụt nhớ đến Lôi Đình kiếm khách đã nói Phong Vân kiếm khách là cha mình. Chàng nói thầm :

- Cha có phải là Phong Vân kiếm khách Trịnh Vũ Hùng hay không? Còn người mẹ đã sớm qua đời có phải là Phụng Hoàng kiếm khách Hứa Vô Trần hay là một người khác?

Nếu không thì thôi! Nếu đúng thì sao cha mình không cho mình biết? Chẳng lẽ giữa cha mình và người giang hồ có ân thù mà người muốn che giấu tung tích?

Chàng ngẫm nghĩ giây lát rồi nói tiếp :

- Đúng! Nhất định phải hỏi cha cho ra lẽ. Hai sư huynh Âm Dương song quái, Liệt Đường đạo trưởng và Lôi Đình kiếm khách đều nói Phong Vân kiếm khách và Phụng Hoàng kiếm khách là cha mẹ mình. Như vậy đây không phải là một chuyện thường.

Đang nghĩ đến đó, chàng đã đi lọt vào “Cửu Cung Kỳ Môn trận”. Chàng ý y mình quen thuộc địa thế trận pháp nên cứ đi thẳng vào không cần nhìn trước nhìn sau, tới chừng đi vào đến trung tâm trận pháp thì thấy sơn di địa động, sương mây phủ cùng mình, chàng cả kinh la lên :

- Lạ quá...

Rồi ngoảnh đầu nhìn lại mới hay đi nhầm đường. Lập tức chàng tháo lui trở lại. Chàng lui cui mãi tới giờ sau mới tìm được vị trí chính xác.

Chàng vì nghĩ đến các vấn đề trên, nên muốn về nhà cho mau để gặp cha.

Không ngờ vì vội vã, chàng đã bỏ qua một hiện tượng kỳ lạ... những lão bộc giúp việc họ nhà chàng không thấy một bóng dáng nào. Cửa nhà lại đóng kín mít.

Tất nhiên với công lực của chàng bây giờ việc vào nhà không phải là chuyện khó.

Trịnh Kiếm Hồng vội vã vận công đề khí dùng thức “Long Vân Sơ Hiện” tung mình phóng vọt lên mái nhà. Chỉ trong vài cái chớp mắt, chàng đã chạy ngay đến phòng của cha chàng. Rồi khẽ uốn mình phóng qua cửa sổ bay lọt vào trong.

Cánh cửa sổ thình lình tự động đóng kín lại, tiếp theo là một tiếng nổ ầm to lớn, một vùng khói vàng bốc tỏa ra đầy gian phòng.

Chàng không nhìn thấy gì hết. Không hiểu cha chàng hiện có ở trong phòng hay không, chàng cũng không biết.

Chàng cảm thấy lo sợ trong lòng, vội bước sát vào vách tường và nghĩ thầm :

- Kẻ địch đã đến đây rồi sao? Hay chỉ là sự bố trí của cha?

Nghĩ xong, Trịnh Kiếm Hồng định mở miệng kêu lớn lên, nhưng kinh nghiệm cho chàng biết hãy mở miệng kêu lớn, chẳng khác nào nói cho kẻ thù biết là tao ở đây.

Bởi thế, chàng đành đứng im lắng tai nghe động tĩnh. Nhưng gian phòng vẫn một bầu không khí vắng lặng, nặng nề gần ngộp thở.

- Chết!

Chàng lo sợ suýt bật kêu thành tiếng. Vì cha chàng là người vốn không biết võ công, mà mọi vật đều im lặng như thế này, biết đâu...

Chàng sợ cuồng lên, không dám nghĩ đến cảnh tượng hãi hùng khi người cha bị giết vắt cả thây đâu đó.

Đã mấy lần chàng muốn gọi to lên, nhưng lại sợ hé miệng bị khói vàng đỏ là chất độc bay vào thì thật là nguy cho tính mạng.

Thình lình, một luồng chưởng phong quét tới, Trịnh Kiếm Hồng định vận công kháng cự, nhưng trong lúc chưa biết cha mình hiện ở đâu, chàng đành đứng yên một chỗ.

Trong lúc ấy, chưởng phong vù vù lao tới, lập tức chàng vận công lên vai đưa ra chịu đựng.

Bùng!

Chàng bị ngọn chưởng đánh trúng ngay vào bả vai, và thừa cơ hội cấp bách này, chàng lách mình qua vị trí khác để tránh đòn thứ hai.

Sau khi bị trúng chưởng Trịnh Kiếm Hồng càng tin chắc, chưởng này là của kẻ thù chứ không phải của cha chàng đánh ra. Vì cha chàng không biết võ công, làm sao nói ông đánh như thế được?

Chàng nói thầm :

- Cứ đà này, mình phải chịu ít nhất là hai ba chưởng chứ không làm gì khác hơn được...

Vừa nghĩ tới đó, đối phương đã tung luôn một lượt hai chưởng tấn công chàng.

Lập tức, Trịnh Kiếm Hồng dồn hết công lực vào vai và ngực rồi đưa tay lên trước ngực chờ đợi.

Bùng! Bùng!

Hai ngọn chưởng đánh ập vào ngực chàng tạo thành một tiếng nổ dữ dội, khói vàng trong phòng bị sức ép của chưởng phong đánh vệt ra.

Ngay khi đó, Trịnh Kiếm Hồng cũng vừa kịp nhận ra đối phương bị sức đẩy dội của chưởng lực lão đảo ngã xuống, đồng thời phát ra tiếng ho ặc ặc.

Tiếng ho đó rất quen thuộc với Trịnh Kiếm Hồng, làm chàng sợ run lên, toàn thân lạnh buốt.

Xem tiếp hồi 15 Nói rõ nguồn cơn cha con ly biệt

15. Hồi 15 Nói Rõ Nguồn Cơn Cha Con Ly Biệt

Tiếng ho đó chính là tiếng ho của cha chàng.

Trong tiếng ho có thêm tiếng thở mệt nhọc tỏ vẻ đau đớn đến cùng cực.

Chàng kinh mang, quên cả mọi hiểm nguy nhảy bổ đến và kêu :

- Cha! Cha có sao không?

- Con về đó hả?

- Vâng!

- Chỉ một mình con?

- Phải.

- Vậy mà...

- Sao? Cha nói sao?

Lão già ho ặc ặc vài tiếng rồi nói :

- Con mau đến mở các cửa sổ ra.

- Vâng.

Chàng vội chạy đi mở toác cửa sổ rồi quay lại nói :

- Ba ngọn chưởng hồi nãy là của cha đánh ra?

- Đúng!

Lời đáp của ông làm Trịnh Kiếm Hồng mở mắt tròn xoe kinh ngạc.

Khói vàng từ từ bay theo các cửa sổ ra ngoài.

Gian phòng trở lại sáng sủa.

Thân ảnh Trịnh Vũ Hùng nằm vắt ngang lên một sạp gỗ. Trịnh Kiếm Hồng kêu lên :

- Cha!

Rồi ôm xóc ông đặt nằm lại ngay ngắn và nói :

- Cha! Sao ra nông nỗi này?

- Ta bị dội chưởng lực...

- Trời! Cha!...

- Con đừng kinh hãi.

- Cha biết võ công?

- Phải!

- Cha...

- Con kinh ngạc lắm ư? Đáng lẽ ta phải...

- Cha là Phong Vân kiếm khách?

- Phải!

- Còn mẹ con?

- Phụng Hoàng kiếm khách Hứa Vô Trần!

- Á!...

Trịnh Kiếm Hồng nghe xong rúng động thần sắc, kêu khê một tiếng rồi ngồi chết trân một chỗ.

Trịnh Vũ Hùng ôm ngực ho lên ặc ặc... làm chàng sức tỉnh vội vã vận chân khí truyền sang cho cha điều trị thương tích.

Trịnh Vũ Hùng thở dài nói :

- Hồng nhi, cha như cây đèn sắp tắt máu trong người sắp đông lại rồi, cỏi chết đang chờ cha, con đừng phí sức vô ích.

- Cha! Cha đừng nói vậy, để con chữa trị cho cha lành bệnh.

Vừa nói, Trịnh Kiếm Hồng dồn hết chân lực truyền sang qua cho người cha.

Chợt chàng nhận thấy các mạch huyết đều cứng lại, biết rõ không thể cứu chữa được cho cha nữa. Chàng ứa nước mắt nhìn người cha nghe lòng đau như cắt.

Trịnh Vũ Hùng biết mình không thể sống được, ông rất bình tĩnh đưa mắt lạc thần nhìn Trịnh Kiếm Hồng, thản nhiên nói :

- Hồng nhi, con đã thấy hết cách cứu rồi chứ? Đừng phí chân lực.

- Thưa cha, dùng nội lực chữa không được, chắc dùng thuốc có thể được.

- Thuốc cũng vô hiệu đó con.

- Không! Con không tin.

- Thôi đỡ cha lại đăng giường đi. Cha muốn lợi dụng chút thì giờ sống sót để nói với con vài điều trọng yếu.

Trịnh Kiểm Hồng liền đỡ cha nằm lên giường rồi dùng nội lực của chàng truyền sang để giữ chân khí cho ông.

Trịnh Vũ Hùng nằm yên trên giường nói :

- Con được bình yên trở về, có thể đây là một chuyện lạ, cha quá đổi vui mừng. Nhất là thấy con chịu đựng nổi ba ngọn chưởng của cha làm cho cha vô cùng ngạc nhiên.

- Xin cha tha tội vì con không biết là cha nên...

- Không! Cha không trách con đâu.

Khi cha nhìn qua cửa sổ thấy có người đi vào trận đồ sai đường lối thì cha không để ý. Nhưng rồi nhìn thấy người ấy lại tìm được lối thoát đi trở vào làm cha kinh sợ, vội cho gọi hết người nhà ẩn nấp vào một chỗ, để một mình cha ở đây chờ kẻ thù đến.

Khi con nhảy vào cửa sổ, vấp phải cơ quan Hoàng Vân mới gây nên tiếng nổ.

Khói độc từ trong cơ quan bốc ra. Cha và con đều sợ không dám lên tiếng.

Sau một hồi im lặng, cha sốt ruột mới tung ra ba chưởng. Tuy con vừa mới khỏi bệnh, mà chịu đựng được ba ngọn chưởng dũng mãnh của cha, chứng tỏ con đã không kém ai rồi. Cha rất hãnh diện và mừng cho con.

- Nhưng thưa cha, con không vì thế mà không đắc tội với cha.

- Không dung chưởng đánh lại, chứng tỏ con là đứa con hiếu thảo rồi, con bắt tất bận tâm về chuyện này.

- Vâng!

- Võ công con do ai truyền dạy, con nói cho cha biết đi.

Trịnh Kiểm Hồng liền đem chuyện xảy ra thuật rõ đầu đuôi từ lúc ra đi gặp Thần Long Kỳ Hiệp, vô tình được Đại Thần bảo kinh, kể được Liệt Đường đạo trưởng cho thuốc uống sau cùng là được Âm Dương song quái truyền dạy võ công.

Chàng cũng không quên đem chuyện gặp Lôi Đình kiếm khách Đỗ Thiên Uy, ông liền nhú mày suy nghĩ.

Thấy sắc thái của cha đột biến đổi, Trịnh Kiểm Hồng tưởng rằng ông giận, vội hỏi :

- Thưa cha, có phải con đã làm sai chuyện gì rồi?

- Không! Con không sai, trái lại điều nào con làm cũng đúng hết.

- Thật không cha?

- Cổ ngữ có câu: “Hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm”, câu này rất đúng. Lúc đầu cha biết chắc bệnh tình con không thể nào trị được, nên cha mới cho con đi xa.

Nếu chẳng may con có mệnh hệ nào cha cũng đỡ khỏi nhìn thấy tình cảnh đau lòng. Còn như may mắn có chuyện lạ xảy ra cho con thì cha dù có chết vẫn yên lòng nhắm mắt. Bây giờ chuyện lạ đã xảy ra cho con, thì cái ý niệm của cha đã đạt thành.

- Thưa cha, cha để cho con đi xa cũng là vì cái lý do mà Âm Dương song quái đã đoán và không cho con luyện võ là cũng vì nguyên do bệnh tuyệt chứng của con?

- Đúng! Còn thiếu niên mà Âm Dương song quái gặp hồi đó, chính là cha.

Những điều Âm Dương song quái đoán cũng đều đúng cả.

- Lôi Đình kiếm khách cũng là sư huynh đệ của cha?

- Sư huynh đệ? Há... há...

- Không phải sao?

- Phải! Nhưng...

- Đó là một mối huyết thù kỳ bí trong nhà ta đó con. Chính Lôi Đình kiếm khách là đầu dây mối nhợ xảy ra câu chuyện thù hận.

- Sao? Lôi Đình kiếm khách là kẻ thù của nhà họ ta?

- Đúng!

Trịnh Kiếm Hồng chợt sức nhớ ở Lôi Đình sơn trang, chàng hỏi chuyện xưa của Phụng Hoàng kiếm khách thì Lôi Đình kiếm khách không muốn trả lời. Thì ra nguyên nhân là vậy.

Chàng hỏi :

- Thưa cha, như vậy cái chết của mẹ là do Lôi Đình kiếm khách gây ra.

- Điều này... điều này cha không biết rõ chi tiết. Nhưng Đỗ Thiên Uy phải chịu trách nhiệm.

- Có nguyên nhân nào khác nữa không?

- Cái đó, con đến nhà Đỗ Thiên Uy. Chắc y nhận ra con là con của cha. Nếu như y thật tình không làm điều xấu thì phải nói rõ hết chuyện xưa cho con nghe.

- Phải rồi! Biết mà không nói tức là có gian trá, may mà con không thừa nhận rằng con là con của cha và cũng không cho y biết gì về chỗ ở của nhà mình.

- Con làm rất đúng y cha. Vậy con phải thân hành gặp y một lần nữa hỏi rõ hết tình hình trúng độc của mẹ con, rồi báo thù.

- Sao? Mẹ con trúng độc mà chết?

- Không những mẹ con bị trúng độc mà độc tính còn di truyền qua cho con nữa.

- Độc gì vậy hả cha?

- Cỏ Cẩn Tâm?

- Đúng!

- Trời!

- Cha đã tìm hết tất cả sách y thuật ngày xưa mới biết tên của nó là Cỏ Cẩn Tâm.

- Cỏ này là tuyệt độc của Bích Linh Ma Ảnh sao lại liên quan đến Đỗ Thiên Uy?

- Đó là một điểm nghi vấn khác. Ta nghi ngờ Đỗ Thiên Uy cấu kết bọn ma đầu để hãm hại mẹ của con.

- Tại sao mẹ con lại bị chúng hãm hại?

- Mấy năm trước, Thần Long Kỳ Hiệp muốn tìm người nối võ và có ý nhận Lôi Phong Nhất Phụng. Nhưng đó chỉ là ý định ban đầu mà thôi. Chuyện này ngoài sư huynh đệ của ta ra, không có người nào ở ngoài biết được cả.

Rồi một hôm Đỗ Thiên Uy biên thơ mời mẹ của con đến Lôi Đình sơn trang bảo là Thần Long Kỳ Hiệp hẹn gặp.

- Mẹ con đi đến Lôi Đình sơn trang?

- Dĩ nhiên phải đi.

- Thế còn cha?

- Cha với mẹ con hành đạo võ lâm không giống như những đôi vợ chồng khác thường luôn luôn sống chung bên nhau. Hơn nữa, đối phương chỉ mời riêng có mình mẹ con mà thôi, nên cha không đi.

Mẹ con bảo là khi đến Lôi Đình sơn trang thì Đỗ Thiên Uy bảo là Thần Long Kỳ Hiệp đổi ý nên mẹ con liền ra về.

Trịnh Kiếm Hồng lấy làm lạ hỏi :

- Mẹ con trở về ngay khi ấy à?
- Phải.
- Đỗ Thiên Uy là sư huynh cùng đồng môn, sao không mời mẹ con ở lại chơi vài ngày rồi hãy về?
- Đối phương chẳng những không cầm ở lại mà...
- Mà thế nào hả cha?
- Vì mẹ con lúc đó bụng mang thai nên vội vã trở về nhà nghỉ ngơi cho tiện.
- Rồi thế nào?
- Qua độ hai tháng, mẹ con bỗng thấy công lực yếu kém, sắc mặt luôn sần héo, không tươi tỉnh như trước nữa. Cha thấy kỳ lạ vội truy tầm nguyên chứng bệnh kỳ dị ấy, sau mới biết là mẹ con bị trúng thứ độc được vô danh.
- Mẹ con là một cao thủ, công lực thâm hậu mà khi bị trúng độc đến nỗi không phát giác được hay sao?
- Thế mới lạ. Mẹ con từ lúc ở Lôi Đình sơn trang và trên đường về nào có thấy gì lạ đâu. Bởi vậy cha mới thắc mắc và hoài nghi Đỗ Thiên Uy cấu kết với bọn ma, chứ cha không dám quả quyết. Cho nên cha mới bảo con tìm Lôi Đình kiếm khách tra hỏi kỹ lại rồi báo thù cho mẹ con.

Trịnh Kiếm Hồng gật đầu, nói :

- Cỗ Cẩn Tâm chỉ có Bích Linh Ma Ảnh có thôi. Y là người cải biến trăm hình, vạn ảnh, chắc là y và Đỗ Thiên Uy cấu kết ám hại mẹ con chứ không ai.
- Rất có thể. Tiếc rằng lúc đó cha chưa dám đoán chắc, chỉ cho là chuyện ngoài ý muốn, nên mới dọn nhà về đây để chờ ngày mẹ con sinh ra con... rồi...
- Rồi sao?
- Con thì bình yên, chỉ có mẹ con vì chất độc hoành hành mòn mỏi mà chết.

Ngày đêm cha cố gắng luyện thêm võ công để báo thù, nào ngờ bị tẩu hỏa nhập ma làm què hết hai chân.

- Á!...

Chàng nghe nói quá đau đớn kêu rú lên một tiếng thất thanh rồi ôm mặt khóc ròng.

Phong Vân kiếm khách đưa tay sờ đầu con và nói :

- Con chưa thấy mặt mẹ bao giờ, nay con có thể thấy được rồi.
- Ở đâu?
- Ở trong phòng này.

Vừa nói, ông đưa tay chỉ về cái bàn to lớn đặt ở giữa phòng.

- Mẹ con nằm ở trong cái bàn đó. Con bấm cái nút ở cạnh bàn kia là thấy.

Trịnh Kiếm Hồng liền đi đến chiếc bàn như chiếc rương to lớn đặt ở giữa phòng và đưa tay bấm vào chiếc nút ở cạnh bàn.

Nắp bàn vụt bật lên, để lộ bên trong một chiếc quan tài bằng thủy tinh. Bên trong áo quan có một thiếu phụ mặc áo quần mới, trắng tinh vĩnh viễn không còn hay biết gì thế sự trên cõi sống. Nét mặt của bà như người sống. Nhưng có một điều là cả bộ mặt xanh lét như ngọc làm người nhìn thấy phát kinh sợ.

- Mẹ!

Trịnh Kiếm Hồng thốt lên được một tiếng “Mẹ”, nước mắt tuôn xuống như mưa.

Phong Vân kiếm khách vội nói :

- Con đừng quá thương tâm. Người chết rồi dù có khóc nước mắt chảy thành biển vẫn không sống lại được. Bây giờ con thưa cho mẹ biết là con đã học được võ công và kế vị Tôn chủ Vô Lâm.

- Vâng!

- Con cũng nên cho mẹ con biết là con sẽ đi báo thù, để người yên bề nhắm mắt.

- Vâng! Con sẽ đi Lôi Đình sơn trang tìm cho ra manh mối này.

- Con đến gặp Lôi Đình kiếm khách nên nhớ một điều...

- Thưa cha điều gì?

- Con đừng vì Đỗ Thu Linh mà do dự, cũng đừng vì Đỗ Thiên Uy đối đãi tốt với con mà không dám ép bức y nói ra tất cả sự thật.

- Vâng! Con xin tuân lệnh cha.

- Tốt lắm! Thật ra, Đỗ Thiên Uy là sư huynh của cha và mẹ con. Cha không có lý do gì mà dạy con phạm thượng. Nhưng vì chuyện này quá bí ẩn mà chắc chắn là có bàn tay Đỗ Thiên Uy nhúng vào câu kết sao đó với Bích Linh Ma Ảnh.

- Con hiểu rồi, cha yên tâm.

- Tốt lắm! Tốt lắm!

Trịnh Kiếm Hồng vẫn nhìn xác mẹ mà khóc, không để ý đến người cha đang nằm trên giường sắp chết đến nơi.

Lão nằm thở mệt nhọc nói :

- Con... cha phải đi ở cùng với mẹ con. Vậy khi cha chết con đừng đem chôn đâu cả mà chỉ để xác cha cùng nằm chung trong chiếc áo quan thủy tinh với mẹ con. Để cha khỏi... khỏi thấy... cô... đơn... buồn tẻ.

- Cha! Cha!

Chàng hốt hoảng nhìn lại, thì cha chàng đã nhắm mắt, thân hình rung động vài cái đã trút hơi thở cuối cùng.

Trong gian phòng bao trùm một bầu không khí tang tóc.

Trịnh Kiếm Hồng ngồi ì một chỗ như pho tượng. Chàng không khóc, không cười, không nói, không động đậy.

* * * * *

Lần ra đi này, Trịnh Kiếm Hồng đã cho nô gia đều nghỉ việc.

Trong nhà chỉ còn lại chiếc quan tài chứa song thân của chàng thôi.

Chàng không nghĩ gì khác hơn tìm thấy thủ phạm báo thù.

Bích Linh Ma Ảnh là thủ phạm?

Lôi Đình kiếm khách Đỗ Thiên Uy là tông phạm?

Cả hai người này đã sát hại cha mẹ chàng, chàng không có lý do gì tha thứ họ được.

Nghĩ vậy, Trịnh Kiếm Hồng liền gia tăng công lực thi triển khinh công chạy đi như bay.

Không bao lâu, Trịnh Kiếm Hồng đã đến Lôi Đình sơn trang.

Chàng còn đang đứng nhìn cảnh tung bừng rực rỡ trước cổng Lôi Đình thì chợt Bạch Y Long Nữ Đỗ Thu Linh chạy ra mừng rỡ :

- Hồng huynh, huynh tới đúng lúc. Lệnh đường vẫn bình an?

Trịnh Kiếm Hồng lạnh nhạt nói :

- Người đã chết rồi! Xin trả lại lời hỏi thăm của cô.

- Lệnh đường chết rồi à?

Nàng kinh ngạc hỏi.

Trịnh Kiềm Hồng quét đôi mắt sáng quắc nhìn lờm lờm vào mặt nàng làm nàng hoảng sợ kêu lớn :

- Hồng huynh...

- Đừng gọi tôi là huynh nữa.

- Sao? Hình như anh có chuyện gì... Sao lại ghét em?

- Bây giờ...

- Sao?

- Tôi... tôi không có gì nói là ghét hay thù cô, nhưng...

- Đã bảo không thù, không ghét thì chúng ta vẫn là anh em.

- Không...

- Lệnh đường chẳng may qua đời, em đau buồn lắm! Chẳng hay lệnh đường mất vì bệnh hay...

- Cha cô đã hại chết đó!

- Á!

- Cô ngạc nhiên à?

- Chuyện này không thể có...

- Không chỉ riêng cha tôi mà luôn cả mẹ tôi cũng bị cha cô hại, còn gì có thể hay không có thể.

- Huynh sai rồi!

- Sai à? Không bao giờ!

- Nếu nói vậy, sao lần trước gặp cha em, anh không dă động gì chuyện ấy?

- Phong Vân kiếm khách và Phụng Hoàng kiếm khách là song thân của tôi.

Hai người...

- Hai người và cha em cùng môn, đâu có thể...

- Đừng nói đồng môn mà không thù.

- Anh sai rồi!

- Sai? Hừ...

Đỗ Thu Linh nhìn thấy vẻ mặt Trịnh Kiềm Hồng đằng đằng sát khí giết người, nàng cả kinh lui về một bước, run giọng nói :

- Hôm nay là ngày lễ thọ của cha em, anh... anh đừng quấy rối.

- Tôi biết. Cô cứ yên tâm tôi không làm gì bậy đâu.

- Nhưng anh...

- Cô đừng hốt hoảng. Hôm nay tiện dịp có các vị võ lâm anh hùng, tôi sẽ hỏi cha cô cho rõ đầu đuôi câu chuyện mười tám năm về trước.

- Như vậy em... em...

- Cô hả? Giả dối lắm. Tôi đến đây để báo thù cho cha mẹ, mong cô đừng nhúng tay vào.

- Nhưng đối tượng của anh là cha em...

- Cô muốn báo thù cho cha cô thì cứ ra tay, tôi đâu cấm cản.

- Sao anh nói... thế?

Xem tiếp hồi 16

16. Hồi 16 Giữa Lễ Thọ Tung Bừng Trịnh Kiếm Hồng Vần Tội

Trịnh Kiếm Hồng cười lạt một tiếng rồi đứng yên, không nói một lời.

Đỗ Thu Linh tuy hết sức kinh ngạc, nhưng vốn là người thông minh, nàng đã hiểu chuyện này nhất định là phải có nguyên nhân, chớ không lẽ Trịnh Kiếm Hồng dám mở miệng ăn nói hồ đồ như vậy được.

Nàng nói :

- Được! Anh muốn nói gì thì cứ nói trước mặt các nhân vật anh hùng võ lâm đi. Em chỉ mong anh nên bình tĩnh một chút, để khỏi sai lầm, hối hận.

- Tôi biết.

- Biết thì tốt lắm! Chư vị anh hùng đã có mặt trong đại sảnh. Xin mời anh vào.

Trịnh Kiếm Hồng nghe nói, liền ngang nhiên đi vào.

Tới đại sảnh đường thì thấy quả đúng như lời Đỗ Thu Linh đã nói, chư vị anh hùng võ lâm các phái đã tề tựu đông đủ. Đỗ Thiên Uy ngồi ngay bàn giữa.

Đỗ Thiên Uy thấy con gái bước vào có vẻ xúc động và Trịnh Kiếm Hồng tỏ vẻ lạnh nhạt, đã biết có chuyện không hay, nhưng lão vẫn tỏ ra bình tĩnh như người thường.

- Tôn chủ đứng ước đến đây, xin mời vào ngồi.

- Khỏi cần khách sáo. Ta đến đây không phải vì bữa tiệc này.

- Thế Tôn chủ đến có chuyện gì?

- Để hỏi người vài câu.

- Hỏi bây giờ sao? Tôi xem nên để lát nữa hãy hỏi.

- Cái đó...

Chàng nói tới đây vụt ngưng lại, đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy những nhân vật võ lâm đang chiếu mắt nhìn chàng với vẻ bất mãn. Vì họ không hiểu được nội tình, tưởng là chàng có ý khinh thường họ và Lôi Đình kiếm khách.

- Trang chủ muốn nói gì với các vị quan khách thì nói đi, ta sắp hỏi Trang chủ đây.

Đỗ Thiên Uy biết việc này rất nghiêm trọng, lão mím môi lại và vẫy tay một cái. Một lão nhân chạy ra, dâng lên cây Ngũ Long kim kiếm cho Đỗ Thiên Uy.

Đỗ Thiên Uy lấy kiếm để trên bàn, trước mặt quan khách, nói :

- Thưa quý vị, tôi mấy chục năm nay được quý vị mến chuộng và nổi danh giang hồ cũng nhờ cây “Ngũ Long kim kiếm” này. Nay nhân ngày lễ thọ, trước mặt quý vị, tôi xin phong kiếm quy ẩn. Và truyền kiếm này lại cho con gái tôi là Bạch Y Long Nữ Đỗ Thu Linh. Xin quý vị cùng tôi uống ly rượu chứng kiến.

Trong lúc Đỗ Thiên Uy nói thì Đỗ Thu Linh bước đến đứng gần bên cha nàng.

Các nhân vật võ lâm đều đứng dậy cầm ly trong tay.

Giữa lúc nghi lễ phong kiếm và truyền kiếm sắp cử hành, Trịnh Kiếm Hồng bước tới trước mặt Đỗ Thiên Uy nói lớn :

- Khoan đã!

Tiếng nói của chàng vang lên rồn rảng chói tai làm ai nấy đều đổ dồn mắt nhìn chàng lom lom.

Đỗ Thu Linh sắc mặt hơi biến, hồi hộp lo sợ cho số mạng của cha. Còn Đỗ Thiên Uy đứng ngẩn người đưa mắt nhìn Trịnh Kiếm Hồng, chớ không biết làm gì hơn.

Thình lình, từ trong đám quan khách có một lão hòa thượng cao lớn đứng dậy nói :

- Trịnh thí chủ, có chuyện gì thì cũng nên gác lại, lát nữa hãy nói, sao lại đi quấy rối ngay lúc này?

Trịnh Kiếm Hồng lạnh lùng nói :

- Chuyện của tôi rất cần thiết nói ngay bây giờ, sao lại bảo để lát nữa. Và cho việc tôi nói ra là quấy rối? Chư vị ở đây có hiểu là chuyện gì chưa?

Lão hòa thượng nghe nói tức giận vô cùng, nhịn không được, liền trả lời :

- Nay, chúng tôi nghĩ vì người mang danh là Tôn chủ nên không trách sự vô lễ của người, người hãy biết điều một chút chứ!

- Đã biết tôi là Vô lâm Tôn chủ, các người nên giữ lễ độ với vị Tôn chủ, sao lại đi khất khe với Tôn chủ.

- Há há há...

- Các người cười gì?

- Người thật quá đáng, Tôn chủ chỉ là một danh hiệu mà Thập Đại Ma Tinh gán cho thôi. Chúng tôi là danh môn chính phái bất đắc dĩ phải thừa nhận. Thật ra thì...

- Thì sao?

- Thật ra thì người có xứng đáng với danh hiệu này hay không còn là vấn đề khác.

- À! Thì ra các người không phục ta chứ gì?

- Có thể nói vậy.

- Há há!...

Tiếng hai vị đạo sĩ ngồi gần bên lão hòa thượng vọt miệng cười khinh bỉ.

Trịnh Kiếm Hồng giận xanh mặt hỏi :

- Các người là ai?

Hai đạo sĩ đứng dậy trả lời :

- Đệ tử phái Không Động Sơn: Đạo Diệu và Đạo Huyền.

Trịnh Kiếm Hồng chiếu mắt sang lão hòa thượng và hỏi :

- Còn người?

- Ta đến từ Ngũ Đài Sơn, pháp hiệu là Thiên Thâm.

- Không phục ta là các người đấy hả?

- Còn nữa!

Tiếng “còn nữa” vang lên rần rần, hầu như tất cả các nhân vật đều coi chàng là kẻ đối lập.

Chàng thấy trong đó gồm có tám phái trong Cửu đại môn phái, ngoại trừ phái Võ Đang chưa đến.

Trịnh Kiếm Hồng lạnh lùng hỏi :

- Các người đều không phục ta phải không?

- Đúng!

- Các người tuy là đại diện của các phái, nhưng các Chưởng môn đều không đến, vậy ý kiến của các người có phải là ý kiến của các phái không?

- Các Chưởng môn nhân của chúng tôi vì bận bàn tính việc đối phó với bọn ma, thành ra không có mặt ở đây. Chúng tôi nhận lệnh Chưởng môn mà đến, tất nhiên là đại diện lập trường của bốn phái.

- Phục hay không phục, tôi không cần. Nhưng các người vừa nhắc đến bọn ma, tôi chợt nhớ ra một chuyện...

- Chuyện gì?

- Lúc đầu Liệt Đường đạo trưởng có nói với Bát Đại Ma Tinh là, nếu trong vòng sáu tháng tôi học võ thành công thì bọn ma ấy không được quyền xâm phạm đến các phái nữa. Nay tôi đã ra mặt. Vậy còn chuyện gì nữa?

Đại diện phái Thiếu Lâm tự là Thái Tuệ đại sư đứng lên nói :

- Người hỏi thế, chắc là muốn nhắc đến chuyện bắt được Huyết Thủ Cuồng Sinh đó phải không?

- Đúng!

Thái Tuệ đại sư cười nhạt :

- À, nhà người nói nghe cũng hay. Nhưng Huyết Thủ Cuồng Sinh là do sư huynh tôi là Thái Trí đại sư bắt được chứ đâu phải công của nhà người.

- Cái gì?

- Ta nói công bắt Huyết Thủ Cuồng Sinh là do Thái Trí đại sư phái Thiếu Lâm. Người nghe rõ chưa?

Trịnh Kiềm Hồng nghe nói vậy, giật mình, sắc mặt cải biến, lấy làm kinh ngạc vô cùng.

Bởi vì tên Thái Trí bắt được Huyết Thủ Cuồng Sinh chính là Bích Linh Ma Ảnh cải dạng là Thái Trí đại sư đó thôi. Sao đại diện phái Thiếu Lâm tự lại bảo là thật.

Trịnh Kiềm Hồng vội hỏi :

- Sư huynh nhà người bắt được Huyết Thủ Cuồng Sinh có phải là thật không?

- Ta là người nhà Phật, đâu có nói dối.

- Vậy sư huynh của người hiện bây giờ ở đâu?

- Ngao du tứ phương, không có ở trong chùa.

- Không sợ có kẻ mạo nhận, cố ý đồn đại như vậy sao?

- Trên giang hồ ta tin chắc không ai dám mạo nhận môn đệ của Thiếu Lâm.

- Điều này thật là lạ...

- Có gì lạ đâu. Thôi bây giờ trở lại vấn đề hồi nãy.

Người đến đây quấy rầy tiệc thọ, xin cho biết lý do. Nếu không, đừng trách sao chúng tôi vô lễ.

- Tôi đến đây vì một chuyện mười tám năm về trước.

- À! Thì ra là chuyện cũ mười tám năm về trước.

- Đúng!

- Người đã đợi được mười tám năm, giờ vội gì mà không nán đợi thêm một chút nữa.

Trịnh Kiềm Hồng chiếu đôi mắt lạnh lùng qua Lôi Đình kiếm khách, đáp :

- Đợi sau bữa tiệc tên họ Đỗ này đã phong kiếm quy ẩn. Tôi thà để y cầm kiếm tự vệ chứ không muốn đợi y phong kiếm để phá lời thề của y.

Lôi Đình kiếm khách nghe nói rúng động thần sắc vội lên tiếng :

- Thân thể của người ta đã nghe con gái ta nói qua. Người có vấn đề gì hỏi, ta sẽ bằng lòng nói thẳng với người. Nhưng không thể nói ngay ra trước mặt quý vị quan khách.

- Không được! Tôi buộc người phải nói ra đây cho tất cả mọi người đều nghe.
- Chuyện này, ta cũng thấy là ngoài ý muốn. Nhất là đối với cái chết của cha nhà ngươi, ta thật là đáng tiếc. Nhưng...
- Nhưng sao?
- Nhưng chuyện này là do sự nhầm lẫn.
- Chỉ nhầm lẫn thôi sao?
- Cái đó...

Đỗ Thiên Uy bỏ lửng câu nói, liếc mắt nhìn xung quanh rồi hạ thấp giọng :

- Ngoài nhầm lẫn còn có chút nguyên do.
- Nguyên do gì?
- Ta sẽ cho nhà ngươi biết. Song, chờ mãn tiệc, quan khách ra về, ta sẽ nói...
- Không! Phải nói ngay bây giờ.

Đỗ Thiên Uy đã nói vậy mà Trịnh Kiếm Hồng vẫn khư khư làm ông rất xúc động.

Không khí trong đại sảnh đường trở nên căng thẳng, ngột ngạt khó thở.

Đỗ Thu Linh rất lo ngại, muốn mở miệng hòa giải. Song nàng biết tiếng nói của nàng lúc này chỉ là hạt mưa rơi vào biển cả. Trịnh Kiếm Hồng đâu có dễ gì chịu nghe lời nàng. Bởi thế, nàng chỉ còn biết đứng gần bên người cha già, hầu có chuyện gì xảy ra, nàng sẽ kịp thời đối phó.

Thành linh một lão già ngồi phía sau Đỗ Thiên Uy tuy không có vẻ gì lo lắng, nhưng cũng vội vã đứng lên, bước tới bên Đỗ Thiên Uy để bảo vệ, còn riêng cả mấy trăm cao thủ, đại diện các môn phái, người nào người nấy đều lộ nét hăm hăm phần nộ. Tuy rằng họ không biết nội tình câu chuyện ra sao, nhưng nếu Trịnh Kiếm Hồng ra tay đánh Đỗ Thiên Uy là tức khắc họ không để cho Trịnh Kiếm Hồng yên.

Tình trạng này kéo dài được một lúc thì Bạch Y Long Nữ Đỗ Thu Linh chịu không được, run giọng nói :

- Hồng huynh! Anh không nhường nhịn được chút nào sao?
- Điều này...
- Cha em đối đãi với anh không kém. Vả lại chúng ta không có thù gì, sao anh vẫn ngoan cố như thế?
- Thôi, chi tiết để nói sau. Bây giờ tôi chỉ hỏi một câu giản dị.

Đỗ Thiên Uy cắn chặt răng suy nghĩ giây lát nói :

- Cứ hỏi đi!
- Người hỏi đó có câu kết với Bích Linh Ma Ảnh để hãm hại những nhân vật chính phái không?
- Ta...

Đối phương giật nảy mình thối lui ba bốn bước, sắc mặt trắng tái, nói không ra lời.

Trịnh Kiếm Hồng sấn tới hét :

- Có không?
- ...!

Thấy hỏi hai lần mà Đỗ Thiên Uy không đáp, chàng cho rằng Đỗ Thiên Uy đã có câu kết với Bích Linh Ma Ảnh nên quát lớn :

- À! Người không chịu trả lời phải không? Hẳn là sự thật rồi. Coi gương của ta đây.

Vừa nói, Trịnh Kiếm Hồng đưa tay chụp qua Đỗ Thiên Uy.

Bùng! Bùng! Bùng!

Giữa lúc Trịnh Kiếm Hồng vùng tay lên, mười mấy ngọn chưởng vô hình từ trong đám cao thủ đại diện các phái tuôn ra chặn chưởng lực của Trịnh Kiếm Hồng.

Trịnh Kiếm Hồng giật mình biến sắc thối lui ra ba bước.

Trong khi ấy Đỗ Thiên Uy đã ngã té nhào xuống nền gạch. Đỗ Thu Linh cả kinh la lên một tiếng kinh hoàng nhảy bổ đến đỡ cha. Còn lão già đứng kế bên Đỗ Thiên Uy đã nhanh tay quật cho Trịnh Kiếm Hồng một chưởng đồng thời nhảy tạt qua bên cái bàn kế cận, chỉ tay vào mặt Trịnh Kiếm Hồng, hét :

- Tiểu tử, mày dám ám hại Lôi Đình kiếm khách. Ta bắt ngươi phải chết.

Tiếng nói chưa dứt, đối phương vùng tay tung ra một chưởng.

Trịnh Kiếm Hồng hết sức hoang mang, chàng không thể tin rằng chàng đã đánh trúng Đỗ Thiên Uy. Vì vừa tung chưởng ra thì bị mười mấy chưởng lực của các cao thủ ngăn chặn. Nhưng Đỗ Thiên Uy đã ngã té sờ sờ kia, chàng làm sao mở miệng ra chối cãi cho được.

Nghĩ tới đây, ngọn chưởng của lão già có thân hình như con vượn đã bay xẹt tới. Trịnh Kiếm Hồng nhanh như điện vùng ra một chưởng đỡ đòn, tức giận quát lớn :

- Giải thì ra ngoài kia.

Dứt lời, chàng tung mình nhảy vọt đi. Lão già hình vượn hét lớn :

- Ngươi đi tìm cái chết.

Nói đoạn tung mình đuổi theo.

Vừa ra tới sân, lão vùng chưởng tấn công Trịnh Kiếm Hồng tới tấp.

Trịnh Kiếm Hồng vội vã nhoài mình né tránh rồi quay lại phản công.

Hai bên đã giao đấu trên ba mươi chiêu mà chưa phân thắng bại.

Trịnh Kiếm Hồng hét lớn :

- Lão già, ta với ngươi không oán không thù, tại sao xen vào chuyện riêng của ta.

- Ta không cần biết. Chỉ biết kẻ nào ngang ngược, vô lễ là ta đánh.

- Ta vì thấy ngươi già cả có ý nương tình. Vậy hãy biết điều một chút.

- Câm mồm! Mạng ngươi tới đây là dứt rồi.

Nói xong lão tuôn luôn một hơi năm chưởng.

Trịnh Kiếm Hồng buộc lòng phải đánh trả. Nếu không đối phương cũng không buông tha.

Chợt lúc ấy, Trịnh Kiếm Hồng nghe tiếng Đỗ Thu Linh nói :

- Cha! Cha không việc gì chứ? Thế là may lắm rồi.

Trịnh Kiếm Hồng nghe thấy mấy lời đó, chàng vô cùng kinh ngạc, tự hỏi thăm :

- Đỗ Thiên Uy không bị thương sao lại ngã? Ai đánh lão?

Nghĩ trong vụ này hẳn có bàn tay bí mật nào quăng ám khí mà hạ ông ta, chàng lập tức đẩy mạnh ra hai chưởng.

Thế chưởng chàng công ra mạnh như vũ bão, đánh bật đối phương lui ra mười mấy thước.

Thừa dịp rảnh tay, Trịnh Kiếm Hồng nhanh như điện xẹt, tung mình nhảy trở vào đại sảnh đường.

Đến nơi thì thấy Đỗ Thiên Uy đã ngồi vào bàn, tay cầm ly rượu mà không nói năng gì.

- Cha! Sao cha không nói gì?

Đỗ Thu Linh đang hỏi Đỗ Thiên Uy thì chợt thấy Trịnh Kiếm Hồng, nàng thất sắc, tay chụp cây Ngũ Long kim kiếm hét :

- Người còn vào đây làm gì?

Rồi vụt hạ thấp giọng, nàng hỏi :

- Lão Vượn đâu? Anh đánh chết lão ấy rồi phải không?

- Không!

- Vậy lão ấy đâu?

- Còn ở ngoài.

- Anh vào đây làm gì?

- Để xem bệnh tình của cha cô.

Đỗ Thu Linh trừng mắt hét :

- Đừng làm bộ nữa.

Nói xong, nàng cúi xuống nói với cha nàng :

- Cha! Cha không sao rồi. Nên nói vài lời với chư vị quan khách đi.

Đỗ Thiên Uy sức nhớ, nói :

- Xin quý vị thứ lỗi cho. Giờ chúng ta nâng ly tiếp tục.

Lần này ông không nhắc đến việc phong kiếm mà chỉ nói đến việc uống rượu mà thôi.

Các vị quan khách nâng ly lên và nói :

- Chúc Lôi anh hùng thọ tử Nam Sơn phúc như Đông Hải...

Như sức nhớ, Đỗ Thu Linh vội quay lại tìm Trịnh Kiếm Hồng thì chàng đã bỏ đi đâu mất.

Nhắc lại, trong lúc mọi người đang nâng ly chúc tụng Đỗ Thiên Uy, Trịnh Kiếm Hồng vì nghi ngờ lão già hình vượn ném ám khí hại Đỗ Thiên Uy, nên đi ra tìm lão ta.

Ra đến ngoài, Trịnh Kiếm Hồng tìm khắp nơi không thấy lão vượn đâu, liền hỏi mấy tên gia nô của nhà họ Đỗ :

- Các người có thấy lão già hình vượn đi đâu không?

- Đi ra ngoài rồi.

- Lão ấy tên gì?

- Lãnh Diện Tiên Vườn Vũ Liên Sơn.

Nghe xong, Trịnh Kiếm Hồng chạy nhanh ra cổng môn hỏi mấy tên gác :

- Lãnh Diện Tiên Vườn đi hướng nào? Nói mau.

Mấy tên gác cửa hơi biến sắc đáp :

- Đâu có ai...

- Sao không có. Y mới ra đây mà.

- Tuyệt đối không có. Chúng tôi này giờ đứng gác cửa có thấy ai đi ra ngoài đâu.

Trịnh Kiếm Hồng lấy làm lạ và nghĩ thầm :

- Chết! Không lẽ Lãnh Diện Tiên Vườn lại chính là Bích Linh Ma Ảnh cải trang?

Xem tiếp hồi 17

17. Hồi 17 Phá Tiệc Rượu Quần Hùng Phần Nộ Dùng Chưởng Đánh Tiên Vườn Ra Tay

Nghĩ vậy, Trịnh Kiểm Hồng hơi tái mặt, nghi ngờ Lãnh Diện Tiên Vườn chính là Bích Linh Ma Ảnh, định đi truy nã. Song Trịnh Kiểm Hồng lại nghĩ, nếu quả đúng là lão Ma Ảnh chắc chắn lão chạy trốn rồi, chớ đâu còn lại văng ở đây.

Chàng liền dùng thuật phi thân, thoát cái đã trở vào trong đại sảnh đường.

Cùng lúc đó, Lôi Đình kiểm khách Đỗ Thiên Uy đang ngồi nâng ly rượu bỗng té ập xuống đất.

Mọi người cả kinh vội chạy lại toan đỡ lão thì lão đã gượng gượng ngồi dậy được. Nhưng thần sắc lão phờ phạc như người có sắc mà không hồn làm cho các vị cao thủ võ lâm hết sức kinh ngạc, mắt nhìn nhau như dò hỏi và ngấm bảo cẩn thận đề phòng bất trắc.

Tất cả mọi người lúc này hình như đều cho rằng: Nếu Trịnh Kiểm Hồng dùng phép “Cách không điểm huyết” đánh Lôi Đình kiểm khách, họ đã dùng kinh lực chống đỡ, dù Trịnh Kiểm Hồng hay một nhân vật võ lâm nào có cao cường đến đâu đi nữa cũng không thể thành công.

Tuy nhiên, nhìn thấy mỗi phút giây thần sắc Lôi Đình kiểm khách càng trầm trọng, trong lòng họ không khỏi thâm lo sợ. Vả lại, thấy Trịnh Kiểm Hồng đứng nhìn chăm chăm vào Lôi Đình kiểm khách rồi quét mắt qua nhìn họ, như con thỏ đang nghênh địch thủ của nó để thừa cơ hội tấn công, làm ai nấy đều tin chắc sẽ có một cuộc ác chiến sinh tử xảy ra.

Bầu không khí trong đại sảnh im phăng phắc và nặng nề một cách khó thở.

Tiệc rượu bấy giờ đã tàn. Ai nấy coi bộ cũng ngà ngà say nhưng không một ai chịu ra về cả.

Họ ngồi đó chờ đợi.

Cái im lặng trống vắng của đêm khuya ngoài trời và cái không khí chìm lặng bên trong đại sảnh đường tạo thành một cảnh chết chóc kỳ lạ.

Chợt đại diện phái Ngũ Đài là Thiên Thâm đại sư như chịu đựng không nổi cái cảnh tượng im lặng này vội đứng lên, bước ra khỏi bàn đi ngay trước mặt Trịnh Kiểm Hồng và nói :

- Các hạ vào đúng lúc rượu tàn nhưng tôi xin phép gia chủ mời các hạ một ly để mừng buổi sơ ngộ.

Trịnh Kiểm Hồng cười khẩy một tiếng và nói :

- Mời tại hạ?

- Dĩ nhiên là mời các hạ.

Trong khi Thiên Thâm đại sư còn đứng đó, chưa trở lại bàn thì hai vị của phái Không Động là Đạo Huyền và Đạo Diệu cũng đồng bước tới và nói :

- Mời các hạ vào ngồi nâng ly cho vui. Vả lại đêm sắp tàn, rượu để lâu sẽ nhạt, tình võ lâm giang hồ cũng vì thế mất đi cảm thông. Các hạ còn chờ gì mà không vào ngồi nâng ly.

Nói đoạn, Đạo Huyền nắm tay Trịnh Kiểm Hồng kéo lôi vào bàn rượu, trong khi hằng mấy chục cặp mắt cao thủ đổ dồn nhìn thẳng vào mặt chàng lộ vẻ hằm hằm.

Trịnh Kiểm Hồng bất đắc dĩ bước theo Đạo Huyền, mắt liếc thấy tình thế như vậy, bụng nghĩ thầm :

- “Bọn này định dở trò ám hại ta chớ không phải vì nể ta mà mời mọc sẵn đón như thế đâu..”.

Hơn nữa lại thấy Đỗ Thiên Uy, không có phản ứng gì, vẫn ngồi như xác mất hồn thì chàng lại nghĩ :

- “Đánh chó còn phải kiêng chủ nhà, lẽ nào bọn này không hiểu điều ấy”.

Nghĩ thế, chàng không sợ gì cả, ngang nhiên kéo ghế ra ngồi thì chợt Đỗ Thu Linh hỏi :

- Lãnh Diện Tiên Vườn đi đâu rồi? Chắc bị người làm lão ấy bức mình bỏ về phải không?

Trịnh Kiểm Hồng liền đáp :

- Tại tôi à?
 - Hừ! Nếu không vì tức giận nhà ngươi thì làm sao lão ấy bỏ về một mình được.
 - Vô lý.
 - Sao? Vô lý à?
 - Đúng!
 - Ý nhà ngươi muốn nói gì?
 - Nếu nói là tức giận tôi, hẳn các vị quan khách ở đây tức giận nhiều hơn lão ấy là đằng khác. Nhưng tại sao các quan khách đây không bỏ ra về mà chỉ một mình lão ấy ra về? Đó không phải là chuyện vô lý sao? Có điều...
 - Điều gì?
 - Tại sao Lãnh Diện Tiên Vườn đến đây?
 - Ngươi rõ là người lẩn thẩn. Lãnh Diện Tiên Vườn đến đây là để dự tiệc thọ cha của ta.
- Trịnh Kiếm Hồng nhíu mày hỏi :
- Lão ấy và cha của cô nương quen biết thế nào?
 - Ta không biết. Nhưng tại sao ngươi lại hỏi như vậy?
 - Hỏi để biết.
 - Vậy thì nhà ngươi cứ hỏi thẳng với phụ thân của ta.
- Trịnh Kiếm Hồng từ lúc vào tới giờ đã để ý sắc diện và cử chỉ của Đỗ Thiên Uy rất nhiều. Chàng dùng thuật “Áo nhơn truyền thần” hầu thu phục đối phương trả lời câu hỏi của mình. Nhưng Đỗ Thiên Uy vẫn bơ phờ như kẻ mất hồn.
- Trịnh Kiếm Hồng nghĩ không ra nguyên nhân thì thành linh Đỗ Thiên Uy ngược nhìn chàng nói :
- Uống rượu! Uống rượu!
- Mọi người nghe vậy, kinh ngạc tột độ. Đỗ Thu Linh hốt hoảng nói :
- Cha, sao thế? Trịnh Kiếm Hồng muốn hỏi cha một việc.
 - Ai là Trịnh Kiếm Hồng? Ừ... ừ... tên này nghe quen quen... Nó muốn hỏi gì?
- Trịnh Kiếm Hồng nói :
- Lãnh Diện Tiên Vườn và ngươi quen biết thế nào?
 - Đừng hỏi.
- Trịnh Kiếm Hồng vụt đứng dậy nói lớn :
- Ngươi không nói phải không?
 - Ừ!
 - Ta buộc ngươi phải trả lời.
- Câu nói của Trịnh Kiếm Hồng làm cho mọi người rúng động.
- Đỗ Thu Linh rút thanh kiếm báu chỉ ngay vào mặt Trịnh Kiếm Hồng quát :
- Ngươi có thấy hiện tình của cha ta không?
 - Thấy chứ sao không.
 - Sao không im mồm.

- Im à? Quyền gì bắt ta phải im tiếng chứ?

- Ta bảo im!

- Không!

- Vậy là ngươi tới số chết.

Dứt lời, nàng hươu kiếm đâm thẳng vào ngực Trịnh Kiếm Hồng.

Lập tức Trịnh Kiếm Hồng lách mình qua một bên né khỏi.

Ngay khi đó, Đạo Diệu, Đạo Huyền hét lên một tiếng nhất loạt tung chưởng tấn công chàng và quát :

- Ra tay đánh nó đi, đừng cho nó thoát chạy.

Các cao thủ kia, ngồi đằng xa không rõ tình hình như thế nào, chợt nghe thấy tiếng quát và chưởng lực của Đạo Diệu, Đạo Huyền, họ tưởng Trịnh Kiếm Hồng động thủ, liền phóng mình tới bao vây lấy Trịnh Kiếm Hồng.

Trịnh Kiếm Hồng đưa tay đỡ chưởng lực của đối phương và nói :

- Hãy dừng tay.

Một vị cao thủ nói :

- Muốn cái gì?

Trịnh Kiếm Hồng đáp :

- Các vị bình tĩnh một chút.

- Ngươi gây sự còn nói gì nữa hả?

- Các vị đã lầm. Tôi chỉ muốn hỏi Lôi Đình kiếm khách một câu. Lôi Đình kiếm khách muốn trả lời hay không trả lời cũng được. Tại sao các vị lại ra tay đánh tôi. Xin các vị bình tĩnh, đừng động thủ làm to chuyện...

Trịnh Kiếm Hồng nói chưa dứt thì một người nạt lớn :

- Tiểu tử, ngươi đã hai ba lần quấy rối. Nguyên nhân thế nào?

Người khác lại nói :

- Đúng! Ngươi phải nói rõ ra, nếu không đừng trách sao bọn ta độc ác.

- Mau nói!

Mọi người bao vây Trịnh Kiếm Hồng la to lên, hàng chục cánh tay giơ cao hờm hờm tung chưởng.

Đạo Diệu vội khoát tay nói :

- Trịnh Kiếm Hồng chưa có làm gì lụy hại đến Đỗ Thiên Uy. Xin chư vị anh hùng bớt cơn thịnh nộ cho.

Lời xác nhận của Đạo Diệu làm chúng người mới chịu im lặng và để tay xuống.

Thiên Thâm đại sư hỏi :

- Trịnh thí chủ, điều khác ta không biết. Ta chỉ muốn thí chủ trả lời về câu hỏi của Đỗ cô nương khi nãy.

Trịnh Kiếm Hồng nghiêm nét mặt, chiếu hai mắt sáng quắc về phía Thiên Thâm đại sư, nói :

- Thì ra ngươi muốn hỏi Lãnh Diện Tiên Vườn đi đâu à?

- Phải.

- Lão ấy...

- Lão ấy sao?

- Đã đi rồi.
- Đi đâu?
- Không rõ.
- Cái gì?
- Ta bảo là không thấy y.
- Hả? Lãnh Diện Tiên Vườn ra ngoài giao đấu với người, nếu bị thương hay chết đi nữa, cũng phải thấy xác chứ? Sao lại bảo không rõ.
- Nhưng...
- Nhưng sao? Nói!
- Nếu biết chút ít về Lãnh Diện Tiên Vườn đi nữa, tôi cũng không tiện nói ra trước mặt mọi người.
- Tại sao?
- Việc này hãy để tương lai trả lời cho các vị rõ.
- Vì thí chủ hay vì người khác mà không thể nói ra ngay bây giờ?
- Vì chánh phái võ lâm nói chung và cho mọi người có mặt hôm nay ở đây nói riêng.
- Đã vì đại chúng thì tại sao không nói cho mọi người cùng biết, lại đi giữ bí mật?
- Nếu tôi khư khư không nói thì sao?
- Thì xin vô phép với thí chủ!

Dứt lời, Thiên Thâm đại sư trở về đứng bên cạnh các tay cao thủ võ lâm, mà hai ánh mắt nhìn chàng thiếu điều tóe lửa.

Đỗ Thu Linh ngược nhìn Trịnh Kiếm Hồng giục :

- Nhà ngươi cứ nói đi, cha của ta không đủ tinh thần chịu đựng, đừng làm to chuyện không tốt.

Trịnh Kiếm Hồng thấy Đỗ Thu Linh cầu khẩn, chàng chịu không được, vội nói :

- Các người muốn biết, ta cũng không muốn giấu.

Thiên Thâm đại sư nói :

- Tốt lắm! Cứ cho biết sự thật đi!

Trịnh Kiếm Hồng đảo mắt nhìn khắp mọi người rồi nhìn thẳng vào mặt Thiên Thâm đại sư trả lời :

- Ta cho rằng Lãnh Diện Tiên Vườn hồi nãy là giả.

Thiên Thâm đại sư nói :

- Ai ai cũng đều biết lão ấy, giả sao được?
- Không! Ta tin chắc lão ấy không phải chính Lãnh Diện Tiên Vườn.
- Vậy ai là người giả mạo?
- Bích Linh Ma Ảnh!
- Nói sao?

Nghe xong, mọi người nhao nhao lên phản đối.

Trịnh Kiếm Hồng khoát tay nói :

- Các người không tin ư?

Mọi người lại la lên :

- Không!

Ngay lúc ấy, một lão già cao lớn và ốm yếu bước tới trước mặt Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Tiểu tử, ngươi đừng pha trò nữa, ta không thể tin lời của ngươi được.

Trịnh Kiếm Hồng lui lại một bước nói :

- Ông là ai?

- Lão phu là Nhiệt Trường Sư Thống Từ Thiên Trụ!

- Ông bảo sao?

- Ta bảo Lãnh Diện Tiên Vườn không phải là người khác giả mạo.

- Tại sao ông dám quả quyết lão ấy là Lãnh Diện Tiên Vườn thật?

- Ta đi cùng với y đến đây.

- Vậy... trên đường đi có thấy gì lạ không?

- Lạ? Ha ha...

- Tại sao ông cười?

- Ngươi muốn nói là trên đường đi, Lãnh Diện Tiên Vườn bị người khác bắt cóc rồi hóa trang ra y, phải không?

- Có thể lắm!

- Đừng nói bậy.

- Bậy à?

- Ta quen biết với Lãnh Diện Tiên Vườn lâu năm, lẽ nào ta nhận sai.

- Xin ông đừng nói bậy nhé.

- Bậy hả? Hừ! Ta chẳng những chửi vào mặt mà còn cho ngươi một trận về cái tội ăn nói hồ đồ.

Nói xong, lão tung ngay một chưởng điểm ngay vào “Thiên Trì huyết” của Trịnh Kiếm Hồng.

Trịnh Kiếm Hồng không dám khinh địch vội vã dùng chiêu “Diêm vương câu hồn” ra cản chưởng lực của đối phương vừa bay tới.

Bùng! Một tiếng vang lên làm rung rinh cả đại sảnh đường.

Nhiệt Trường Sư Thông bị chưởng lực ép lui ra xa hơn sáu bảy bước. Còn Trịnh Kiếm Hồng cũng bị dội lại có chừng hai bước.

Trong lúc Trịnh Kiếm Hồng chưa đứng vững thì Thiên Thâm đại sư hét lớn :

- Tiểu tử! Bọn ta hôm nay quyết không tha ngươi đâu. Khôn hồn cúi đầu xin lỗi đi.

Trịnh Kiếm Hồng tức tối hét :

- Xin lỗi? Còn lâu...

Tiếng “lâu” chưa thốt ra khỏi miệng, Thiên Thâm đại sư đã gầm lên như cọp rống. Rồi nhanh như chớp, lão tung ra song chưởng ép tới.

Kế tiếp, Thái Tuệ, Đạo Huyền, Đạo Diệu cũng hét lên một tiếng, phóng chưởng vây lấy Trịnh Kiếm Hồng.

Thế chưởng của họ công ra cực kỳ nhanh lẹ và lợi hại khôn lường.

Trịnh Kiếm Hồng trong thâm tâm không muốn gây sự với họ, chàng chỉ muốn chạy đến bên Lôi Đình kiếm khách xem bệnh tình lão ra sao, và hỏi cho rõ đầu đuôi về cái chết của mẹ chàng. Nhưng trước tình trạng khẩn trương này, chàng buộc lòng ra tay chống đỡ.

Bởi thế, khi các cao thủ xuất chiêu, chàng liền sử dụng ngay chiêu pháp “Âm hồn đoạt phách” và “Diêm vương câu hồn” chống cự.

Chỉ thoáng nháy mắt, trong phòng đại sảnh đường, tiếng gió rít vù vù, chuông nổ vang ùng ùng làm diếc ráy đình tai.

Đột nhiên, Trịnh Kiếm Hồng dùng chiêu “Long vân sơ hiện” vọt mình lên cao bay vút ra ngoài sân đại sảnh, nói :

- Các vị hãy bình tĩnh, nếu không thì bất lợi cho chúng ta.

Thiền Thâm đại sư hét :

- Câm mồm!

Đạo Diệu gầm giọng :

- Chỉ bất lợi cho người thì có, chứ làm gì bất lợi cho bọn ta.

- Đạo Diệu, ông nói mà có suy nghĩ chưa?

- Cần gì phải suy nghĩ.

Trịnh Kiếm Hồng cất tiếng cười lạt :

- Ban nãy, tôi thấy ông có hơi biết điều, sao bây giờ ă nói ngang vậy.

Đạo Diệu hơi tái mặt, quét hai luồng nhỡn quang sáng lòa nhìn Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Lúc đầu, ta có ý tin nhà người chút ít, giờ thì...

- Không tin phải không?

- Đúng!

- Tại sao?

- Người nói bậy bạ cả!

- Bậy cái gì?

- Còn hỏi! Nhà người bảo Huyết Thủ Cuồng Sinh bị người đánh trọng thương rồi bị Bích Linh Ma Ảnh đánh chết có phải vậy không?

- Phải.

- Nhưng tại sao phái Thiếu Lâm nói do sư huynh của họ là Thái Trí đại sư đánh chết? Đó không phải là người nói bậy sao?

Trịnh Kiếm Hồng nghiêm sắc mặt :

- Tại họ có mắt mà không người mới nói vậy.

- Vì sao?

- Vì Thái Trí đại sư của phái Thiếu Lâm đó chẳng ai khác hơn là Bích Linh Ma Ảnh cải trang. Người hiểu chưa?

Đạo Diệu nhú mày nói :

- Được rồi! Chuyện ấy đúng hay sai để hồi sau phân giải. Ta trở lại vấn đề Lãnh Diện Tiên Vườn.

- Lão ấy thế nào?

- Lão ấy quen biết Nhiệt Trường Sư Thống Từ Thiên Trụ có hàng mấy chục năm. Hơn nữa, hai người ấy cùng đi chung một đường, đến đây một lượt. Người bảo Lãnh Diện Tiên Vườn là Bích Linh Ma Ảnh giả mạo thì thật khó tin.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn thẳng vào mặt Đạo Diệu rồi đáp :

- Tôi nói như thế là tôi có lý do.

Nhiệt Trường Sư Thống chen vào nói lớn :

- Người có lý do? Còn lão phu nắm chắc sự thật.

Trịnh Kiếm Hồng nghĩ rằng Lãnh Diện Tiên Vườn có hành động rất đáng nghi ngờ. Nhất định lão ấy không phải là người tầm thường.

Đạo Huyền thấy Trịnh Kiếm Hồng trầm ngâm suy nghĩ lão liền hỏi :

- Nhà người nghĩ gì?

Trịnh Kiếm Hồng ngẩng đầu lên nói :

- Tôi nghĩ các người quá coi thường cái độc kế của Bích Linh Ma Ảnh, có ngày các người sẽ biết. Chừng ấy có hối cũng muộn rồi.

Thái Tuệ đại sư cất tiếng cười lạt :

- Há há! Lão Ma Ảnh đã không hiện ra giang hồ mấy chục năm trời nay, người đừng đem lão ấy ra để dọa bọn ta.

Trịnh Kiếm Hồng bực tức, nói lớn :

- Quả ông là người vô tri.

Thái Tuệ lơ đãng nhìn Trịnh Kiếm Hồng lộ nét giận dữ :

- Ta gần sau mười tuổi đầu, sao bảo là vô tri? Thử hỏi người hiểu biết được bao nhiêu mà dám nói bậy bạ trước chư vị anh hùng có mặt ở đây. Súc sinh có cút đi không?

- Câm miệng người lại. Nói chuyện với ta, người phải lễ độ, tước phẩm Võ lâm không thể khinh thường.

- Tước phẩm? Tước phẩm gì?

- Ta lãnh di mệnh Võ lâm Tôn chủ Thần Long Kỳ Hiệp, Âm Dương song quái đều là sư huynh của ta. Tính ra, ta còn hơn người một bậc về tước phẩm, người hiểu không?

Thái Tuệ đại sư lạnh lùng nói :

- Nhà người là Võ lâm Tôn chủ, điều đó rất đúng. Nhưng danh hiệu Tôn chủ này là do các tiền bối của các môn phái vì tôn kính Văn Nhược Hư mà phong cho tước phẩm ấy. Các môn phái đã phong được thì cũng có quyền phế bỏ được

- Há há...

- Cười cái gì?

- Cười nhà người lý luận...

- Sao?

- Đáng lẽ ta không nhận cái danh hiệu này nhưng vì sự tồn vong của các môn phái nên ta phải nhận. Và khi đã nhận làm Tôn chủ Võ lâm rồi thì không thể để cho ai làm nhục được.

- Người tưởng bọn ta đây không thể phế bỏ chức vụ Tôn chủ Võ lâm của người được sao?

- Không! Ta không cho bỏ.

- Không phải quyền hạn của nhà người.

Nhiệt Trường Sư Thống hét lớn :

- Đúng! Bỏ danh hiệu Tôn chủ Võ lâm của thằng ranh con này thì ta rất dễ dàng trị tội nó, không phải lo ngại gì cả.

Nghe Nhiệt Trường Sư Thống nói vậy, Trịnh Kiểm Hồng lại càng nghi thêm cho lão ta là người đồng lõa với Bích Linh Ma Ảnh. Vì ngôn ngữ và cử chỉ của lão đều có tính cách chia rẽ.

Chàng đứng nhìn chăm chú vào mắt Nhiệt Trường Sư Thống để chế phục y coi hư thực ra sao. Biết đâu chừng y lại là Bích Linh Ma Ảnh đội lốt?

Trong lúc đó, các tay cao thủ cũng đổ dồn mắt nhìn chàng và nghĩ cách để bắt sống chàng.

Trong đại sảnh đường, quang cảnh trở lại trầm lặng, khẩn trương đến cực độ.

Thời gian từng phút trôi qua. Bầu không khí ngột ngạt vẫn còn. Chỉ cần một bên cử động nhẹ là trận ác chiến ào đến tức khắc.

Xem tiếp hồi 18 Nhất hổ chọi quần hồ

18. Hồi 18 Nhất Hổ Chọi Quần Hồ

Thấy tình trạng càng lúc càng căng thẳng, Đỗ Thu Linh đâm ra lo sợ vô cùng. Nàng nghe thấy lời nói của các nhân vật cao thủ, biết rằng nhóm người này không nói láo, nhưng Trịnh Kiểm Hồng cũng không phải là người gian trá. Tuy không hiểu ai đúng, ai sai, nàng cũng nhận định rõ, đây chỉ là một sự hiểu lầm giữa các nhân vật cao thủ và Trịnh Kiểm Hồng mà thôi.

Nàng ngẩng cao đầu nhìn hướng qua mọi người rồi nói :

- Xin chư vị anh hùng có chuyện gì để sau này giải quyết. Hiện giờ cha cháu đang trong người không được khỏe. Mong chư vị nể tình cha cháu mà thông cảm cho.
- Cô nương đem Đỗ lão gia vào trong nghỉ ngơi, để ngoài này chúng tôi nói chuyện với nhau cũng được.
- Không! Cháu phải lo đãi khách chứ đâu thể vô lễ như vậy.
- Không sao! Cô nương đừng lo cho bọn chúng tôi. Cứ vào trong đi.
- Không! Hiện giờ cháu thay mặt cha cháu làm chủ. Vả lại người đời thường nói: “Khách phải chiều chủ”! Vậy xin chư vị anh hùng cho cháu quyền này.
- Thế, cô nương muốn gì?
- Có gì đâu. Nếu chư vị bằng lòng đừng gây náo động thì cháu xin mới chư vị uống thêm vài ly rượu...
- Nếu không thì sao?

Đỗ Thu Linh nghiêm giọng đáp :

- Nếu không thì... bữa tiệc đến đây chấm dứt. Xin mời chư vị tự tiện ra về vì Lôi Đình trang cần sự yên tĩnh.
- Trịnh Kiểm Hồng nhìn Nhiệt Trường Sư Thống nói :
- Lôi Đình chủ nhân bận việc, chúng ta nên ra ngoài kia là hơn.
 - Ra ngoài à?
 - Phải! Tôi thấy “Đánh chó còn kiêng chủ nhà”, chắc người hiểu điều đó.

Nhiệt Trường Sư Thống giận run lên, hai tay nắm vào nhau, nói :

- Nhưng bọn ta là người, đâu thể ví là chó. Nhãi con, ngươi dám hỗn láo hả?

Trịnh Kiểm Hồng cười khẩy :

- Người cũng là con vật, nhưng là con vật có trí khôn. Vậy các ông nên sử dụng trí khôn của mình, đừng để tôi phải nói nhiều.

Nhiệt Trường Sư Thống giận tím mặt, quát :

- Ngươi dám?

- Ta có chuyện cần hỏi người. Sao bảo là không dám!

- Được! Ra ngoài kia đi.

Nói đoạn lão bươn bả đi ra ngoài, mấy người kia cũng lần lượt đứng dậy đi theo sau.

Chờ cho mọi người đi ra gần hết, Trịnh Kiếm Hồng quay lại nói với Đỗ Thu Linh :

- Cô chờ tôi một chút nhé.

Nói xong, chàng phóng mình nhảy vọt đi.

Hàng trăm cao thủ đều ra khỏi Lôi Đình trang rồi đi xa thêm năm, sáu dặm mới dừng lại trên một bãi cỏ.

Nhiệt Trường Sư Thống bước ra giữa, Trịnh Kiếm Hồng cũng nhảy vọt theo.

Còn mấy trăm cao thủ kia đứng bao vây thành một vòng tròn.

Trịnh Kiếm Hồng quét mắt qua các cao thủ một vòng rồi nhìn thẳng vào mặt Nhiệt Trường Sư Thống, cất tiếng hỏi :

- Người muốn tìm cách chia rẽ phải không?

- Nói bậy!

- Bậy thế nào?

Nhiệt Trường Sư Thống nạt lớn :

- Nhãi con! Người coi thường nhân vật võ lâm, ta phải cho người một trận.

- Người trả lời câu hỏi của ta trước đi!

- Lão phu không cần trả lời.

- Có phải người cấu kết với Bích Linh Ma Ảnh không?

- Đừng nói bậy.

Nói xong, đối phương tung ra một chưởng. Trịnh Kiếm Hồng vội lách mình né tránh, đồng thời ra tay phản công.

Chỉ nghe một tiếng “bịch” khô khan vang lên, cát bụi bay mù mịt và Nhiệt Trường Sư Thống thân hình lão đảo lui về hai bước, miệng phun ra búng máu.

Thái Tuệ đại sư vội phóng mình tới ép ra song chưởng quật vào các nơi yếu huyệt của chàng.

Cùng lúc, mười mấy cao thủ khác cũng tung mình áp tới đánh.

Trịnh Kiếm Hồng giận run lên, miệng hét ra một tiếng vang dội rồi đem tất cả tuyệt chiêu của Âm Dương song quái đã dạy ra sử dụng.

Bùng! Bùng! Bùng! Bùng!...

Bốn tiếng nổ long trời, vỡ đất. Bốn cao thủ bị đánh lui về vài bước.

Thiên Thâm đại sư la lên :

- Các an hem còn chờ gì không nhảy vào đánh nó.

Tiếng nói Thiên Thâm đại sư chưa dứt, đám cao thủ còn lại như đàn ong vỡ tổ, bay tủa ra đẩy chưởng tham chiến.

Tứ bề chưởng lực vù vù ép tới, Trịnh Kiếm Hồng nghiêng răng rít lên những tiếng ghê rợn, liền đem tuyệt chiêu chống đỡ.

Thật ra nhất hổ làm sao địch nổi quần hồ, một người làm sao chọi nổi mấy trăm cao thủ thượng thặng. Song, không vì thế mà Trịnh Kiếm Hồng bị bại trận.

Chàng biết dung hợp chiêu thức của Thần Long Kỳ Hiệp và Âm Dương song quái, ngang nhiên chống cự hết sức tinh xảo. Đối phương dù thù nghịch cũng không khỏi phục thầm.

Đôi bên đấu gần ba trăm chiêu, vẫn chưa phân thắng bại.

Đột nhiên, Trịnh Kiếm Hồng hét to lên một tiếng, thân ảnh bay vọt lên không, hữu chưởng tuôn xuống, tả chưởng quạt chéo qua.

Trước đà phản ứng thần tốc và mạnh như vũ bão của Trịnh Kiếm Hồng, mấy trăm cao thủ hơi biến sắc mặt. Họ không ngờ Trịnh Kiếm Hồng nhỏ tuổi mà có tuyệt nghệ thâm sâu đến thế.

Thình lình, trong đám cao thủ có người kinh hãi la lên :

- Ái da!...

- Á!...

- Hự!...

Một người, hai rồi ba người, đảo lộn té nhào xuống, miệng ối máu, mặt mày nhăn nhó đau đớn.

- Ái da!...

Trịnh Kiếm Hồng càng đánh càng say máu, la hét om trời.

- Các người có dừng tay lại không?

- Tiểu tử, người muốn gì?

- Há há! Đồng bọn các người bị thương nằm la liệt kia còn hỏi gì nữa? Bộ muốn chết sao?

- Chết? Coi ai chết cho biết?

- Dừng nhiều lời, đánh đi an hem.

Tiếng nói của Thiên Thâm đại sư vừa dứt, Đạo Diệu, Đạo Huyền, Thái Tuệ đại sư, Nhiệt Trường Sư Thống nhất loạt rút binh khí ra hợp với Pháp Không đại sư, Lăng Phong Nhất Kiếm, Ngọc Sách đạo trưởng và Thạch Ấn đại sư gồm tất cả bốn tay thiên tượng và năm trường kiếm cầm sẵn trong tay.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn thấy họ đổi chiến lược, trong lòng hơi kinh sợ.

Bổng Thiên Thâm đại sư hét lớn :

- Xuất chiêu!

Chữ “chiêu” vừa thốt ra khỏi miệng, các tay cao thủ đã phóng mình tới tấn công.

Trịnh Kiếm Hồng giận quá hét :

- Các người cậy lớn hiếp nhỏ, cậy nhiều hiếp cô thế, vậy cũng xưng danh là anh hùng hào kiệt vô lâm. Ta tuy nhỏ và cô thế nhưng cũng thừa sức đánh với các người liên tiếp ba ngày ba đêm.

- Oắt con, người đừng ngạo mạn. Số người tới đây là hết.

- Há há!... Các ông nên về dưỡng lão cho an nhàn tấm thân.

- Thằng ranh con! Nạp mạng đây!

- Giới nhào tới.

- Đỡ này.

Trịnh Kiếm Hồng với hai bàn tay không, nhảy vọt lên, tránh chiêu, đồng thời quạt ngược xuống tam chiêu “Thần Long”, đẩy vệt binh khí đối phương ra xa bốn năm thước.

Nhưng đám cao thủ không núng thế, vừa bị đẩy ra xa, họ liền phóng trở lại.

Trịnh Kiếm Hồng cười lạt một tiếng, hai tay khoa lên vạch thành hai đạo kinh phong che giữ toàn thân, đồng thời công ra áp đảo đối phương.

Lối xuất chiêu vừa đánh vừa che chở cho mình của Trịnh Kiếm Hồng vô cùng tinh xảo. Nhờ thế mà chàng giữ vững thế chủ động.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mới đó đã hơn một giờ rồi. Các cao thủ càng đánh lâu, sức lực càng yếu kém, mệt mỏi, mồ hôi ra ướt đầm. Còn Trịnh Kiếm Hồng tuy công lực có cao cường thật, nhưng với cái đà đánh luân chuyển này, chàng khó giữ vững được sức lực.

Thình lình, đám cao thủ hét to lên một tiếng, binh khí ồ ạt đưa ra, ánh sáng tỏa lòe như thể dọa nạt.

Trịnh Kiếm Hồng vội vã hít vào một chân khí, vung tay đánh ra một chưởng.

- Á!

- Ái da!...

Bình!

Đạo Huyền, Đạo Diệu bị cú đánh thần tốc của Trịnh Kiếm Hồng, la lên thảm khóc, hộc máu mồm ngã lăn xuống đất.

Ngọc Sách đạo trưởng và Nhiệt Trường Sư Thống cũng bị chưởng phong của Trịnh Kiếm Hồng cuốn đi, run lên rồi té xỉu.

Tuy bên đối phương đã có bốn cao thủ thảm bại, Trịnh Kiếm Hồng cũng không chạy ra thoát được vòng vây. Vì ngay sau đó, bốn cây thiền trượng thi nhau bổ tới tấp.

Chàng không thể nào tránh né kịp, đành tung chưởng quật lại.

Cây thiền trượng trong tay Thái Tuệ đại sư bị chưởng lực Trịnh Kiếm Hồng quét ra khỏi tay, thân ảnh lão ta bị đẩy lui lại đụng mạnh vào người Pháp Không đại sư. Hai người mất thăng bằng té chồng lên nhau một đồng.

Thạch Ấn và Thiền Thâm đại sư kịp thời nhảy tạt qua một bên né khỏi.

Nhưng Trịnh Kiếm Hồng đã nhanh tay quét xéo song chưởng là họ một lần nữa phải nhào mình lui ra ba bước.

Lăng Phong Nhất Kiếm hướng qua Thạch Ấn nói :

- Đại sư, lên đi, chết là cùng chứ gì!

- Được! Các vị cùng tiến lên một lượt với tôi chứ?

- Dĩ nhiên!

- Chỉ vài chiêu nữa, thằng ranh con ắt mất mạng.

Trịnh Kiếm Hồng nghe nói, cười lạnh lùng :

- À thì ra các người không sợ chết.

- Đã ra trận đấu, chuyện sống chết là sự thường. Oắt con, người đừng nhiều lời, mau nạp mạng đây.

- Giải thì ra tay.

Thiền Thâm đại sư hét lớn :

- Còn chờ gì các vị không đánh.

Tiếng nói lão vừa dứt, đám cao thủ liền tung mình nhảy tới, kẻ kiếm, người thiền trượng bao quanh lấy Trịnh Kiếm Hồng vào giữa.

Trịnh Kiếm Hồng tuy nói cứng, nhưng lòng không khỏi sợ thẳm. Chàng tự trách mình sao không sớm rút lui, ẩu đả làm gì cho tổn sức hao hơi. Bây giờ sức lực chàng đã quá yếu kém, kinh chống chết sống với mấy mươi cao thủ này cầm cự nổi là may chứ đừng nói chi là thắng. Mà nếu chàng chết thì họ cũng chết, chết như thế thì được ích lợi gì.

Nhưng đám cao thủ đã liều mạng, chàng không thể không liều mạng với họ.

Đương lúc đôi bên đưa mắt nhìn nhau, tay hờm sẵn thì từ xa có một đoàn hảo hán chạy tới.

Người chạy đi đầu không ai khác hơn là Liệt Đương đạo trưởng, Chưởng môn phái Võ Đang. Theo sau Liệt Đương đạo trưởng là tám cao thủ môn hạ.

Liệt Đương đạo trưởng vừa chạy vừa la :

- Đừng đánh nữa.

Tiếng nói lão vừa dứt, thân ảnh lão đã chạy bay vào vòng vây của đám cao thủ.

Lão hỏi :

- Chuyện gì thế? Cùng là người một phe với nhau sao lại gây thù nghịch.

Thạch Ân đại sư đáp :

- Tại Trịnh Kiếm Hồng toan gây sự với Lôi Đình kiếm khách, nên chúng tôi buộc lòng ra tay trị tội.

Liệt Đương đạo trưởng nạt ngang :

- Đừng nói bậy.

Rồi hướng qua Trịnh Kiếm Hồng vòng tay vái chào và nói :

- Bẩm Tôn chủ...

Trịnh Kiếm Hồng vội khoa tay nói :

- Xin lão đừng kêu tôi như vậy mà nên kêu là...

- Được! Tôi kêu là sư thúc. Vậy chẳng hay tại sao chư vị đây xúc phạm đến sư thúc. Hãy nói rõ để tiểu đạo dạy cho chúng một trận.

Trịnh Kiếm Hồng mỉm cười nói :

- Không có gì đâu. Đây chỉ là sự hiểu lầm ngoài ý muốn của họ thôi. Sư điệt nên để cho họ tự tiện ra về.

- Vâng!

Đáp lời Trịnh Kiếm Hồng, Liệt Đương đạo trưởng hướng qua đám cao thủ các phái nói :

- Theo lệnh của Võ lâm Tôn chủ, nhân vật các phái mau lui đi.

Liệt Đương đạo trưởng uy danh trấn võ lâm, ai nấy đều hết lòng kính nể. Nay nghe lão nói vậy, cao thủ các phái riu riu lui ra, chỉ trừ Thái Tuệ đại sư đứng lại nói :

- Thưa Đạo trưởng, không phải là tiểu tăng không phục nhưng Trịnh thí chủ bắt nạt người thái quá!

- Thôi việc này hãy nói sau. Bây giờ ngươi nên nghe lời đi đi.

Nhiệt Trường Sư Thống quay trở lại nói :

- Nay Chưởng môn lão kha, tôi tuy không thuộc vào chín đại môn phái nhưng cần nói rõ vài điều.

- Được! Nói tóm tắt đi.

Nhiệt Trường Sư Thống liền đem chuyện xảy ra ở Lôi Đình trang nói lại cho Liệt Đương đạo trưởng nghe và nói :

- Nếu Đạo trưởng không tin thì cứ hỏi đại diện các phái coi có đúng vậy không?

Lời nói của Nhiệt Trường Sư Thống vừa dứt, đại diện các phái đồng thanh đáp :

- Đúng! Đúng sự thật!

Nghe vậy, Liệt Đương đạo trưởng liếc nhìn Trịnh Kiếm Hồng và cảm thấy khó xử.

Lão rất tin cậy Trịnh Kiếm Hồng nhưng đại diện các phái đều nói một thứ như nhau làm lão không thể đỡ gạt cho Trịnh Kiếm Hồng được, đành nói :

- Theo tôi, chuyện này hư thực như thế nào, mai sau sẽ rõ. Còn bây giờ, Trịnh sư thúc của tôi là Võ lâm Tôn chủ, ta nên tôn kính.

Thái Tuệ đại sư không đồng ý, nói :

- Đạo trưởng nói thế thì sai rồi!

- Sai chỗ nào?

- Thực hư ra sao, phải nói rõ ngay ra đây, không thể đợi tới ngày sau. Và tước phẩm Tôn chủ đó, nên thương nghị lại.

Liệt Dương đạo trưởng gần giọng :

- Thương nghị? Thương nghị gì nữa?

Thái Tuệ đại sư lạnh lùng đáp :

- Trịnh Kiếm Hồng không xứng đáng mang danh Võ lâm Tôn chủ.

Liệt Dương đạo trưởng bực mình hỏi :

- Chỗ nào không xứng đáng? Không lẽ một đấu cả trăm không cao cường sao?

- Tại hạ không phải nói về võ công.

- Vậy nói về phương diện nào? Chẳng lẽ nhân phẩm không tốt à?

- Cái đó... Nhưng dù sao đại diện tám phái chúng tôi và các vị đồng đạo...
đều...

- Điều thế nào?

- Điều không phục!

- Không phục bắt buộc các người cũng phải phục.

- Há há...

- Cười cái gì?

- Không phục là quyền của chúng tôi, tại sao lại bắt buộc?

- Chính tà hai phái đều công nhận Trịnh Kiếm Hồng là Tôn chủ Võ lâm. Các người hiểu điều ấy không?

- Dù chúng tôi đã công nhận rồi nhưng bây giờ chúng tôi muốn phế bỏ, có gì trở ngại đâu?

- Nghĩa là các người muốn chối bỏ?

- Đúng! Chẳng lẽ đạo trưởng quên rồi sao? Trước kia, đạo trưởng đã từng nói tên này không có gì làm cho ta kính nể, đáng khen kia mà.

- Á!...

- Đạo trưởng, lời nói đó, tôi nói có chỗ nào sai không?

- Các người... các người bây giờ muốn gì?

- Dễ lắm!

- Nói!

- Trước hết tước bỏ danh hiệu Tôn chủ của nó. Sau đó, bắt nó công khai tuyên bố về nội dung Đại Thần bảo kinh...

Liệt Dương đạo trưởng giận tái mặt hét lớn :

- Các người bộ muốn chết sao mà mở miệng nói ngang ngược như thế.
- Bọn chúng tôi đã quyết định rồi.
- Hừ! Bọn chúng bay là quân lấu cá, mới dám nói hồ đồ như vậy. Nếu không chịu rút đi, ông mà đi tìm các vị Chưởng môn chúng bay trình ra vụ này thì bọn chúng bay đâu thoát tội chết.
- Chuyện phé bỏ này, chúng tôi đã nói với Chưởng môn, xin đừng...
- Đừng cái gì?
- Đừng lấy lớn hiếp nhỏ!
- Khốn kiếp! Để ông dạy chúng bay một trận bỏ thói ngang tàng.

Nói xong, Liệt Dương đạo trưởng liền rút thanh trường kiếm ra.

Tám cao thủ môn hạ đứng phía sau Liệt Dương đạo trưởng cũng rút kiếm ra tiến lên đứng sắp thành hàng chữ nhất, chỉ chờ lệnh ban ra, họ lập tức động thủ ngay.

Liệt Dương đạo trưởng chĩa kiếm vào mặt cao thủ các phái lạnh lùng nói :

- Thế nào? Hôm nay ông bức hiếp chúng mày đây. Tên nào không phục đâu, giở chưởng mặt ra thử.

Thấy Liệt Dương đạo trưởng hùng hổ, đại diện các phái không dám hống hách, từ từ lui bước.

Bỗng một người vừa đi vừa quay đầu lại nói :

- Đạo trưởng, người muốn nhận nó là Võ lâm Tôn chủ, đó là chuyện của Võ Đang phái, chúng tôi không có quyền can thiệp. Riêng phần chúng tôi chuyện này sẽ về thưa lại Chưởng môn chúng tôi biết để quyết định lại có công nhận hay không.

Liệt Dương đạo trưởng quát :

- Đủ rồi! Rút hết đi, cho khỏi bẩn mắt ta.

Nói xong, lão tra kiếm vào vỏ, quay lại nói với Trịnh Kiếm Hồng :

- Sư thúc, đầu đuôi câu chuyện ra sao?

Trịnh Kiếm Hồng liền đem ý kiến mình nói ra cho Liệt Dương đạo trưởng rõ.

Nghe xong, Liệt Dương đạo trưởng vuốt chòm râu bạc nói :

- Cũng vì tôi đến chậm một chút, nếu không, chắc cũng không đến nỗi này.

Hơn nữa, Lãnh Diện Tiên Vườn là người rất quen thuộc với tôi, tôi rõ chiêu thức của ý lâm. Nhưng thái độ đại diện các phái làm tôi hơi lo.

- Lo gì?
- Nếu chúng về nói cho Chưởng môn chúng nghe mọi sự, thế nào cũng có vài phần tử hòa theo chúng.
- Nghĩa là người muốn nói là có vài phần tử đồng ý lột bỏ danh hiệu Võ lâm Tôn chủ của tôi phải không?
- Phải!
- Tôi không lo mà người đi lo sao?
- Sư thúc không lo chuyện này à?
- Tất nhiên là không lo.
- Vì sao?

- Chẳng riêng gì các phái ấy mà còn các Ma Tinh cũng tính lột tước phẩm của tôi nữa kìa. Tôi nói thật, vì đại cuộc võ lâm, tôi buộc lòng nhận lãnh chức vụ Tôn chủ, chứ thật tôi nào màng đến danh vọng đó.

Liệt Dương đạo trưởng ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao bọn Ma Tinh lại toan tính chuyện này?
 - Chuyện rất dễ hiểu. Nguyên là tôi giết Huyết Thủ Cuồng Sinh, tin này đã lan tràn đi khắp nơi. Thập Đại Ma Tinh mất đi một, còn lại chín đứa, chín Ma Tinh này dễ gì nhận tôi.
 - Tất nhiên là vậy rồi.
 - Từ nay, trong vô lâm ngoài quý phái ra, chắc chỉ còn một cao thủ không muốn tôi lồi thối.
 - Ai?
 - Bích Linh Ma Ảnh.
 - Nó à? Nó không làm hại sư thúc sao?
 - Nó sẽ tìm hết mọi cách để hại tôi nhưng cũng tìm hết mọi cách để cứu tôi.
 - Chắc là vì Đại Thần bảo kinh?
 - Đúng! Đến khi nó đoạt được Bảo Kinh là sẽ hại cho tôi chết ngay.
- Xem tiếp hồi 19 Trúng độc thảo, kiếm khách thân vong

19. Hồi 19 Trúng Độc Thảo, Kiếm Khách Thân Vong

Liệt Đường đạo trưởng nghe vậy liền hỏi :

- Thế, sư thúc tính sao?
- Chỉ có cách là tùy cơ ứng biến. Tuy tôi chưa đương đầu đối địch với Bích Linh Ma Ảnh, nhưng tôi tin công lực y không thua Thần Long Kỳ Hiệp. Nếu đúng như sự tiên đoán của tôi thì công lực của tôi còn kém y một bậc. Vả lại tên này trăm dạng ngàn ảnh khó biết y ở đâu mà tìm, đành chờ đợi thời cơ mới có thể diệt y được.
- Thời cơ nào?
- Khi tôi lãnh hội được Đại Thần bảo kinh là lúc diệt tên này.
- Vậy tôi cầu chúc sư thúc may mắn. À này, sư thúc bây giờ tính đi đâu?
- Tôi phải trở lại Lôi Đình trang xem coi bệnh tình Lôi Đình kiếm khách ra sao.
- Có cần đến tôi giúp đỡ gì không?
- Nếu người muốn giúp tôi thì đứng canh chừng ngoài cổng môn trang. Nếu thấy Lãnh Diện Tiên Vườn ra lập tức báo cho tôi hay.
- Vâng!
- Cẩn thận đề phòng nghe. Tôi nghĩ Bích Linh Ma Ảnh đội lốt Lãnh Diện Tiên Vườn đó. Nếu không chặn y được thì bỏ mặc cho y đi, đừng lồi thối kéo bỏ mạng vì nó.
- Vâng!
- Vậy tôi đi đây.

Nói xong, chàng tung mình đi vào Lôi Đình trang. Liệt Đường đạo trưởng cùng tám môn hạ nổi gót theo sau.

Đến cổng môn, Liệt Đường đạo trưởng phân chia môn hạ canh gác cẩn thận.

Trịnh Kiếm Hồng tiến thẳng vào đại sảnh đường.

Khi chàng vào đến trong thì thấy Đỗ Thiên Uy ngồi dựa mình trên thành ghế, miệng lẩm bẩm không bật thành tiếng. Đỗ Thu Linh thì đứng bên cạnh. Nàng cũng không nghe lọt vào tai được tiếng nào.

Trịnh Kiếm Hồng vội hỏi :

- Nghĩa muội, lão bá thế nào rồi?

Nghe tiếng Trịnh Kiếm Hồng, nàng ngẩng đầu lên lộ vẻ mừng rỡ nói :

- Lạ quá, em tìm không ra nguyên nhân bệnh tình của người. Thuốc trong nhà, cha em đã uống qua mà chẳng thấy hiệu quả.

Trịnh Kiếm Hồng thấy bệnh tình của Đỗ Thiên Uy, lòng chàng cũng hơi áy náy, nhưng nghĩ tới thù mẹ, lòng chàng rắn lại, Trịnh Kiếm Hồng lên tiếng hỏi :

- Lão bá... Lão bá hãy nói cho tiểu diệt hay năm xưa ai viết thư cho mời mẹ tiểu diệt tới Lôi Đình sơn trang?

Đỗ Thiên Uy sắc mặt càng tái hơn, ấp úng :

- Không cần nghĩ kỹ gì nữa. Sự thật là như vậy.

- Vừa rồi tôi hỏi thì ông bảo Kỳ Hiệp nói là không cần gặp nàng. Bây giờ lại bảo là Kỳ Hiệp gửi thư tới. Tại sao kỳ lạ vậy? Ông cứ nói thật đi.

- Thư... thư thì không có, nhưng vì tôi không lưu nàng lại.

- Vì sao?

- Vì... vì...

- Đừng ngại, cứ nói thẳng cho tôi được rõ. Đã mười tám năm rồi, ông giấu nó làm gì. Nói đi. Nói ra cho lương tâm khỏi cắn rứt.

Đỗ Thiên Uy bỗng chảy nước mắt, hạ thấp giọng :

- Tôi bị người ta uy hiếp, bắt buộc tôi phải làm vậy. Tôi khổ sở quá...

- Ai uy hiếp?

- Bích Linh Ma Ảnh!

- Cái gì? Bích Linh Ma Ảnh uy hiếp ông à?

- Đúng!

Chính là âm mưu độc hại của lão Ma Ảnh. Trách sao mẹ chàng không bị độc “Cổ Cẩn Tâm”.

Đỗ Thu Linh thấy hai mắt chàng đỏ hoe, nàng xúc động mà khóc theo.

Trịnh Kiếm Hồng lại hỏi :

- Bích Linh Ma Ảnh uy hiếp ông bằng cách nào? Có bảo ông hạ độc chết mẹ tôi không?

Đỗ Thiên Uy thở dài, nói :

- Lão ấy rất xảo trá, khi nghe thấy người ta bảo Thần Long Kỳ Hiệp muốn gặp mẹ của nhà ngươi thì nó lập tức cải trang đi vào trang trại của ta.

- Y hóa trang ra ai?

- Một lão bộc hầu cận của ta. Qua bảy ngày sau nó mới đến trước mặt ta mà nói thẳng ra làm ta kinh sợ vô cùng.

- Y dùng cách nào để uy hiếp ông?

- Dùng vợ của ta làm phương tiện đến bức bách ta.

- Y bắt ông làm gì?

- Giả dối lắm, chỉ cần nói với Phụng Hoàng kiếm khách là Thần Long Kỳ Hiệp thay đổi ý kiến, để mẹ nhà ngươi ra về và buộc ta không được phép lưu giữ nàng ở lại chơi.

- Chỉ bấy nhiêu đó thôi sao?

- Phải! Sau khi mẹ nhà người ra về, thì ta được tin vợ chồng Trịnh Vũ Hùng dẫn nhau đi quy ẩn, không xuất hiện trên giang hồ nữa. Ta biết ngay họ gặp chuyện chẳng may rồi.

Nói đến đây Lôi Đình kiếm khách lộ vẻ hối hận, khóc ròng.

Qua lời nói của Lôi Đình kiếm khách, Trịnh Kiếm Hồng suy đoán mẹ chàng bị Bích Linh Ma Ảnh ám hại trên khoảng đường trở về nhà. Thủ đoạn đó ra sao, sau này chắc sẽ rõ.

Giữa lúc ấy, thân mình Đỗ Thiên Uy bắt đầu lạnh buốt. Trịnh Kiếm Hồng hết sức kinh ngạc, vội gia tăng nội lực đẩy vào Linh Đài và Khí Hải huyệt của Đỗ Thiên Uy. Nhưng thân mình lão ta vẫn lạnh, mặt mày từ sắc đỏ đổi sang trắng rồi tái sau cùng là xanh lè như ngọc. Trông vô cùng kỳ dị.

- Á! Ta hiểu rồi!

Trịnh Kiếm Hồng la lên vì sắc mặt của Đỗ Thiên Uy xanh rặt một màu như sắc mặt của mẹ chàng nằm trong cỗ quan tài ở nhà.

Đỗ Thu Linh sợ hãi, kêu lên ầm ĩ :

- Cha! Cha ơi!...

Trịnh Kiếm Hồng vội nói :

- Nghĩa muội! Đừng hoảng hốt không tốt. Tim lão bá còn đập, em la to lên như vậy có hại cho lão bá lắm.

- Trời! Cha em bị bệnh gì hả?

- Đó là độc thảo của Bích Linh Ma Ảnh ám hại. Thứ độc này có tên là “Cổ Cẩn Tâm”.

- Có thuốc gì chữa khỏi?

- Thiên Sơn Ngọc Dịch.

- Trời! Thuốc ấy ở vùng núi Thiên Sơn?

- Phải!

- Xa quá... không thể đi tới đó mà trở về kịp.

Trịnh Kiếm Hồng sức nhớ và nói :

- Em đưa kiếm cho anh.

- Lấy kiếm làm gì?

- Đưa đây, đừng hỏi lời thôi.

Đỗ Thu Linh không hiểu Trịnh Kiếm Hồng làm gì mà đòi lấy kiếm, nàng còn đang do dự thì Trịnh Kiếm Hồng thúc giục :

- Mau đưa đây.

Tiếng nói của chàng lạnh ngắt làm nàng sợ hãi, riu riu lấy kiếm đưa qua cho chàng.

Trịnh Kiếm Hồng cầm lấy kiếm cắt một lần trên bàn tay trái rồi dùng năm ngón tay phải ấn vào ba huyệt đạo trên người của Đỗ Thiên Uy, đoạn đặt bàn tay trái cho máu trong bàn tay nhỏ vào miệng đối phương.

Đỗ Thu Linh ngơ ngác hỏi :

- Anh làm cái gì kỳ vậy?

- Anh đã dùng qua Thiên Sơn Ngọc Dịch, máu trong người anh hiện còn lưu trữ thứ thuốc ấy có thể giải độc được.

- Thế không...

- Đừng nói nhiều, lão bá đang yếu, em không thấy sao?

Đỗ Thiên Uy cố há miệng nuốt được vài giọt máu rồi cổ họng ông như bị tắc nghẽn, hai mắt trợn dọc lên, đầu lắc lắc.

Đỗ Thu Linh vội nói :

- Anh, cha em uống không vô rồi, thôi đi.

Trịnh Kiếm Hồng thấy khó cứu sống ông ta liền ngừng tay.

Đỗ Thiên Uy bỗng nói :

- Hai người lại gần ta một chút. Ta có vài lời muốn nói.

Trịnh Kiếm Hồng và Đỗ Thu Linh tiến sát bên Đỗ Thiên Uy.

- Phụng Hoàng kiếm khách nhất định bị lão Ma Ảnh hại trên đường về, phải tìm y báo thù.

- Vâng!

- Ta vì sợ chết đến nỗi nhẩn tâm đi hại đồng môn. Ta chết là đáng tội.

- Không! Đó không phải là tội của lão bá.

- Hồng điệt, cháu... cháu...

- Lão bá cứ nói.

- Sau khi ta chết, ta muốn nhờ cháu một việc.

- Vâng! Việc gì lão bá cứ nói.

- Thu Linh! Con hãy lại gần đây. Cháu, ta chỉ còn có mỗi một đứa con gái.

Mà nó chưa chồng, cháu cũng chưa vợ, nếu cháu không chê nó, ta xin gả nó cho cháu...

- Thưa lão bá...

Đỗ Thiên Uy như không nghe thấy sự kinh ngạc của Trịnh Kiếm Hồng, ông tiếp tục nói :

- Hai người cùng nhau chung sống một đời, ta có nhắm mắt đi, cũng không còn gì lo nữa.

Bỗng nhiên, Trịnh Kiếm Hồng nghe ngứa ngáy trong người hết sức kỳ lạ.

Nhất là nơi ngực, trái tim nhảy dúi dúi như điện giật. Trước mắt chàng lại hiện ra hình ảnh Lý Minh Châu một cách rõ rệt. Chàng nghe thương nàng vô kể.

- Hồng điệt, cháu nghĩ sao, có bằng lòng lấy con Thu Linh làm vợ không?

- Chuyện này...

Rồi cổ chàng như nghẹn lại. Chàng cảm thấy dường như giữa chàng và Lý Minh Châu có sợi dây liên lạc chặt chẽ, không dễ gì đứt cho rồi.

Chàng tính mở miệng nói lời từ chối với Đỗ Thiên Uy, nhưng trước sự đau đớn của người sắp chết, chàng thấy khó mà mở miệng ra được.

Đỗ Thu Linh nói :

- Anh, cha em hỏi kìa. Anh có bằng lòng hay không là quyền của anh. Anh mau quyết định, đừng để cha em đợi.

Trịnh Kiếm Hồng giật mình nói :

- À! À! Cháu...

- Sao?

- Dạ... cháu bằng lòng.

- Tốt lắm! Ta yên tâm rồi.

Đỗ Thiên Uy hít mạnh vào một khẩu khí, nhưng sức lực ông quá yếu kém.

Ông cố gượng cười và nói :

- Cây Ngũ Long kim kiếm từ nay ta tặng cho cháu. Hai con nhớ là nhường nhịn nhau ăn ở cho đến đầu bạc răng long.

Nói xong, Đỗ Thiên Uy thở hắt ra một cái, chết liền.

- Cha! Cha ơi!...

Tiếng kêu gọi của Đỗ Thu Linh như lạc đi mà Đỗ Thiên Uy vĩnh viễn không bao giờ hay biết. Nàng ôm mặt khóc nghẹn ngào...

Gia đình trong nhà họ Đỗ nghe thấy tiếng khóc thê thảm của nàng, đều chạy ra và thấy Lôi Đình chủ nhân chết, họ vô cùng đau đớn.

Đỗ Thu Linh vẫn khóc như mưa, tiếng khóc của nàng làm Trịnh Kiếm Hồng cũng phải xúc động khóc theo, và mãi cho tới một hồi lâu, nhờ kẻ khuyên người nủ, nàng mới dịu cơn xúc động.

Chợt ngay lúc ấy, có tiếng Liệt Đường đạo trưởng la lớn bên ngoài, Trịnh Kiếm Hồng giật mình nói :

- Bên ngoài có chuyện, em lo tắm liệm cho cha, anh ra ngoài rồi vào ngay.

Nói đoạn, chàng phóng mình chạy vụt ra ngoài cổng môn Lôi Đình sơn trang.

Xem tiếp hồi 20

20. Hồi 20 Chết Mạng Tiên Vườn Quái Phụ Xuất Hiện

Vừa ra khỏi cổng môn, Trịnh Kiếm Hồng đảo mắt nhìn thấy về phía tay phải có một người đang đâm đầu chạy bất kể trời đất. Phía sau có một tốp cao thủ phái Vô Đang rượt theo. Chàng biết ngay, người chạy trước là Lãnh Diện Tiên Vườn và kẻ đó là Liệt Đường đạo trưởng.

Chợt thấy nổi oán giận trong người chàng bốc lên như lửa đốt.

Chàng dùng thuật khinh công tuyệt đỉnh bay vọt tới. Không mấy chốc, chàng qua ngang Liệt Đường đạo trưởng và hỏi :

- Lãnh Diện Tiên Vườn vừa chạy đó phải không?

Liệt Đường đạo trưởng đáp :

- Phải! Chính y ta.

- Sao không kêu y dừng lại?

- Đã gọi mà y không chịu.

- Được! Ta sẽ bắt y.

Nói xong, Trịnh Kiếm Hồng gia tăng tốc lực, phóng mình vèo lên một cái, đồng thời chưởng phong đẩy ra.

- Đứng lại!

Mặc cho Trịnh Kiếm Hồng hét, Lãnh Diện Tiên Vườn vẫn cắm đầu chạy.

Tức quá, Trịnh Kiếm Hồng đánh liên tiếp hai chưởng ép thẳng vào lưng đối phương.

Thật ra, Lãnh Diện Tiên Vườn chỉ muốn chạy cho khỏi vòng vây, nhưng vì nghe chưởng lực của Trịnh Kiếm Hồng, từ phía sau ép vù vù tới, lão không dám chạy thẳng mà lại nhảy tạt qua một bên rồi quật ngược lại một chưởng.

Bùng!

Tiếng nổ của hai sức chưởng chạm nhau, đẩy bật đôi bên dội ngược lại.

Trịnh Kiếm Hồng chân vừa được lấy đà, chàng đã nhanh như điện, ép ra một chưởng nữa, rồi phóng mình qua khỏi đầu Lãnh Diện Tiên Vườn, cản đường.

Lãnh Diện Tiên Vườn bị mấy ngọn chưởng của Trịnh Kiếm Hồng bay tới vội lo chống đỡ không nổi, nên không thoát thân được.

Giữa lúc ấy Liệt Đương đạo trưởng và đám cao thủ môn hạ cũng vừa chạy tới và bao vây Lãnh Diện Tiên Vườn vào giữa.

Trịnh Kiếm Hồng quát mắt nhìn Lãnh Diện Tiên Vườn giận dữ, nói :

- Người đừng ám khí hại Lôi Đình kiếm khách còn không chịu buông tay chịu tội mà dám đưa tay chống lại hả?

Vừa nói, Trịnh Kiếm Hồng xòe hai bàn tay ra như sẵn sàng tung chưởng.

Lãnh Diện Tiên Vườn ngó trước nhìn sau, tứ bề đều bị bao vây, thấy khó thoát thân, lão biến hẳn sắc mặt.

Thình lình Lãnh Diện Tiên Vườn lẹ như điện, quật ra một chưởng vào đám môn hạ Vô Đang, phá đường máu thoát thân.

Nhưng chưởng lực của lão vừa xẹt r, Trịnh Kiếm Hồng đã nhanh như chớp tung ra “Thần Long tam chiêu” đánh lui Lãnh Diện Tiên Vườn.

Và ngay lúc đó, Liệt Đương đạo trưởng lẹ làng như con diều sốt mồi, phóng mình tới, chĩa thẳng kiếm vào ngực Lãnh Diện Tiên Vườn.

Đối phương vừa lùi bước, chưa kịp đứng vững, trường kiếm của Liệt Đương đạo trưởng đã đâm tới, làm y kinh hãi ngã người té xuống để tránh.

Trịnh Kiếm Hồng gằn giọng :

- Khá lắm! Ta bảo người ngừng người không chịu ngừng. Bây giờ sao không giỏi mà chạy nữa đi.

Lãnh Diện Tiên Vườn sợ hãi, ngồi bật dậy, mặt mày xanh ngắt.

Trịnh Kiếm Hồng lạnh lùng nói :

- Lôi Đình kiếm khách đã bị trúng độc mà chết, ta phải bắt người về cúng tế để người chết bớt phần ân hận.

Lãnh Diện Tiên Vườn run lên, nói :

- Lôi Đình kiếm khách chết vì trúng độc à?

- Người đừng giả vờ vô ích!

- Đừng nói vậy! Ta không bao giờ dùng độc chất để ám hại y.

- Vậy sao Lôi Đình kiếm khách bị độc?

- Đó là do người khác hại y.

- Ai?

- Ta nhìn không rõ.

- Hãy nói thật đi là hơn.

- Ta chỉ nói bấy nhiêu đó là đủ rồi. Bây giờ ta có chuyện phải đi.

- Không được!

Nhưng Lãnh Diện Tiên Vườn không đáp, chỉ lo vận công đề khí.

Giữa lúc ấy, Vô Đang Bát Kiếm thủ đã dàn trận thế, đề phòng nếu như có bất trắc xảy ra là đối phương khó chạy thoát.

Lãnh Diện Tiên Vườn nhìn quanh thấy cuộc diện có phần gay go hơn, ông ta buột miệng thở dài và nói :

- Thôi, số trời đã an bài, lão phu phải chết rồi.

Trịnh Kiểm Hồng trợn mắt quát :

- Biết chạy không thoát thì mau nói sự thật đi. Ta sẵn sàng tha cho tội chết.

- Tha tội chết?

- Đúng!

- Há há...

- Sao lại cười? Ta nói thật đó.

- Người nói thật ư? Tốt lắm! Nhưng ta không thoát được mạng chết. Người muốn ta nói gì?

Trịnh Kiểm Hồng quát mắt nhìn thẳng vào mặt Lãnh Diện Tiên Vườn, cất tiếng hỏi :

- Lôi Đình kiếm khách bị đánh ngã có phải do nhà người gây ra không?

- Đúng! Lão phu đã dùng chân đá vào Khủy Trung huyết của y.

- Vì sao nhà người làm như vậy?

- Vì có người ám hại y bằng cách bắn ra một thứ thuốc bột không có màu sắc.

- Thuốc bột à?

- Phải!

- Rồi sao?

- Ta vừa thoáng thấy vội đá một cái, Lôi Đình kiếm khách té xuống, nhưng không biết thuốc bột có trúng y hay không ta không rõ.

- Chẳng may, ông ấy đã trúng, còn nhà người, có tránh khỏi không?

- Ta cũng bị!

- Thật sao?

- Dối làm gì!

- Tại sao không nói ra ngay lúc đó?

- Trong sảnh đường đầy người, địch ngã bắt mình, nói ra biết ai tin. Vả lại lúc ấy, ta nghi nhất là người, nên mới quát chưởng đánh người và thách người ra ngoài.

Trịnh Kiểm Hồng nhíu mày suy nghĩ giây lát, nói :

- Nhưng tại sao nhà người lại chạy đi trốn?

- Vì ta thấy thứ độc ấy ghê gớm nên cần một chỗ yên tĩnh để vận công điều trị và lấy thuốc do ta chế là “Tiên Vườn Tán” ra uống.

- Tại sao lúc Liệt Đường đạo trưởng kêu gọi, chặn đường người, nhà người ngậm câm như hến vậy. Đến đổi ta dùng chưởng bức bách mới chịu dừng bước và nói?

- Ái da! “Tiên Vườn Tán” của ta có thể ngậm đỡ cho huyết khí dừng bành trướng trong nội thể. Và thứ thuốc này hễ ngậm vào miệng là không được mở miệng. Nếu mở miệng nói chuyện, thuốc ấy không còn hiệu lực. Bởi vậy mà ta không dám mở miệng nói.

Nói đến đây, toàn thân Lãnh Diện Tiên Vườn run lên, mặt hiện màu xanh lợt lìa như lá cây, trông vô cùng khủng khiếp.

Trịnh Kiểm Hồng định dùng nội lực chữa trị, Lãnh Diện Tiên Vườn hiểu ý, khoát tay nói :

- Nhà người định chữa bệnh cho ta phải không?

- Vâng!
- Đừng phí sức uống công. Hãy để ta nói vài lời.
- Trịnh Kiếm Hồng buộc lòng đứng y lại vị trí cũ, hỏi :
- Vậy nhà ngươi nghĩ ai bắn ra thứ độc được ấy?
- Ta cho là Nhiệt Trường Sư Thống Từ Thiên Trụ có thể làm chuyện đó!
- Vì sao nhà ngươi nghĩ cho lão già ấy?
- Vì vị trí đứng của nó.
- Nhiệt Trường Sư Thống đã quen biết với nhà ngươi lâu năm rồi phải không?
- Đúng!
- Lần này nhà ngươi và lão ấy cùng đến Lôi Đình trang, hai người cùng đi một đường với nhau phải không?
- Phải!
- Lão ấy có thù gì với Đỗ Thiên Uy không? Hay là lão ấy a dua theo bọn ma?
- Nhiệt Trường Sư Thống là người rất thật thà ngay thẳng và đâu có thù gì với Lôi Đình kiếm khách. Nhưng...
- Nhưng sao?
- Lần này tuy cùng đi với ta, nhưng y có vài cử chỉ hơi khác thường.
- Nhà ngươi cho biết một vài cử chỉ khác lạ ấy coi.
- Chẳng hạn như ít nói và hay tránh né mỗi khi ta đi gần bên y.
- Như vậy...

Chàng thốt ra hai tiếng rồi nghĩ lúc ban nãy giao đấu, bị thương té ngã,, có thể đó là một sự giả vờ bị thương để che mắt mình. Không lẽ y là Bích Linh Ma Ảnh cải trang làm Nhiệt Trường Sư Thống? Hay Nhiệt Trường Sư Thống bị bọn ma tinh lợi dụng? Tiếc là bị Liệt Đương đạo trưởng cản ngăn, nếu không thì thế nào cuối trận đấu cũng biết được sự thật này.

Đương lúc nghĩ suy như vậy, Liệt Đương đạo trưởng kinh hoảng la lên, chàng giật mình nhìn lại thì Lãnh Diện Tiên Vườn đã ngã lặn ra chết, sắc mặt biến thành màu xanh kỳ lạ.

Trịnh Kiếm Hồng thất sắc nói :

- Lại một mạng chết vì ngộ độc kế của kẻ thù.
- Cái chết của Lãnh Diện Tiên Vườn đã nói rõ sự thật về cái chết của Đỗ Thiên Uy. Nhưng Nhiệt Trường Sư Thống có phải là lão Ma Ảnh hay không, còn phải đợi ngày sau mới chứng tỏ sự thật.
- Nghĩ tới đó, Trịnh Kiếm Hồng cúi xuống ôm xác chết Lãnh Diện Tiên Vườn quay trở về Lôi Đình trang để chôn cất.
- Chàng vừa đi được vài bước, đột nhiên có một bóng người đàn bà bay xẹt tới.
- Liệt Đương đạo trưởng vội chặn ngang đường hỏi :
- Bà tìm ai?
- Quái phụ có khuôn mặt cũng dễ coi, song tóc tai rối bù, trông không xứng với khuôn mặt chút nào.
- Quái phụ nhìn thẳng vào mặt Liệt Đương đạo trưởng đáp :
- Tôi đi tìm Võ lâm Tôn chủ.
- Người có thân thích hay là bạn của Võ lâm Tôn chủ không?
- Tôi là gia nô của nhà họ Trịnh đến đây để hầu cận Trịnh công tử.

Liệt Đường đạo trưởng hướng về phía trước, nói :

- Thưa Tôn chủ, có người nhà của Tôn chủ đến tìm.

Đang đi, Trịnh Kiếm Hồng nghe nói giật mình dừng bước quay lại thấy theo sau Liệt Đường đạo trưởng là một quái phụ. Chàng hơi biến sắc mặt vì người nhà của chàng toàn là bọn gia nô đàn ông, đâu có ai là đàn bà. Tại sao quái phụ này lại tự xưng là gia nô của nhà họ Trịnh. Nhưng dù có đi nữa, chàng đã cho thôi việc hết rồi. Thoáng sợ hãi một chút, chàng lấy lại được vẻ tự nhiên.

Chàng định cất tiếng hỏi, quái phụ đã nhanh chân đến trước mặt chàng và nói :

- Trịnh công tử, công tử đi đâu làm tôi kiếm tìm muốn hụt hơi.

Trịnh Kiếm Hồng trong lòng nghi hoặc quái phụ là Bích Linh Ma Ảnh, chàng liền giả vờ nói :

- À, thì ra bà đã đến tìm tôi.

- Vâng! Tôi là Xảo Thủ Hà Cô đây mà, đến hơi trễ, xin công tử tha lỗi cho.

- Tìm tôi có chuyện gì không?

- Theo di mệnh Trịnh gia chủ là bảo tôi đi theo hầu cận công tử, công tử bỏ quên rồi sao?

- À! À! Tôi bận nhiều việc thành quên mất. Bà đến thật đúng lúc tôi cần người phục dịch. Bà đi theo tôi, vào trong trang trại không?

- Đi chứ.

- Vậy ta đi vào một thể đi.

- Vâng!

Không bao lâu, tất cả mọi người đều bước vào bên trong cổng môn Lôi Đình trang.

Chợt từ trong sảnh đường, một lão gia đình nhà họ Đỗ chạy ra nói :

- Xin mời chú rể vào bái linh cữu nhạc gia, cô tôi đang đợi.

Lời xưng hô này làm Liệt Đường đạo trưởng kinh ngạc. Thoáng cái lão đã hiểu ra và cất tiếng cười vui mừng. Trịnh Kiếm Hồng hơi lúng túng, lặng lẽ bước vào trong và giao xác chết Lãnh Diện Tiên Vườn cho bát kiếm môn hạ Võ Đang lo bề chôn cất. Trong khi đó, Xảo Thủ Hà Cô lấy làm khó chịu nhíu mày bực tức nhìn Trịnh Kiếm Hồng.

Trịnh Kiếm Hồng trong lòng ngổn ngang trăm mối, đầu óc trĩu nặng những thắc mắc lo âu, buồn giận, mà không để ý thái độ của quái phụ.

Nhân lúc không có ai, Xảo Thủ Hà Cô tiến bước ngang hàng với Trịnh Kiếm Hồng rồi dùng thuật “Mật Ngữ Truyền Âm” nói với chàng :

- Sao? Lấy vợ rồi à?

Câu nói này làm chàng giật mình kinh ngạc, vì giọng nói đó rất quen thuộc.

- Anh kinh ngạc lắm phải không? Chính em là Lý Minh Châu đây mà. Anh lấy vợ hồi nào?

À thì ra quái phụ này là Lý Minh Châu. Nàng hóa trang khéo quá thảo nào chàng nhìn không ra.

May nhờ nàng dùng giọng nói cổ hủ của nàng mới nhận ra.

Lý Minh Châu đã hỏi mà Trịnh Kiếm Hồng không trả lời, nàng liền hỏi thêm :

- Em hỏi sao anh lấy vợ, anh có nghe tiếng em không?

Trịnh Kiếm Hồng thở dài như trút tất cả nỗi khổ tâm trong lòng rồi dùng “Mật Ngữ Truyền Âm”, nói :

- Vì di mệnh của Lôi Đình kiếm khách anh không biết phải từ chối thế nào cho được.

- Sao lạ vậy kia?

- Em vừa bảo lạ là lạ cái gì?
- Bùa yêu của em không ngăn được anh, chắc anh yêu cô ấy lắm phải không?
- Điều này...

Trịnh Kiếm Hồng vừa nói tới đây thì chân đã bước vào đại sảnh rồi, đành nín lặng.

Lý Minh Châu hơi phật ý, nhưng cũng không biết nói gì hơn là đóng vai trò của người gia nô.

Sau khi cúi lạy linh cữu Lôi Đình kiếm khách Đỗ Thiên Uy xong, chàng liền ra lệnh cho gia đình an táng ngay.

Đỗ Thu Linh lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn chăm chú Lý Minh Châu. Và nhận thấy đối phương tuy hình dạng lớn tuổi, sắc diện không có gì đẹp cho lắm, nhưng trực giác của người con gái làm chú ý đến đối phương nhiều. Và cảm thấy ở đối phương hình như ẩn chứa một cái gì đặc biệt... bất năng phải nghi ngờ.

Trịnh Kiếm Hồng liếc thấy phản ứng trên khuôn mặt mỹ miều của Đỗ Thu Linh và cái nhìn soi mói của nàng, chàng muốn nói rõ cho Đỗ Thu Linh biết.

Nhưng chàng lại nghĩ Lý Minh Châu đã cải trang lặn lội tìm đến đây, chắc là có chuyện, lập tức chàng nói dối, để đánh tan sự nghi ngờ của Đỗ Thu Linh :

- Cô bà bà, bà đến tìm tôi có việc gì quan trọng?

Lý Minh Châu giả bộ mặt lạnh đáp :

- Trịnh công tử, công tử há quên lúc Trịnh lão gia qua đời, lão gia có dặn công tử mấy điều quan trọng, bữa nay vì chờ đợi công tử không được nên lão nô mới tới tìm gọi công tử về có việc cần kíp.

Trịnh Kiếm Hồng quay lại Đỗ Thu Linh :

- Linh muội, anh tạm thời phải chia tay em nhé.

Đỗ Thu Linh mặt rơm rớm nước mắt :

- Không! Em cùng đi với chàng.

Lý Minh Châu cướp lời :

- Đỗ cô nương! Đây là việc riêng gia đình lão nô không dám làm phiền cô nương.

Đỗ Thu Linh gắt giọng :

- Phụ thân ta cùng mẫu thân chàng đều đã chết chỉ do một kẻ thù gây ra. Tôi phải cùng đi với chàng để trả thù. Tại sao bà cản tôi?

- Tôi nào dám cản ngăn tiểu thư. Tôi chỉ khuyên tiểu thư, tiểu thư nghe, không nghe là quyền tiểu thư. Thật ra, cho dù tiểu thư đi theo Trịnh công tử, có gặp kẻ thù trước mắt đi nữa chưa chắc tiểu thư làm gì được đối phương.

Đỗ Thu Linh giận run lên, nói :

- Bà nói thế chẳng khác nào bà bảo tôi ở nhà.
- Đúng!
- Tôi cho bà biết, đi hay không đi là do tôi, không cần để bà lắm mồm, cút đi!

Lý Minh Châu cười lạt :

- Tiểu thư nên nhớ, tôi là người nhà Trịnh công tử, nói ra thì vô lễ, thật ra tiểu thư chưa đủ tư cách bảo tôi cút đi.

Xem tiếp hồi 21 Đi vào u cốc đại chiến Ma Tinh

21. Hồi 21 Đi Vào U Cốc Đại Chiến Ma Tinh

Đỗ Thu Linh nghe xong tức giận nói :

- Hừ! Tôi không có tư cách? Đã là vị hôn thê của chàng tại sao bảo tôi không có tư cách?

Xảo Thủ Hà Cô tức Lý Minh Châu cải trang nghe Đỗ Thu Linh nói vậy lo sợ vô cùng, nhưng nàng giữ được bình tĩnh nói :

- Linh cô nương! Cô chưa ăn ở với Trịnh công tử mà dù có đi nữa cô cũng phải kính trọng di mệnh của cha chàng chớ. Hơn nữa, tôi là nô bộc của Trịnh gia...

chỉ biết tuân lệnh của Trịnh gia mà đến...

- Đừng nhiều lời.

- Tôi nhiều lời hay cô? Cô nên biết điều một chút.

Trịnh Kiếm Hồng thấy hai người cãi vã sợ xảy ra chuyện lời thôi không tốt, chàng cất tiếng hòa giải :

- Linh muội! Tai nạn của cha em kỳ này là do bàn tay Bích Linh Ma Ảnh gây nên, thế cũng đủ biết âm mưu thâm độc, xảo trá của y rất khó đề phòng. Anh xin em suy nghĩ lại và đi theo Liệt Đường đạo trưởng để mình anh đi tìm kẻ thù là đủ rồi.

- Không! Em phải đi với anh.

Không phải nàng không biết sự lợi hại thâm độc của kẻ thù, nhưng chính vì quá thương người yêu, nàng không thể để người yêu đi một mình, nên mới cương quyết đòi đi cho bằng được.

Liệt Đường đạo trưởng thấy nàng khư khư như vậy liền nói :

- Linh cô nương! Theo ý tôi, cô nương cùng đi với tôi tốt hơn là đi với Trịnh Kiếm Hồng?

- Nhưng chàng đi có một mình... Không có ai ở bên cạnh để săn sóc.

Lý Minh Châu xen vô nói :

- Đã có hạ nhân này chi?

- Người...

- Lão Trịnh gia lúc chết có dặn tôi phải túc trực bên công tử để chăm lo kia mà.

Nghe nhắc đến di mệnh của Phong Vân kiếm khách, Đỗ Thu Linh không dám cãi, e làm phiền lòng Trịnh Kiếm Hồng. Nàng đành đứng lặng yên. Sau cùng mới nhặt lấy cây Ngũ Long kim kiếm rồi cùng lên đường với Liệt Đường đạo trưởng.

Đợi hai người đi xa, Trịnh Kiếm Hồng mới quay sang hỏi Lý Minh Châu :

- Châu cô nương, tại sao cô sửa dạng đổi tên, làm cho tôi phải nói dối với họ?

Lý Minh Châu liếc mắt nhìn chàng mỉm cười duyên dáng, đáp :

- Nói thật cho anh nghe, việc em cải trang là vì không muốn cho nhân vật giang hồ phát giác ra lai lịch. Còn việc đổi tên họ Xảo Thủ Hà Cô là để cho Liệt Đường đạo trưởng và Đỗ Thu Linh khỏi phải nghi kỵ.

Nhắc đến Đỗ Thu Linh, Lý Minh Châu cảm thấy trong lòng chua xót vô hạn.

Trịnh Kiếm Hồng nhíu mày hỏi :

- Tại sao cô lại lựa giờ đó mà đến làm tôi hết sức khó xử.

Lý Minh Châu cười :

- Trước hết là vì khinh công của anh quá tuyệt vời làm em đi theo không kịp.

Sau nữa là vì “bùa yêu” ... đó.

- Bùa yêu?

Nghe hai tiếng “bùa yêu”, Trịnh Kiếm Hồng cảm thấy phát lạnh run lên.

Chàng cũng có ý niệm muốn giải đi. Nhưng vì cách giải phải ăn nằm cùng với nàng, chàng không dám nghĩ tới.

Chàng bắt qua chuyện khác nói :

- Bây giờ trước hết chúng ta đi tìm Nhiệt Trường Sư Thống.

- Nếu y là Bích Linh Ma Ảnh, chúng ta đi tìm y cũng vô ích. Theo em, nên dò xem coi ám hiệu của bọn Ma Tinh ở đâu thì còn hay hơn.

- Cô tính vậy... cũng được.

Trịnh Kiếm Hồng biết Lý Minh Châu cũng là nhân vật võ lâm tà phái, có điều là chàng không biết nàng thuộc phái nào. Chàng gật đầu trả lời rồi lẳng lặng chạy đi với nàng.

Không bao lâu hai người đi tới một khu rừng, cây cối um tùm, núi mọc lô nhô hiểm trở. Nhiều vách đá mọc de ra vực thẳm cheo leo như đe dọa chôn sống mọi người.

Thoạt nhìn qua địa thế âm trầm đó, Trịnh Kiếm Hồng dùng thuật “Mật Ngữ Truyền Âm” hỏi Lý Minh Châu :

- Tại sao tôi không thấy gì cả?

Đột nhiên...

Nổi lên một chuỗi cười rổn rảng xé nát bầu không khí u tịch, trầm lặng, làm cây cối rung rinh. Rồi một tiếng hét lớn :

- Bố trận!

Lập tức, từ trong rừng rậm có vô số u linh chớp nhoáng xuất hiện. Rồi, thỉnh thoảng nháy vọt ra năm hình hài kỳ dị, mặt mũi vô cùng hung ác.

Người mắt to, tay dài là Bắc Thiên Cự Quái.

Người có thân hình ốm yếu, sắc da xanh ngắt là Đông Thiên Cự Yêu.

Người có bộ mặt như quỷ dạ xoa là Tây Thiên Cự Quỷ.

Người có thân hình to lớn nom tựa núi là Trung Thiên Cự Thần.

Đó là năm đứa Ngũ Đại Ma Tinh.

Thấy tình hình này, Trịnh Kiếm Hồng cất tiếng cười lạnh lùng :

- Khá lắm! Ta đang đi tìm bọn này đây. Không ngờ bọn này vác thân đến. Thế là khỏi uống công của ta. Hừ! Trong Dung Sơn cổ tự bọn này đã dám ăn hiếp Thần Long Kỳ Hiệp và chọc ghẹo ta. Bây giờ ta đâu để chúng bay yên. Há há...

Bắc Thiên Cự Ma thấy bộ hạ bố trí xong, y liền quắc mắt cú vọ nhìn Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Xin có lời chào Tôn chủ!

Môn hạ của y cũng đồng thanh kêu lên rần rần.

Bắc Thiên Cự Ma bước tới một bước nói :

- Chúng tôi rất mừng khi thấy Tôn chủ đã luyện thành võ công cao cường...

Trịnh Kiếm Hồng không đợi Bắc Thiên Cự Ma nói dứt lời, chàng chặn ngang hỏi :

- Ta đã giết chết Huyết Thủ Cuồng Sinh, bọn này không trả thù cho nó sao?

- Không!

- Tại sao?
 - Tại nó tham độc chiếm Đại Thần bảo kinh, tội ấy đáng chết. Bảo trả thù cho nó là trả làm sao?
 - Vậy... bọn bay bây giờ muốn gì?
 - Chúng tôi thành tâm thành ý, xin nghinh đón đại giá Tôn chủ.
 - Chúng bây thành tâm thực ý...
- Rồi chàng cười ngất lên, nói tiếp :
- Nếu quả như vậy, trong thiên hạ đâu còn quân độc ác.
- Nói tới đây, Trịnh Kiếm Hồng vụt nhớ điều gì, bỗng sắc mặt chàng hằm hằm nổi giận la lớn :
- Từ lúc hạ Thiên Sơn, các phái chính môn đã tưởng lầm ta thì đừng nói chi bọn ta phái như tụi bây. Hừ! Có âm mưu, thủ đoạn độc địa gì thì cứ giở ra đi đừng nói lời thôi.
 - A! A! Đó là vì Tôn chủ muốn phế bỏ tôn hiệu cao quý ấy nên mới hoài nghi sự thành thực của chúng tôi. Nói thật ra, tôn hiệu ấy là do chúng tôi đề ra, chúng tôi phải thừa nhận nó vĩnh viễn.
 - Thật à?
 - Tất nhiên là thật.
 - Nếu phải, chúng bây có nghe lệnh ta không?
 - Cái đó thì...
 - Sao?
- Bắc Thiên Cự Ma suy nghĩ một hồi, nói :
- Nếu trong phạm vi năng lực chúng tôi, chúng tôi xin hoàn toàn nghe lệnh.
 - Ai cho phạm vi này?
- Nghe câu hỏi, bọn Ma Tinh không biết phải trả lời làm sao.
- Đương lúc ấy, Lý Minh Châu dùng thuật “Mật Ngữ Truyền Âm” nói với Trịnh Kiếm Hồng :
- Hồng huynh! Lành tự bọn chúng là Bích Linh Ma Ảnh. Bọn này là những cánh tay trung thành nhất của y mệnh danh là “Ma Trung Chí Ma” đó.
- Trịnh Kiếm Hồng nghe xong, lạnh lùng cười, nói lớn :
- À, thì ra Bích Linh Ma Ảnh đã sai khiến bọn này. Mục đích cũng vì Đại Thần bảo kinh, bọn này đừng tưởng ta ngu mà không biết tâm địa bọn khốn chúng bây.
 - Nhưng...
 - Cái gì?
 - Mặc dù vậy, chúng tôi xin chịu sự chỉ huy của Tôn chủ để đi đối phó với các đại môn phái.
 - Không cần.
- Lời nói của Trịnh Kiếm Hồng cứng như thép. Bọn Ngũ Đại Ma Tinh biết không thể lừa gạt được, trong lòng tức giận thiếu điều muốn ới máu.
- Bắc Đại Ma Tinh chịu không được, quát :
- Vậy ngươi muốn gì?
 - Muốn gì cũng được, có điều bọn này phải trả lời câu hỏi của ta.
 - Hỏi gì?
 - Bọn này có biết lai lịch Nhiệt Trường Sư Thống không?

Ngũ Đại Ma Tinh nghe hỏi giật mình thất sắc. Bắc Thiên Cự Ma cất tiếng trả lời :

- Tên này không phải người tốt, chúng tôi... không mấy rõ.

Trịnh Kiếm Hồng nghe vậy, nghĩ rằng Nhiệt Trường Sư Thống nhất định là Bích Linh Ma Ảnh giả dạng.

Thấy Trịnh Kiếm Hồng còn đang suy nghĩ, Bắc Thiên Cự Ma chờ đợi không được, liền quát :

- Người muốn gì? Mau nói...

Trịnh Kiếm Hồng phần nộ hết :

- Rất dễ! Chỉ cần lấy mạng chúng mày.

- Há há...

- Cười gì?

- Oắt con, người chỉ mới luyện được vài chiêu mà dám ngạo mạn thế kia. Bộ muốn về châu Diêm chúa sao?

- Há há! Bản nhân chỉ học có vài chiêu song cũng đủ lấy mạng bọn bây.

- Rõ là người không biết chết sống. Nhưng bọn ta thấy người còn nhỏ tuổi chết sớm quá cũng uổng. Khôn hồn thì đọc Đại Thần bảo kinh ra cho bọn ta nghe đi, ta hứa sẽ tha cho mạng chết.

- Bọn bây mới thật là quân không biết chết sống. Vì nếu một khi ta đọc Đại Thần bảo kinh cho bọn bây nghe thì lập tức bọn bây sẽ chết dưới tay của Bích Linh Ma Ảnh. Bọn bây không lấy Huyết Thủ Cuồng Sinh làm kinh nghiệm sao?

Nam Thiên Cự Quái bực tức quát :

- Nó? Nó đã chết trong tay Thái Trí phái Thiếu Lâm đâu có quan hệ gì đến Ma chủ.

- Hừ! Tại bọn bây chưa chết qua nên mới nói vậy. Thật ra Huyết Thủ Cuồng Sinh bị Bích Linh Ma Ảnh dùng thủ pháp âm hàn mà hạ sát.

- Người không nghe thiên hạ đồn đãi sao?

- Có! Nhưng thật ra Thái Trí đại sư đó, chính là Bích Linh Ma Ảnh đội lốt, rồi phao tin ra đồn đãi cho phái Thiếu Lâm để đánh lừa thiên hạ, nhất là bọn môn hạ như bọn bây.

- Á!

Ngũ Đại Ma Tinh cả kinh la lên, cùng đưa mắt nhìn nhau sợ sệt.

Bắc Thiên Cự Ma gượng cười nói :

- Có lẽ đúng! Nói thiệt tình, bọn này ủng hộ người cũng vì Đại Thần bảo kinh. Nếu người chịu nói ra, chúng ta cùng nhau lo tập luyện, nhất định không còn sợ ai cả.

Trịnh Kiếm Hồng cười nhạt :

- Thật là đồ ngu.

- Sao?

- Người không sợ lão Ma Ảnh ấy cải trang ẩn núp trong bộ hạ của người à?

Lời nói này chẳng khác nước sôi đổ vào đầu Ngũ Đại Ma Tinh, làm ai nấy mất hồn thần sắc, lạnh toát mồ hôi hột.

Đông Thiên Cự Yêu vì muốn che lấp sự sợ sệt của mình, liền quát :

- Oắt con, đừng vạch lá tìm sâu, hãy nạp mạng đây.

Nói xong, lão vung tay tuôn một loạt bốn chiêu, nhắm ngay Trịnh Kiếm Hồng ép tới.

Trong lúc đó, Bắc Thiên Cự Ma cũng hét lên một tiếng như sấm, quay sang Xảo Thủ Hà Cô (tức Lý Minh Châu) công ra hai chiêu.

Thế là trận chiến bùng nổ một cách khốc liệt.

Trịnh Kiếm Hồng gầm lên như mãnh hổ, tay vung ra hai chiêu “Âm Hồn Đoạt Phách” và “Dương Phong Câu Hồn” quạt trả đũa, đồng thời tung mình nhảy lên không, định xuất chiêu đỡ đòn cho Lý Minh Châu.

Nhưng Lý Minh Châu là tay lão luyện giang hồ, thấy tình hình căng thẳng, nàng đã đề phòng sẵn. Đến khi thấy Bắc Thiên Cự Ma vung chưởng, nàng nhanh như chớp nhoài mình một cái, hai bàn tay đã khoa lên, hai luồng kinh lực đã đánh nát chưởng phong đối phương, đồng thời tung thân lên, quạt bổ xuống đầu Bắc Thiên Cự Ma một thế “Lôi Cước Đả Hổ”.

Thế chưởng của nàng tung ra thật huyền ảo và bản thân mạnh như sắt.

Ngũ Đại Ma Tinh tưởng ra tay là hạ được Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu một cách dễ dàng. Không ngờ, Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu có thủ pháp tuyệt xảo, lợi hại, làm họ tức đến gần vỡ mật lộn ruột gan.

Họ đồng loạt, đem hết công lực ra chiến đấu chết sống.

Bây giờ bảy hình ảnh đã quay cuồng theo từng thế công phản của đối phương, thoát đến, chợt lui, khó mà phân biệt ai là ai.

Cây cối ngã nghiêng, núi đồi sụp đổ, cát bụi bay mù mịt.

Từng loạt tiếng nổ ầm ầm, vang lên rền trời đất.

Đại khái trận đấu kéo qua tới chiều thứ năm mươi, sức lực chống cự của Trịnh Kiếm Hồng có phần suy kém.

Xem tiếp hồi 22 Thấy mình lâm nguy liền tung độc khí

22. Hồi 22 Thấy Mình Lâm Nguy Liền Tung Độc Khí

Trịnh Kiếm Hồng vì mãi lo sợ Lý Minh Châu chống cự không lại Bắc Thiên Cự Ma, nên dành một phần công lực ngầm bảo vệ nàng. Nhưng dưới sức liên thủ quá ư dũng mãnh của Ngũ Đại Ma Tinh chưa chắc chàng dồn hết sức công lực ra mà thắng nổi. Càng đánh, chàng càng bất lợi.

Đột nhiên, Ngũ Đại Ma Tinh nhất tề hét lên một tiếng khiếp người, liên thủ tung ra một chiêu kinh hồn.

Trịnh Kiếm Hồng nhận thấy rằng nếu tránh không kịp thì cả chàng và Lý Minh Châu lập tức bỏ mạng tại chỗ.

Trong giây phút quá ngắn ngủi này, Trịnh Kiếm Hồng hét lớn :

- Nhảy lên.

Tiếng chưa dứt, Trịnh Kiếm Hồng đã tung mình nhảy vọt lên cao. Lý Minh Châu vừa nghe tiếng Trịnh Kiếm Hồng và trước cái đà mười mấy luồng chưởng đang quạt tới, nàng không chút chậm trễ vội thi triển khinh công nhảy vọt lên, chen lưng san sát bên Trịnh Kiếm Hồng rồi dùng chiêu “Linh Diệu Kinh Sơn” quạt ngược xuống.

Trong lúc ấy, Trịnh Kiếm Hồng dùng “Long Vân Sơ Hiện” quét ra một đạo kinh phong phá giải kinh lực đối phương một cách rất tuyệt xảo.

Ngũ Đại Ma Tinh thấy đối thủ lợi hại, không dám khinh thường vội nhoài mình tản ra làm năm góc.

Thừa dịp, Trịnh Kiếm Hồng vận công đánh thẳng vào Đông Thiên Cự Yêu và Tây Thiên Cự Quỷ.

Hai Ma Tinh này rất tinh khôn ngoan, thoáng thấy thế nguy vội ngã người xuống đất lăn ra khỏi vòng nguy hiểm. Nhưng đã trễ. Thế chưởng của Trịnh Kiếm Hồng đã nhanh hơn, chỉ nghe hai tiếng thảm não vang lên, hai tên Ma Tinh này bị đánh trọng thương đổ máu tại chỗ. Còn lại ba tên, lập tức bị đánh thốc vào Trịnh Kiếm Hồng liên tiếp ba chưởng, nhưng bị Lý Minh Châu ra tay chặn đứng.

Ngũ Đại Ma Tinh quá tức giận cũng không biết làm sao, đánh thối lui ra ba bước.

Bắc Thiên Cự Ma quát :

- Hãy dừng tay.

Trịnh Kiếm Hồng thấy lạ vội thu chưởng lực.

- Sợ rồi phải không?

- Sợ à? Không đời nào.

- Sao lại không dám đấu?

- Ta muốn nói.

- Cái gì?

- Để ta xem bệnh tình của Đông Thiên Cự Yêu và Tây Thiên Cự Quỷ rồi tiếp tục.

- Được.

Trịnh Kiếm Hồng vừa dứt lời, ba tên Ma Tinh còn lại vội vã chạy đến bên Đông Thiên Cự Yêu và Tây Thiên Cự Quỷ rồi vận công truyền chân khí trị bệnh cho họ.

Không bao lâu, bệnh tình của hai lão ma bình phục.

Trung Thiên Cự Thần ngẩng đầu lên nói :

- Trịnh Kiếm Hồng phen này cho người hết tung hoành.

- Há há!... Bài học cho hai lão còn sờ sờ ở đó chưa đủ chứng minh cái bất tài của chúng bây sao?

Ngũ Đại Ma Tinh bị Trịnh Kiếm Hồng chửi vào mặt làm họ giận run lên.

Không hện mà năm tên Ma Tinh nhất loạt rút binh khí ra.

Binh khí của Nam Thiên Cự Quái là cây “Bát Tiết Đơn Xà Tiên”, của Bắc Thiên Cự Ma là miếng “Câu Hồn Nhiếp Phách Bài”, của Tây Thiên Cự Quỷ là hai khối “Cô Lâu Đầu”. Còn Trung Thiên Cự Thần dùng một đôi “Trần Thần Tỏa” và Đông Thiên Cự Yêu sử dụng hai miếng “Chiêu Hồn Phán”.

Tất cả năm thứ binh khí ngoại môn này đều dùng một sợi dây dài liên kết lại, đánh ra chưa chắc một con muỗi chạy thoát, đừng nói chỉ là người ta.

Thấy tình trạng bất ổn này, Lý Minh Châu thất sắc run sợ.

Trịnh Kiếm Hồng liếc mắt xem tình thế rồi an ủi nàng :

- Cô nương đừng sợ. Hãy coi tôi đánh chúng nó.

Thì chợt Nam Thiên Cự Quái hét lên một tiếng nhảy vọt tới, tay vung “Bát Tiết Đơn Xà Tiên” chặt mạnh vào tay Trịnh Kiếm Hồng.

Trước lối tấn công vũ bão của đối phương, Trịnh Kiếm Hồng không thể thối lui được, chàng lập tức vung tay ra đỡ. Không ngờ tay chàng vừa chạm vào đầu cây Đơn Xà Tiên làm chàng hết hồn. Vì công lực của Nam Thiên Cự Quái quá thâm hậu, lại thêm trong tay còn thêm binh khí độc môn, uy thế càng thêm kinh người. Trong khi đó, Trịnh Kiếm Hồng chỉ chống chọi với hai bàn tay không, thì bảo sao không kém thế.

Nhưng chàng vẫn giữ được bình tĩnh trong cái lạnh lẽo, tay trái liền vung tay ra chiêu “Long Lân Quyển Ba” chẻ hai đầu đơn xà tiên, tay mặt sử dụng chiêu “Diêm Vương Câu Hồn” ngay vào ngực đối phương.

Trước lối phản công hùng hổ nhanh như chớp xẹt của Trịnh Kiếm Hồng, Nam Thiên Cự Quái kinh hoàng kêu lên một tiếng thất thanh. Nhìn lại chỉ thấy có một đạo lực vô hình đánh tét hai đầu cây “Bát Tiết Đơn Xà Tiên” và đồng lúc tay mặt Trịnh Kiếm Hồng chộp ngay vào ngực mình.

- Nguy hiểm...

Nam Thiên Cự Quái la lên một tiếng hãi hùng rồi hai mắt nhắm lại chờ chết.

Trịnh Kiếm Hồng chỉ cần hạ tay xuống là Nam Thiên Cự Quái ngã chết tức khắc. Nhưng Trịnh Kiếm Hồng vội vã thu tay về và đồng thời tung mình nhảy vọt lên không. Vì ngay sau đó, bốn tên Ma Tinh kia thấy Nam Thiên Cự Quái lâm nguy lập tức hè nhau vung binh khí nhảy tới quật Trịnh Kiếm Hồng.

Trong lúc Trịnh Kiếm Hồng vội vã nhảy lên không, quên mất sau lưng chàng còn có Lý Minh Châu. Đến chừng sức nhớ thì binh khí bốn tên Ma Tinh đã đánh tới mình nàng rồi. Trịnh Kiếm Hồng cả kinh hét :

- Cô nương tránh mau đi.

Nhưng trễ rồi, đôi “Thần Thần Tỏa” của Trung Thiên Cự Thần và hai quả “Cô Lô Đầu” của Tây Thiên Cự Quỷ đã xẹt tới trước mặt nàng.

Tuy vậy, Lý Minh Châu không tỏ vẻ sợ hãi, vội vàng hạ thấp thân mình, hai vệt đỏ từ trong tay nàng vụt xẹt ra đánh tan binh khí đối phương.

Nhìn kỹ lại thấy nàng đang cầm trong tay hai sợi lụa hồng.

Bắc Thiên Cự Ma kinh sợ la lớn :

- Á! Người... người là...

- Ta là ai? Bọn bây có biết không?

- Biết... nhưng không tiện...

Lời nói của Bắc Thiên Cự Ma chưa dứt, Trung Thiên Cự Thần vọt miệng nói :

Xem khí giới của người có lẽ là... mà cần gì phải nói nhiều. Bất cứ là ai cũng đều đem nạp cho ta.

Lý Minh Châu từ đầu đến giờ chưa đem hết bản lĩnh của mình ra đánh cũng vì không muốn người ta phát giác ra thân thế của mình. Bây giờ thấy Ngũ Đại Ma Tinh đã biết rõ về lai lịch, thì sắc khí nàng lộ ra rất hung dữ. Nàng phải giết hết chúng để khỏi bại lộ tung tích.

Nghĩ xong, nàng nở nụ cười nham hiểm, nói giọng trêu chọc :

- Võ công dở ẹc mà còn bày đặt ngông cuồng. Về tập luyện thêm mười năm nữa rồi hãy trở lại đấu với ta.

Ngũ Đại Ma Tinh nghe nói tức tốc gần hộc máu, hét lên một tiếng như sấm nổ, khí giới đồng loạt tuôn ra. Nhìn thấy tình hình gay go, Lý Minh Châu khẽ nói với Trịnh Kiếm Hồng :

- Coi chừng. Bọn chúng định thả độc ra hại mình đó.

Tiếng nói nàng vừa dứt, bọn Ngũ Đại Ma Tinh hô lên một tiếng, năm luồng khói trắng từ trong các binh khí bay xẹt ra, và từ từ gần che lấp cả hai người.

Trịnh Kiếm Hồng liền vung tay liên hoàn đánh chưởng ra.

Minh Châu vội lấy thuốc giải độc nhét vào mũi rồi huy động công lực vào hai sợi thắt lưng lụa hồng.

Ngũ Đại Ma Tinh nhìn thấy khí độc của mình bao trùm hai người một màu trắng xóa, đắc chí cười lên hồ hồ. Chỉ trong chốc lát, độc khí của bọn Ma Tinh bị Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu dùng chưởng phong thổi bay tan rã.

Ngũ Đại Ma Tinh thấy độc khí tan dần mà địch thủ vẫn còn sống trơ trơ, bọn ma giật mình kinh ngạc, đứng nhìn ngơ ngác như kẻ khùng.

Nhắc lại, Lý Minh Châu và Trịnh Kiếm Hồng không bị độc khí làm hại là vì Lý Minh Châu dùng thứ độc trừ được bất cứ khí độc nào của đối phương. Chẳng những “Tinh Ty Cô” là thứ thuốc giải độc mà còn làm cho kẻ địch nhiễm lại bởi chất độc của nó. Riêng về Trịnh Kiếm Hồng vì đã qua Thiên Sơn Ngọc Dịch, một thứ thuốc có hiệu nghiệm giải bách độc. Hơn nữa, trong mình chàng còn có thêm “Tinh Ty Cô” mà Lý Minh Châu dùng để hại chàng trong lúc chàng hạ sát Huyết Thủ Cuồng Sinh ở rừng tre tới nay chưa được giải ra hết. Bởi thế độc khí của bọn Ma Tinh đối với chàng trở thành vô dụng.

Trong lúc bọn Ma Tinh đứng há hốc mồm kinh ngạc, Lý Minh Châu liền nói với Trịnh Kiếm Hồng :

- Anh ơi! Ra tay...

Vừa nói, nàng sử dụng ngay hai sợi lụa hồng xuyên không tấn công vào bọn Ma Tinh.

Xem tiếp hồi 23 Lọt vào hang sâu anh hùng bị nhốt

23. Hồi 23 Lọt Vào Hang Sâu Anh Hùng Bị Nhốt

Trịnh Kiểm Hồng vội vã vung tay xuất chưởng đánh áp qua...

Các Ma Tinh bị đánh bất ngờ, không kịp đối phó, nên tất cả đều bị trúng chưởng và hai sợi lụa.

Điều làm cho Trịnh Kiểm Hồng quá đỗi ngạc nhiên là bọn Ma Tinh tuy bị trúng chưởng, nhưng không một tên nào té ngã cả. Bọn chúng đứng yên tại chỗ, hai mắt mở to sáng lóa.

Lý Minh Châu đắc chí chàng the thé như tiếng xé lụa.

Trong một phút kinh ngạc, Trịnh Kiểm Hồng mới hiểu là bọn Ngũ Đại Ma Tinh này đã bị nhiễm độc “Ty Tinh Cô” của Lý Minh Châu.

Một lúc sau Ngũ Đại Ma Tinh mới cử động được, liền lo vận công trị độc, nhưng càng vận công bao nhiêu thì trong người họ càng thấy nóng ran như có lò lửa đang cháy. Bọn chúng biết gặp phải thứ độc bất trị, chỉ muốn chạy vào U cốc lấy thuốc điều trị, chớ không còn đủ sức để đánh.

Bắc Thiên Cự Ma là một tên xảo trá, lúc đầu y thấy Lý Minh Châu sử dụng hai sợi lụa hồng, đã biết nàng là ai rồi, nhưng vì không muốn nói. Bây giờ Lý Minh Châu hăm hại, y vội la lớn :

- Cô có phải là “Độc Tinh Tiên Tử” không? Coi chừng có ngày ta sẽ lấy mạng người.

Lý Minh Châu bị đối phương nói toạc ngoại hiệu của mình, nàng kinh hãi sợ run lên, đầu xoay qua Trịnh Kiểm Hồng xem coi chàng có phản ứng gì đối với nàng không. Nhưng Trịnh Kiểm Hồng đã hứa là không hỏi nàng nữa. Cho nên khi nghe Bắc Thiên Cự Ma nói vậy, mặt chàng vẫn thản nhiên, không hề biểu lộ một phản ứng gì cả, tuy nhiên trong lòng chàng kích động khôn cùng.

Bắc Thiên Cự Ma thấy chất độc mỗi lúc xâm nhập vào người một cách hết sức khó chịu, y không muốn kéo dài thì giờ ở đây, cấp bách nói với Trịnh Kiểm Hồng, đừng còn trở về U cốc lấy thuốc giải độc.

- Hồi này người muốn kiếm Nhiệt Trường Sư Thống, bây giờ có muốn kiếm y nữa không?

Trịnh Kiểm Hồng rung mình một cái, đáp :

- Vâng! Nghe người nói, chắc là y ở trong U cốc của người chớ gì?

- Đúng!

- Thật không?

- Ta là cao thủ võ lâm đâu nói dối. Có gan thì đi theo ta.

- Được.

- Người dám sao?

- Ta là Trịnh Kiểm Hồng chưa hề từ nan một nơi nguy hiểm nào. Vậy mau dẫn ta vào U cốc đi.

Lý Minh Châu vụt nắm tay Trịnh Kiểm Hồng nói :

- Bọn khốn đó xảo trá và nhiều âm mưu thâm độc, anh đi nghe lời chúng sao?

Trịnh Kiểm Hồng cười lạnh lùng :

- Bọn chúng rất cần mạng sống của mình, tưởng chúng cũng không dám hăm hại mình đâu. Không sao, ta cứ theo chúng vào U cốc.

Lý Minh Châu hiểu ý Trịnh Kiểm Hồng và nhớ tới độc “Ty Tinh Cô” liền cười nói :

- Được rồi! Mạng sống của chúng ở trong tay ta, chỉ có ta ngoài ra không có ai có thuốc giải độc “Ty Tinh Cô” thì chắc chúng cũng không dám hại mình đâu.

Nói rồi, nàng và Trịnh Kiểm Hồng lần bước theo bọn Ma Tinh đi vào U cốc.

Không bao lâu cả bảy người đều đến trước cửa thạch điện.

Bắc Thiên Cự Ma đưa tay chỉ vào trong :

- Kìa, Nhiệt Trường Sư Thống ở trong gian phòng thạch điện phía trái. Đi vào đi. Ta còn phải đi lấy thuốc giải.

Trịnh Kiểm Hồng và Lý Minh Châu liền bước vào thạch điện rồi rẽ qua gian phòng phía tay trái thì quả thấy Nhiệt Trường Sư Thống đang ngồi yên trên một chiếc ghế bằng đá bất động.

Trịnh Kiểm Hồng thấy lạ, chạy đến sờ tay lên mặt Nhiệt Trường Sư Thống, tay chàng chạm phải làn da lạnh ngắt, vội la lớn :

- Đã chết rồi.

- Cái gì?

- Y đã chết từ bao giờ rồi? Nói xong chàng đứng lên với vẻ thất vọng.

Bỗng chân chàng dẫm phải cơ quan bí mật gian phòng phát ra tiếng chuyển động ầm ầm, rồi vụt nền gạch sụp xuống.

Trịnh Kiểm Hồng bình tĩnh đề khí, dùng chiêu “Long Vân Sơ Hiện” nhảy tới chụp nắm lấy tay Lý Minh Châu bay thoát ra cửa... nhưng đã trễ rồi.

Ầm! Một tiếng vang lên, cánh cửa song sắt từ trên buông xuống, đóng cứng ngắt.

Trịnh Kiểm Hồng vì cái đà nhảy quá nhanh mà cánh cửa sắt lại càng nhanh hơn, nên đầu chàng đụng phải cửa, vội trở lại té xỉu lọt tuốt xuống hang sâu cùng một lượt với Lý Minh Châu.

Trong hang tối lờ mờ, mùi hôi thối xông lên nồng nặc. Rải rác, những bộ xương người, đầu lâu trắng hếu nằm phơi lên như ánh ma trời. Thật hãi hùng kinh khiếp. Trong hang động này không biết bọn Ma Tinh đã giết được bao nhiêu người rồi. Bây giờ, có lẽ đến Trịnh Kiểm Hồng và Lý Minh Châu.

Bỗng trên vách hang đá lộ ra một lỗ hổng, ánh sáng lùa vào làm hang động trở nên sáng rõ ràng hơn. Nơi lỗ trống có một người chiếu mắt nham hiểm nhìn vào và thấy địch thủ mình còn nằm thiêm thiếp, y nở một nụ cười thâm độc, rồi đưa tay bấm nút, cái lỗ trống vụt bịt kín lại. Ánh sáng lờ mờ trong hang động trở lại như cũ.

Không bao lâu...

Trịnh Kiểm Hồng từ từ tỉnh dậy, sau khi thấy Lý Minh Châu còn nằm như người say ngủ, chàng liền tiến qua bên nàng rồi vận công đề khí đẩy chân lực vào đan điền và khí hải huyết điều trị nội thương cho nàng.

Xong, Trịnh Kiểm Hồng đứng lên, dùng tay sờ mó vào vách đá để tìm kiếm lối thoát.

Giây lát sau, chàng bắt gặp một chiếc cửa bít kín trước miệng hang.

- Tốt lắm! Ta sẽ ra bằng lối này.

Dứt tiếng, Trịnh Kiểm Hồng vận công đánh vào cửa sắt :

- Bùng! Bùng!...

Nhưng cánh cửa vẫn không nhúc nhích.

- Bùng! Bùng!...

Trịnh Kiểm Hồng hiểu cánh cửa này có trên nửa thước bề dày, khó dùng đánh cho nát được chàng đâm ra thất vọng, bực tức vô cùng. Nhứt là nghĩ tới nhiều việc của chàng còn dang dở bên ngoài, chàng cảm thấy hết sức khổ sở.

- Bùng! Bùng! Bùng! Bùng!...

Chàng điên cuồng vùng vẫy đạp vào cửa. Những tiếng nổ chát chúa mà cánh cửa chẳng hề lay động. Rõ đủ biết bọn Ma Tinh kiên cố, lợi hại như thế nào.

Cũng nhờ những tiếng nổ này đánh thức Lý Minh Châu tỉnh dậy. Và thấy người yêu ở trong tình trạng bực dọc, nàng cảm thấy thương yêu chàng hết sức.

- Hồng huynh! Anh đang làm gì đó? Đừng sợ, bọn Ma Tinh không bao lâu sẽ đến đầu hàng và mở cửa cho mình ra.

- Sao?

- Anh quên chất độc “Tinh Ty Cô” rồi sao? Chỉ có mình em mới giải được cho chúng kia mà.

Những lời êm dịu của nàng, làm những sự điện tiết, bực tức trong lòng Trịnh Kiếm Hồng lắng xuống. Chàng thở dài một tiếng rồi đến ngồi bên Lý Minh Châu chờ đợi.

Từng phút, từng phút thời gian trôi qua, chẳng thấy một bóng ma nào lộ dạng cả. Trịnh Kiếm Hồng nóng ruột, ngồi chịu không nổi vội đứng phắt dậy.

Đột nhiên...

Một vệt sáng từ bên ngoài chiếu vào theo cái lỗ hổng ban nãy. Trịnh Kiếm Hồng liền chạy vụt tới, chàng chạm phải ánh mắt một người và nghe rõ hơi nóng từ mũi đối phương xông ra.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn kỹ lại, thì ra không ai khác hơn là Bắc Thiên Cự Ma.

Lúc đầu Bắc Thiên Cự Ma cũng như đồng bọn bị nhiễm độc “Tinh Ty Cô”.

Và tin tưởng thuốc giải độc của mình có thể trừ được “Tinh Ty Cô”. Nhưng dùng mãi mà chẳng thấy đem lại hiệu quả.

Hơi nóng trong người cứ bốc lên như chảo dầu sôi, thân thể mệt nhọc, tay chân rã rời gần như kiệt lực. Cuối cùng y vác xác đến cầu Lý Minh Châu giải độc giùm cho.

Trịnh Kiếm Hồng thoát thấy mặt mũi Bắc Thiên Cự Ma, mặt chàng hiện lên nét dữ dằn, quát :

- Thì ra là mày! Có phải tìm đến lấy thuốc giải độc không?

- Đúng... đúng lắm!

Bắc Thiên Cự Ma nói muốn không ra hơi, chỉ đáp được một câu, thân hình lão muốn té.

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Ta ra điều kiện để đổi lấy thuốc.

- Cứ... n... ó... i...

- Vậy mau mở cửa cho ta ra.

- Điều này... ta... không... dám... mở trước.

- Vì sao? Người sợ ta gạt à? Người phải biết ta tuy nhỏ nhưng chưa bao giờ nói dối. Mau mở cửa đi, ta không có đánh lừa người đâu.

- Người... người... có... thừa... lúc... công... công... lực... công lực của... ta chưa... chưa khô... phục mà... ra... t... a... y... kh... ô... người?

- Há! Há...

Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu nghe Bắc Thiên Cự Ma nói bắt tức cười.

- Người tưởng ta vô tín nghĩa như bọn ma chúng bây chớ gì? Được! Muốn chết thì mặc kệ người.

Bắc Thiên Cự Ma hai tai bắt đầu cảm thấy ù ù, mặt mày choáng váng, thân hình lão đảo muốn ngã.

- Sao? Có mở cửa không?

Lý Minh Châu thấy hỏi mà Bắc Thiên Cự Ma không trả lời, nàng bực dọc, nắm tay Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Nó muốn chết thì mặc kệ nó.

Trịnh Kiếm Hồng đưa tay vuốt mồ hôi trán, nghĩ rằng nếu bọn Ma Tinh chết thì lấy ai mở cửa để thoát thân, liền nhìn Bắc Thiên Cự Ma nói :

- Người muốn gì? Nói mau đi.

- Ta... ta tin người nhưng... nhưng... nhưng...

- Nhưng cái gì? Nói!

- Nhưng... nhưng ta sợ.. sợ Độc Tình Tiên Tử...

- Sao?

- Ta... ta sợ... y không... không chịu cho... cho thuốc.

Độc Tình Tiên Tử Lý Minh Châu cười sảng sặc, nói :

- Lão ma, tin hay không tin mặc kệ lão, ta chỉ biết thuốc giả độc hiện giờ trong tay ta, cho hay không cho là quyền của ta. Há há...

Lời nói và giọng cười kiêu hãnh của Lý Minh Châu làm Bắc Thiên Cự Ma cảm giận khí uất trong người xông lên chặn tới cổ nói không ra tiếng, té bịch xuống đất.

Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu nhìn qua lỗ hổng thấy bên ngoài bọn Ngũ Đại Ma Tinh ngồi thở dốc, nước dãi chảy nhễ nhại đầy mồm, trông thật khủng khiếp. Bên cạnh chúng, bọn bộ hạ gián tiếp ngửi hơi độc từ trong người chúng tiết ra, nhiều tên công lực yếu đã ngã lãn ra chết, nhiều tên công lực khá thì nằm ngồi bò càng trên mặt đất loạn xạ, tạo thành một quang cảnh vô cùng thê thảm.

Thấy tình trạng này, Trịnh Kiếm Hồng cấp bách nói :

- Mau mở cửa đi! Thuốc có ta lo cho, đừng sợ! Mau đi.

Bắc Thiên Cự Ma biết mạng mình sắp nguy liền cố sức đứng lên đi lấy một thanh sắt to lớn đem đến, thọc đầu cây vào phía dưới cánh cửa rồi kê vào vào đầu kia, đem cả sức lực nạy lên.

- Kẹt! Kẹt! Kẹt!...

Tiếng kêu ghê rợn chuyển động của cánh cửa làm cho Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu mừng rỡ. Nhưng cánh cửa chỉ nâng được lên độ một tấc rồi nằm im.

- Ráng chút nữa? Tiếng của Trịnh Kiếm Hồng kêu lên chát chúa nhưng chẳng nghe Bắc Thiên Cự Ma động tĩnh. Chàng hết hồn nhìn qua lỗ hổng.

Một cảnh tượng ghê sợ bày ra trước mắt, làm chàng run lên :

- Trời! Họ đã chết!

Lý Minh Châu vội ngẩng đầu ra nhìn thấy bộ hạ Ma Tinh đều chết nằm ngổn ngang, còn Bắc Thiên Cự Ma ngã nằm hộc máu một đống. Bốn tên Ma Tinh kia đã đập đầu vào vách tường chết từ lúc nào không biết, chỉ còn thấy máu óc văng tung tóe.

Nàng sợ đến nỗi không còn đủ bình tĩnh đứng nhìn, quay lại ôm chặt Trịnh Kiếm Hồng và nói :

- Anh ơi! Em sợ...

- À! À!...

- Chúng ta phải làm sao? Họ chết hết rồi, lấy ai mở cửa cho chúng ta ra.

Trịnh Kiếm Hồng từ lúc nhìn cảnh tượng bên ngoài, mồ hôi chảy ra ướt áo.

Chàng nói :

- Thôi thì đành chịu số mạng.

- Nếu biết xảy ra cảnh này thì hồi nãy em cho chúng chút ít thuốc giải, chắc không đến nỗi nào.

Trịnh Kiếm Hồng thấy nàng hồi hận, chàng cười chua xót nói :

- Có lẽ em sợ chúng bộc lộ thân thể em, nên định giết chết chúng mà quên cái hậu quả này phải không?

Lý Minh Châu kinh sợ, ngược mắt nhìn chàng nói :

- Anh tha lỗi cho em chỉ vì không muốn thân thể mình bị phát giác nên mới có hành động đó. À mà sao khi biết ngoại hiệu em là Độc Tình Tiên Tử, anh không có chút nào thắc mắc, hỏi em sao?

Trịnh Kiếm Hồng nghiêm nghị nói :

- Anh giữ đúng lời hứa trước kia với em là em không tò mò tìm hiểu Đại Thần bảo kính thì anh không bao giờ tìm hiểu về thân thể của em. Em nên tin anh, đừng hoài nghi mà có hại.

- Thật sao?

- Phải!

Lý Minh Châu cảm động ôm chặt lấy Trịnh Kiếm Hồng, nước mắt từ từ lăn xuống má.

- Hồng huynh. Anh đối đãi tốt với em quá. Em nguyện đem tấm thân này đền bù trong muôn một. Nhưng bây giờ anh bị giam cầm nơi đây làm em hồi hận và đau đớn vô cùng. Nếu chẳng may bất hạnh xảy đến cho anh thì em sẽ...

- Thì sao?

- Em... em bỏ sinh mạng mà báo đáp cho anh.

Vừa nói, nàng vừa vươn hai sợi lụa hồng ra như có ý nếu Trịnh Kiếm Hồng chết tức khắc nàng dùng sợi lụa tự vận chết theo vậy.

Trịnh Kiếm Hồng thấy nàng biểu lộ tình ý thủy chung, chàng quá cảm động, nắm lấy tay nàng siết chặt.

- Châu muội. Em Đừng có trách mình. Chuyện gì qua rồi cho nó qua đi, đừng lo nghĩ nhiều không tốt.

Nghe người yêu dùng lời lẽ dịu ngọt an ủi, nàng cảm động, buông thông hai sợi lụa xuống đất rồi ôm ghì chàng.

Sống, chết đối với nàng bây giờ không đáng tiếc.

Thắng bại cũng không màng.

Ước vọng của nàng bây giờ chỉ có ôm chặt chàng như vậy và ôm mãi mãi.

Thời giờ cứ thản nhiên trôi qua.

Trịnh Kiếm Hồng hai tay tuy ôm choàng ngang chiếc lưng thon nhỏ mềm mại của Lý Minh Châu mà đôi mắt cứ ngược nhìn qua lỗ trống để xem tình hình bên ngoài. Nhưng chẳng thấy có một ma nào đến, chỉ thấy đây đó ngổn ngang xác chết nằm trơ trên đất.

Cảnh vật yên lặng! Yên lặng như cảnh một nghĩa địa giữa trời trưa nắng gắt.

Trịnh Kiếm Hồng thật quá thất vọng. Chàng thở ra một tiếng như xô đuổi bao nỗi đau khổ nặng trĩu trong lòng.

Đột nhiên...

Phía bên kia đường có bốn bóng người thấp thoáng đi tới. Bốn người này nhìn thấy xác chết vội ngừng lại, mặt đầy vẻ kinh hãi.

Trịnh Kiếm Hồng vội kêu lớn :

- Bọn bây qua đây!

Tiếng nói của chàng làm cho bốn tên kia cả kinh lui về hai ba bước, chỗ bốn đôi mắt căm giận khủng bố nhìn qua phía Trịnh Kiếm Hồng.

- Qua đây đi, ta không làm hại tui bây đâu mà sợ.
- Mặc cho Trịnh Kiếm Hồng kêu gọi, bốn tên này vẫn đứng y một chỗ.
- Rồi vì một cái, cả bốn tên ù kéo nhau bỏ chạy mất dạng.
- Họ chạy cả rồi à?
- Xem tiếp hồi 24 Thoát vòng lao lý kẻ chết hồi sinh

24. Hồi 24 Thoát Vòng Lao Lý Kẻ Chết Hồi Sinh

Tiếng kêu la thất thanh của Trịnh Kiếm Hồng đánh thức tỉnh Lý Minh Châu trở về với thực tại. Nàng buông chàng ra và hỏi :

- Cái gì anh?
- Bốn thằng tà đảng.
- Lý Minh Châu giật mình nhảy dựng lên nhìn ra ngoài :
- Đâu? Chúng ở đâu?
- Đã chạy rồi.
- Chạy thì chạy, không lại còn bay hồn nữa.
- Em nói gì kỳ vậy. Bộ muốn hai đứa chết queo trong này sao?
- Chết? Ồ! Chết ở bên anh là một điểm phúc cho em.

Trịnh Kiếm Hồng chợt hiểu ra, chàng đứng lặng người nhìn nàng. Rồi trong một phút bất chợt, chàng chụp ôm ghì nàng vào lòng và đặt lên má, lên môi nàng những chiếc hôn đầy nhiệt tình.

Lý Minh Châu hai mắt nhắm nghiền, toàn thân run lên bần bật, nói :

- Hồng huynh! Em không thể ngờ...
- Không ngờ gì?
- Không ngờ được anh yêu. Và dù bây giờ em có chết cũng không có gì ân hận.
- Nói đoạn, cúi đầu vào ngực chàng như một đứa trẻ được mẹ ôm ấp.
- Trịnh Kiếm Hồng vuốt nhẹ trên lưng nàng và nói :
- Châu muội, em đừng nói thế. Chúng ta cần phải sống để thoát khỏi chỗ này.
- Em hết phương cách rồi!

Lời nói của nàng như tiếng than tuyệt vọng. Trịnh Kiếm Hồng cảm thấy chua xót cho cảnh ngộ làm sao.

Thoạt nhiên...

Chàng nhớ đến Đỗ Thu Linh, không biết giờ này, nàng có hay biết chàng đang bị nhốt giữa U cốc của bọn Ma Tinh không? Bỗng chàng đem so sánh giữa hai cô gái xinh đẹp cùng yêu chàng. Cả hai cùng có một hương sắc như nhau.

Nhưng Đỗ Thu Linh xuất thân con nhà võ chính phái danh môn, hành động lời lẽ nàng thật là thuần khiết. Và cũng do đó mà nàng có thể dễ bị người ta lừa gạt.

Lý Minh Châu thì trái lại. Ngoại hiệu nàng là Độc Tình Tiên Tử nhất định phải là con người xuất thân bên tà phái, nhưng nàng còn biết rõ nhân tình thế thái trên đời, biết phân biệt đâu là phải, đâu là trái, khó để ai qua mặt được nàng. Thực tế chàng và Đỗ Thu Linh đã cùng nhau đính ước nghĩa chồng vợ, chàng không thể bỏ Đỗ Thu Linh để yêu Lý Minh Châu.

Nghĩ tới đó, Trịnh Kiếm Hồng buông Lý Minh Châu ra và định nói ý nghĩ của mình cho Lý Minh Châu biết.

Lý Minh Châu đang để hồn vùi trong giấc mộng đẹp thấy thế giật mình tỉnh mộng, lui ra và nhìn thẳng vào mặt Trịnh Kiếm Hồng. Nhận thấy biểu tình phức tạp hiện rõ trên nét mặt chàng, nàng đã hiểu Trịnh Kiếm Hồng muốn gì rồi.

- Hồng huynh! Anh đừng bận tâm thái quá! Tất cả mọi việc em đã suy nghĩ rất cẩn k.

Trịnh Kiếm Hồng ngạc nhiên hỏi :

- Châu muội! Em nghĩ gì?

- Chuyện mà anh đang nghĩ trong thâm tâm đó!

Trịnh Kiếm Hồng đã ngạc nhiên giờ nghe nàng nói vậy, chàng cảm thấy sợ người con gái này đến lạnh người. Nàng quả đúng với ngoại hiệu Độc Tình Tiên Tử chẳng sai chút nào.

- Sao, em nói có đúng không?

Trịnh Kiếm Hồng hơi lúng túng nói :

- Đúng... đúng nhưng đúng cái gì?

- Có phải anh đang so sánh giữa em và Bạch Y Long Nữ Đỗ Thu Linh không?

- Phải! Rồi sao nữa?

- Rồi nhớ đến lời hẹn ước nghĩa phu thê giữa anh và Đỗ Thu Linh phải không?

- Đúng lắm!

- Bởi thế anh mới sức tỉnh mà buông em ra, đúng không?

- Đúng!

- Anh định nói là... là giữa chúng ta chỉ có duyên mà không có phận, đúng không?

- Đúng!

- Em cũng hiểu thân phận em, nên em đã sắp xếp đầu đó chu đáo lắm. Đối với Bạch Y Long Nữ em sẽ... sẽ có lời chúc mừng nàng đi đến thành công...

Nói tới đây, nàng vụt ngừng bật như thể đè nén nỗi chua xót trong lòng thiếu chút nàng bật lên thành tiếng khóc.

Trịnh Kiếm Hồng nắm lấy tay nàng siết mạnh một cái nói :

- Châu muội! Em đã hiểu và cư xử được như thế, anh rất cảm ơn em...

- Cảm ơn cái gì? Đó chẳng qua là... duyên phận, trời ban cho ai thì người ấy hưởng.

Nói xong, nàng ngẩng đầu nhìn Trịnh Kiếm Hồng nở một nụ cười chua chát và đau thương tận đáy lòng.

Rồi như không dẫn được nỗi xúc động, nàng ngã mình nằm gọn trong vòng tay rắn chắc của chàng. Toàn thân nàng run lên, nước mắt tự dưng tuôn ra thấm lồng ngực chàng nóng hổi.

Trịnh Kiếm Hồng cảm thấy hết sức khổ tâm, muốn mở miệng nói mà cổ họng nghe nghèn nghẹn.

Giữa cái tình cảnh yên lặng tịch mịch này, những chuyện đã xảy ra trước kia, lần lần hiện ra trong trí óc Trịnh Kiếm Hồng một cách rõ rệt: nào là cha chàng là Phong Vân kiếm khách Trịnh Vũ Hùng vì thấy bệnh tuyệt chứng của chàng, nên mới bảo chàng ra đi khắp trong rừng sâu núi thẳm may ra gặp được vị thần y nào không. Rồi từ đó, trên bước đường phiêu lưu gặp được Thần Long Kỳ Hiệp, bắt gặp Đại Thần bảo kinh, diện kiến với Liệt Dương đạo trưởng, đối đầu với bọn Ma Tinh, đàm đạo với Âm Dương song quái. Đến lúc trở về lại gặp Bạch Y Long Nữ Đỗ Thu Linh, rồi bị Huyết Thủ Cuồng Sinh bức bách đọc Đại Thần bảo kinh và phần nộ trước hành động sát nhân dã man của tên ma đầu này, quyết chí trở lại Thiên Sơn tìm Âm Dương song quái thọ học võ công.

Khi hạ sơn trở về ghé qua Lôi Đình sơn trang lại gặp sư bá là Lôi Đình kiếm khách Đỗ Thiên Uy. Cuối cùng lại gặp một thiếu nữ sắc nước hương trời là nàng Độc Tình Tiên Tử Lý Minh Châu... để rồi lam vào một tình cảnh khó xử này đây.

Bây giờ võ công chàng cũng khá, nhưng trước sự kiên cố vững chắc trong cái hầm giết người của bọn Ngũ Đại Ma Tinh, chàng cảm thấy khó mà tìm cho ra được cách thoát thân.

Nếu chẳng may mà chết trong hang sâu tăm tối này đây, chàng làm sao mà đi trả thù cho cha mẹ. Còn một nỗi băn khoăn lớn nhất trong lòng chàng là kẻ thù, tuy biết danh tánh nó là Bích Linh Ma Ảnh. Nhưng khổ nỗi là y cải trang thiên hình vạn ảnh không rõ đích xác được mặt mũi thật của y và không biết rõ hiện giờ y ở đâu?

Bao nhiêu sự việc dồn dập diễn ra trong đầu óc chàng chẳng khác nào một cuộn chỉ rối.

Thình lình chàng cười to lên rồi nói :

- Ta tiếp nhận trách nhiệm Võ lâm Tôn chủ và còn phải trả thù cho cha mẹ lại chưa tham khảo Đại Thần bảo kinh mà... mà bây giờ bị giam cầm, không... không biết đến bao giờ... Trời ơi! Trời... Tại sao ông bắt tôi phải như vậy... tôi không thể chịu đựng được nữa...

Trịnh Kiếm Hồng vì tức giận cười lên như điên dại rồi la hét bưng tai nhức óc đến đổi làm Lý Minh Châu thất sắc đứng lui ra.

Ngay lúc ấy, phía dưới chân hai người thình lình không biết nước từ cơ quan bí mật nào chảy ra ồ ạt.

Lý Minh Châu hốt hoảng la lên :

- Anh ơi! Chết rồi nước dâng lên làm sao bây giờ?

Trịnh Kiếm Hồng cười gằn :

- Bọn Ma Tinh này định dùng nước hạ sát chúng ta đây.

- Anh! Đừng sợ, chúng ta... sống...

- Lẽ tất nhiên là không sợ, chúng ta cần phải sống.

- Không! Ý em nói không phải thế.

- Sao?

- Chúng ta sống cùng nhau thì chết cũng phải cùng chỗ. Chết như vậy em sẵn sàng chịu chết.

Trịnh Kiếm Hồng cười lạt :

- Hừ! Đâu có dễ, ta nhất định phải sống!

Nói tới đây, nước trong hầm giam đã lần lên tới cổ của hai người.

Lý Minh Châu vội nói :

- Nước tràn ngập như vậy, cửa nẻo đóng kín mít làm sao mà sống cho được. Thôi đành phó thác cho số mệnh.

Trịnh Kiếm Hồng thoát đảo mắt nhìn thấy hai sợi lụa hồng của Lý Minh Châu đang trôi lênh bênh trên mặt nước, liền reo lên nói :

- Hai sợi lụa hồng kia... Kinh khí...

- Cái gì?

Trịnh Kiếm Hồng cười lên :

- Châu muội! Mau vận công vào hai sợi lụa bám chặt vào cửa.

- Bám chặt... nó là cái gì?...

- Trời ơi! Bây giờ em ngu quá rồi.

Dứt lời nàng nắm hai sợi lụa hồng. Rồi đem hết công lực chuyển vào hai sợi lụa. Không đầy chớp mắt, hai sợi lụa mềm mại đã biến thành hai cây đòn cứng như sắt.

Trịnh Kiềm Hồng lấy một cây, Lý Minh Châu một cây nạy vào cánh cửa.

- Lên...! Lên...! Lên nữa...

Trịnh Kiềm Hồng và Lý Minh Châu vừa nạy vừa la thì cánh cửa bắt đầu rít lên thành từng tiếng “két, két”... rồi tiếp theo cả gian hầm chuyển động ầm ầm, cánh cửa sắt vụt mở.

Lập tức Trịnh Kiềm Hồng và Lý Minh Châu tung mình nhảy vọt lên phóng tuốt ra ngoài.

- Hồng huynh! Chúng ta lập tức rời khỏi chỗ nguy hiểm này đi.

Trịnh Kiềm Hồng gật đầu rồi tung mình chạy đi.

Hai người vừa ra tới cổng môn, thì lại một cảnh tượng hãi hùng bày ra trước mắt. Mười mấy tên Ma Tinh bộ hạ đứng canh gác đều chết nằm vật xác ngổ ngang. Trên mình bọn chúng không có thấy tới một vết đánh cũng như nhiễm độc được.

- Ai đã giết chúng?

- Thế tại sao chúng chết?

- Thật không hiểu nổi. Thôi kệ chúng, ta đi, đi anh.

Trịnh Kiềm Hồng gật đầu, rồi hai người phóng mình chạy đi. Đột nhiên...

Trước mặt hai người xuất hiện một lão già. Hai người nhìn lão ấy, sửng sốt kinh ngạc gần như muốn khùng luôn.

Lão già quát mắt sáng như sao nhìn Trịnh Kiềm Hồng một hồi rồi vụt quỳ xuống chấp tay nói :

- Tôn chủ! Quả nhiên là người. Vậy mà ta cứ tưởng bọn tà đảng Ma Tinh. Xin Tôn chủ thứ lỗi cho.

- Không dám.

Trịnh Kiềm Hồng đáp lời xong, trong lòng hơi nghi hoặc liền nói :

- Nhiệt Trường Sư Thống! Người còn sống sao?

- Cái gì? Sao nói lạ vậy?

- Người đã chết rồi kia mà?

- Chết? Ta nào có chết.

Lão kinh ngạc còn hơn Trịnh Kiềm Hồng nữa. Lão cười lạnh như băng.

- Ai bảo ta chết?

Trịnh Kiềm Hồng nghe rúng động thần sắc quắc mắt nhìn hai ánh lửa, nói :

- Chính ta thấy xác người trong U cốc của bọn Ngũ Đại Ma Tinh. Và sau đó xác người rớt nằm chung trong gian hầm giam với ta có hai ba ngày rồi.

- Người còn nói gì?

Nhiệt Trường Sư Thống đứng há hốc mồm ngơ ngác như người từ cung trăng rơi xuống.

Trịnh Kiềm Hồng nói :

- Người kinh ngạc lắm sao?

- Phải! Vì ta chưa hề chết qua lần nào đâu?

Trịnh Kiềm Hồng nghe như vậy lại càng thêm nghi ngờ lão này là Bích Linh Ma Ảnh cải trang. Nhưng làm sao bức bách lão nói rõ sự thật.

Nhiệt Trường Sư Thống gật đầu, à à lên hai tiếng rồi nói :

- Đó chắc là bọn Ma Tinh ngụy tạo để gạt Tôn chủ.

Nói xong lão cười khằng khặc. Tiếng cười của lão nghe hết sức kỳ quái.

Trịnh Kiềm Hồng mím chặt môi, lui ra một bước. Lý Minh Châu biết rõ nỗi lo ngại của chàng, nàng nhìn Nhiệt Trường Sư Thống cười khẩy một tiếng. Rồi nhanh như chớp, hai bàn tay ngà ngọc của nàng sử dụng hai sợi lụa hồng theo chiêu “Độc Xà Xuất Động” đánh qua Nhiệt Trường Sư Thống.

Tuy nàng ra tay chạy nhanh nhưng thân pháp đối phương không phải tầm thường. Hai sợi lụa hồng bay chưa tới thì bị Nhiệt Trường Sư Thống xuất chiêu đẩy lui hai sợi lụa hồng tạt ra hai bên.

Thủ pháp của lão thật tinh vi kỳ xảo. Trịnh Kiềm Hồng trông thấy thất sắc, vội tung mình tới phóng liên tiếp hai luồng chưởng lực và cười to lên :

- Bích Linh Ma Ảnh! Người coi vậy cũng lợi hại chứ! Há há...

- Tiểu tử, mày đừng có nói bậy bạ.

- Bậy hả?

Vừa nói, chàng công luôn hai chưởng ụp tới lão già.

Bùng! Bùng!

Xem tiếp hồi 25 Bích Linh lão tăng

25. Hồi 25 Bích Linh Lão Tăng

Lão già sợ hãi nhảy lui tránh đòn, nhưng đã trễ, ngọn chưởng của Trịnh Kiềm Hồng bay tới sát nách, buộc lòng lão vùng tay đỡ, miệng hét lên như xé núi :

- Ta... ta không phải...

Nhưng Trịnh Kiềm Hồng đâu dễ tin. Trong cái thế chớp nhoáng, chàng liền đẩy ra hai chiêu “Huyền Âm Đoạt Phách” và “Diêm Vương Câu Hồn”. Hy vọng lão già đem chiêu thức tuyệt học ra chống cự. Như vậy chàng mới có thể rõ hư thực lão già này là ai.

Đối phương dường như hiểu rõ điều đó, cố tình tránh né, chớ không phản công, càng làm cho Trịnh Kiềm Hồng thêm tức bực. Chàng hừ lên một tiếng liền miên quật chưởng vào người lão già, làm lão ta phải đem tuyệt thế khinh công bay lên cao.

Bây giờ Trịnh Kiềm Hồng không còn gì nghi ngờ nữa. Lão chính là Bích Linh Ma Ảnh chớ không ai khác. Vì trong khi đỡ thuật khinh công, Trịnh Kiềm Hồng đã nhận ra chiêu thức giống như Bích Linh Ma Ảnh thường dùng.

- Lão ma đầu! Người còn chối cãi gì nữa?

Đối phương nghe rúng động thần sắc, la lớn :

- Trịnh Kiềm Hồng, ngươi nhìn lầm rồi. Ta tuy cùng Bích Linh Ma Ảnh đồng môn, nhưng...

Câu nói chưa dứt, Trịnh Kiềm Hồng đã hét lên một tiếng rồi dùng cả công phu tuyệt học của Thần Long Kỳ Hiệp hợp với chiêu thức của Âm Dương song quái công thẳng vào đối phương.

Lão già biết đến lúc không thể né tránh, nhịn nhục được vội vã xuất chiêu chống trả.

Đôi bên quần nhau như hai mãnh hổ tranh mồi, mỗi lúc một gay go ác liệt.

Chỉ thấy hai thân ảnh bay nhảy, tung lên, đáp xuống, không còn phân biệt được.

Chưởng phong mỗi lúc cuộn cuộn lên, rít gió âm âm, cây cối ngã liệt địa, cát bụi văng tứ tung.

Không bao lâu, đôi bên đã công phản trên bốn mươi chiêu chưa phân thắng bại.

Đột nhiên Trịnh Kiếm Hồng hét to lên một tiếng thân ảnh lao tới, tay phải chop qua ngực lão già, tay trái từ trên bổ xuống.

Thấy thế nguy, lão già vội bật người ra sao, đồng thời xuất chưởng đánh thốc lên.

Trong hai thế đánh của đôi bên, nếu công lực chênh lệch, ắt có một người nát xương, không kịp kêu la.

Ngay khi thập tử nhất sinh của đôi bên, một bóng hồn bay xẹt tới, tung vào giữa...

Nếu một trong hai người không kịp nhận, bóng hồng lãnh đủ mười hai thành công lực rồi.

Nhưng rất may, Trịnh Kiếm Hồng và lão già kịp thời nhận thấy vội thu chưởng về.

- Châu muội, em làm vậy không thấy nguy hiểm sao?

Té ra bóng hồng mạo hiểm ấy chính là Độc Tình Tiên Tử Lý Minh Châu.

Nàng nghiêm trang, nói :

- Hồng huynh! Ông ta không phải Bích Linh Ma Ảnh.

Trịnh Kiếm Hồng quắc mắt hỏi :

- Tại sao?

- Chàng không nhận thấy lão không muốn đánh với chàng và cũng không muốn chạy trốn đó sao.

- Vậy lão già này là ai?

- Là ai em đâu có biết, nhưng em chắc chắn y không phải là Bích Linh Ma Ảnh.

Trịnh Kiếm Hồng trầm ngâm suy nghĩ thấy sự quan sát của Lý Minh Châu hữu lý, liền hướng mắt qua lão già, hỏi :

- Nhà ngươi là ai? Mau nói rõ, bằng không thì...

Đối phương nhú mày rồi ôn tồn đáp :

- Xin lỗi, lão phu không thể nói ra thân phận của mình được. Nhưng lão phu có thể đem danh dự của lão phu mà nói là lão phu không phải là Bích Linh Ma Ảnh.

Trịnh Kiếm Hồng cười khẩy :

- Nhà ngươi đã nhiều lần phủ nhận mình là Bích Linh Ma Ảnh mà xác nhận là người đồng môn tin là đồng đảng của nó rồi.

- Không! Không! Lão phu chỉ liên hệ đồng môn chứ không phải là đồng đảng. Lão phu chưa từng giúp tay với nó làm chuyện độc ác bao giờ.

- Nếu thế tại sao nhà ngươi biết được thảm kịch xảy ra ở Lôi Đình trang, cùng cái chết của Nhiệt Trường Sư Thống và nhận rõ ta là Trịnh Kiếm Hồng?

- À, chuyện này nói ra hơi dài... Thật tình lão phu là kẻ ẩn sĩ, không giao du với người võ lâm đã lâu rồi. Sở dĩ lần này lão phu xuất hiện giang hồ là vì một việc lý do riêng. Chẳng may đi nhầm vào U cốc của bọn Ngũ Ma Tinh mới hay Nhiệt Trường Sư Thống bị chúng bắt nhốt.

- Lúc đó tình trạng Nhiệt Trường Sư Thống ra làm sao?

Lão tăng hạ thấp giọng đáp :

- Y bị trọng thương.

Trịnh Kiếm Hồng sốt ruột hỏi :

- Nhiệt Trường Sư Thống có nói gì không?

Lão già trầm giọng đáp :

- Lúc lâm chung y có nói với ta một vài câu...

Trịnh Kiếm Hồng nhú mảy gay gắt hỏi :

- Theo công lực và lối hóa trang khéo léo của người, Nhiệt Trường Sư Thống dù tinh mắt cũng khó phân biệt đầu chánh đầu tà. Lẽ nào không cảm giận, nếu không đủ sức đánh người thì ít ra cũng chửi vào mặt người chớ đầu làm ngơ.

- Đúng lắm! Mới đầu Nhiệt Trường Sư Thống tưởng ta là đồng đảng với bọn Ngũ Đại Ma Tinh nhưng nhờ ta hạ thủ tên giữ ngục giữa lúc bên ngoài U cốc xảy ra trận giao tranh...

- Tại sao người hạ thủ tên giữ ngục?

- Vì muốn giải thoát cho Nhiệt Trường Sư Thống. Cũng nhờ thế mà Nhiệt Trường Sư Thống mới phát giác ra ta không phải là đồng đảng với bọn Ma Tinh.

Nên y mới tỏ hết sự thành thật cho ta biết.

- Sự thật đó như thế nào?

Mục đích của Trịnh Kiếm Hồng là muốn biết thủ phạm hạ sát Lôi Đình kiếm khách là ai? Tuy bên ngoài chàng tỏ ra bình thản nhưng bên trong lo âu vô cùng.

Lão già nói tiếp :

- Y nói là y rất hối hận...

- Hối hận gì?

- Y bảo là vì nghe lời Thái Trí đại sư mới lỡ tay ngộ sát Lôi Đình kiếm khách và Tiêu Diện Tiên Vương...

Trịnh Kiếm Hồng nghe thấy toàn thân rung lên :

- Nhiệt Trường Sư Thống tại sao đi làm thế?

- Y nói trong khi đi đến Lôi Đình trang thì nửa đường gặp Thái Trí đại sư. Thái Trí đại sư cho biết là hôm đó có kẻ thù của Lôi Đình kiếm khách đến quấy rồi có thể đưa tới chỗ đổ máu. Thái Trí đại sư dặn Nhiệt Trường Sư Thống hãy theo dõi kẻ thù và che chở cho Lôi Đình kiếm khách, đồng thời Thái Trí cũng tặng cho Nhiệt Trường Sư Thống một lọ thuốc bột, bảo là nếu thấy kẻ thù của nhà họ Đỗ ra tay, lập tức xịt thuốc bột đó vào mình Đỗ trang chủ thì không sợ độc hoặc chưởng phong làm hại. Quả nhiên ngày lễ thọ, người đến hỏi tội Đỗ Thiên Uy và toan ra tay.. Nhiệt Trường Sư Thống sợ Lôi Đình kiếm khách Đỗ Thiên Uy trúng chưởng nên không ngần ngại xịt thuốc ấy...

Trịnh Kiếm Hồng nghe thấy lời lão già nói, thần sắc chàng biến đổi kỳ lạ.

Chàng tức giận la lên :

- Chết rồi!... Nhiệt Trường Sư Thống bị Bích Linh Ma Ảnh cải dạng Thái Trí đại sư lừa gạt chớ nào có phải thật Thái Trí đại sư của chùa Thiếu Lâm.

Lão già gật đầu :

- Đúng lắm! Cũng vì lòng hào hiệp và thiếu suy xét cho nên vô tình Nhiệt Trường Sư Thống mới hại người. Cho đến nỗi y đi ra khỏi Lôi Đình trang còn chưa biết.

Trịnh Kiếm Hồng lại hỏi :

- Lôi Đình kiếm khách Đỗ Thiên Uy đã té xuống đó, bảo y không hiểu là làm sao?

- Vì trước đó, Thái Trí đại sư cũng đã nói, sau khi xịt thuốc này, người trúng sẽ xỉu đi vài hôm mới tỉnh dậy. Nhiệt Trường Sư Thống tưởng là thật nên mới quay ra đi tìm coi Tiêu Diện Thiên Vương ở đâu để hầu lo đối phó với kẻ thù cho nhà họ Đỗ. Không ngờ Nhiệt Trường Sư Thống đi tới đây thì bị bọn Ngũ Đại Ma Tinh vây đánh. Sau một hồi giao tranh, Nhiệt Trường Sư Thống thất thủ, bọn Ma Tinh bắt nhốt vào U cốc. Và cũng từ miệng của bọn ma mà Nhiệt Trường Sư Thống mới hay biết thảm kịch ở Lôi Đình trang. Y hối hận thì đã trễ rồi.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn thẳng vào người lão già, hỏi :

- Người cải dạng Nhiệt Trường Sư Thống vào lúc nào? Trước hay sau cái chết của lão Nhiệt Trường?
 - Sau khi y chết.
 - Lý do gì người làm như vậy?
 - Vì ta muốn tìm một người. Người này có tài cải trang và rất khôn ngoan. Nếu ta không cải trang làm Nhiệt Trường Sư Thống thì tin chắc là khó dụ y đến.
 - Người đó là ai?
- Lão già trầm ngâm do dự một hồi rồi mở miệng nói :
- Được! Ta sẽ nói rõ người ấy. Nhưng người phải trả lời ta câu này đã.
 - Nói đi!
 - Xin hỏi, sau khi Lôi Đình kiếm khách trúng độc chết, thể xác có gì biến đổi không? Chẳng hạn như màu da...?
 - Có! Nước da trở thành màu bích lục.
 - Á! Đây... quả là thứ thật rồi... Thật không ngờ nó dám cùng để hại người.
- Vừa nói thân lão rung lên tỏ ra trong người lão đang có một sự xúc động mãnh liệt.
- Trịnh Kiếm Hồng nhìn lão đã biết ngay giữa lão và Bích Linh Ma Ảnh có một sự quan hệ sâu xa.
- Chàng nhớ tới cái chết của người mẹ, của Đỗ Thiên Uy và Tiêu Diện Tiên Vườn nghe máu căm tức trong người sôi lên sùng sục :
- Y đã giết bao nhiêu nhân mạng rồi? Chắc là còn nhiều nữa.
 - A di đà Phật!
- Lão già hô tiếng Phật niệm rồi hỏi :
- Người nói còn nhiều nữa là cái gì?
- Trịnh Kiếm Hồng mắt nhắm lệ ngược nhìn lão già :
- Người chết đầu tiên là mẹ tôi. Nếu tôi không nhờ uống qua “Thiên Sơn Ngọc Dịch” thì đã bỏ mạng lâu rồi. Nếu không sớm ra tay trừ tên ma đầu ấy chắc chắn sẽ có nhiều người bị hại...
- Lão già lắc đầu thở dài :
- Lão không ngờ chất độc đó đã hãm hại gia đình tiểu hiệp. Ta hối hận thì quá muộn rồi. Nhưng ta sẽ thay tiểu hiệp mà làm một việc...
 - Việc gì?
 - Lão nạp lần này hạ sơn mục đích là đi tìm tên Bích Linh Ma Ảnh và bắt nó về sơn trị tội. Nhưng thiết tưởng không ngờ nó đã làm nhiều điều ác độc đến thế. Nếu ta gặp nó nhất định vì gia đình tiểu hiệp mà báo thù.
- Trịnh Kiếm Hồng thấy lão già nói với giọng chân thành, liền nghiêm nghị nói :
- Thôi lão tiên bối yên tâm mà về đi. Việc này để tại hạ gánh vác được rồi.
 - Còn Lôi Đình kiếm khách?
 - Tiên bối đừng lo, Lôi Đình kiếm khách bây giờ là nhạc gia của tại hạ. Lẽ dĩ nhiên tại hạ cũng phải báo thù đồ người dưới chín suối yên lòng nhắm mắt.
- Lão già lộ vẻ buồn rầu :
- Tất cả thảm kịch xảy ra từ trước đến nay, lão nạp cũng phải chịu một phần trách nhiệm.
 - Nếu trước kia biết có việc này, ta đâu hiếu kỳ...

Độc Tình Tiên Tử Lý Minh Châu và Trịnh Kiếm Hồng lấy làm lạ. Cái gì mà hiếu kỳ? Rồi đi tới thăm kịch? Nàng nhin không được liền cất tiếng hỏi :

- Lão tiền bối! Người có thể nói sơ lược thân thế của ông không? Và cao danh của ông là gì đó?

Lão già trầm ngâm giây lát rồi phát tay một cái, con người của ông đổi khác, không còn là một Nhiệt Trường Sư Thống nữa.

Lý Minh Châu cũng như Trịnh Kiếm Hồng giật mình, sợ hãi nhảy ra sau hai bước.

Té ra con người thật của lão vô cùng xấu xí. Đầu hăn bóng không tóc, không râu, miệng méo xẹo, mũi cúp xuống. Cả mặt đen xì như cây cột nhà cháy.

Lão nhìn Lý Minh Châu và Trịnh Kiếm Hồng ôn tồn nói :

- Chân dung thật của lão nạp ta đó. Hai người nhìn rõ chưa?

- Dạ... dạ... rõ ạ!

Lão thở dài chua xót, chậm rãi thuật lại thân thế của lão :

- Lão nạp xuất thân tại Bích Linh thiền viện. Còn gia sư là người Tây Thiên Trúc. Bình sinh người chỉ thu nhận có hai môn đệ. Ta là người lớn nhất, kế đó là Bích Linh Ma Ảnh. Gia sư đã đặt ra quy môn vô cùng nghiêm khắc. Sư đệ ta lúc bấy giờ cũng chưa phạm một lầm lỗi nào đáng khiển trách. Nhưng sau khi gia sư ta qua đời thì lòng hiếu động của sư đệ ta lại bùng dậy. Nó thường hay hạ sơn nói là đi du lịch giang hồ để mở mang kiến thức. Ta tưởng thật, không màng để ý theo dõi làm gì...

Trịnh Kiếm Hồng chặn lại hỏi :

- Y không nói gì với tiền bối?

- Không! Tính tình của nó thường hay thâm lặng và cũng không muốn nói cho ai biết gì về việc làm của nó cả. Ta thì cả ngày lo luyện thuốc cũng không còn thì giờ để hỏi han. Một hôm ta thử thí nghiệm hay nói đúng hơn là tính hiếu kỳ, muốn thử coi thuốc đã được tới kết quả mong muốn chưa. Vì vô tình sư đệ ta làm hỏng, lão nạp bất hạnh bị liệt hỏa phạm thân.

Trịnh Kiếm Hồng vội hỏi :

- Thuốc gì mà có sức công phạt mạnh như vậy?

- Thứ này nếu một khi luyện thành nó sẽ trở nên một linh dược quý báu của người luyện võ. Vì nó có thể tăng từ một đến mười hai thành công lực khi đã uống vào khỏi miệng.

Lý Minh Châu buột miệng nói :

- Hiệu lực đến thế à?

- Đúng! Nhưng sư đệ làm hỏng cả rồi...

Trịnh Kiếm Hồng nghi ngờ nói :

- Tại hạ không tin người sư đệ của tiền bối vô tình làm hỏng thứ thuốc ấy đâu.

- Ý tiểu hiệp là thế nào?

- Theo tại hạ nghĩ, đây là do sự ganh ghét của người sư đệ ông mà ra.

- Nó cố ý phá ta?

- Đúng vậy!

Xem tiếp hồi 26 Vô tình tiết lộ Đại Thần bảo kính

26. Hồi 26 Vô Tình Tiết Lộ Đại Thần Bảo Kinh

Lão già bỗng cười lên hàng hặc :

- Ta chưa nói hết mà thiếu hiệp đã đoán đúng chẳng sai. Nguyên là nó thấy ra luyện thuốc, nó cũng muốn luyện cho công lực mau gia tăng. Không dè nó đã hại ta. Lẽ ra nó phải hỏi ta trước, đằng này nó lén lút pha trộn tất cả một lượt, tưởng rằng làm vậy mau đem lại kết quả, nó biết đâu mọi việc đều phải từ từ, đi từ thấp đến cao, từ ít đến nhiều mới gặt hái như ý mình mong muốn. Ta thì vô tình, tưởng thuốc mình đã trộn rồi, chỉ còn thí nghiệm, chờ coi kết quả rồi sẽ pha trộn thêm một ít nữa. Bởi vậy ngày nay ta ra nông nổi như thiếu hiệp và cô nương đã thấy. Thật tình mà nói, nếu sau khi luyện thành linh dược toàn vẹn, ta sẽ đem chia cho nó một nửa, chớ đâu có ích kỷ giành lấy một mình. Sau cùng ta mới biết sở dĩ nó muốn có công lực thâm hậu tốt bụng là để đi báo thù một người.

Trịnh Kiếm Hồng hỏi :

- Ai vậy?

- Thần Long Kỳ Hiệp!

- Thần Long Kỳ Hiệp?

- Phải! Vì trước đó, nó bị Thần Long Kỳ Hiệp đánh cho một trận. Có chuyện này cũng tại tính bạo ngược của nó mà ra cả. Chớ nếu như người đường hoàng thì Thần Long Kỳ Hiệp đời nào làm như vậy.

- Vâng! Nghe đâu giữa Bích Linh Ma Ảnh và sư huynh tôi giao tranh nhau có trên hai mươi năm gì đó.

- Đúng!

- Tiền bối có gặp Đại sư huynh tôi lần nào chưa?

- Lão nạp chưa hề gặp qua. Nhưng theo thân thủ của thiếu hiệp ta cũng có thể đoán được tài nghệ của Thần Long. Lẽ dĩ nhiên sư ta đâu phải là địch thủ của Thần Long. Xem chiêu thức của thiếu hiệp thì cũng không có gì đặc biệt. Có lẽ Thần Long Kỳ Hiệp chưa luyện thành Đại Thần bảo kinh?

Trịnh Kiếm Hồng nghe lão già nói thế, chàng vô cùng kính phục lão hơn. Lão quả là con người có kiến thức rộng rãi, nhìn một biết hai, ba. Chàng thành thật trả lời :

- Tiền bối nói đúng lắm! trong kinh văn có nhiều câu ý nghĩa thâm trầm, khiến sư huynh tôi am tường không thấu.

- Thôi, sự việc này gác qua một bên, tiền bối hãy tiếp tục chuyện của tiền bối.

Lão già chậm rãi nói :

- Sau khi luyện thuốc bất thành, độc hỏa vọt lên đỉnh đầu, ta liền hạ sơn để đi tìm kỳ thảo chữa trị. Ngót ba năm ròng rã ta mới tìm được hai thứ: một thì màu vàng, một thì màu lam. Hai thứ kỳ thảo này có độc tính khủng khiếp. Dem hòa chung lại tạo nên một chất độc không thể lường được.

- Ghê gớm đến thế à? Tiền bối dám dùng để trị bệnh mình sao?

- Sao lại không dám! Dĩ độc công độc mà!

- Tiền bối có thành công không?

Lão già lắc đầu :

- Không! Vì khi trở về sơn chỉ có mấy ngày, sư đệ ta lén đánh cắp hai thứ ấy, đồng thời bỏ núi đi biệt tông tích. Cho mãi tới ngày nay ta cũng chưa gặp qua mặt nó.

- Thì ra cũng đều do lão Ma Ảnh. Nhưng làm sao tiền bối biết được hai thứ kỳ thảo ấy có hiệu nghiệm?

- Rất đơn giản, vì trong sách y lý của gia sư ta có chỉ dẫn rõ. Nếu khi chế biến xong đem hại người, người ấy chắc chắn phải chết. Khi chết thân thể nạn nhân sẽ biến thành màu lục...

Trịnh Kiếm Hồng nghe đến đây cảm thấy rờn rợn xương sống. Chàng suy nghĩ một hồi rồi tự nhủ thầm :

- “Lão nói có lý! Nhất định Bích Linh Ma Ảnh đánh cắp hai thứ kỳ thảo ấy, ẩn náu ở đâu đó, chờ khi chế biến xong mới vác thân đi tìm đại sư huynh của ta mà trả thù. Còn về cái chết của mẹ ta thế nào, thật khó mà biết đích xác. Chỉ có Bích Linh Ma Ảnh có thể giải thích được mà thôi”.

Nói xong tình hình của mình, Bích Linh lão tăng đưa mắt nhìn Lý Minh Châu và Trịnh Kiếm Hồng để xem dò phản ứng. Nhưng thấy hai người vẫn thản nhiên, lão hơi nhíu mày rồi hỏi :

- Trịnh lão đệ, lão nạp đã nói xong chuyện của lão. Còn chuyện của đại sư huynh Thần Long của người ngày trước thế nào có thể nói cho ta nghe được không?

Trịnh Kiếm Hồng liền đem chuyện Thần Long kỳ Hiệp trao Đại Thần bảo kinh và những chuyện xảy ra, nói rõ hết cho lão nghe. Sau cùng chàng bảo :

- Tiền bối, chuyện như vậy đó, trong võ lâm ít ai biết được, tôi hy vọng tiền bối đừng nói lại cho ai nghe thêm phiền.

- Vâng! Lão nạp không bao giờ hở môi câu chuyện của người đâu.

Trịnh Kiếm Hồng nghiêm nghị nói :

- Không phải tôi đa nghi nhưng việc này quan hệ đến sư môn tôi. Nên tôi muốn giữ kín vậy thôi.

- Ta cũng hy vọng Trịnh lão đệ đừng tiết lộ chuyện của ta nói vừa rồi bất cứ ở chỗ nào và lúc nào. Sở dĩ ta có ý căn dặn như vậy là vì sợ lọt vào tai của sư đệ ta, nó kịp thời đề phòng thì việc báo thù của người càng thêm khó khăn.

- Nhất định là chúng tôi phải giữ bí mật. Tiền bối cứ yên tâm.

Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu đáp lời. Lão già nói :

- Tốt lắm! Thôi, ta đi đây.

Trịnh Kiếm Hồng nghe nói, trong lòng cảm thấy bùi ngùi luyến tiếc vì phải xa một bậc tiền bối rất mực chân thành và hiền từ.

Bích Linh lão tăng nói xong liền từ giả, vội quay gót đi.

Trịnh Kiếm Hồng lật đật gọi :

- Tiền bối, xin ngừng bước...

Bích Linh lão tăng dừng chân quay lại hỏi :

- Trịnh lão đệ, có việc gì nữa đó?

- Tiền bối! Tôi... tôi có việc muốn nhờ tiền bối, liệu tiền bối có giúp được không?

- Cứ nói! Nếu không ngoài khả năng của ta thì ta đâu từ chối.

- Cám ơn tiền bối! Nguyên là trong Đại Thần bảo kinh có vài câu văn tôi không hiểu nổi nghĩa. Tiền bối có thể giải thích được không?

- À... à...

Bích Linh lão tăng hết sức ngạc nhiên và cũng rất cảm động về sự tin tưởng của Trịnh Kiếm Hồng, khiến lão run giọng mà đáp :

- Người không sợ ta...

- Không! Nếu tôi có ý sợ tiền bối thì tôi đâu có nói ra như vậy. Hơn nữa tiền bối, tuy tôi mới gặp lần đầu mà tiền bối đã đối đãi với tôi rất mực thành thật thì tôi lại càng không có lý do nào mà không tin tưởng ở tiền bối.

- Lời nói của Trịnh lão đệ làm ta vô cùng cảm kích. Thật là hân hạnh cho già này. Vậy, xin nói ra thử xem.

Trịnh Kiếm Hồng ngó trước nhìn sau, không thấy bóng người lai vãng, trừ ra những xác chết đang nằm vất bừa bãi.

Lý Minh Châu thấy chàng cẩn thận, nàng cũng tỏ ra hiểu biết, vội nói :

- Hồng huynh! Để em tránh xa cho anh dễ bề đàm luận nhé!

Lời nói của nàng khiến Trịnh Kiếm Hồng ngạc nhiên. Vì nàng là một trong những người có ý tìm cho được nội dung của Đại Thần bảo kinh. Thế mà giờ đây nàng lại không muốn nghe kinh văn, thử hỏi sao chàng không thấy làm lạ.

Trịnh Kiếm Hồng mỉm cười :

- Châu muội, em đừng đi xa lắm nhé. Nếu rủi có việc gì không hay xảy ra, có thể anh phải nhờ em tiếp giùm một tay.

Lý Minh Châu gật đầu :

- Được rồi! Anh yên tâm đàm luận với vị tiền bối, em canh chừng và đề phòng mọi bất trắc cho.

Nói xong nàng quay gót ra đi.

Bích Linh lão tăng đảo mắt một vòng thấy tứ bề vắng lặng liền quay lại nói :

- Trịnh lão đệ, chỗ này cũng rất vắng vẻ, có gì cứ nói đi.

Trịnh Kiếm Hồng đưa mắt quan sát một lần nữa rồi nói :

- Tiền bối! Trong Đại Thần bảo kinh có hai câu rất khó giải là “Nghịch chuyển trùng lâu. Cần khôn đảo lập...”, ông thử giải đáp coi.

Lão già trầm ngâm suy nghĩ một hồi. Sau cùng cất tiếng nói :

- Theo ý lão phu, câu văn này có nghĩa là “Huyết khí nghịch hành, chân nguyên phản tẩu”. Theo phương pháp nội công bình thường mà đảo ngược lại luyện tập...

Trịnh Kiếm Hồng lắc đầu :

- Không! Không đúng! Phương pháp này tôi cũng đã nghĩ qua. Sư huynh tôi cũng vì nghĩ thế nên bị tẩu hỏa nhập ma mà chết.

- Vậy à!

lão già kinh ngạc vô cùng. Lão nghĩ rằng kiến thức mình cũng đâu phải kém, và hơn tám mươi năm tu luyện nội công võ học, lại còn đoán sai ý nghĩa câu văn thì thật hết sức lạ lùng.

Lão nghiêm nghị nhìn Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Trịnh lão đệ! lão phu không phải là người tham lam mà dù có biết nội dung Đại Thần bảo kinh đi nữa, lão không bao giờ đi luyện tập. Chẳng hay Trịnh lão đệ có thể đọc qua nội dung Đại Thần bảo kinh cho lão phu biết qua một lần không? Có thể, lão phu mới có thể đoán ý nghĩa thâm sâu của nó được.

Trịnh Kiếm Hồng suy nghĩ giây lát, nói :

- Được lắm!

Đoạn chàng đọc tất cả nội dung Đại Thần bảo kinh cho Bích Linh lão tăng nghe.

Nghe xong, lão già ngồi tọa thiền vận dụng Phật môn vô thượng tâm pháp tìm tòi giải đáp...

Lý Minh Châu đi tránh xa và đứng đợi khá lâu, trong lòng có hơi sốt ruột, nàng buột miệng lẩm bẩm :

- Sao lâu quá vậy kia. Họ có việc gì không?

Tích tắc đã qua hơn một canh giờ, Bích Linh lão tăng chậm rãi đứng lên, chép miệng nói :

- Lạ quá! Lạ quá!

Trịnh Kiếm Hồng tưởng lão tăng đã tìm ra được ý nghĩa hai câu “Nghịch chuyển trùng lâu. Cần khôn đảo lập”...

Chàng mừng rỡ hỏi :

- Tiền bối! Cái gì mà tiền bối bảo kỳ lạ. Có phải tiền bối đã tìm ra được ý nghĩa của hai câu ấy rồi phải không?

Lão già không đáp, mặt lão trầm hẳn xuống lộ nét nghĩ ngợi vô cùng phức tạp lẫn lộn lo âu. Bỗng lão thất sắc phóng mình chạy đi.

Trịnh Kiếm Hồng giật mình, miệng kêu “em Châu” một tiếng, thân ảnh chàng đã phóng vọt đuổi theo.

Ba bóng người lao mình chạy đi vùn vụt như ba mũi tên.

Không bao lâu, ba người đã rời khỏi U Ma cốc có hơn hai mươi dặm rồi dừng chân xuống một ngọn đồi.

Lão già thở dài một tiếng nói :

- Là quá...

Trịnh Kiếm Hồng vội hỏi :

- Tiền bối, đã hai lần tiền bối lạ là lạ cái gì? Có phải tiền bối đã phát giác được sự thần bí của Bảo kinh không?

Bích Linh lão tăng nghiêm sắc mặt đáp :

- Xin lỗi! Ta vận dụng Phật môn tâm pháp để soi sáng vấn đề, nhưng cũng không hiểu được tí gì cả.

Trịnh Kiếm Hồng thất vọng hỏi :

- Vậy, có cái gì kỳ lạ?

- Ta nói lạ là hình như ta đã phát giác ra được một người đã nghe trộm nội dung Bảo kinh.

Lời nói của lão già làm Trịnh Kiếm Hồng giật nảy mình :

- Cái gì? Lão nói có người đã nghe trộm được Bảo kinh?

- Đúng vậy!

- Không lý! Tôi đã xem xét cẩn thận, đâu còn ai ở chung quanh chúng ta, ngoại trừ mấy xác chết. Không lẽ trong số xác chết có người còn sống sao?

Xem tiếp hồi 27 Tìm chân lý Bảo kinh

27. Hồi 27 Tìm Chân Lý Bảo Kinh

Bích Linh lão tăng và Trịnh Kiếm Hồng đang trầm lặng như suy nghĩ điều gì, thì Lý Minh Châu bước tới nói :

- Hai người đừng thắc mắc, người nghe trộm bảo kinh chính là tôi đây.

Trịnh Kiếm Hồng ngẩng đầu lên nhìn Lý Minh Châu, ngạc nhiên hỏi :

- Là em?

- Phải!

- Nhưng em đã đi tránh xa thì đâu có nghe được.

- Mặc dù em đi xa thật, nhưng tiếng nói của anh đã vọng vào thạch động dội vào tai em nghe rõ như là đang đứng trước mặt anh vậy.

Trịnh Kiếm Hồng không trách nàng, trái lại lo sợ giùm nàng. Vì nàng quả thật đã nghe, giới võ lâm tà đạo, chính phái phát giác ra được thì nguy hiểm cho nàng biết mấy.

Bích Linh lão tăng cũng thở dài nói :

- Chuyện này người ngoài biết được phiền phức lắm chứ chẳng chơi đâu.

Lão ngừng lại một chút, nói tiếp :

- Bí ẩn hai câu văn ấy ta đành chịu thôi. Bây giờ ta cũng phải đi rồi. Nhưng ta muốn tặng Trịnh lão đệ một lễ vật...

Trịnh Kiếm Hồng xúc động nói :

- Tiền bối đã cho rất nhiều rồi, chẳng hay còn muốn dạy bảo gì thêm?

- Công lực của ngươi cũng thuộc vào loại khá trong thiên hạ, nhưng so với sư đệ ta còn hơi kém, nên ta muốn tặng công phu “Bích Linh thiên viện” cho ngươi.

Một khi có công phu này rồi, ngươi có thể đương cự với sư đệ ta không khó khăn gì.

Lý Minh Châu lộ nét vui mừng nói :

- Đa tạ tiền bối! Xin người truyền dạy cho chàng gấp đi.

Trịnh Kiếm Hồng trái lại không đồng ý, chàng nhất quyết nói :

- Tiền bối đã căn dặn nhiều lần, không được tiết lộ bí mật của tiền bối. Nếu bây giờ tôi luyện tập công phu của tiền bối, Bích Linh Ma Ảnh phát giác được, tự nhiên là biết tiền bối đã hạ sơn thì nhất định y đâu có để yên cho tiền bối. Vô tình tôi đã gieo tai họa cho tiền bối...

Lão già đem lòng cảm kích Trịnh Kiếm Hồng vô cùng. Lão chỉ còn biết vỗ vai của Trịnh Kiếm Hồng mỉm cười.

Lão nhìn qua Lý Minh Châu, hỏi :

- Trịnh lão đệ đã nói như vậy, còn cô nương có muốn học không?

Lý Minh Châu lắc đầu :

- Hồng huynh tôi đã cương quyết không học thì tôi cũng không học.

Bích Linh lão tăng cười lớn :

- Tốt lắm! Hai người thật đồng tâm xướng lúa, lão phu hy vọng hai người được bên nhau hạnh phúc mãi.

Nói xong, lão cười giòn như bắp rang khiến cho Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu mắc cỡ đỏ mặt.

Cười đã một hồi, lão ngừng lại nghiêm trang đáp :

- Hai người không chịu học võ công của lão phu thì thôi. Vậy ta có cách để hai người tham kiến được bí ảo của Đại Thần bảo kinh.

Trịnh Kiếm Hồng nghe nói mừng quýnh lên :

- Phương pháp gì hả tiền bối?

- Trong võ lâm đương thời có một thánh địa và cũng là nơi Đạt Ma lão tổ đã từng tu luyện đến mức võ công thượng thừa. Trịnh lão đệ đã nghe nói qua chưa?

- Có! Tôi đã nghe qua rồi.

- Theo lão phu biết, nếu ai được ngồi tại miếng thạch “Đạt Ma lão tổ” đã ngồi tham ngộ huyền công bí ảo thì chắc chắn sẽ giải quyết được mọi điều khó hiểu trong võ học. Đâu Trịnh lão đệ đến đó thử xem.

- Như thế cũng chưa chắc.

- Cái gì mà chưa chắc?

- Vì nếu nơi đó có thể giải quyết mọi điều bí ẩn trong võ học thì đã có vô số người đến đó tham kiến rồi.

Lão già mở tròn đôi mắt :

- Hừ! Đâu phải dễ.

Trịnh Kiếm Hồng ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao? Lão tiền bối có thể cho biết sơ qua không?

- Người muốn ngồi vào miếng thạch đó phải là người tâm tính quang minh chính đại, chớ tâm địa bậy bạ vào ngồi đó là chết ngay tức khắc. Huống hồ, miếng thạch đó phải đúng chu kỳ phát ra linh quang. Lúc đó người mới có thể tham kiến được những điều khó khăn mà bình thường không giải quyết được.

- Vậy à? Nhưng chu kỳ bao lâu?

- Tám mươi một năm mới phát hiện linh quang một lần.

Trịnh Kiếm Hồng mừng rỡ :

- Tiền bối! Năm nay có đúng là năm thứ tám mươi một chưa?

- Vâng! Năm nay đó.

- Vậy tôi đến đó thử xem sao. Xin chào tiền bối, hẹn sau sẽ gặp lại.

Nói xong chàng nắm lấy tay Lý Minh Châu rồi cả hai cùng phóng chạy đi về hướng Đạp Ma nhâm.

Bích Linh lão tăng mỉm cười nhìn theo bóng dáng hai người cho đến khuất dạng mới tung người đi.

Nhưng...

Một sự thật đã chứng minh sự phát giác của Bích Linh lão tăng lúc ở U Ma cốc.

Cả ba người đi được một lúc thì trong U Ma cốc xuất hiện ra một người, mặc sắc phục giống hệt như đồ đẳng của Ngũ Đại Ma Tinh. Có chỗ khác biệt là thân pháp người này vô cùng tinh vi.

Khi ra khỏi U Ma cốc, người ấy đảo mắt nhìn không thấy ai, y liền hít vào một khẩu khí, rồi đưa tay ra sau ót giật mạnh một cái, chỉ thấy sắc diện quần áo của đồ đẳng Ngũ Đại Ma Tinh biến mất, để lộ ra một người, trông đáng dấp dễ coi. Nhưng trừ có cặp mắt, khiến người ta nhìn vào phải lạnh mình khiếp sợ.

Người ấy không ai khác hơn là lão già Bích Linh Ma Ảnh.

Như thế Bích Linh Ma Ảnh đã nghe rõ nội dung của Đại Thần bảo kinh và phát giác ra được Bích Linh lão tăng đã hạ sơn.

Chốc chốc đôi mày rậm của y cau lại, tỏ vẻ nghĩ ngợi điều gì. Y nhìn qua một lượt các xác chết, trong lòng nghe không được yên tâm cho lắm. Nhất là y không hiểu các Ma Tinh trúng độc của Lý Minh Châu mà chết, không biết đó là thứ độc gì. Từ lúc đi giang hồ, khuấy động thế giới võ lâm y chưa lần nào gặp được qua thứ kỳ độc kỳ dị như thế. Bất giác y giật mình kinh sợ phát run lên.

Xin nhắc lại, sau khi Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu bị nhốt vào hầm sâu, Bích Linh Ma Ảnh cũng vừa vào đến U Ma cốc, chợt thấy môn hạ bọn Ngũ Đại Ma Tinh bị độc nằm la liệt, y kinh hoàng, đứng tần ngần suy nghĩ, không hiểu họ bị chất độc gì có sức công phạt quá khốc liệt như vậy. Cũng ngay lúc ấy, Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu thoát ra được hầm sâu chạy ra. Bích Linh Ma Ảnh thấy không thể đối đầu với hai người, lập tức chạy trở ra U Ma cốc, thì thấy từ bên ngoài lão Nhiệt Trường Sư Thống (giả) tức Bích Linh lão tăng, lúc đó y cũng chưa biết là sư huynh của mình, tưởng là kẻ lạ, y vội quay trở vào U Ma cốc, chẳng may gặp phải Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu đi tới, vội quá y liền chui vào giữa mấy xác chết để trốn. Bởi thế lúc Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu trở ra thấy mấy xác chết ngoài cổng mấy xác chết đó đã bị y giết, Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu lấy làm ngạc nhiên.

Y nằm nín lặng giữa mấy xác chết và cũng không ngờ mình đã nghe được nội dung toàn bộ Đại Thần bảo kinh.

Sau đó nghe Bích Linh lão tăng nói “Lạ quá, lạ quá!”, y mừng thầm, tưởng sư huynh mình tìm ra bí ảo hai câu “Nghịch chuyển trùng lâu. Càn khôn đảo lập”.

Nhưng đợi mãi không nghe sư huynh mình nói gì thêm, y sốt ruột, len lén ngẩng đầu lên xem. Chợt thấy người sư huynh bỏ chạy, Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu cũng chạy theo, làm cho y vô cùng thất vọng.

Y cũng không dám đứng dậy liền, ráng nằm đó chờ cho ba người đi xa, rồi mới lót tót đứng lên, mắt theo dõi ba cái bóng đang hấp tấp tiến về phía ngọn đồi.

Y thở ra một cái rồi nghĩ thầm :

- Nếu muốn hiểu bí ảo của Bảo kinh thì chỉ có hai con đường, một là tìm sư huynh của y, việc này rất khó mà gặp được ông ta, hai là đi tìm Trịnh Kiếm Hồng.

Cái thằng ranh này gặp nó cũng rất khó khăn, nó không thể để yên cho mình đâu...

Hai con đường vạch ra, lại cũng là hai con đường bế tắc.

Y nghĩ đến đôi mồ hôi rịn ra ướt trán...

Vụt y bật cười thành tiếng, tay vỗ trán nói một mình :

- Chết rồi! Sao ta ngu thế này. Ngày trước sư phụ có nói qua chỗ “Đạt Ma lão tổ” tu luyện công pháp, là nơi có thể giải quyết mọi điều khó khăn trong võ học. Tại sao ta không đến đó thử?

Nói đoạn cất tiếng cười khằng khặc.

Trong nháy mắt thân ảnh y nhảy tung lên, phóng mình về hướng Nhạn Linh Quang lẹ như tên bắn...

Xem tiếp hồi 28 Hồng Quân kiếm trận

28. Hồi 28 Hồng Quân Kiếm Trận

Nói về Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu sau khi từ biệt Bích Linh lão tăng, hai người song hành đi thật lẹ tựa hồ như gió thổi.

Một hôm hai người vừa đi tới một cánh rừng thoạt có mười mấy bóng dáng yêu kiều nhẩy ra cản đường, nhìn lại thì toàn là phụ nữ. Người nào người nấy đều đẹp tựa thiên nga, phục sức rất một thứ, ngang thắt lưng có cột một sợi lụa hồng.

Trịnh Kiếm Hồng vì trong lòng nôn nóng muốn đi cho mau tới Nhạn Linh quan để tham kiến Bảo kinh nên chàng không muốn dừng bước, liền tung mình phi thân vọt qua.

Giữa lúc ấy, có vô số con gái từ trong mỗi gốc cây, bụi rậm đột nhiên xuất hiện, tiếp ứng với mười mấy thiếu nữ kia.

Trịnh Kiếm Hồng giật mình, dừng chân đứng lại, lập tức chàng và Lý Minh Châu bị bao vây vào giữa.

Một trong những thiếu nữ ấy tiến đến trước mặt chàng, nói :

- Kính chào Tôn chủ, chúng tôi phụng lệnh nên phải làm phiền ngài, mong ngài tha lỗi cho.

Trịnh Kiếm Hồng quắc mắt hỏi :

- Các người phương danh phái nào?

- Tôn chủ chờ một hồi rồi sẽ biết.

- Khỏi cần, ta biết rồi!

- Ngài đã biết?

- Các người là môn hạ Phong Lưu giáo dân tà vô sỉ, ai còn lạ gì nữa.

Thiếu nữ nghe nói, kinh hoảng lui về sau một bước, mặt hầm hầm sát khí, nói :

- Tôn chủ, ngài nói bọn chúng tôi...

Trịnh Kiếm Hồng cười lạnh lùng :

- Các người đón đường ta với mục đích tra khảo Đại Thần bảo kinh phải không? Mau vào nói với Phong Lưu giáo chủ là ta có việc phải đi gấp nên không rảnh thời giờ nói chuyện.

Chàng vừa dứt lời thì bỗng trong rừng phóng ta một thiếu phụ sắc phục đỏ.

Những thiếu nữ kia vừa trong thấy bà ta liền lập tức cúi đầu chào.

Hồng Y thiếu phụ tiến tới Trịnh Kiềm Hồng, nói :

- Tôn chủ có việc gì mà đi gấp thế? Xin mời vào tề giáo nghỉ chân đã.

Trịnh Kiềm Hồng không thèm trả lời, nhanh như chớp thi triển khinh công tuyệt học nhảy tung lên lướt đi. Nhưng môn hạ Phong Lưu giáo đã đoán được hành động của chàng nên liền tung mình nhảy ra chặn đường.

Trịnh Kiềm Hồng nổi nóng, vận công đánh ra một chưởng để mở lối đi, môn hạ Phong Lưu giáo thấy thế vội nhảy về sau ba bước...

- Soạt... soạt...

Tất cả áo quần trên người các thiếu nữ đều được tháo tung ra, để lộ thân hình ngà ngọc như mời mọc, đón chờ.

Trịnh Kiềm Hồng vừa mắc cỡ vừa giận, quát to :

- Đồ vô sỉ...

Phong Lưu giáo chủ cười lớn, nói :

- Tôn chủ, nếu người còn muốn đi gấp thì môn hạ của ta sẽ không ngần ngại mà còn thoát y thêm nhiều gấp ba, gấp bốn lần như vậy nữa.

Trịnh Kiềm Hồng rất tức giận nhưng cũng không biết làm sao, đột nhiên có một tiếng kêu lớn vang lên :

- Hồng huynh, đã có em đây...

Tiếng chưa dứt, một bóng trắng đã từ xa bay vọt tới.

Trịnh Kiềm Hồng quay lại nhìn, thì ra bóng trắng đó chính là Bạch Y Long Nữ Đỗ Thu Linh.

Môn hạ Phong Lưu giáo chủ cũng giật mình, thấy đều hướng mắt nhìn nàng.

Rồi một trong nhóm người trần truồng từ từ tiến tới trước mặt nàng, hỏi :

- Người là ai?

Đỗ Thu Linh mặt đỏ như quả đào tơ, đảo mắt một vòng, đồng dục nói :

- Ta là Bạch Y Long Nữ.

- À, thì ra là con gái Đỗ Thiên Uy.

- Người biết ư?

- Tiếng tăm Lôi Đình kiếm khách thì ta còn lạ gì?

- Thế sao không cút đi?

Đúng lúc đó, Hồng Y thiếu phụ, tức Phong Lưu giáo chủ bỗng ngửa mặt lên trời, cười lớn :

- Cút cái gì? Tiếng tăm Lôi Đình kiếm khách thì giang hồ đều kính nể, chứ con gái y thì là cái thá gì mà đòi bọn ta phải cút?

- Vậy thì rõ là các ngươi không coi sống chết ra gì rồi.

- Cô bé con có tài nghệ gì mà dám nói ra câu đó?

- Chớ khinh thường!

Nói chưa dứt, Đỗ Thu Linh đã rút soạt cây Ngũ Long kim kiếm chém vọt vào Phong Lưu giáo chủ, bà ta vội quát :

- Khoan đã!

- Cái gì?

- Người dám ăn thua đủ với Phong Lưu giáo chúng ta sao?

- Sợ gì mà không dám?

- Cô bé, thấy cô còn nhỏ tuổi nên ta không nỡ ra tay, cô phải hiểu điều đó chứ. Cô thử nhìn xem sức một mình có thể chống lại cả trăm môn hạ của ta không?

Nghe bà ta nói thế, Đỗ Thu Linh không khỏi chấn động hồn vía. Thật tình nàng cũng không biết làm sao mà một mình có thể chọi lại cả trăm người. Nhưng cảnh tượng vô liêm sỉ của Phong Lưu giáo làm nàng nhin không được, quắc mắt nói :

- Ta hỏi người, tấm thân con gái được người đời kính trọng là nhờ đức hạnh, cư xử đứng đắn với tư cách của một người phụ nữ, đằng này các người lại bán rẻ phẩm hạnh của mình thì bảo ta làm sao mà nhin được.

Phong Lưu giáo chủ cười the thé :

- Cô bé kia! Đừng giở giọng dạy đời, Phong Lưu giáo chúng ta chưa ngu muội đến nỗi phải cần người giáo huấn đâu.

- Im mồm, coi kiếm ta đây!

Véo véo, liên tiếp hai đường kiếm chém vút vào mặt Phong Lưu giáo chủ.

Phong Lưu giáo chủ tức giận quát lên một tiếng lớn, nhảy lui ra, đồng thời chưởng phong cũng lập tức đưa tới.

Trịnh Kiếm Hồng vội vã phóng chưởng đỡ đòn cho Đỗ Thu Linh và quát :

- Các người không được động đến nàng.

Đỗ Thu Linh nói :

- Hồng huynh để bọn này cho em, anh đừng động đến mà dơ tay.

Ngay lúc đó, Phong Lưu giáo chủ vỗ tay một tiếng, toán người trần truồng trong tay lập tức vận công, khiến cho sợi dây hồng trên tay họ trở nên cứng như sắt, đưa cao lên, thoát nhìn như một rừng trúc, màu óng đỏ.

Đỗ Thu Linh quắc mắt chiếu ra hai luồng điện sáng như sao :

- Các người vô sỉ kia không hiểu lẽ chết sống là gì sao?

Tốp thiếu nữ này lạnh lùng cười rồi nhất loạt tấn công.

Trịnh Kiếm Hồng ở vào cái thế không thể đứng nhìn được nữa, chàng hợp chưởng bủa ra, ép khí rít âm âm.

Như thể đã biết trước điều đó, Phong Lưu giáo chủ vỗ tay một tiếng nữa, tức khắc các thiếu nữ lần lần lui về, chốc lát đã biến vào rừng rậm.

Rồi bỗng nhiên lập tức có chừng hai mươi thiếu nữ khác, y phục chỉnh tề toàn một màu lụa hồng xuất hiện, trong tay mỗi người đều có cầm trường kiếm.

- Đánh!

Linh vừa ban ra, trường kiếm trong tay đã xuất phát, ánh kiếm bay tới chớp lờ như điện xẹt.

Đỗ Thu Linh đem hết cả tuyệt học giao tranh, càn đánh nàng càng phần khởi, thoát tới thoát lui, tả xung hữu đột.

Nhưng đối phương dường như mình đồng da sắt, chẳng xem sống chết là gì, cứ tiến tới mãi.

Trịnh Kiếm Hồng vận công, quét chưởng đồng trợ lực với Đỗ Thu Linh. Bỗng chàng chợt nhớ đến Lý Minh Châu nên vội kêu lên :

- Xảo Thủ Hà Cô đâu? Mau lại tiếp ứng.

Nhưng Lý Minh Châu đã đi đâu mất từ lâu rồi.

Đỗ Thu Linh vội nói :

- Hồng huynh, chúng ta chia nhau kẻ trước người sau, giữ thế cho chặt chẽ nhé.

Lạ thay, đôi bên đang đánh hơn mười hiệp thì bỗng lại có một tiếng vỗ tay vang lên. Hai mươi thiếu nữ cầm kiếm liền chia làm hai toán, một đánh với Đỗ Thu Linh, một tấn công Trịnh Kiếm Hồng.

Đường kiếm của đối phương vô cùng lợi hại, họ không tấn công cùng một lượt mà cứ chia làm năm người nhảy vọt tới tấn công thẳng vào địch thủ một chiêu, rồi lập tức lui về sau để cho năm người kia nhảy đến tấn công, cứ thế xoay vòng.

Bên Trịnh Kiếm Hồng hay Đỗ Thu Linh đều có cùng một kiểu tấn công như vậy.

Thật kỳ lạ...

Lối đánh này không giống như bao lối đánh khác, khiến cho Trịnh Kiếm Hồng và Đỗ Thu Linh đều điên đầu, tìm hiểu không ra.

Xem tiếp hồi 29 Khởi nguồn tâm sự

29. Hồi 29 Khởi Nguồn Tâm Sự

Phong Lưu giáo chủ áp dụng chiến thuật chia rẽ Trịnh Kiếm Hồng và Đỗ Thu Linh, càng đánh hai người càng tách rời nhau ra mà không hề hay biết.

Đỗ Thu Linh thoáng quay nhìn Trịnh Kiếm Hồng, nhận ra tình hình thì giật mình kinh sợ, la lên :

- Anh ơi, đừng nhường nhịn nữa, thẳng tay hạ bọn chúng đi, nếu không thì hai đứa mình bỏ mạng tại kiếm trận này đó.

Tiếng nói của nàng vang lên như một lời cảnh báo, khiến Trịnh Kiếm Hồng không khỏi giật mình lo âu.

Nhanh như chớp, chàng vung mạnh chưởng phong áp đảo đối phương.

Bùng! Bùng! Bùng!

Tiếp theo những tiếng nổ kinh hồn là các tiếng kêu thảm khốc vang lên, đối phương đành lui về thế thủ. Trịnh Kiếm Hồng kêu lớn :

- Em Linh!

Không có tiếng trả lời!

Trịnh Kiếm Hồng hết sức ngạc nhiên, đẩy luôn ba chưởng rồi quay đầu nhìn về hướng Đỗ Thu Linh, nhưng thật kỳ quái, nàng đã biến đâu mất.

Phong Lưu giáo chủ hướng mắt nhìn chàng, cười lạnh lùng :

- Tôn chủ hạ thủ giết chết thủ hạ của ta, võ công cũng khá lắm đấy.

Trịnh Kiếm Hồng nghe bà ta mỉa mai, giận tái mặt nhưng cũng ráng trấn tĩnh nói :

- Đừng nói nhảm, mau tránh đường cho ta đi, bằng không thì Phong Lưu giáo chúng bay chẳng còn đường sống sót.

Phong Lưu giáo chủ ngửa mặt lên trời cười lớn :

- Ngươi dám?

Dứt tiếng, bà đưa tay mặt lên. Lập tức một môn hạ ôm xốc Đỗ Thu Linh chạy tới, đồng thời giao luôn Ngũ Long kim kiếm cho bà ta.

Phong Lưu giáo chủ đón lấy kiếm, đắc ý cười ha hả :

- Trịnh Kiếm Hồng hãy nhìn đây.

Bà đưa kiếm kè vào cổ Đỗ Thu Linh, gần giọng nói :

- Phong Lưu giáo chúng ta bỏ mạng hay là bạn của người?

Trịnh Kiếm Hồng tin chắc đối phương không dám làm hại Đỗ Thu Linh, vì làm thế thì chàng không bao giờ để họ yên, họ rất cần nàng để làm vật trao đổi Bảo kinh. Biết thế nhưng chàng cũng không tránh khỏi lo âu hồi hộp.

Chàng quắc mắt hỏi :

- Đủ rồi, muốn gì cứ nói đi.

- Ha ha! Ta muốn gì thì chắc Tôn chủ cũng biết rồi, cần gì phải nói thêm cho mất thì giờ? Xin mời Tôn chủ vào tề giáo...

Nói xong, tay trái Phong Lưu giáo chủ nắm chặt cổ Đỗ Thu Linh, tay phải chìa cây Ngũ Long kim kiếm vào ngực nàng, không để cho Trịnh Kiếm Hồng có cơ hội cứu bạn.

- Buông nàng ra trước đã.

- Ta đã từng tuổi này, người nghĩ rằng có thể gạt được ta sao?

Đoạn bà kéo xệch Đỗ Thu Linh theo mình vào trong Phong Lưu giáo đường.

Trịnh Kiếm Hồng nghiêng chặt rằng, nuốt bao nỗi căm tức vào lòng rồi phóng mình vọt theo.

Nhưng lạ thay, khi chàng vào tới chính điện của Phong Lưu giáo thì Đỗ Thu Linh đã biến đi đâu mất, và các môn hạ của Phong Lưu giáo cũng không còn thấy đâu nữa. Chàng kinh ngạc đến nỗi đứng ngơ ra như kẻ mất hồn.

Một chập sau chàng mới lấy lại vẻ thản nhiên, đảo mắt nhìn khắp căn phòng thì chỉ nhận ra được đây là một căn phòng thật rộng. Vách tường không phải bằng đá hay thứ gỗ sơn phết mà là những lớp da mịn căng rất thẳng, cả ghế ngồi cũng y một thứ.

Phong Lưu giáo chủ chỉ tay vào chiếc ghế đối diện với bà ta, nói :

- Xin mời Tôn chủ ngồi.

Trịnh Kiếm Hồng không e ngại, bình thản ngồi xuống.

Chàng vừa đặt dít xuống thì thiếu chút đã nhảy nhồm lên, toàn thân rung động kỳ lạ.

Vì chỗ ngồi của chàng là một chiếc ghế làm bằng da, nó không phải là da thú mà là da người, trơn mịn, mát lạnh.

Trịnh Kiếm Hồng trong lòng có phần phẫn nộ, nét mặt chàng lộ vẻ hằm hằm sát khí, ít nhất trong đây cũng có trên trăm mạng đã bị lột da bởi bàn tay Phong Lưu giáo.

Chàng trở mắt đầy vẻ phẫn nộ nhìn trừng trừng Phong Lưu giáo chủ. Như biết ý, bà ta nghiêm nghị nói :

- Tôn chủ chắc đang trách ta sao quá ác độc chứ gì? Nhưng Tôn chủ có biết hạng người bị lột da trong đây là những hạng người nào không?

- Có cả trong và ngoài giới võ lâm phải không?

- Đúng vậy, tuy có những người chẳng biết chút võ nghệ nào nhưng tội lỗi của họ cũng chất cao như núi.

Bà ngừng một chút, nói tiếp :

- Xin hỏi Tôn chủ, ở đời thì tội gì nặng nhất và việc thiện nào đứng đầu?

Trịnh Kiếm Hồng suy nghĩ một chút rồi đáp :

- Tất nhiên là vạn ác đâm vi thủ, bát thiện hiếu vi tiên.

- Đúng vậy, tất cả những kẻ bị lột da trong này đều là hạng đâm ác.

- Hừ! Người giết kẻ đâm ác, còn Phong Lưu giáo của người thì là đường hoàng trong sạch à?

- Đúng vậy, bản giáo qui luật rất nghiêm, nếu môn hạ phạm dâm là tội chết.

Trịnh Kiếm Hồng càng nghe Phong Lưu giáo chủ nói càng thêm tức, chàng nghiêng răng nói như hét :

- Vậy vừa rồi mấy thiếu nữ lột cởi quần áo để tắm thân trần truồng như nhộng trước mặt ta thì không phải là phạm dâm ư?

- Không phải, lời nói của ta Tôn chủ nghe chắc chắn sẽ cảm thấy mâu thuẫn, nhưng nếu Tôn chủ biết rõ nguyên nhân thì nhất định sẽ cho rằng ta nói đúng.

- Ta muốn biết rõ nguyên nhân mà người vừa nói đến.

- Nếu Tôn chủ...

- Đọc ra kinh văn “Đại Thần bảo kinh” phải không? Chưa chắc ta đã đồng ý điều kiện của người đâu.

Phong Lưu giáo chủ như không nghe lời nói của Trịnh Kiếm Hồng, bà đưa mắt nhìn ra khoảng không xa xôi, buồn bã thở dài như tự nói với chính mình :

- Lúc còn nhỏ, gia thế của ta nghèo nàn, nhưng do trời phú cho có nhan sắc khiến cho không biết bao nhiêu cường hào vô lâm theo đuổi, bức bách cha mẹ ta và buộc ta phải ưng chịu họ. Cha mẹ ta và ta dĩ nhiên đâu có ưng chịu nên chúng liền cho thủ hạ giết chết cha mẹ ta hòng dễ bề bắt ép ta. Từ đó ta phải sống cuộc đời tủi nhục, có lúc chỉ muốn chết đi để khỏi nhìn thấy cảnh đời đen bạc...

Trịnh Kiếm Hồng ngắt lời :

- Ai đã giết cha mẹ người?

- Chính là Thiếu Lâm ngoại gia đệ tử, Cầm Long Thủ Vũ Đình Bắc.

- Có thật y là Thiếu Lâm đệ tử không?

- Đúng thế.

- Sao không thưa với sư phụ y?

Phong Lưu giáo chủ thở dài :

- Tôn chủ đâu có biết y là người giàu có, nhiều thế lực, quyền uy ai nghe đến cũng phát khiếp. Mình thì nghèo, quyền uy thế lực không có thì đành phải chịu thua thiệt thôi. Vả lại lúc đó y rêu rao với thiên hạ rằng cha mẹ ta đã đồng ý gả ta cho y rồi, và ta cũng đã trao thân cho y rồi. Ta là kẻ yếu thế, dù có oán giận cũng không biết làm sao mà thưa gởi.

- Vậy võ công của người do ai truyền dạy?

- Có nhiều lúc ta muốn tự hủy mình để khỏi sống thêm trong kiếp sống nhục nhã, nhưng nhớ đến cha mẹ đã chết, nếu mình cũng chết thì lấy ai báo thù cho cha mẹ nên đành nhẫn nhục sống và đem sắc đẹp trời phú mà chiếm lấy tình cảm của y. Y tưởng ta không biết gì cả, yêu y thật nên một hôm ta ngỏ ý muốn học võ công thì lập tức đồng ý ngay, rồi từ đó dẫn dắt luyện tập cho ta.

Bà ngừng một chút rồi nói tiếp :

- Sau khi cảm thấy có thể báo thù được, ta liền lập tức ra tay. Tin truyền đến tai Thiếu Lâm, họ lập tức sai cao thủ môn hạ đến vây bắt ta nhằm trả thù cho đệ tử. Ta đã phải trình bày cho Thái Trí đại sư đầu đuôi sự tình nên mới được buông tha, môn hạ Thiếu Lâm bỏ qua chuyện này không ai báo thù nữa.

Trịnh Kiếm Hồng lại hỏi :

- Rồi vì cớ nào mà người thành lập Phong Lưu giáo?

- Trong võ lâm lúc bấy giờ đã có mặt Phong Lưu giáo rồi. Ta gia nhập Phong Lưu giáo vì võ lâm chính phái đều cho ta là thiếu phụ sát chồng, là người không đứng đắn, mặc dù thiếp đã giải thích nhiều lần như không ai thèm tin. Ta đành ôm nỗi hăm oan lang thang giang hồ, tình cờ gặp tiền nhiệm Giáo chủ Phong Lưu giáo, được thu nhận làm đồ đệ, học qua hết tuyệt chiêu của Phong Lưu giáo rồi lên kế vị Giáo chủ đến ngày nay.

Trịnh Kiếm Hồng trầm ngâm :

- Phong Lưu giáo chủ đời trước là một người tà dâm chán động giang hồ, có lẽ người cũng biết?
- Đúng thế.
- Người tự nhận mình thanh cao trong sạch sao còn gia nhập giáo phái?

Phong Lưu giáo chủ buông tiếng thở dài, đáp :

- Tôn chủ, người thử nghĩ xem một kẻ lang bạt giang hồ đi đâu cũng bị mọi người khinh thị cười chê hiếp đáp thì tại sao lại không có quyền tìm cho mình một chốn che chở ẩn núp chứ? Khi lên ngôi Giáo chủ thì tất cả giáo qui ta đều sửa đổi cả, đồng thời giải tán luôn môn hạ đời trước, để chúng hoán đổi thành người lương thiện.
- Nói vậy các giáo đồ hiện giờ đều là người mới cả?
- Đúng vậy, họ đều là những người bất hạnh giống như ta ngày trước.
- Nếu thế sao còn bắt họ lừa thế?

Phong Lưu giáo chủ khoát tay, lắc đầu nói :

- Không! Đó chỉ là một thủ đoạn để thử đối phương mà thôi, và cũng là chính do các giáo đồ tự nguyện chứ không ai bắt buộc chi hết. Nếu người nào cảm thấy xấu hổ thì gia nhập vào kiếm trận như Tôn chủ đã thấy.

Trịnh Kiếm Hồng gục gặc đầu :

- Người nói thử đối phương là muốn nói đến cái gì?
- Nếu đối phương tâm thành ý tốt, không có tà niệm thì họ dễ dàng cho đi, còn kẻ hiếu sắc tà dâm thì tức thì lập tức bị bao vây, cuối cùng để da lại đây làm kỉ niệm. Phong Lưu giáo ta có thủ đoạn ấy là vì không muốn giết lầm người, và cũng muốn thử xem ai là kẻ xấu người tốt.

Trịnh Kiếm Hồng nghe qua những lời Phong Lưu giáo chủ nói thì mọi phần nộ thù hằn ban đầu đều tan biến hết.

Phong Lưu giáo chủ thấy sắc thái trên mặt chàng thì như đoán được tâm ý, bà mỉm cười nói :

- Tôn chủ đã hiểu rõ sự tình, giờ xin được hỏi Tôn chủ về Đại Thần bảo kinh.

Trịnh Kiếm Hồng giật mình, quắc mắt hỏi :

- Tại sao người lại muốn ta phải nói ra bí quyết này?

Phong Lưu giáo chủ nghiêm sắc mặt đáp :

- Rất đơn giản, sở dĩ ta muốn biết chỉ là để có đủ thế lực chống lại lão Bích Lịch Ma Ảnh mà thôi.
- Người dám chống cự với lão ma ấy sao?
- Đúng vậy.
- Người xưa thường nói “đào sông đào biển dễ dò, đổ ai lấy thước mà đo lòng người”, ta làm sao tin được tâm ý của người?
- Tôn chủ không tin lòng chân thành của ta sao?
- Dĩ nhiên là không thể tin được.
- Sẽ có người làm chứng cho lời ta.
- Ai làm chứng?
- Người này có lẽ Tôn chủ tin cậy được.

Trịnh Kiềm Hồng nghĩ Phong Lưu giáo chủ đã nói thế thì chắc người làm chứng này là Độc Tình Tiên Tử Lý Minh Châu chứ không sai. Nhưng chàng vẫn không nói ra, vì muốn giữ lời hứa với nàng là dù trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng không hở ra thân thể của nàng.

Phong Lưu giáo chủ hướng về phía trong, đồng dạ truyền lệnh :

- Truyền Tiểu giáo chủ lên điện...

Tiếp sau đó là những tiếng văng dạ của các môn hạ phía sau hậu điện vọng ra.

Một lát sau, từ hậu điện từ từ bước ra một người.

Đó là một thiếu nữ tuyệt đẹp, vận y phục hồng, nơi eo có buộc một sợi hồng lân, trông nàng vô cùng sang trọng đài các, chẳng kém gì con nhà quyền quý, vương gia. Nhưng lạ thay, khuôn mặt của nàng lại vô cùng lãnh đạm, thờ ơ như bất cần đời.

Trịnh Kiềm Hồng thoát nhìn thấy đã suýt kêu lên ba tiếng “Lý Minh Châu”, song chàng kịp nhận ra nàng chỉ có thân hình là giống, còn khuôn mặt thì khác hẳn.

Thiếu nữ bước tới trước mặt Trịnh Kiềm Hồng, cúi đầu chào. Chàng cũng ung dung đứng lên đáp lễ.

Phong Lưu giáo chủ nói :

- Người này là con nuôi của ta đó, và cũng là chủ soái của Hồng Quân kiếm trận, kiêm luôn chức vụ quản gia, mệnh danh Xảo Thủ Hà Cô Độc Tình Tiên Tử Lý Minh Châu.

- Vậy à...

Trịnh Kiềm Hồng bây giờ mới biết rõ thân thế và khuôn mặt thật của Lý Minh Châu, chàng làm vẻ ngạc nhiên nói tiếp :

- Thì ra vị cô nương này sẽ kế vị ngôi Phong Lưu giáo chủ về sau?

- Đúng vậy.

- Hèn chi võ công, thuốc độc của nàng dùng đều tinh vi bậc nhất võ lâm, trông bao nhiêu đó cũng đủ biết Giáo chủ là người tài nghệ siêu quần bạt chúng, học hành căn bản, chỉ dạy có phương pháp, Trịnh Kiềm Hồng tôi đây vô cùng khâm phục.

Xem tiếp hồi 30 Anh hùng bị khốn

30. Hồi 30 Anh Hùng Bị Khốn

Phong Lưu giáo chủ nghe Trịnh Kiềm Hồng khen thì nở phồng lỗ mũi, cười toe toét.

Thừa dịp Phong Lưu giáo chủ đắc chí, Trịnh Kiềm Hồng hỏi tiếp :

- Người đã dạy những tuyệt học nào thế?

Phong Lưu giáo chủ ôn tồn đáp :

- Ngoài công phu bản môn, dị dung kiếm thuật, thập tượng hồng lăng, ta còn đặc biệt dạy cho nàng cách sử dụng “Tình tơ”.

- À...

Trịnh Kiềm Hồng nghe Phong Lưu giáo chủ nói thì đã chứng thực những lời nói ban đầu của Lý Minh Châu với mình, chàng đang định hỏi tiếp thì Phong Lưu giáo chủ đã lên tiếng nói trước :

- Mục đích ta dạy cho nàng, thứ nhất là để hai năm nữa lên kế vị Giáo chủ, thứ hai là để kịp thời đối phó với lão Bích Lịch Ma Ảnh. Nếu giết được lão ma ấy thì Phong Lưu giáo chúng ta sẽ xưng bá giang hồ, còn ai dám ngăn cản nữa...

- Như vậy người muốn biết Đại Thần bảo kinh cũng vì muốn làm bá chủ võ lâm?

- Đúng vậy, một khi ta luyện thành võ công trong Đại Thần bảo kinh thì Lý Minh Châu cũng không cần phải đi mạo hiểm nữa.

Trịnh Kiếm Hồng khẽ mỉm cười liếc Lý Minh Châu đoạn hướng qua Phong Lưu giáo chủ nói :

- Té ra người phái vị cô nương này theo ta là để chờ cơ hội hạ thủ có phải không?

- Phải! Ta thừa nhận là có ý đó.

Lời xác nhận của đối phương khiến Trịnh Kiếm Hồng lạnh người. Chàng nhìn thẳng vào mặt Độc Tình Tiên Tử xem phản ứng của nàng ra sao, vì Đại Thần bảo kinh chàng đã tiết lộ hết cho nàng nghe, không biết nàng có giữ được bí mật hay không, hay là đã nói lại cho Phong Lưu giáo chủ nghe rồi. Nhưng sắc diện của Lý Minh Châu cũng không lộ vẻ khả nghi nào, khiến chàng hơi yên tâm, tự nhủ :

- “Em Châu đã thề với ta không tiết lộ Bảo kinh, ta cũng nên thận trọng lời nói, tránh để Phong Lưu giáo chủ phát giác mà phiền phức cho nàng”.

Trịnh Kiếm Hồng quyết định xong, liền nói :

- Vị cô nương đây đi theo ta đã lâu mà vẫn không phát hiện được bí mật của Đại Thần bảo kinh, người không thối chí sao?

Phong Lưu giáo chủ thản nhiên đáp :

- Không! Lần trước nàng trở về có nói qua Tôn chủ là một người thuần chính, nghiêm nghị thông minh, rất khó đánh lừa nên ta không trách nàng. Nhưng ta cũng mừng...

Nói tới đây bà vụt ngưng lại, Trịnh Kiếm Hồng ngạc nhiên hỏi :

- Mừng chuyện gì?

- Mừng Tôn chủ và nàng có tình giao kết anh em...

Bà ngáp ngừng giây lát rồi nói tiếp :

- Vì nàng đã để tình cảm lung lạc không làm tròn sứ mạng ta giao phó nên ta đành phải đổi chiến lược. Tôn chủ nên nhớ Bạch Y Long Nữ Đỗ Thu Linh đang nằm trong tay ta, chẳng khác nào cá nằm trên thớt, nếu Tôn chủ đồng ý đọc Đại Thần bảo kinh cho ta nghe thì nàng sẽ bình yên ta về với người.

Trịnh Kiếm Hồng quắc mắt lên, cương quyết nói :

- Không được!

- Tại sao không được?

- Vì một lẽ dễ hiểu là nếu người biết kinh văn thì hậu quả sẽ thật sự không biết đâu mà lường cả.

Phong Lưu giáo chủ thất sắc :

- Điều này người không cần phải lo...

- Không lo sao được? Nếu không thấu triệt ý nghĩa kinh văn thì kết quả luyện tập sẽ không thành và thậm chí còn gánh lấy nạn vào thân nữa.

- Tại nạn gì?

- Tẩu hỏa nhập ma.

- Ta biết, nhưng nếu không chịu mạo hiểm thì làm sao thành đại sự? Tôn chủ cứ truyền kinh, mọi hậu quả ta gánh chịu, không trách người đâu.

Trịnh Kiếm Hồng hiểu được con người của Phong Lưu giáo chủ, nghe thân thể cũng rất tội nghiệp cho bà nên không muốn bà ta vì Bảo kinh mà bỏ mạng, vì vậy nhứt quyết nói :

- Xin lỗi, ta tuyệt không thể nói được.

Phong Lưu giáo chủ tức giận, xẵng giọng :

- Nhà ngươi không truyền Bảo kinh thì ta cũng nhất định không trao trả Bạch Y Long Nữ.

Nói xong, bà lập tức nắm tay Lý Minh Châu chuẩn bị chạy vào hậu điện.

Trịnh Kiềm Hồng kinh sợ, hét lên :

- Ngừng lại!

Vừa hét thân ảnh chàng vừa phóng khỏi chiếc ghế da người.

Nhưng hơi trễ một chút, có bốn chiếc vòng sắt bất ngờ xẹt ra, khép chặt chàng trở về chỗ cũ.

Nhanh như chớp, chàng đề khí vận công đánh vào bốn vòng sắt. Chỉ nghe mấy tiếng chát chát, bốn chiếc vòng sắt đã gãy lìa cả ra.

Trong lúc đó, Lý Minh Châu sợ run lên, sắc diện phủ đầy kinh động, muốn nói với chàng nhưng không dám nói ra.

Phong Lưu giáo chủ thấy nội công chàng quá thâm hậu thì trong lòng có phần nao núng, lui về một bước, mắt mở to nhìn chằm chằm vào người chàng.

Sau khi đập vỡ bốn vòng sắt, Trịnh Kiềm Hồng liền dùng chiêu “Long Vân Sơ Hiện” tung người bay vọt về hướng đối phương.

Thân ảnh chàng vừa tung lên cao thì đột nhiên chàng cảm thấy có một khối đen ụp xuống. Cả kinh, chàng vội vận công quật lên một chưởng, nhưng không còn kịp nữa, một tấm lưới đã chụp phủ lên người chàng rất nhanh, dù cho chàng có vận công bứt lưới nhưng tấm lưới vẫn không rách.

Chỉ nghe tiếng kêu thảm của Lý Minh Châu :

- Hồng huynh, đừng dùng sức....

Tiếng kêu thất thanh của nàng chưa dứt, chiếc lưới đã khép lần rồi bó chặt người Trịnh Kiềm Hồng khiến chàng không thể nào nhúc nhích được nữa, thân chàng bị treo lơ lửng trên không.

Phong Lưu giáo chủ cất tiếng cười ha hả, nói :

- Ngươi đừng khi dễ, một khi ta dám mời ngươi vào Phong Lưu giáo thì ta đã chuẩn bị sẵn sàng kế hoạch đối phó, lẽ nào để cộp thản nhiên về rừng?

Ngưng lại một chút, bà nói tiếp :

- Ngươi có chịu đọc kinh văn cho ta nghe không?

- Không!

- Tốt lắm, ngươi không chịu nói thì ta cũng không thả Bạch Y Long Nữ ra.

Trịnh Kiềm Hồng trong bụng vô cùng tức tối, nếu cứ nằm trong lưới thế nào thì biết chừng nào mới đi tới Đạt Ma nham để tham kiến Linh Quang? Dịp may chỉ có một lần, nếu như bỏ lỡ thì phải đợi tới tám mươi mốt năm nữa, như vậy thì bao nhiêu hy vọng của chàng chỉ trong một sớm một chiều thất thế đành buông lơi cả.

Càng nghĩ chàng càng căm hận Phong Lưu giáo chủ, tại sao bà ta không hiểu chàng?

Đương lúc chàng suy nghĩ thì Phong Lưu giáo chủ lạnh lùng nói :

- Ta cho ngươi thời gian suy nghĩ, muốn một năm, mười năm hay hơn nữa thì ta cũng có thể chờ được.

Nói xong bà bỏ mặc Trịnh Kiềm Hồng trong lưới mà quay lưng bước đi, buông tiếng cười the thé nghe nhức óc điếc tai.

Trịnh Kiềm Hồng vội quát :

- Đứng lại!

Phong Lưu giáo chủ quay lại hỏi :

- Thế nào? Đổi ý rồi à?
- Còn lâu.
- Vậy thì người muốn gì?
- Ta hỏi người, tại sao không thả ta ra, treo làm gì ở đây?
- Muốn biết thì cứ nhịn nhục khi nào được thả ra thì ta sẽ nói cho biết.

Lý Minh Châu đứng lặng nhìn chàng, trong lòng bối rối lo âu vô cùng. Nàng muốn an ủi chàng nhưng vì sự có mặt của Phong Lưu giáo chủ nên chỉ biết đưa mắt rướm lệ nhìn người yêu.

Phong Lưu giáo chủ thấy thế, nạt lớn :

- Minh Châu! Sao còn đứng đó mà không đi cho rồi?

Nói xong, bà quay lại nắm tay nàng lôi đi.

Khi hai người vừa ra khỏi chính điện thì lập tức có những tiếng ầm ầm vang lên, cửa nẻo đều đóng kín lại cả.

Tiếp đó, màn lưới được tháo rộng ra, buông bỏ Trịnh Kiếm Hồng xuống. Khi chàng ngẩng đầu lên thì tấm lưới đã được rút đi mất.

Chàng vội chạy lại xô đẩy cánh cửa, tung chướng ầm ầm nhưng nó vẫn đóng kín. Biết không thể thoát thân, chàng tức tối la mắng :

- Bạn của ta đâu? Mau thả nàng ra...
- Ở trên đầu người đó.

Trịnh Kiếm Hồng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trần nhà trống không chứ đâu có vật gì mà họ bảo là Bạch Y Long Nữ ở trên đó?

Bỗng mắt chàng liếc qua nơi chính điện, bắt gặp tấm biển lớn đề bốn chữ Chính Đại Quang Minh, bất giác chàng lảo bẫm :

- Có lẽ nàng ở sau tấm biển ấy không chừng...

Chàng liền tung mình nhảy lên xem xét, quả nhiên thấy Bạch Y Long Nữ đang nằm thiêm thiếp như người ngủ say.

Trịnh Kiếm Hồng tưởng nàng bị nội thương nên vội vận công truyền chân khí chữa trị, nhưng sau một hồi thì mới phát hiện ra là nàng đã bị trúng “Tình tơ” của Phong Lưu giáo.

Có tiếng Phong Lưu giáo chủ từ ngoài vọng vào :

- Đừng lo, nàng chỉ trúng một ít chất độc “Tình tơ” mà thôi.

Trịnh Kiếm Hồng phát run lên, vì chàng đã bị qua rồi, và còn biết rằng bọn Ngũ Đại Ma Tinh cũng vì trúng chất độc này mà phải bỏ mạng.

Chàng không còn nghĩ đến câu “Nam nữ thọ thọ bất thân” nữa, vội mở ngực áo nàng ra xem, quả nhiên thấy trước ngực có hiện rõ một quả tim màu hồng.

Hành động của Trịnh Kiếm Hồng đều bị Phong Lưu giáo chủ theo dõi, bà ta tăng hăng, nói :

- Người đừng sợ, “Tình tơ” tuy độc nhưng với phân lượng nhỏ thì không chết ngay đâu.

Trịnh Kiếm Hồng đang định nói thì Phong Lưu giáo chủ đã cắt lời :

- Nhưng độ ba ngày nữa thì nàng chết thật đó, người liệu mà suy nghĩ kĩ rồi thay đổi ý kiến đi.

Trịnh Kiếm Hồng nghiến răng :

- Nếu nàng có bề gì thì ta thề sẽ làm cổ cả Phong Lưu giáo...

- Người nổi nóng rồi ư? Vì muốn Bảo kinh nên ta mới bất đắc dĩ phải làm như thế.

- Đừng lầm nhầm ra về đạo đức, mới đầu ta cũng tưởng người là người ngay, hóa ra cũng chỉ là một thứ ma đầu bất hảo.

- Hà hà! Tôn chủ bất tất phải nặng lời, ta cũng không cần ai hiểu ta cả...

Bồng bà ngưng lại một chút rồi thở dài :

- Nhưng thôi, Tôn chủ cứ mang nàng vào tĩnh thất rồi ta sẽ liệu cách giải độc cho.

Tiếng bà vừa dứt thì cánh cửa phía sau hậu điện vụt mở ra, chỉ vừa đủ một người đi lọt.

Lối đi hẹp, sâu hun hút như một cái hang, chẳng biết đâu là tận cùng.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn vào lối đi, trong lòng hoài nghi không biết đối phương còn dở thủ đoạn nào nữa.

- Sao không chịu đi vào?

- Không, ta không đi đâu nếu người không chịu giải độc cho nàng.

Phong Lưu giáo chủ cười khẩy :

- Đi hay không là tùy ý Tôn chủ, ta nhắc lại là nàng chỉ còn sống được ba ngày mà thôi.

- Hừ, ta không muốn nói nhiều, người nên câm miệng đi là vừa.

Trịnh Kiếm Hồng tuy miệng nói cứng nhưng trong lòng thì quỳnh cả lên.

Đối phương lại nói :

- Được lắm, Tôn chủ thật là lì lợm, ta sẽ cho Tôn chủ biết đủ mùi vị của Phong Lưu giáo.

Nói xong bà truyền lệnh :

- Thả thú độc vào chính điện.

Bên ngoài có tiếng đáp :

- Tuân lệnh.

Trịnh Kiếm Hồng thất sắc, chàng sợ nhất là thú độc. Chỉ nghe mấy tiếng “kịt, kịt” rồi có một luồng khí lạnh thấu xương thổi vào chính điện.

Trịnh Kiếm Hồng cả kinh, không dám chần chừ nữa, vội vã bế Đỗ Thu Linh chạy vào ngõ hẹp.

Xem tiếp hồi 31 Xuân tình phát động

31. Hồi 31 Xuân Tình Phát Động

Trịnh Kiếm Hồng vừa phóng mình ra khỏi hậu điện, cánh cửa liền đóng kín lại như cũ khiến con đường hẹp, vách đá hai bên cao thẳng tắp lại càng thêm tối âm u kỳ dị.

Chàng nhíu mày một cái, đã biết ngay Phong Lưu giáo chủ thiết lập con đường này là cốt để đối phó với võ lâm cao thủ bất trị. Không hiểu đã có ai bắt hạnh vào đây chưa? Hay chỉ mình là người đầu tiên.

Vừa nghĩ, chàng vừa vận công, chậm chậm bế Bạch Y Long Nữ lần mò mà đi.

Không bao lâu, chàng đi đến nút con đường. Chàng liền dừng chân nhìn qua giáp vòng, chỉ thấy toàn là vách đá cao thẳng tắp, dù người có khinh công tuyệt đẳng cũng không thể nào nhảy qua nổi.

Tứ bề im phẳng phắc. Cái im lặng trong cảnh tối âm u làm chàng bất rùng mình.

Đột nhiên, tiếng Phong Lưu giáo chủ truyền đến :

- Tôn chủ đợi một chút!

Dứt lời, vách đá bên phải, thoạt nhiên mở ra.

Trịnh Kiểm Hồng vội vã phóng chạy qua đó.

Vừa qua khỏi cửa đá, chàng vụt đứng dừng lại, trống ngực đánh thành thịch.

Trước mắt chàng hiện ra một căn phòng rộng màu đỏ chói và vô số người đang đứng nhìn chàng.

Nhìn kỹ lại, té ra số người đó chính là hình ảnh chàng hiện ra trong những tấm kính mắc dài trên vách tường. Còn màu đỏ chính là những tấm màn. Bởi trong ánh sáng mờ mờ, chàng không nhìn rõ được hình ảnh mình, cứ tưởng môn hạ Phong Lưu giáo.

- Hãy đi tới nữa đi. Rồi quẹo qua phía trái đi thẳng mười thước, rẽ sang tay phải, dừng lại.

Trịnh Kiểm Hồng theo lời chỉ dẫn của đối phương đi qua, quẹo lại thì đến một căn phòng rộng hơn căn nhà vừa rồi.

Căn phòng này trưng bày khá sang trọng và khác hẳn với căn phòng hồi nãy.

Bốn bên vách tường đều làm bằng gỗ quý, tiết ra mùi thơm thoang thoang, khiến người ngửi đến tinh thần sáng khoái lạ lùng. Cả đến bàn ghế, giường ngủ cũng vậy. Nhất là chiếc giường được chạm trổ vô cùng xinh xắn. Trên giường đã đặt sẵn gối mềm, nệm lót đều toàn màu hồng, tạo nên bầu không khí hấp dẫn lạ lùng.

Trịnh Kiểm Hồng nhẹ nhàng đặt Đỗ Thu Linh xuống giường sửa cho nàng nằm lại ngay ngắn, đoạn lui ra một bước.

Nếu lúc này có họa sĩ trứ danh, nhìn lên giường Đỗ Thu Linh, tin chắc người sẽ sáng tạo nên bức họa tuyệt mỹ.

Trịnh Kiểm Hồng đứng nhìn nàng nằm phơi phới trên giường, phút chốc, như quên hết mọi nguy nan.

Chàng nghe thấy trong người nóng ran lên, tim đập mạnh, hình như có một ma lực thúc giục, lôi cuốn chàng bước tới bên Đỗ Thu Linh...

Đương lúc ấy, tiếng nói Độc Tình Tiên Tử lại vang lên :

- Hồng huynh! Thuốc giải độc đây này...

Trịnh Kiểm Hồng như người đang cơn mê sức tỉnh, chàng quay lại thì nghe tiếng lộp cộp lẩn trên bàn. Té ra, đó là một cái chai trắng. Chàng lật đặt chạy tới thì thấy giống hệt như chai thuốc giải độc của Lý Minh Châu đưa cho chàng lúc trước.

Chàng cầm lên và hết sức kinh ngạc.

- Tại sao lại đưa cho ta chai không? Phong Lưu giáo chủ đã bảo cho ta thuốc giải độc mà? Không lẽ em Châu lại có dụng ý gì khác? Nàng không muốn cứu Đỗ Thu Linh?

Đã nhiều lần chung đụng với Lý Minh Châu chàng đã rõ tình ý của Lý Minh Châu thế nào rồi. Bây giờ thấy chai thuốc giải độc trống không, chàng nghĩ là Lý Minh Châu đồ kỵ với Đỗ Thu Linh.

Điều này cũng có lý.

Vì ai cũng muốn mình chiếm cho được người mình yêu và không ngần ngại giở thủ đoạn loại trừ tình địch.

Nhưng về cá tính Lý Minh Châu rất đường hoàng, minh bạch, không lý nàng có ý đó. Hay là thuốc giải độc đã hết...

Như thế là trong ba ngày nữa Đỗ Thu Linh phải chết sao? Nếu nàng chết thì ta còn sống làm gì nữa.

Chàng buồn bã nhìn về phía Đỗ Thu Linh, hai mắt rơm rớm lệ.

- Hồng huynh! Anh có thấy thuốc giải độc không?

Chàng run giọng đáp :

- Vâng! Anh đã... có rồi!...

- Mau giải độc cho nàng đi. Chỉ trong vòng ba ngày Đỗ Thu Linh tỉnh lại như thường.

- Ba ngày...

- Vâng! Chỉ ba ngày thôi. Và trong thời gian này anh nên suy nghĩ kỹ lại coi có nên nhận điều kiện của Giáo chủ đưa ra không?

- Nhất định là không!

- Anh nên nhớ còn lắm việc cần kíp chờ đợi anh.

Lời nói của Lý Minh Châu làm chàng tỉnh ngộ. Chàng cần phải tới Nham Linh Quang. Để trễ là hỏng mọi sự. Nhưng đọc kinh văn cho bà ta nghe nhất định không thể rồi.

Lý Minh Châu lại nói :

- Anh làm sao rồi? Mau quyết định, không khéo trễ mất đó.

Việc đi đến Nham Linh Quang là việc rất cần cho chàng. Nhưng tính tự cao, tự đại của chàng không chịu đầu hàng bất cứ trở lực nào.

Chàng nói :

- Đi đến Nham Linh Quang là việc cần, song ta không thể nhận điều kiện của bà ta.

- Vậy làm sao mà đi?

- Muốn đi thì được chứ gì khó.

- Không thể!

- Không thể.

- Phải rồi! Anh nên nhận điều kiện của bà ta đi.

Trịnh Kiếm Hồng suy nghĩ giây lát nói :

- Bất cứ với giá nào ta cũng phải rời khỏi nơi này.

- Bằng cách nào?

- Ba ngày nữa... ta sẽ cho biết.

- À...

Lý Minh Châu biết khó thuyết phục được Trịnh Kiếm Hồng, nàng nhẹ than một tiếng rồi lui đi.

Trịnh Kiếm Hồng cầm bình thuốc giải độc trong lòng rất tức giận, ném mạnh nó vào góc phòng khua lên một tiếng “căng” khô khan.

Chàng quay trở lại xem bệnh tình của Đỗ Thu Linh, thấy bát mạch nhảy đều, sắc diện nàng vẫn bình thường, trong bụng chàng có phần yên tâm.

Chàng định lui ra, song muốn coi độc “Tình tơ” trong người của Đỗ Thu Linh biến chuyển ra sao, chàng liền cúi xuống mở áo ngực nàng ra, thấy giữa đôi nhũ hoa, một hình quả đỏ hồng còn in đậm nét, mấy chỗ khác không gì khác lạ vẫn một màu da trắng mịn, nõn nà...

Đột nhiên, trái tim chàng đập mạnh. Người nóng hừng hực...

Ở trên đời này, mỹ sắc có ai không ưa? Huống chi chàng là một nam nhi đang ở độ nhiệt tình bộc phát và trước mặt lại là một mỹ nhân gợi cảm nằm phơi mình, như quyến rũ, mời mọc, dù cho chàng là bậc thánh nhân khó mà tránh được sự thèm khát dục vọng.

Song, chàng là người có lý trí chỉ trong phúc chốc, chàng đã đè nén được sự đòi hỏi của thể xác, liền kéo mền phủ đắp cho nàng rồi lui ra, ngồi xuống đất hành công tọa thiền.

Sau một hồi hành công, sự kích thích trong người chàng dần dần lắng dịu.

Chàng thâm than :

- Cứ như thế này mãi thì nguy quá! May mà ta kèm chế nỏ, nếu không, chưa biết sự thể xảy ra như thế nào?

Thời gian trôi qua mau quá! Mới đó đã tối rồi.

Chàng chậm rãi bước đi đi lại lại trong căn phòng, đầu óc nghĩ suy, tìm cách thoát thân nhưng thấy khó mà đi ra khỏi chỗ này được.

Vài con thần lẩn buông tiếng “chắc chắc” nghe buồn hết sức.

Đột nhiên, tiếng rè rè vang lên, cánh cửa phòng vụt mở.

Ba cô gái mặc sắc phục hồng đẩy vào phòng một cái bàn dài, trên có dọn đầy thức ăn, nào rượu, thịt vụn chùn.

- Xin mời Tôn chủ dùng bữa.

Nói xong, ba thiếu nữ nhanh như chớp phóng mình chạy đi.

Trịnh Kiếm Hồng liền phóng đuổi theo, song cánh cửa phòng đã đóng kín.

Chàng đành quay trở lại bàn ngồi ăn một cách ngon lành.

Bên ngoài có tiếng Phong Lưu giáo chủ nói :

- Tôn chủ, người suy nghĩ kỹ chưa?

Trịnh Kiếm Hồng không thèm đáp, ngồi mặt thị hành công vận khí.

Không bao lâu, người chàng như đi vào thế giới nửa sống, nửa chết...

Phong Lưu giáo chủ không nghe tiếng Trịnh Kiếm Hồng đáp, bà ta cũng không lấy gì làm lạ.

Bà nói :

- Tôn chủ muốn sao tùy ý. Ta mỗi ngày thân hành đến hỏi một lần. Và hỏi trong ba ngày liên tiếp. Nếu qua ba ngày, Tôn chủ vẫn khư khư, ta sẽ dùng thủ đoạn khác, thử coi Tôn chủ có nói không cho biết.

Bây giờ đã bước qua ngày thứ hai.

Phong Lưu giáo chủ lại đến và hỏi chàng như lần trước. Chàng vẫn một mực làm thinh.

Chàng chỉ chờ Đỗ Thu Linh tỉnh dậy là tìm cách tẩu thoát.

Giờ phút này, tâm trí chàng rối tới bời. Nếu Đỗ Thu Linh vẫn còn mê man thì chàng phải giải quyết vấn đề như thế nào đây? Dù sao chàng cũng phải bảo vệ nàng. Không vì lý do gì bỏ nàng ở lại đây cả. Có chết cùng chết chung cho trọn tình nghĩa.

Đương lúc đó, Đỗ Thu Linh trở mình, miệng ú ớ như muốn kêu nói.

Trịnh Kiếm Hồng mừng quýnh lên, chạy vội đến bên nàng :

- Em Linh...

Chàng kêu khẽ hai tiếng, lập tức truyền chân nguyên vào “Đơn Điền” và “Dũ Căn” hai huyệt của nàng.

Một lúc sau, hai mắt nàng mở ra, ngơ ngác nhìn chàng như người vừa tỉnh mộng.

- Em đã tỉnh rồi à?

Nàng không đáp, thân hình lại run lên, hơi nóng trong người nàng tiết ra một cách kỳ lạ. Hai tay nàng chơi với, chụp nắm chặt lấy tay chàng.

Thấy cử động bất thường của nàng, Trịnh Kiếm Hồng hết sức kinh ngạc :

- Em Linh! Em làm sao rồi?

Vừa thốt ra câu hỏi, chàng đã nhận thấy trong ánh mắt của nàng chứa chan nhiệt tình và người lại run lên bần bật. Chàng hiểu ngay hiện tượng xung động tình dục của thiếu nữ hoài xuân.

- Sao kỳ lạ thế? Ta cũng bị qua độc “Tình tơ” nhưng chưa hề có hiện tượng này. Còn nàng lại...

Chàng đang nghĩ tới đó, thì Đỗ Thu Linh kéo mền quăng qua một bên, đồng thời hơi thở nàng dồn dập. Đôi nhũ hoa cũng theo nhịp thở di động lên xuống...

Thình lình, nàng nắm tay Trịnh Kiếm Hồng dí vào ngực nàng.

Chàng giật mình rút nhanh tay về thì nhanh như chớp, Đỗ Thu Linh ngồi bật dậy ôm ghì chặt lấy chàng.

Tuy lúc này, chàng còn đủ sáng suốt nhưng bị nàng ôm một cách bất ngờ khiến chàng không kịp chống đỡ.

Chàng cảm thấy như có một cái gì đó từ trong người nàng thu hút làm chàng như mềm nhũn lại để mặc cho nàng lôi cuốn ngã xuống giường...

Nhưng ngay đó, chân chàng chạm phải ly nước để trên giường rơi xuống đất vang lên một tiếng “căng” bẽ nát. Chàng giật mình “A” lên một tiếng đưa tay điểm nhẹ vào huyệt đạo của nàng.

Đỗ Thu Linh kêu tiếng “Ồi chao”, rồi nằm bất động.

Trịnh Kiếm Hồng thở ra một hơi dài :

- Ta ngu quá! Suýt chút nữa xảy ra việc vô lễ với nàng rồi.

Đoạn ngồi xuống hành công tĩnh trí :

Qua ngày thứ ba thì Phong Lưu giáo chủ lại đến :

- Tôn chủ! Người nghĩ kỹ chưa?

Trịnh Kiếm Hồng trong lúc bực bội trong mình nghe tiếng Phong Lưu giáo chủ chàng phần nộ nạt lớn :

- Nhà ngươi đi đi. Ta không nghe gì cả.

Phong Lưu giáo chủ tức giận nói :

- Không đồng ý phải không? Vậy hãy coi ta giở thủ đoạn...

Nói xong, bà phóng mình chạy đi.

Trịnh Kiếm Hồng thấy đối phương không nói gì nữa mà chẳng thấy hiện tượng gì xảy ra. Chàng lấy làm lạ, vung tay đánh vào mấy tấm màn đỏ.

Chướng phong tuôn ra âm ẩm.

Mấy tấm màn bị sức chướng đánh xô vệt qua, để lộ vách đá sần sùi kỳ dị.

Thoáng cái, mấy tấm màn trở lại về vị trí cũ. Chàng ngạc nhiên kinh khủng.

Nhìn kỹ lại, té ra mấy tấm màn đều có mắc lò xo. Hễ gặp sức mạnh thì thun lại, hết thì dãn trở hoàn đầy.

Tiếng nói Lý Minh Châu từ ngoài vọng vào :

- Hồng huynh! Sao anh không chịu điều kiện của Giáo chủ đi. Anh muốn bị nhốt ở đây mãi đời sao?

Trịnh Kiếm Hồng lạnh lùng cười :

- Chưa chắc đâu.

- Anh thì không sao nhưng liệu anh có bảo đảm nổi Đỗ Thu Linh không?

Xem tiếp hồi 32 Tiệc rượu chia tay

32. Hồi 32 Tiệc Rượu Chia Tay

Chàng nghe đề cập đến Đỗ Thu Linh trong lòng lại dâm bối rối lạ lùng.

Lý Minh Châu nói có lý. Vì một mình chàng chưa chắc yên thân, đằng này còn Đỗ Thu Linh thì dù có cứng đầu cách mấy cũng khó bảo vệ nàng cho toàn vẹn được.

Lý Minh Châu biết lời nói mình có hiệu lực liền tiếp :

- Hồng huynh! Em có thể vào thương lượng với anh được không?
- Phong Lưu giáo chủ bảo phải không?
- Vâng! Người đã cho phép.
- Được! Vào đi!

Tiếp đó, hai tiếng “tắc tắc” khua động, cửa phòng thoát mở ra.

Lý Minh Châu phóng mình chạy vào thật nhanh.

Cánh cửa khép lại kín mít.

Nàng tiến về phía Trịnh Kiếm Hồng mà nước mắt phủ đầy trên má.

Trịnh Kiếm Hồng kéo ghế cho nàng ngồi xuống hỏi :

- Em Châu! Giáo chủ đã nói gì?

Lý Minh Châu ngẩng đầu lên nhìn chàng, chua xót nói :

- Bà ta... bà ta bảo anh đồng ý nói Bảo kinh cho bà ta nghe, bà ta sẽ cho anh một cơ hội...
- Cơ hội gì?

Lý Minh Châu lấy khăn lau nước mắt, ấp úng đáp :

- Ý bà ta là...
- Là thế nào?
- Để anh được quyền lấy em làm vợ.
- Hừ! Đó là cơ hội tốt à?

Nói xong chàng buông tiếng cười mai mỉa. Một tiếng cười của chàng, Lý Minh Châu nghe tựa hồ như những mũi kim đâm vào tim.

Nàng chua xót nói :

- Em biết anh không ưa gì em nên anh không chịu điều kiện của Giáo chủ.
- Không phải thế đâu...!
- Thế tại sao anh nở cười khinh bỉ trước mặt em?
- Em đã hiểu lầm anh rồi.
- Lầm à?
- Phải! Anh cười là cười vào mặt Giáo chủ kia. Bà ấy tự cho mình là thanh cao mà lại đi dùng thủ đoạn đê tiện như thế này, em không nhìn thấy sao? Còn riêng phần em, anh nào có trách. Chính em cũng đã hiểu, từ ngày gần gũi với em , em rõ tình cảm của anh đối với em như thế nào rồi chứ.
- Như vậy, sao anh không chịu nhận điều kiện của Giáo chủ?
- Việc này...
- Anh đừng do dự nữa. Anh chỉ cần trả lời một tiếng là đủ.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn qua Đỗ Thu Linh rồi quay lại nói với Lý Minh Châu :

- Em Châu! Giữa anh và Đỗ Thu Linh đã có hôn ước với nhau. Anh làm sao cưới thêm một người nữa cho được.
- Nhưng tôi chỉ cần biết hiện tại anh có yêu tôi hay không?

- À...

Chàng thật hết sức khó nghĩ. Vì cả hai nàng người nào cũng là trang quốc sắc, thiên hương, không thể nói thương bên nào, bỏ bên nào được. Giá hai người nhập chung lại làm một thì hay cho chàng biết mấy. Chàng đâu có khó xử trí như vậy.

Lý Minh Châu thấy chàng bối rối, biết chàng cũng yêu mình lắm. Nhưng vì chàng đứng trước hai ngã đường, đường nào cũng đầy hoa thơm của lạ quyến rũ.

Chàng không biết phải chọn sao cho vẹn, đừng để mất lòng bên này mà được lòng bên kia và ngược lại.

Nàng mỉm cười rồi giữ lại vẻ bình thản nói :

- Thôi, tôi hiểu rồi!

- Em hiểu gì?

- Anh đừng quá rối trí. Việc này là tại nơi Giáo chủ. Anh không ghét tôi là tôi mừng rồi. Vậy anh lo chuẩn bị mai anh và Đỗ Thu Linh lên đường.

- Mai đi à?

Trịnh Kiếm Hồng ngạc nhiên về quyết định đột ngột của Lý Minh Châu. Tại sao mai này chàng và Đỗ Thu Linh đi dễ dàng thế?

Lý Minh Châu nói :

- Vâng, mai anh và nàng đi.

- Nhưng anh và Đỗ Thu Linh chưa được giải độc.

Lý Minh Châu cười bí mật.

- Anh khỏi phải lo điều đó. Tôi đã có cách.

Trịnh Kiếm Hồng nhớ lại cái bình giải độc mà nàng đã trao cho chàng không có thuốc, tưởng nàng đã giấu thuốc lại, chờ đến ngày hôm nay mới đưa ra.

- Em còn giữ thuốc giải độc sao?

- Chuyện này anh không cần biết. Chỉ nhớ một điều, khi thấy cửa phòng mở, mau dẫn nàng đi, dù gặp ai cũng mặc, đừng dừng lại hỏi gì cả.

- Có phải em tự thả anh và Đỗ Thu Linh không? Anh không muốn em mạo hiểm làm thế.

- Anh khỏi phải lo cho tôi. Đây không phải là ý tôi đâu.

- Vậy tại sao?

- Anh đừng hỏi lời thôi. Mai rồi anh sẽ hiểu.

- Cám ơn em nhiều lắm.

- Anh đừng nói vậy. Thôi để em ra ngoài một chút rồi sẽ trở lại.

Dứt lời nàng đứng dậy, mở cửa đi ra.

Chàng nhìn theo bóng dáng tha thướt của nàng trong lòng cảm thấy quyến luyến vô hồi. Song nghĩ đến việc phải đi đến Đạt Ma nham, lòng chàng như gặp phải lửa, đứng ngồi không yên.

Giây lát sau, ba tỳ nữ đem thức ăn đến rồi quày quả đi ra.

Thức ăn hôm nay có khác hơn mọi bữa, hương vị bốc thơm phức tạp, khiến người không đói cũng phải muốn ăn.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn vào mâm cơm nghe trong bụng cào cào đói lạ lùng.

Chàng vừa vào bàn ngồi ăn thì Lý Minh Châu mở cửa bước ào.

Nàng mặc chiếc áo lụa màu hồng thật mỏng và trang sức vô cùng lộng lẫy, khiến Trịnh Kiếm Hồng nhìn mê mẩn tâm thần.

Nàng mỉm cười hỏi :

- Bộ em lạ lắm sao anh nhìn dữ vậy?
- Lạ lắm!
- Lạ chỗ nào?
- Em đẹp hơn mọi hôm.
- Lý Minh Châu nghe người yêu nói thế, nàng như mở cờ trong bụng.
- Anh bày đặt tán tỉnh rồi.
- Đâu có, anh nói thật mà.

Nàng ngáy xéo chàng một cái, cười khúc khích :

- Thôi ăn đi anh.
- Em ăn luôn với anh nhé.
- Vâng!

Hai người ngồi vào bàn ăn tỉnh bơ.

Nàng gấp món này bỏ vào chén, lại gấp món kia ép chàng như thể người vợ hiền sẵn sóc chồng.

Qua một hồi, Trịnh Kiếm Hồng đã uống hết mười mấy chung rượu.

Theo như người rượu mạnh, uống mười mấy chung đâu thấm vào đâu. Đàng này Trịnh Kiếm Hồng mới uống vào nhiều đó, mặt đã đỏ kè, ngà ngà rồi.

Lý Minh Châu rót thêm một chung nữa nói :

- Anh uống thêm chung này nữa đi.

Trịnh Kiếm Hồng khoát tay nói :

- Thôi em, anh muốn say rồi.
- Không đâu! Anh uống hết chung này đi. Không em giận cho coi.

Tiếng nàng êm như ru, rót vào tay chàng, làm chàng không sao từ chối được, đưa tay đón lấy chung rượu, ực một cái hết sạch.

Lý Minh Châu gấp bỏ vào chén chàng miếng thịt chiên, ép :

- Ăn đi anh!
- Sao em không ăn?
- Thì em ăn đây. Anh uống thêm chung nữa nhé.
- Thôi, thôi...
- Uống mà! Uống để từ già buổi hội ngộ của chúng ta.
- Anh chiều em một chung này thôi nhé.
- Vâng!

Trịnh Kiếm Hồng ực hết chung rượu, cảm thấy trong bụng nóng ra lên, da thịt như bị căng thẳng, hơi nóng bốc ra như lửa.

- Anh say thật rồi đó em.

Lý Minh Châu không nói, chỉ nhìn chàng mà cười.

Đột nhiên chàng buông đũa, mắt mở to lên, nhìn dán chặt vào người nàng rồi tiến tới, tiến tới bên nàng.

Lý Minh Châu không lấy gì làm lạ. Nàng mỉm cười, cúi đầu nhìn xuống ngực mình, tự nhiên nghe hồi hộp lạ.

Tiếng chân Trịnh Kiếm Hồng di động mỗi lúc một gần bên nàng rồi dừng hẳn lại.

Hơi thở chàng phà ấm sau gáy nàng, khiến nàng rùng mình.

Nàng vụt đứng dậy.

Trịnh Kiếm Hồng nắm vào bả vai nàng, xoay người lại, hỏi :

- Em Châu! Thuốc giải độc em có mang theo không?

Nàng ngẩng đôi mắt tình tứ nhìn chàng :

- Có! Em có đem theo đây.

Dứt lời nàng xô nhẹ chàng ra.

- Đâu? Đưa cho anh đi.

Lý Minh Châu hất mình một cái, bộ đồ lụa hồng đang mặc trong người bỗng buông tuột xuống đất, để lộ ra trước mặt chàng tám thân kiêu diễm và nóng bỏng như hỏa diễm sơn.

Nàng sà vào ôm Trịnh Kiếm Hồng siết mạnh và nói :

- Thuốc giải độc đây này, anh bằng lòng chưa?

Nói xong nàng không để cho Trịnh Kiếm Hồng kịp trả lời, môi nàng dán chặt vào môi chàng, đồng thời đẩy chàng bước về phía giường.

Lúc này chàng như quên cả trời đất, chỉ cảm thấy sự rạo rực đòi hỏi của nhục dục lên tới tột độ.

Âm mưa vẫn vũ.

Trời đất quay cuồng.

Lý Minh Châu biết rằng, nếu nàng không hy sinh trinh tiết của mình thì khó bề cứu sống Trịnh Kiếm Hồng...

Lý Minh Châu nước mắt tuôn trào, nhìn gương mặt tươi hồng của chàng đang ngủ, nàng lại bế chàng lên đi qua phòng Đỗ Thu Linh đặt chàng nằm bên cạnh.

Nàng biết lát nữa chàng sẽ tỉnh lại và rồi những gì sẽ xảy ra... cũng giống như nàng vì chỉ có cách đó mới giải độc cho Đỗ Thu Linh.

* * * * *

Trải qua một đêm với hai người đều yêu thương mình vô hạn, tỉnh dậy Trịnh Kiếm Hồng cảm thấy lơ mơ trong trí nhớ.

Quay qua Đỗ Thu Linh chàng cũng vừa bắt gặp nàng vừa tỉnh giấc.

Nàng chợt la lên :

- Ối chao! Sao lại thế này?

- Ồ, em nhớ lại rồi! Em bị Phong Lưu giáo chủ bắt. Nhưng không hiểu sao lại bị mê đi, không biết gì cả...

- Thôi, đừng nói gì khác nữa em. Dậy đi, chúng ta còn phải đi Đạt Ma nham tìm linh quang.

Đỗ Thu Linh gật đầu ngồi dậy :

- Á...

Nàng thoát thấy thân thể mình không mảnh vải che thân, mắc cỡ đỏ mặt, vội chụp chiếc mền phủ lên mình.

Bây giờ nàng mới kịp nhận ra thân thể mình ê ẩm, uể oải từng khớp xương, thối thịt. Một sự ê ẩm thú vị lạ lùng. Nàng thoáng nhần mặt lẫn qua nằm yên lặng như thể nghe kỹ lại cái cảm giác kỳ lạ đó.

Và khi nghe rõ cảm giác trong người nàng, nàng rùng mình ngượng ngập...

Kinh hoàng...

Mắc cỡ....

Hồi hộp....

Lo âu...

Cả tâm thần rối loạn...

Nàng đưa tay nhẹ vuốt lên ngực lần xuống bụng... Tối đầu nàng cũng thấy ê ẩm cả. Điều này chứng tỏ nàng đã trải qua một đêm ân ái thật sự rồi.

- Hồng huynh... anh...

Trịnh Kiếm Hồng ngẩng đầu lên gặp ngay ánh mắt hếch hỏi của nàng. Chàng khổ sở khôn cùng, biết mở miệng nói thế nào đây? Chàng chỉ còn cách chịu đựng, đem hết can đảm nhìn nàng rồi khẽ gật đầu thú nhận.

Đỗ Thu Linh rơm rớm nước mắt hỏi :

- Là anh gây ra?...

- Vâng!

- Quái thật!

- Sao lạ quá!

- Anh có thể làm thế sao? Nhất là khi em đang mê man...

Lời nói của nàng như một quả đấm đập vào mặt chàng.

Chàng tái mặt đáp :

- Đó là sự thật, anh không dối em đâu.

- Anh không chờ đợi được sao? Mà nếu như anh có nôn nóng thì ít ra cũng để em tỉnh dậy đã. Em cũng đâu có hẹp hòi gì mà sợ. Em sẵn sàng hiến dâng cho anh mà.

Trịnh Kiếm Hồng ngồi chết lặng không hở môi được lời nào.

Nàng ghen ngào nói tiếp :

- Em hiểu rồi! Có lẽ anh sợ em phản bội anh, không giữ đúng hôn ước, nên anh làm thế phải không? Sự thật ra....

Nàng liếc nhìn chàng rồi tiếp :

- Sự thật ra con người anh đường hoàng chính đại không ngờ bên trong ẩn chứa một hành vi quá đê tiện.

Trịnh Kiếm Hồng nghe nàng nói, tự ái bị chạm, định mở miệng nói toạc ra mọi lẽ cho nàng rõ. Nhưng kịp nghĩ nếu nói ra, thì nàng sẽ xấu hổ, sinh lắm điều phiền phức.

Nghĩ vậy, chàng cắn răng chịu đựng nhất định không hở môi.

Đỗ Thu Linh thấy bộ mặt thiếu não của Trịnh Kiếm Hồng, nàng dịu giọng nói :

- Nói thế, em không giận anh đâu. Ngày nay thể xác em thuộc về anh rồi.

Anh không được quyền bội phải làm khổ em. Nếu em biết được, em xé xác anh ra từng mảnh cho anh coi.

Dứt lời nàng mỉm cười, nắm tay chàng siết mạnh.

Trịnh Kiếm Hồng thấy nàng vui, chàng rất mừng, cười nói :

- Thôi, dậy đi em!
- Ừ thì em dậy đây.

Nàng dợm ngồi lên, nhưng chợt nhớ thân thể chưa mặc áo quần, thẹn thù, nhìn chàng nói :

- Anh ra ngoài cho em mặc đồ.

Trịnh Kiếm Hồng đùa :

- Mặc đồ thì mặc đi, ăn thua gì tới anh mà phải đuổi anh đi.
- Xì! Kỳ thấy mờ.
- Hồi hôm giờ không kỳ mà bây giờ lại kỳ.

Đỗ Thu Linh đỏ mặt, chắt lưỡi nói :

- Em không giỡn đâu nghen. Anh có chịu đi không thì nói :

Trịnh Kiếm Hồng đứng lên cười nói :

- Đuổi thì anh đi. Em làm gì đó thì làm mau lên.

Đỗ Thu Linh ngồi nhồm dậy, vuốt lại mái tóc rồi hất mền qua một bên, lật đặt quơ lấy quần áo mặc vào người.

Nàng bước ra khỏi giường nói :

- Hồng huynh, bây giờ chúng ta đi chưa?
- Đi ngay bây giờ.

Đỗ Thu Linh sực nhớ người quản gia, liền nói :

- Còn bà quản giai Xảo Thủ Hà Cô đâu? Đêm rồi bà có ở chung phòng với mình không anh?
- Bà ta à?

Trịnh Kiếm Hồng thấy khó trả lời. Vì việc xảy ra đêm hôm đều do Lý Minh Châu sắp đặt cả.

Đỗ Thu Linh nói :

- Vâng! Em hỏi bà ta.
- Việc này chúng ta tạm gác qua một bên đi. Bây giờ hãy kíp tới Đạp Ma nham cái đã.

Chàng không muốn cho Đỗ Thu Linh hỏi lời thôi nên khỏa lấp.

Thật sự chàng nghe nhắc đến Lý Minh Châu chàng thương xót cho nàng vô hạn. Vì chàng và Đỗ Thu Linh trúng độc Tình tơ mà Lý Minh Châu buộc lòng phải tạo sự kiêu đêm qua, hy sinh cả trinh tiết để giải cứu cho chàng và Đỗ Thu Linh.

Nếu như không có Lý Minh Châu, chàng và Đỗ Thu Linh chưa biết sự thế ra sao.

Phương pháp giải độc này phải là một sự giao hợp thể xác giữa một người không bị độc với một người bị trúng độc. Chớ không thể dùng hai người cùng nhiễm độc mà giải được.

Như vậy Lý Minh Châu đã làm một sự hy sinh vô cùng lớn lao. Và Trịnh Kiếm Hồng mang lấy trách nhiệm đối với Lý Minh Châu không phải nhỏ.

Đỗ Thu Linh thấy chàng không muốn nói, vội hỏi qua chuyện khác.

- Á, còn cây Ngũ Long kim kiếm vì sao Phong Lưu giáo chủ trả lại cho ta?
- Tại sao bà ta không muốn lấy?
- Dễ thường các giới võ lâm thấy nó đều mong chiếm đoạt, không lẽ Phong Lưu giáo chủ là người tốt?

Trịnh Kiếm Hồng nghiêm nghị nói :

- Bà ta là người tốt, thật đó em.
- Tốt à? Tốt mà còn bắt giam chúng ta.
- Chuyện ấy là do một sự hiểu lầm với nhau. Bây giờ hiểu lầm ấy hết rồi, tất nhiên bà ta phải trả lại kiếm.
- Hả?... Bà ta cho chúng tự do ra khỏi Phong Lưu giáo sao?
- Đúng vậy.
- Không điều kiện gì sao?
- Điều kiện?
- Chớ không phải bà ta bắt mình vì cuốn Đại Thần bảo kinh?
- Việc này...

Trịnh Kiếm Hồng thốt được hai tiếng, thầm giật mình, chàng nói trong bụng :

- Đúng rồi... Phong Lưu giáo đâu để cho ta đi một cách dễ dàng như vậy được. Câu chuyện bà ta đeo đuổi chưa đi tới kết quả? Không lẽ, Lý Minh Châu đã đọc lại nội dung Đại Thần bảo kinh cho bà ta nghe rồi sao?

Từng câu hỏi đổ xô trong đầu óc Trịnh Kiếm Hồng. Chàng muốn gấp chạy tìm Lý Minh Châu mà hỏi cho ra lẽ. Song sức nhớ, bên mình có Đỗ Thu Linh, sợ e hai người gặp mặt, sinh ghen tuông lại thêm phiền.

Đỗ Thu Linh nhìn Trịnh Kiếm Hồng hiểu lơ mờ, lý đoán của mình chắc đúng nên Trịnh Kiếm Hồng mới làm thinh như vậy.

Ngay khi đó, có tiếng Lý Minh Châu tăng hắng truyền vào tai hai người :

- Xin Tôn chủ và vị cô nương lên đường. Đừng trì hoãn trễ nải công việc.

Đỗ Thu Linh hỏi Trịnh Kiếm Hồng :

- Ai nói mà nghe giọng quen quen vậy anh?

Trịnh Kiếm Hồng đáp :

- Lý Minh Châu, con gái của Phong Lưu giáo chủ.

- Ô! Sao giống tiếng Xảo Thủ Hà Cô thế?

Trịnh Kiếm Hồng không đáp, mà nghĩ đến lời hỏi thúc của Lý Minh Châu.

Nàng không muốn chàng chậm trễ, khiến Bích Linh Ma Ảnh và Bát Đại môn phải hay được kéo đến bao vây, Phong Lưu giáo chủ khó tránh tai họa.

Nghĩ vậy, Trịnh Kiếm Hồng im lặng nắm tay Đỗ Thu Linh lôi đi.

Thấy cử chỉ hấp tấp của Trịnh Kiếm Hồng, Đỗ Thu Linh càng sinh ra hiếu kỳ.

Ngoảnh lại gọi lớn :

- Cô Châu ơi! Cô có thể cho tôi gặp mặt nói chút chuyện được không?

Tiếng Lý Minh Châu truyền lại :

- Xin lỗi, tôi có việc phải đi, xin cô cảm phiền vậy.

Đỗ Thu Linh hơi khó chịu, nhưng không biết làm sao đành riu riu bước theo Trịnh Kiếm Hồng.

Xem tiếp hồi 33 Gieo gió gặt bão

33. Hồi 33 Gieo Gió Gặt Bão

Trịnh Kiếm Hồng và Đỗ Thu Linh xuyên qua đường đá hẹp rồi chui qua một cửa hông của vách đá rộng chừng một thước.

Tuyệt nhiên không thấy ai chặn hỏi, hai người yên trí mà đi.

Qua một hồi lâu hai người mới đặt chân tới bìa rừng.

Đỗ Thu Linh mừng rỡ, phóng tầm mắt nhìn phong cảnh. Một bầu trời khoáng đạt, tự do rộng mở. Nàng nắm chặt tay người yêu cười nói riu rít như con chim vừa sổ lồng.

- Hồng huynh! Giờ chúng ta đi đâu trước?

- Đi Đạp Ma nham tham ngộ Linh Quang trước đã.

Hai người yên lặng, thi triển khinh công đi được chừng ba mươi dặm. Thành linh có tiếng hô như sấm nổ :

- Đứng lại!

Trịnh Kiếm Hồng và Đỗ Thu Linh giật nảy mình dừng bước, quắc mắt về phía có tiếng quát thì thấy có mười tên hảo hán mặc đồ đen tay cầm khí giới phóng mình về phía chàng và Đỗ Thu Linh. Mặt mũi người nào, người nấy tựa như quỷ sống.

Trịnh Kiếm Hồng nhíu mày một cái, cất tiếng cười lạnh như đồng :

- Tưởng ai, té ra là bọn côn đồ Độc Thủ Phùng Tử An.

Hai kẻ tử thù gặp nhau, mắt nghinh mắt như hai con thú dữ.

Độc Thủ Phùng Tử An tay xò ra mười cây Quái tiên, hét lớn :

- Thằng chó kia, mau nạp Đại Thần bảo kinh cho ông, bằng ngang ngạch, ông cho nát thây.

Trịnh Kiếm Hồng quắc mắt, chiếu hai luồng nhơn tuyến vào mặt đối phương gần giọng :

- Không, rồi sao?

- Ông sẽ bầm thối mày như tương.

Trịnh Kiếm Hồng muốn thăm dò lực lượng đối phương, coi còn ai nữa không, liền nói :

- Hừ! Bọn già chúng bây đều là một lũ hèn, cũng bày đặt vênh mặt với ta sao?

- Người nói gì?

- Kỳ trước bọn chúng bây muốn cướp giựt kiếm báu, giờ lại đòi bảo kinh, không phải lộng quá rồi sao?

- Đừng lôi thôi, có đưa Bảo kinh cho ông không thì nói.

Trịnh Kiếm Hồng cười khẩy :

-Ồ! Bọn chúng bây không ngán lão Bích Linh Ma Ảnh đập giập mặt sao?

Đối phương cười lên khằng khặc :

- Lão ấy sai ta đi lấy thủ cấp của mày. Ngoài việc đó ra, ta tự quyền lấy gì thì lấy.

- Thế à! Theo chúng bây, lão Ma Ảnh chỉ muốn chặt thủ cấp của ta thôi à?

-Ừ!...

- Nhưng nếu ta đưa Bảo kinh ra cho chúng bây, chúng bây dám để cho ta sống không?

Phùng Tử An trầm giọng :

- Việc này... ta... ta sao không dám!

- Phùng Tử An! Miệng người nói sao không được tự nhiên vậy?

Bị Trịnh Kiếm Hồng hỏi vặn. Phùng Tử An tái cả mặt, thân mình lão lắc lắc vài cái rồi đứng yên một chỗ.

Trịnh Kiếm Hồng lạnh lùng tiếp :

- Ta biết ngươi không dám, đừng hòng qua mặt ta. Bộ tưởng ta là thằng điên sao?

Phùng Tử An lấy lại được bình tĩnh hét :

- Đừng lão mồm, lão mép. Mày và con bé kia không sống nổi với ông đâu.

Trịnh Kiếm Hồng cười nhạt :

- Này, ngươi không thấy bọn Ngũ Đại Ma Tinh chết thảm trong U Ma cốc, ở đó lớn lối.

- Việc ấy không liên can tới vụ này, đừng đem cái chết Ngũ Đại Ma Tinh dọa nạt ta.

- Tốt lắm, coi chừng của ta đây.

Tiếp theo tiếng hô, Trịnh Kiếm Hồng phóng ra song chưởng Diêm Vương Câu Hồn và Huyền Âm Đoạt Mệnh ép thẳng vào đối phương.

Phùng Tử An dù đã đề phòng sẵn, cũng không sao tránh kịp.

Thân ảnh y bị hai luồng chưởng lực đẩy văng ra ba thước. Toàn thân rung động, mặt mày tái mét, run bần người.

Ngay khi đó, Đỗ Thu Linh rút kiếm lia tới Phùng Tử An.

Trịnh Kiếm Hồng hét :

- Thu Linh! Để đó cho anh, mau chặn đường chín tên kia lại.

Đỗ Thu Linh lập tức hồi bộ, phóng mình chặn ngang chín tên hảo hán.

Đỗ Thu Linh vui vẻ đáp :

- Vâng! Tiểu nữ chính là con của người. Xin cảm ơn tiền bối đã có lòng ưu ái.

Về mặt buồn buồn, Thái Thông lão trượng nói tiếp :

- Hôm Lôi anh hùng tử nạn, đệ tử Thiếu Lâm không giúp ích được gì thật là có lỗi với gia đình họ Đỗ, xin cô nương bỏ qua cho.

Đỗ Thu Linh đáp :

- Xin tiền bối đừng nói thế, khiến tiểu nữ thêm đắc tội.

Ngừng một chút, Đỗ Thu Linh hỏi :

- Thưa tiền bối, tiền bối và chư vị Chưởng môn tìm chúng tôi chắc có gì dạy bảo?

Thái Tông Lão Trượng đáp :

- Riêng phần cô nương thì không có gì rồi. Còn đối với Trịnh Kiếm Hồng chúng tôi có chút việc cần giải quyết. Vậy mời cô nương đứng qua một bên.

- Việc này...

Trịnh Kiếm Hồng chặn lời :

- Em Linh! Việc này là của riêng anh với chư vị anh hùng đây thôi. Em đừng xen vào.

Đỗ Thu Linh vùng vằng :

- Không, phải để em can thiệp...

- Em đã quên là em lúc nào cũng tuân lời anh sao?

Đỗ Thu Linh biết mình nói thêm cũng vô ích, xụ mặt lui ra.

Trịnh Kiếm Hồng hường mắt nhìn tám người Chưởng môn, lạnh lùng nói :

- Có phải quý vị đến phế chức Tôn chủ Võ Lâm của ta không?

Thái Tông Lão Trượng nói :

- Đúng thế! Nếu ngài bằng lòng thì việc đả thương đệ tử bản phái, ta sẽ bỏ qua cho.

- Như vậy... là các người muốn phế luôn lời di chúc của Tôn chủ đời trước?

- Không! Không! Ta không có ý ấy.

Trịnh Kiếm Hồng bĩu môi :

- Thú thật, ta cũng không ham gì chức vụ ấy. Chỉ vì vâng lệnh đại sư huynh Thần Long Kỳ Hiệp, buộc lòng ta phải đứng ra đảm nhiệm chức vị ấy thôi.

Thái Tông Lão Trượng nhăn mặt nói :

- Nhưng...

- Nhưng thế nào?

- Vì ngài bắt tài lãnh đạo võ lâm, nên tám phái ta luận bàn và quyết định phế bỏ chức Tôn chủ của ngài, bây giờ ngài có chịu bỏ hay không?

Trịnh Kiếm Hồng quát mắt sáng như sao, nhìn qua một lượt ba mươi ba cao thủ, lạnh lùng nói :

- Nếu không thì thế nào?

- Thì đừng trách chúng tôi vô lễ.

- Quý vị quá tự tin rồi.

- Đừng nhiều lời! Quyết định đưa ra, chúng tôi phải thi hành.

Tình hình trở nên căng thẳng ngột thở. Chỉ một cái vẫy tay là trận chiến bùng nổ.

Trịnh Kiếm Hồng vẫn thản nhiên, hỏi :

- Ngoài việc này, còn việc nào khác không?

Thiết Lâm Lão Trượng vội đáp :

- Còn!

- Việc gì?

- Lần này tám phái chúng tôi xuống núi có ý định quét sạch bọn tà phái/ Trịnh Kiếm Hồng nhú mày.

- Phong Lưu giáo chủ cũng ở trong nhóm đó chứ?

Thái Thông Lão Trượng đáp :

- Cố nhiên là có.

- Ta nghĩ không lẽ ghép tội Phong Lưu giáo chủ vào bọn tà phái được.

Thái Thông ngạc nhiên :

- Tại sao?

Trịnh Kiếm Hồng cười khẩy :

- Vì mồm ông bảo Phong Lưu giáo là tà phái sao ông còn đi giao thiệp với bọn họ?

Câu nói đột ngột của Trịnh Kiếm Hồng làm Thái Thông đỏ mặt.

- Lão nào dám đi giao thiệp chính thức với Phong Lưu giáo đâu. Chẳng qua là muốn lợi dụng họ thôi.

Trịnh Kiếm Hồng gằn giọng :

- Chẳng qua là lợi dụng à?

- Đúng vậy!

Lão cười rồi tiếp :

- Thôi, đừng hỏi dông dài. Ta hỏi ngài có chịu bỏ chức Tôn chủ không thì nói?

Trịnh Kiềm Hồng sợ có chuyện không hay đến Phong Lưu nên cố dè nén cơn tức giận, ôn tồn hỏi :

- Lão trưởng muốn tôi bỏ tước hiệu Tôn chủ Võ Lâm thật tình sao?

- Thật.

- Được! Tôi muốn đưa điều kiện.

- Nói thử xem!

- Quý vị bảo tôi không đủ tài mang tước hiệu ấy. Vậy tôi muốn quý vị thử sức.

Nếu qua vài đường chiêu, tôi thoát ra khỏi ta quý vị thì chức Tôn chủ Võ Lâm tôi vẫn còn chứ?

- Người tự tin đến thế sao?

- Cố nhiên!

Rồi chàng lấy giọng oai hùng nói :

- Tám vị Chương môn và tất cả đệ nhị cao thủ quý phái đều ra tay một lượt đi.

Nhớ đánh cho trúng tôi, bằng không thì ôm hận đó.

Thái Thông lão trưởng cùng bảy Chương môn khác và chúng đồ đệ của họ đều tái mặt. Họ không ngờ Trịnh Kiềm Hồng khinh họ đến thế. Mà nếu tất cả ba mươi ba người không hạ được Trịnh Kiềm Hồng để cho Trịnh Kiềm Hồng thoát thì họ sẽ ăn nói làm sao với thiên hạ. Nhất là làm sao dám gặp mặt Liệt Đường đạo trưởng của phái Võ Đang.

Nhưng sự thể không thể dừng tay, thoái lui.

Trịnh Kiềm Hồng hét :

- Còn chờ gì nữa? Ba mươi ba cao thủ vậy một thiếu niên mà không dám sao?

Thái Thông như điên tiết hét :

- Tiểu tử! Người coi thiên hạ không bằng nửa con mắt. Chúng tôi liên hiệp tấn công thì đừng bảo cậy nhiều hiếp yếu nhé.

- Không đâu! Nhưng trái lại để tôi thoát ra thì sao đây?

Thái thông bị chặn nghẹn họng, không biết đường nào mà trả lời cho xuôi.

Lão hướng mắt nhìn bảy vị Chương môn như hội ý.

Lúc đầu ai cũng cho rằng chỉ xử vài chiêu là hạ được Trịnh Kiềm Hồng. Chớ có ai ngờ đến việc này đâu.

Giây lát, Thái Thông hướng mắt qua Trịnh Kiềm Hồng nói :

- Được rồi! Nếu ngài thoát được vòng vây thì chúng tôi để ngài giữ ngôi vị Tôn chủ và không quấy rầy ngài nữa.

- Các vị Chương môn nghe rõ rồi chứ?

- Vâng! Lời nói của Thái Thông cũng là lời của bảy môn phái chúng tôi.

- Nhất ngôn đó nhé.

- Đại trưởng phu không nói hai lời.

- Tốt lắm! Xin mời chư vị ra tay.

Thái Thông chấp tay hô tiếng nhà Phật :

- A Di Đà Phật!

Trong lúc ấy, các cao thủ chia nhau đứng thành vòng tròn, bao vây Trịnh Kiếm Hồng vào giữa.

Mỗi người đều giữa vững vị trí của mình. Thế thủ thật chặt chẽ, một con ruồi bay qua cũng không lọt.

Ba mươi ba cặp mắt đổ dồn vào Trịnh Kiếm Hồng.

Ba mươi ba khuôn mặt phủ đầy sát khí chết người.

Sáu mươi sáu cánh tay hờm sẵn một mục tiêu, chỉ chờ lệnh là chưởng lực tuôn ra.

Trịnh Kiếm Hồng mắt quắc lên, quét hai luồng nhơn tuyến giáp vòng. Tay xòe ra, môi mím chặt, nhưng mặt không biểu lộ chút gì là sợ sệt cả.

Chàng lạnh lùng quét mắt và đối phương không nói một tiếng.

Đỗ Thu Linh đứng bên ngoài run sợ bắn người.

Ba mươi ba cao thủ thượng thặng của Bát đại môn phái, đã từng khét tiếng giang hồ, đem uy danh về cho bốn phái làm thiên hạ khiếp vía. Thế mà đứng trước Trịnh Kiếm Hồng, thấy vẻ mặt oai nghi, thần sắc lẫm liệt và lạnh lùng đến độ tàn nhẫn, khiến họ đâm ra e dè.

Đột nhiên, giữa bầu không khí nghẹt thở đó, một tiếng hét lớn vang dội trời đất, rung động lòng người phát ra.

Chỉ thấy Thái Thông lão trượng bay vọt lên, chưởng lực ép bổ vào đầu Trịnh Kiếm Hồng.

Nhanh như chớp, chàng quật ngược chiêu Diêm Vương Câu Hồn lên.

Bùng!

Thái Thông lão trượng bị chấn động lui ra.

Trịnh Kiếm Hồng không hề nhúc nhích, trái lại còn trân mình tiến tới thật là ngoài sức tưởng tượng của cao thủ Bát đại môn phái.

Ba vị Trang Huy, Văn Hoa và Hoàng Anh vội phát tay hợp chưởng Quyền Môn Chính Khí. Cuồn cuộn phóng ra như phong ba, bao táp nhưng không ngăn chặn nổi Trịnh Kiếm Hồng.

Chàng như điên cuồng khoa tay tựa vũ lộng.

Chỉ trong nháy mắt ba mươi ba cao thủ nhất loạt vung tay ép chưởng ì ầm như ba đào, sóng dậy.

Rồi thoát cái, Trịnh Kiếm Hồng bức đi, biến chiêu Long Vân Quyền Ba thành trảo nhắm ngay Pháp Triều Lão Trượng chụp qua.

Pháp Triều cả kinh trước công lực phi thường của Trịnh Kiếm Hồng, lão vội hụp đầu né tránh.

Nhanh như chớp, Trịnh Kiếm Hồng sử dụng ngay chiêu tuyệt thế khinh công Long Vân sơ hiện bay vút qua đầu Pháp Triều thoát khỏi vòng vây, lẹ tựa tên bắn và nhẹ tựa lá bay.

Tưởng đã thoát nạn, không ngờ, từ phía sau lưng chàng một bóng đen đuổi theo, bám sát như bóng với hình.

Bóng đen vụt hét lớn :

- Chết!

Năm đường chỉ phong chĩa thẳng vào các yếu huyệt sau lưng chàng.

Trịnh Kiếm Hồng giật mình, uốn lộn người lại, hữu chưởng chém bổ vào cánh tay đối phương.

Bóng đen đó, không ai khác hơn là Hắc Y Tiên Ông.

Lão buột mồm khen :

- Giải lắm!

- Vừa nói, lão vừa đưa chưởng ra đỡ.

- Bùng! Bùng!...

Sức va chạm của hai kinh lực kinh hồn đấy lui lão té bật ra đằng sau. Còn Trịnh Kiềm Hồng văng bắn lên không trung, cao hơn trượng.

Ngay khi đó, cao thủ các phía cũng vừa chạy tới.

Thái Thông lão trượng nói lớn :

- Các vị cứ việc ra tay đừng lưu tình.

Tiếng Thái Thông vừa dứt, tám vị Chưởng môn tung ngay chưởng lực, kinh phong cuộn cuộn như mây che mắt thân ảnh Trịnh Kiềm Hồng.

Xem tiếp hồi 34 Thoát nguy

34. Hồi 34 Thoát Nguy

Mọi người đều đem hết sức lực ra đánh khiến người ngoài nhìn vào cũng phải lạnh mình ớn xương sống. Họ định ninh Trịnh Kiềm Hồng dù có phép thắng thiên độn thổ cũng không thoát được mạng chết.

Trong lúc thập tử nhất sinh mà Trịnh Kiềm Hồng vẫn bình tĩnh uốn mình chuyển người, quẹo qua cong lại, lách tránh đồng thời vùng chưởng phản công.

Bùng! Bùng! Bùng! Bùng!...

Liên tiếp hàng chục tiếng nổ chát chúa, âm thanh xoáy vào tai mọi người kêu “vo... vo...”, rúng động thần sắc. cát bụi bay tung tóe mịt mù.

Nhờ thế Trịnh Kiềm Hồng chiếm được một góc trống và định nói song nghĩ đến thanh danh Tôn chủ đời trước, chàng không thể để họ nhục mạ. Vả lại nếu nường tình không gây khó dễ, chắc chắn họ kéo tới Phong Lưu giáo thì Phong Lưu giáo tránh sao được nguy cơ.

Lập tức chàng liên tiếp sử dụng chiêu “Long lân Quyển Ba” đánh ngay vào ba người Chưởng môn gần nhất. Ba vị này chưa hết hoàn hồn thì bị ngay những luồng kinh lực ép tới, cả kinh quên cả đỡ đòn, ù té chạy lách tránh.

Nhân cơ hội ấy, Trịnh Kiềm Hồng tức tốc lướt tới sàng qua đảo lại, như con diều hâu thấy được mồi. Tưởng bỏ ba vị cao thủ khác hợp công, xòe tay ra chụp.

Tay họ vừa đưa ra gặp phải mười luồng chỉ phong của Trịnh Kiềm Hồng, một bên thì nóng như lửa đốt, bên lại lạnh ngắt khiến tay họ như tê liệt, vội vã rút về.

Nhưng đã trễ, Trịnh Kiềm Hồng đã lạnh lệ trắng tay chém tới.

Bật! Bật!...

Hai người Chưởng môn kêu rú lên, ngã té sấp xuống mặt đất. Hắc Y Tiên Ông và Văn Hoa Chinh Nhân nghiêng răng cắn hờn lặt đặt ngời dậy định liều mạng chết sống.

Thấy thế Trịnh Kiềm Hồng phóng mình tung vào giữa, chìa tay vào hai người.

Hai luồng khí một nóng một lạnh lại tuôn ra một lần nữa chạm vào da thịt hai người. Sắc mặt Hắc Y Tiên Ông bị sức nóng nung đỏ như ớt chín còn Văn Hoa Chinh Nhân sắc mặt tái mét, toàn thân run lên bởi luồng khí lạnh.

- Ta đi đây!

Chưa dứt lời Trịnh Kiềm Hồng liền phóng mình thoát chạy. Nhưng ngay khi đó, bốn ngọn chưởng phong của bốn vị Chưởng môn khác đã đập vào lưng chàng.

Bình! Chỉ thấy Trịnh Kiếm Hồng uốn mình lên.

Miệng chàng ọc ra búng máu mà chân vẫn thoăn thoắt chạy.

Vút! Vút! Vút!...

Chàng phóng một hơi đã nhảy qua khỏi đầu ba người Chưởng môn vọt ra ngoài xa có trên bốn mươi thước. Ba người tức tối la lên :

- Chạy đi đâu!

Vừa la họ vừa tung người đuổi theo Trịnh Kiếm Hồng nhưng Đỗ Thu Linh đã phóng mình tới.

Soạt! Một tiếng nằng đã đưa thanh Ngũ Long kim kiếm ra chặn :

- Quý vị tự xưng là trượng phu nhất ngôn lại đi nuốt lời hứa à?

Câu hỏi của Đỗ Thu Linh làm mọi người nghẹn họng. Trịnh Kiếm Hồng thấy thế liền kêu :

- Em Linh! Ta đi cho rồi!

Ngọc Trúc lão trượng trợn mắt quát :

- Đi đâu? Mau nạp mạng trả món nợ máu cho ta.

Trịnh Kiếm Hồng nghe nói máu nóng trong người sôi lên, liền quay gót trở lại quét mắt nhìn mấy người Chưởng môn, gằn giọng :

- Cái gì mà trả nợ máu?

- Đánh người rồi còn muốn gì?

- Há! Há!... các người hỏi thế tức là ngậm máu phun người rồi.

- Sao?

- Đã mang danh Chưởng môn cầm đầu hàng trăm môn hạ mà không hiểu nổi câu nói của ta à?

- Tiểu tử! Ý người muốn nói...

- Phải rồi, ý ta muốn nói chuyện chúng đệ tử của các người bị thương tích la do các người gây nên thì các người ráng mà chịu. Chớ đổ thừa cho ai.

Thái Thông lão trượng quát :

- Tiểu tử đừng bẻm miệng lẻo mép, ta quyết không để người ra khỏi đây.

Trịnh Kiếm Hồng rùng vai cười lạt :

- A! Lão trượng sao rồi! Không phải lão đã nói với tôi là trượng phu chỉ biết có một lời. Sao bây giờ lại đa ngôn thế? Tôi tưởng thái độ của lão nên để cho bọn tà ma thì đúng hơn. Lão trượng nên nhớ mình là Chưởng môn phái Thiếu Lâm, một phái được giới võ lâm kính nể là trọng danh dự, và không có hành động nào là không quang minh chính đại. Lão nên làm gương tốt cho tiểu bối noi theo chớ đừng xúi dại nó vào đường xấu. Kinh nhà Phật có nói

“Muốn mình thành nhân ở đời

Cũng nên dẫn dụ cho người bằng ta.

Muốn mình thông đạt gần xa,

Cũng nên dẫn dắt người ta như mình” đó sao!

Dứt lời chàng nắm tay Đỗ Thu Linh :

- Đi em!

Đỗ Thu Linh trì tay kéo lại :

- Không! Để em cho họ bài học!

- Không được! Họ không phải là kẻ ác, em đừng làm thế gây thù chuốc oán.

Dứt lời chàng lôi Đỗ Thu Linh chạy biến đi để lại cho Bát đại môn phái ngẩn ngơ, uất ức mà không hờ môi được.

Hai người đi được vài mươi dặm đột nhiên từ xa có một người chạy tới, nhìn kỹ lại là Thái Trí đại sư. Trịnh Kiếm Hồng và Đỗ Thu Linh liền dừng bước, Thái Trí đại sư cũng đứng lại. Trịnh Kiếm Hồng trước kia đã gặp Thái Trí giả bây giờ thấy đối phương, chàng đâm ra nghi ngờ bụng bảo đảm :

- Hắn là Bích Linh Ma Ảnh cải trang chứ không ai.

Thật sự chàng cũng chưa gặp qua lần nào Thái Trí đại sư thật cả và cũng không biết mặt mũi Bích Linh Ma Ảnh ra làm sao?

Chàng cất tiếng hỏi :

- Ngươi là người của phái Thiếu Lâm?

Thái Trí đại sư đáp :

- Phải rồi! Tôn chủ không nhận ra được Thái Trí này sao?

- Ngươi thật là Thái Trí đại sư?

- Ồ! Tôn chủ sao hỏi kỳ vậy. Ta không là Thái Trí của Thiếu Lâm phái thì còn ai mà Tôn chủ hỏi.

- Vậy gặp ta có chuyện gì?

- Muốn hỏi Tôn chủ một chuyện...

Trịnh Kiếm Hồng ngẫm vận nội công vào hai bàn tay.

- Tôn chủ, lão Ma Ảnh có từng nghe qua Đại Thần bảo kinh chưa?

Trịnh Kiếm Hồng hơi giật mình đáp :

- Ta nghĩ lão ấy chưa biết gì đâu.

- Thế hai câu “Nghịch chuyển trùng lâu, Càn khôn đảo lập” là nghĩa thế nào?

Trịnh Kiếm Hồng thất sắc vì ngoài Lý Minh Châu và Bích Linh lão tăng ra, đâu có ai nghe lọt được hai câu này? Có lẽ Bích Linh Ma Ảnh đã...

Nghĩ tới đó, Trịnh Kiếm Hồng vụt hỏi :

- Ngươi học được hai câu này ở đâu?

Vừa hỏi tay chàng vừa đưa cao lên. Thái Trí đại sư lui ra một bước cười nói :

- Ồ! Tôn chủ làm sao vậy?

Trịnh Kiếm Hồng trừng mắt :

- Cái gì?

Thái Trí vẫn giữ thái độ bình tĩnh đáp :

- Hai câu ấy có đúng là hai câu trong Bảo kinh không mà coi bộ Tôn chủ mắt hằn vẻ tự nhiên thế?

Xem tiếp hồi 35 Hai Thái Trí đại sư

35. Hồi 35 Hai Thái Trí Đại Sư

Thái Trí nghe Trịnh Kiếm Hồng hỏi thế, lão tin chắc nó là câu trong Đại Thần bảo kinh thật chứ không phải giả. Lão trầm mặt xuống suy nghĩ tìm cách khai miệng Trịnh Kiếm Hồng, giải nghĩa cho lão nghe, chứ không thể bỏ qua.

Trịnh Kiếm Hồng, trái lại, thần sắc biến đổi không ngừng. Chàng cho rằng, đối phương nếu không phải Bích Linh Ma Ảnh đột lốt Thái Trí đại sư thì ít ra cũng có sự liên hệ mật thiết với lão ma ấy.

Chàng không thấy Thái Trí trả lời, trong lòng bực tức đến cực độ, nghiến răng hét :

- Không chịu nói hả?

Thái Trí giật mình, ngẩng đầu lên :

- Việc này...

Trịnh Kiếm Hồng mặt hiện nét khùng bố, giết người, công lực dồi dào hai tay, lạnh lùng nói :

- Bộ ta giỡn với người sao? Có mau nói thật không?

Thái Trí thách thức :

- Không thì làm gì?

- Cho người về Âm phủ!

Câu nói của chàng tựa hồ như nhát búa đập vào tai.

Đối phương trong lòng điên tiết lên, nhưng cố nhịn, lạnh nhạt nói :

- Tại sao Tôn chủ lại hỏi tôi. Ngoài Tôn chủ ra, có ai hân hạnh đọc được Bảo kinh mà Tôn chủ sợ hãi vậy.

- Kha! Kha...

- Sao Tôn chủ lại cười?

Trịnh Kiếm Hồng quét mắt chiếu thẳng vào mặt đối phương quát :

- Có phải Bích Linh Ma Ảnh nói cho người nghe không? Nói!

Thái Trí đại sư chấp hai tay lên ngực.

- Nam Mô A Di Đà Phật! Tôn chủ tự nói thế là ý thế nào, lão tăng thật tình không hiểu.

Trước câu nói của đối phương, Trịnh Kiếm Hồng ngơ ngác, không hiểu đối phương toan tính gì. Nhưng chàng đã có chủ định rồi. Nếu Thái Trí đại sư dù là Thái Trí đại sư thật của chùa Thiếu Lâm mà theo tà đảng, câu kết với Bích Linh Ma Ảnh thì nên giết đi để trừ hại. Sau này phái Thiếu Lâm có tội buộc chàng thế nào chừng đó sẽ tính.

Nghĩ xong, Trịnh Kiếm Hồng hữu chưởng giơ lên, chân bước tới một bước.

Thái Trí tự biết công lực mình không bằng Trịnh Kiếm Hồng, nên lui về, hỏi :

- Tôn chủ! Ngài định giết người à?

Trịnh Kiếm Hồng lạnh lùng trả lời :

- Đúng!

Thái Trí thất sắc, chân lùi dần ra sau.

Trịnh Kiếm Hồng cứ thế tiến tới.

Phút chốc, Trịnh Kiếm Hồng dồn Thái Trí lui sát bờ sông.

Không ai nói với ai một tiếng.

Mắt đắm đắm nhìn nhau nẩy lửa.

Tay sẵn sàng xuất động.

Cảnh vật chìm lặng trong bầu không khí nặng nề, căng thẳng. Chỉ có tiếng chân di động chậm chậm từng bước một, xào xạc trên lá khô.

Ừm! Một tiếng, Thái Trí đã trật chân xuống nước nhưng mắt vẫn không buông rời tầm chẳng của Trịnh Kiếm Hồng.

Trịnh Kiếm Hồng chỉ cần khẽ nhích động là “Diêm Vương Cầu Hồn chuông” sẽ chém đứt đôi đối phương làm hai đoạn ngay.

Trong cái giây phút thập tử nhất sinh ấy, đột nhiên từ phía sau lưng Trịnh Kiếm Hồng phát ra tiếng nói :

- Lão tăng đây mới chính là Thái Trí đại sư của Thiếu Lâm phái, còn người trước mặt Tôn chủ là giả. Ngài mau giết nó đi.

Trịnh Kiếm Hồng giật nảy mình, “ồ” lên một tiếng liền nghĩ kẻ vừa đến chắc cũng không phải là người tốt. Chàng thu hồi công lực về. Và như chực nhớ ra điều gì, chàng nhíu mày nói thầm.

- Quái lạ!... giọng nói nghe quen quen chắc... chắc là... là...

Chàng muốn quay lại nhìn coi ai. Nhưng đang đứng vào cái thế giọng kiếm, trước sau đều có địch thủ, sơ suất một chút là bỏ mạng nên chàng không dám cử động. Mắt đăm đăm nhìn vào Thái Trí trước mặt, tai lắng nghe, đề phòng bất trắc phía sau.

Riêng phần về Thái Trí, lão cũng nhớ mừng tượng giọng nói của kẻ lạ vừa đến. Nhưng chưa biết được là ai. Lão cũng không dám mở miệng hỏi vì sợ Trịnh Kiếm Hồng ra tay, đành đứng chân trên bờ, chân dưới nước chịu trận.

Tiếng người phía sau lại nói tiếp :

- Tôn chủ hãy bước tránh qua một bên, để lão tăng thu xếp tên giả mạo này cho.

Trịnh Kiếm Hồng đáp :

- Không cần.

Lời chưa dứt, thân hình đã phóng tạt qua một bên.

Hành động chớp nhoáng của Trịnh Kiếm Hồng có hai lý do.

Thứ nhất, đối phương có thân pháp vô cùng tinh nhuệ, chứng tỏ công lực không phải tầm thường.

Thứ hai, vì Trịnh Kiếm Hồng vừa phát giác giọng nói của đối phương, giống hệt như giọng nói của tên Thái Trí đã hạ sát Huyết Thủ Cuồng Sinh trước kia.

Đương lúc chàng tung mình lên, Đỗ Thu Linh cũng lập tức phóng theo chàng.

Véo! Véo! Véo...

Năm đường chỉ phong của tên Thái Trí mới đến say bay xết về phía Trịnh Kiếm Hồng và Đỗ Thu Linh.

Hai người cả kinh, vội nằm rạp xuống. Nhưng đã trễ, năm chỉ phong đã đánh trúng vào huyệt đạo, vô phương cự quậy.

Chàng chỉ còn biết buột miệng trách thầm sao mình quá vô ý? Rồi thâm vận công giải huyệt.

Đương khi đó, hai lão Thái Trí lườm nhau. Lão Thái Trí đến trước hét lớn :

- Hôm nay là ngày cùng của ngươi.

Tiếp theo câu nói, hữu chuông đưa lên, nhắm ngay lão Thái Trí kia.

Trịnh Kiếm Hồng sửng sốt, không hiểu tại sao cùng một bọn mà chúng lại đánh nhau.

Liền đó, chàng đã hiểu nguyên do, trong lòng càng thêm căm giận.

- Ủ! Tụi bây muốn độc tham Bảo kinh cứ giết nhau đi.

- Bùng! Âm! Bàng!...

Liên tiếp hàng loạt kinh lực va chạm ép nhau làm kinh tai nhức óc.

Họ quyết thanh toán chết sống với nhau, không ai nhịn ai.

Càng đánh, lão già Thái Trí đến trước càng kém thế, công lực yếu dần hơn lão Thái Trí mới đến.

Qua vài chiêu thức, Trịnh Kiếm Hồng đã nhận ra lão Thái Trí mới đến chính là tên Bích Linh Ma Ảnh. Còn Thái Trí kia là ai, sao lại biết được kinh văn Đại Thần bảo kinh? Trịnh Kiếm Hồng nghĩ ngợi điên đầu cũng không sao giải đáp nổi.

Chợt lão Bích Linh Ma Ảnh cười khặc khặc nói :

- Nay đại sư, lần trước chúng ta gặp qua không ra tay. Sao lần này đại sư lại đổi thái độ?

Lão Thái Trí mắt nhìn lom lom vào đối phương đột nhiên thất sắc. Vì đối phương hóa trang giống hệt lão một thứ.

Lão nhếch môi nói :

- Tưởng là tên nào té ra lại là nhà ngươi.

- Dĩ nhiên là ta. Người khác làm gì có tài cải trang được.

- Thế, lúc ở U Ma cốc của bọn Ngũ Đại Ma Tinh, người cải dạng là ai?

- Lúc đó ta không có hóa trang.

-Ồ!...

Thái Trí vô cùng kinh ngạc trước câu nói của đối phương. Lão ngẩng người giãy lắt mới mở miệng :

- Trong võ lâm khó có ai trông thấy được mặt thật của người. Vậy sao lúc gặp ta lại không tránh mà chường mặt thật ra đó?

Thái Trí giả lạnh lùng cười :

- Nói thật cho đại sư rõ vì lúc đó quá bất ngờ nên chưa kịp...

Thái Trí thật mạnh dạn hỏi :

- Như vậy ta là người đầu tiên đã trông thấy mặt thật của người...

- Có thể nói như vậy.

- Tốt lắm!

- Tốt cái gì?

- Ta sẽ họa hình thù, sắc diện của người truyền cho khắp võ lâm thiên hạ...

- Ha! Ha! Ha!

Thái Trí giả cười thâm độc, nói :

- Phàm hễ ai thấy mặt thật của ta thì chết.

Thái Trí thật thất sắc :

- Chết!

- Đúng vậy!

Lời xác định của đối phương như một án tử hình của quan tòa khiến lão Thái Trí rúng động hồn vía.

- Sao lúc ấy người không giết ta?

Thái Trí giả cười nham hiểm :

- Vì ta rất cần người nhiều việc. Bây giờ thì...

- Thì thế nào?

- Người dù lên trời hay độn thổ cũng khó thoát rồi.

Nghe giọng nói lạnh lùng của đối phương, lão Thái Trí bắt rùng mình, nổi gia gà. Tuy nhiên lão cũng tự tin mấy chục năm tu luyện, bậc nhất võ công Thiếu Lâm tự nếu không cự nổi, ít nhất cũng thoát thân được, liền vận công vào hai tay, thủ thế.

- Người dám?

Đối phương lạnh lùng :

- Người sức mấy mà ta không dám.

- Ta mà có bề gì, Thiếu Lâm tự đâu để người yên.

- Còn lâu! Đừng giở trò rung cây nhát nhủ với ta.

- Hừ! Người đã mạo danh ta giết Huyết Thủ Cuồng Sinh phải không?

- Đúng!

- Rồi truyền rao khắp thiên hạ... cũng là người.

- Đúng!

- Vậy thì người quá lắm rồi.

- Chưa hết đâu.

- Chưa hết?

- Phải!

- Nói?

- Ta cải trang ra dáng mạo của người xúi dục Nhiệt Trường Sư Thống, giết Lôi Đình kiếm khách Đỗ Thiên Uy, hì hì...

Lão ngừng một chút rồi nói với giọng móc hông :

- Ta cải trang đủ hạng người, đi đi lại lại, gặp tội bây không biết bao nhiêu lần. Thế mà tội bây không biết bao nhiêu lần. Thế mà tội bây có mắt không người có tức không?

Câu nói đó, khiến lão Thái Trí đại sư phái Thiếu Lâm đỏ mặt. Chẳng riêng gì Thái Trí mà Trịnh Kiếm Hồng nằm đó cũng mắc cỡ, bụng không khỏi phục tài cải dạng của kẻ thù.

Chàng càng nghĩ càng thêm tức muốn vùng dậy cho lão ma một trận nát thầy, nhưng toàn thân tê liệt, bất động, đành nằm im, lòng không khỏi lo thầm cho Thái Trí.

Thì ra lúc Trịnh Kiếm Hồng, Lý Minh Châu và Bích Linh lão tăng đi rồi, Bích Linh Ma Ảnh mới gặp Thái Trí đại sư.

Như vậy lão Thái Trí này là thật đệ tử của Thiếu Lâm.

Bây giờ Trịnh Kiếm Hồng mới hiểu. Suýt chút nữa chàng đã giết lầm người rồi. Nhưng còn một điều, chàng hết sức khó giải là, tại sao Thái Trí đại sư lại biết rõ được hai câu kinh trong “Đại Thần bảo kinh”.

Thái Trí đại sư nói :

- Được lắm! Người cho chúng ta ngu ngốc không biết gì.

Nhưng xin hỏi, hai câu kinh người nói cho tôi nghe ở đâu mà người thuộc?

Lão Ma Ảnh cười lạt :

- Người đã hỏi qua thằng ranh con Trịnh Kiếm Hồng rồi, còn hỏi ta làm gì.

Bộ không tin hai câu ấy là thật sao?

- Ta hơi lấy làm lạ...

- Lạ? Lạ cái gì?

- Vì Đại Thần bảo kinh chỉ một mình Trịnh Kiếm Hồng biết qua mà thôi.

Sao lại do chính miệng của người nói ra.

Thái Trí giả cười hì hì :

- Người ngạc nhiên cũng phải. Vì chính...

Lão vụt ngừng lại. Trịnh Kiếm Hồng hồi hộp chờ câu trả lời coi lão nói thế nào.

Nhưng lão Thái Trí giả chậm chậm bước qua, bước lại, hồi lâu mới nói :

- Tình cờ gặp người ở U Ma cốc, ta có ý đi... giết người. Chợt nghĩ ra người có thể giúp được ta... nên mới có ngày nay...

Thái Trí nghe ra giật mình...

-Ồ! Người lợi dụng ta?

Lão ma gật đầu :

- Đúng rồi! Lúc gặp ta, chắc người còn nhớ danh hiệu Ma chúa chứ?

- Nhớ!

- Lúc ấy người định giết ta?

- Phải!

- Ta nói là đã nghe qua Đại Thần bảo kinh thì người lại ra vẻ ôn hòa cầu thân với ta, làm mất cả danh dự của con người võ lâm chính phái. Ta nghĩ mà buồn cười mắc cỡ giùm cho người.

Thái Trí đại sư bị chỉ trích, lão điên tiết quát âm lên :

- Đứng láo! Đứng láo! Ta mà đi cầu thân hạ mình làm nhục môn phái à?

- Nếu không, sao lúc ta nói là biết qua Bảo kinh, người hỏi tới tới vậy.

- Chỉ vì muốn biết coi thật hay giả.

-Ừ, nói nghe cũng có lý. Nhưng tại sao còn đi hỏi thẳng ranh con ấy? Có phải vì tham vọng luyện võ công cao cường để chinh phục thiên hạ không?

- Không! Sở dĩ đến hỏi Trịnh Kiếm Hồng là vì ta muốn Trịnh Kiếm Hồng xác nhận hư thực ra sao.

-À! Thực hư à? Chớ không phải vì tham vọng.

- Không!

Lão Ma rùng vai, cười khẩy :

- Khà khà!... Người tự hỏi lương tâm mình thì biết, chớ lời đầu môi chót lưỡi ai nói không được.

- Việc này thì...

- Thôi, đừng nói nhiều. Hễ một khi muốn luyện tập “Đại Thần bảo kinh” tức là mình đã có tham vọng rồi. Dù bằng tư tưởng cũng là tham vọng chứ đừng nói chi khi đã luyện.

Thái Trí đại sư như nghẹn họng. Lão ấp úng một hồi gượng gạo nói :

- Ta là võ lâm chính phái không thể có ý tưởng đó được. Chỉ vì hiếu kỳ hỏi cho biết vậy thôi. Mà dù cho có muốn luyện tập đi nữa cũng phải hỏi qua chủ nhân “Đại Thần bảo kinh” cho phép hay không chớ nào tự ý một mình...

Chủ nhân Bảo kinh là Trịnh Kiếm Hồng, tại sao không dùng lời ôn hòa dịu ngọt coi nó có ứng thuật cho mình luyện tập không. Sao lại dùng ám khí hạ nó.

Người tự xưng là võ lâm chính phái, mà có thái độ, hành động còn hèn hạ hơn bọn ta ma của ta. Chưa chắc người giết Trịnh Kiếm Hồng mà tự luyện được Bảo kinh đâu. Người quen Thần Long Kỳ Hiệp, một đại võ lâm, kiến thức rộng bằng trời mà còn phải phản tẩu nhập ma, ọc máu mà chết đó sao?

Thái Trí đại sư bị đối phương chửi vào mặt, cứng họng, đứng ngơ ra một hồi rất lâu mới áp ứng :

- Ta... ta tưởng Trịnh Kiếm Hồng cũng như bọn người, một thứ ma đầu phá hoại võ lâm nên...

- Lão Ma cười gằn :

- Người không biết Trịnh Kiếm Hồng là người thế nào mà dám quơ nó vào bọn gian tà?

Thái Trí đại sư uất giận la lớn :

- Tại sao người nói thế? Chẳng phải người đã nói với ta ở U Ma cốc là nó và người đồng ý cho nhau Bảo kinh luyện tập, người trở nên “Ma chúa” nó làm “Tôn chủ võ lâm” đó sao?

- Hừ! Ai đã nói?

Trịnh Kiếm Hồng nằm nghe đôi bên nói với nhau đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác như người trong mơ vừa tỉnh.

Thì ra Thái Trí đại sư, một phần cũng muốn luyện tập võ công độc đáo này, một phần cũng muốn ra tay hạ chàng cũng như lão Ma kia để tiêu trừ di hại cho võ lâm chính phái. Nếu chàng và Bích Linh Ma Ảnh đồng ý chia nhau như vậy, võ lâm chính phái nhất định bị tiêu diệt.

Nghĩ thế, chàng chỉ ân hận là mình suýt chút giết người ngay, thông cảm hành động của Thái Trí mà không nữ trách.

Bích Linh Ma Ảnh lạnh lùng nói :

- Kể ra người cũng khá sáng suốt lắm đó. Nhưng rất tiếc năm đường chỉ phong “Phật châu âm khí” của người đánh ra quá nhẹ, không giết chết nó mà chỉ làm nó bất tỉnh. Thôi, mau cho nó một chưởng giết chết nó đi, để nó làm gì đó.

Thái Trí đại sư hừ lên một tiếng, nói :

- Người đừng tỏ ra quá thông minh. Coi thái độ người ta cũng đủ hiểu âm mưu của người rồi...

Bích Linh Ma Ảnh cười âm trầm :

- Bây giờ người đã hiểu phần nào âm mưu ly gián của ta rồi phải không?

- Ủ!

- Ta đã nói ra cho người nghe qua hai câu kinh, tức là người đã mang của ta một món nợ, ta có thể yêu cầu người một việc...

- Việc gì?

- Tuân theo lệnh ta.

- Hừ! Tuân theo? Tuân theo cái gì?

Bích Linh Ma Ảnh lạnh lùng nói :

- Giết Trịnh Kiếm Hồng!

Thái Trí đại sư la lớn :

- Giết nó?

- Đúng!

- Người đừng mơ.

Câu trả lời phản kháng không làm cho Bích Linh Ma Ảnh phần nộ. Lão cười lạt :

- Thái Trí! Người đừng giả bộ nữa. Ra tay đi.

- Không!

Bích Linh Ma Ảnh cười lớn :

- Người muốn mặc cả à?

Thái Trí đại sư biết mình đã lầm, muốn tìm cách giải cứu Trịnh Kiềm Hồng, nhưng không có phương cách. Còn như ra sức chống lại Bích Linh Ma Ảnh, khó lòng địch lại y. Mồ hôi lão rịn ướt trán.

Bích Linh Ma Ảnh nói :

- Chờ gì? Giết nó dễ như vặn cổ con gà con chó khó gì mà người chưa chịu ra tay.

- Ta không cần phải giải...

Nói xong Thái Trí bước tới một bước, gần giọng :

- Tại sao người bắt ta phải làm chuyện này.

Bích Linh Ma Ảnh đáp :

- Người đừng lời thôi. Ta ra lệnh thì cứ việc thi hành.

- Ta biết rồi.

- Biết cái gì?

- Người sợ ra tay để dấu vết người ta phát giác ra người phải không?

Bích Linh Ma Ảnh cười hì hì :

- Người khá thông minh đấy.

Thái Trí đại sư nghiêng chặt răng :

- Được! Ta ra tay thế cho.

Dứt lời, lão hít vào một khẩu khí, phi thân đến bên Trịnh Kiềm Hồng.

Bích Linh Ma Ảnh nói :

- Đánh đi!

Liền đó, tay hữu Thái Trí đại sư xòe ra nhắm ngay tử huyệt Trịnh Kiềm Hồng bổ xuống. Nhưng vụt cái, lão xoay bàn tay đánh quật qua Bích Linh Ma Ảnh.

Trịnh Kiềm Hồng hí mắt thấy Thái Trí nhắm ngay tử huyệt mình, chàng toát mồ hôi hột. Đỉnh ninh chết đến một trăm phần trăm.

Không ngờ, Thái Trí xoay ngược thế cờ, chàng nghe nhẹ nhõm trong người.

Bích Linh Ma Ảnh là con người đa mưu, tức trí để gì lão để cho đối phương qua mặt được lão.

Cho nên, khi thấy Thái Trí giơ tay lên, lão đã chuẩn bị sẵn, để kịp thời đối phó nếu đối phương làm phản.

Quả thực, suy đoán của lão trúng phóc.

Thái Trí vừa trở tay là nhanh như chớp, tay lão phóng chụp tới, dính cứng ngắt tay Thái Trí theo thế “Đơn Thu Sát Long”.

Lão cười khà khà :

- Ta biết người không tuân lệnh. Bây giờ coi người tuân lệnh không cho biết.

Dứt lời, lão nghiêng răng, tay bóp mạnh vào cánh tay Thái Trí.

Thái Trí cảm thấy cánh tay mình tê buốt xuất mồ hôi hạt.

Nhưng không vì thế Thái Trí lại chịu theo sự sai khiến của lão lam. Y cố gắng vận công chống cự. Càng chống cự, bàn tay Bích Linh càng siết mạnh thiếu điều gãy ra từng đoạn. Mồ hôi trong người Thái Trí tuôn ròng như nước.

Qua vài giây kịch chống, Bích Linh Ma Ảnh hoàn toàn khống chế được Thái Trí.

Tay Bích Linh Ma Ảnh dần mạnh cánh tay Thái Trí xuống sát não huyết Trịnh Kiếm Hồng.

- Chết rồi!

Trịnh Kiếm Hồng tối cả mặt mày thẳm kêu lên tiếng hốt hoảng, mắt thoát mở to, lửa giận phụt vào mặt Bích Linh Ma Ảnh.

- Hừ! Người mượn giáo giết người.

Bích Linh Ma Ảnh sửng sốt, không ngờ Trịnh Kiếm Hồng còn tỉnh khiến y thêm điên người lên. Lập tức gia tăng thêm mười phần công lực đẩy mạnh tay Thái Trí xuống, cười hì hì.

- Giết mày xong, ta dùng Ngũ Long kim kiếm giết luôn tên Thái Trí. Như vậy người ngoài sẽ cho là hai đứa bày đánh giết nhau. Hì hì..

Bàn tay Thái Trí bị Bích Linh Ma Ảnh dần xuống đầu Trịnh Kiếm Hồng, một phút, một gấn hơn.

Hai tấc!

Tấc rưỡi!

Một tấc...

Trịnh Kiếm Hồng mồ hôi ra ướt áo. Mắt không dám ngó. Miệng cũng không mở được.

Bên cạnh chàng, Đỗ Thu Linh nằm bất tỉnh nào có hay biết gì.

Chàng lúc này chỉ còn có một chút hy vọng là ước sao tám người Chuồng môn tám đại môn phải hay được Thái Trí lâm nan, chạy đến cứu. May ra chàng mới sống sót.

Xem tiếp hồi 36 Thái Trí thứ ba xuất hiện

36. Hồi 36 Thái Trí Thứ Ba Xuất Hiện

Đột nhiên, một tiếng hét lớn :

- Dừng tay!

Bích Linh Ma Ảnh sửng sốt, ngẩng nhìn lên thì thấy một lão hòa thượng mặc áo cà sa từ phía Nam lao mình bay xẹt tới, khiến y thất sắc.

Y nghĩ nên giết chết Trịnh Kiếm Hồng trước khi lão hòa thượng đến.

Trong thời gian cấp bách này, lão cố vận dụng công lực, ấn mạnh bàn tay Thái Trí vào đầu Trịnh Kiếm Hồng.

Trịnh Kiếm Hồng sợ run lên. Nếu người kia tới không kịp chắc mạng chàng khó sống.

Bàn tay Thái Trí chỉ còn cách đầu chàng hai phân. Thái Trí cố đem sức bình sinh chống lại sự áp đảo của Bích Linh Ma Ảnh.

Bởi thế một sự giằng co giữa Thái Trí và lão Ma lúc này vô cùng gay cấn.

Người nào mồ hôi cũng đổ hột ướt đầm.

Thình lình, Bích Linh Ma Ảnh hét lên một tiếng như nghiêng :

- Sát!

Bùng!

Một luồng kinh lực vô hình ập mạnh vào người Bích Linh Ma Ảnh, chấn động tâm can. Y bị đẩy văng ra hơn bảy thước.

Bích Linh Ma Ảnh cả kinh, lập tức buông tay Thái Trí đại sư hầu lo đối phó với người đánh ra chưởng lực. Nhờ thế, Trịnh Kiếm Hồng thoát khỏi dây tử thần.

Thái Trí lúc này cũng mệt lả người, nhưng cố đem công lực vào tay hướng qua Bích Linh Ma Ảnh.

Giữa lúc ấy, bóng lão hòa thượng xuất hiện trước mặt mọi người.

- Á! Lão...

Cổ họng họ như cứng lại, đứng nhìn lão hòa thượng thiếu điều muốn khùng luôn. Vì dung mạo sắc phục lão hòa thượng giống hệt như Thái Trí đại sư và Bích Linh Ma Ảnh.

Trái lại lão hòa thượng cũng không hơn gì hai người, lão trầm hỏi :

- Quái, ai là Thái Trí đại sư? Ta cũng là Thái Trí đại sư. Ai thiệt? Ai giả?

Lão cất tiếng cười há há. Tiếng cười có một sức lực khiến người nghe lung lũng, đủ rõ công lực lão thâm hậu vô lường.

- Ai thật là Thái Trí đại sư? Đệ tử Thiếu lâm phái?

Thái Trí đại sư đưa tay chỉ vào ngực :

- Ta!

Bích Linh Ma Ảnh cũng nói :

- Đừng láo. Ta chính là Thái Trí đệ tử Thiếu Lâm.

Lão hòa thượng nhìn vào hai người vỗ ngực nói :

- Ta cũng là Thái Trí. Ha ha!

Không ngờ chùa Thiếu Lâm có tới ba Thái Trí. Há há!

- Các người dám mạo danh ta, còn lớn tiếng nói gì?

Hòa thượng nghiêm sắc mặt đáp :

- Đúng rồi! Ta mạo danh người thì ta đâu chối cãi.

- Khá lắm! Dám làm dám chịu mới đáng bậc trượng phu. Nhưng xin hỏi, người là ai và tại sao đi mạo danh ta?

- Xin lỗi đại sư, vì có chỗ khổ tâm lão nạp không thể nói ra được.

Rồi hướng qua Bích Linh Ma Ảnh lão hỏi :

- Còn nhà ngươi là ai sao đi hại Võ lâm Tôn chủ và người của Thiếu Lâm phái.

Bích Linh Ma Ảnh nghe giọng nói, biết lão hòa thượng này chính là sư huynh mình, nhưng người sư huynh chưa nhận ra mình là sư đệ, trong lòng rất mừng.

Tuy nhiên y không khỏi lo sợ vì nếu chống cự với sư huynh chắc chắn là chống không lại. Huống hồ lại có thêm lão Thái Trí đại sư hợp lực, mạng chết khó thoát rồi.

Nghĩ vậy, Bích Linh Ma Ảnh giả bộ buồn rầu thở dài nói :

- Việc này có hơi dài, nhưng ngươi muốn biết thừng thẳng, ta kể cho ngươi rõ đầu đuôi.

- Thì nói mau đi, cần gì phải dài dòng, rào trước đón sau.

Bích Linh Ma Ảnh trầm mặt xuống, suy nghĩ phương cách để đối phó.

Đương lúc đó, có tiếng chân người chạy phình phịch, tiếp theo là tiếng hét chất tai.

Mọi người đều giật mình, quay lại nhìn, thì ra tám người Chưởng môn tám đại môn phái.

Bích Linh Ma Ảnh lão tăng lo sợ, không phải vì chống cự không lại, mà vì sợ gặp nhiều rắc rối lôi thôi. Lão muốn giữ kín thân thể hầu dễ bề đi tìm người sư đệ.

Thái Trí đại sư thì lại mừng vì có cứu binh tới.

Bích Linh Ma Ảnh trong lòng vừa sợ vừa tức tối. Nếu không có Bích Linh lão tăng xuất hiện, y đã hạ được Thái Trí và Trịnh Kiếm Hồng, trừ được mối nguy hiểm.

Trịnh Kiếm Hồng trong lòng không khỏi run lên sợ sệt. Vì cái hận bị chàng đả thương đệ tử Bái Đại môn phái thì họ dễ gì để chàng yên thân.

Chàng muốn tung người đứng dậy, song tứ chi rũ liệt, không thể nào thực hành ý định.

Chàng thở dài, than :

- Đời ta chắc tới đây tàn rồi. Tiếc vì thù chưa trả...

Tiếng chàng chưa dứt, Bích Linh Ma Ảnh vụt hét lớn, tay hữu phát chưởng hướng đánh Thái Trí đại sư.

Nhanh như chớp, Bích Linh lão tăng đưa hai tay lên, chưởng lực quật qua Bích Linh Ma Ảnh. Nhưng đã trễ.

Thái Trí đại sư trở tay không kịp, thân ảnh văng bổng lên, một tiếng kinh hô phát ra rúng động lòng người.

Nhìn lại, Thái Trí đại sư bị ám khí xuyên tâm té ngã trên vũng máu.

Bích Linh lão tăng cảm giận, hét lớn :

- Đồ ác độc!

Chưởng lực cuộn cuộn như phong ba bão táp đánh thốc vào ngực Bích Linh Ma Ảnh.

Bình!

Thân người của lão ma bị đẩy lùi xa hơn mười trượng.

Ngay lúc đó, Thái Thông cũng vừa tới nơi.

Lão đứng há hốc mồm kinh ngạc. Vì hai người trước mặt lão đều là Thái Trí đại sư, khiến lão không phân biệt được ai là sư đệ của mình.

- Sư huynh Chưởng môn! Tôi... tôi là Thái Trí...

Lập tức Thái Thông phóng mình chạy đến bên người nằm oằn oại trên vũng máu.

- Sư đệ! Ai... ai đã giết sư đệ?

Thái Trí đại sư miệng đầy máu me, run run nói :

- Bích... Bích Linh... Ma.. Ma Ảnh...

- Á! Nó giả dạng hiền đệ.

- Phải... phải...

Tiếng lão tắt nghẹn, mắt trợn trắng, hơi thở không còn nữa.

Sự kiện này khiến Bích Linh lão tăng cả kinh, không dám mở miệng cải chánh.

Thái Thông lão trượng đứng phắt dậy, mắt đỏ ngầu, tiến bước về phía Bích Linh lão tăng.

Bích Linh lão tăng lùi ra sau, nói :

- Ngươi nhầm rồi, không phải ta đâu.

Thái Thông hét :

- Đã giết người còn chối sao?

Bích Linh lão tăng liếc mắt hướng qua Bích Linh Ma Ảnh, nhưng y mất dạng từ lúc nào rồi. Lão run lên nói :

- Ta không giết ai cả. Người giết Thái Trí là...

- Hừ! Chính miệng Thái Trí đã nói ra là người giết nó.

Quả thầy pháp ăn bắt thầy chùa chịu. Lão dù có trăm môi ngàn lưỡi, cũng nói không được.

Lão đành câm miệng, đứng lặng như pho tượng.

Thêm vào đó, bảy người Chưởng môn và chúng đệ tử vừa kéo tới.

Thấy tình hình, họ liền vây đối phương vào giữa.

Mặt người nào cũng hầm hầm sát khí như muốn ăn tươi nuốt sống Bích Linh lão tăng.

Thái Thông lạnh lùng quát :

- Giết người thì đền mạng.

Bích Linh lão tăng lắc đầu :

- Quý vị lầm rồi! Tôi không phải là hung thủ. Tôi là...

- Người là ai?

- Tôi là...

Thốt tới đó, Bích Linh lão tăng vụt ngừng lại. Lão nghĩ nói ra thân thể biết đối phương có chịu hiểu và tin mình không?

Thấy Bích Linh lão tăng do dự, tám người Chưởng môn không dẫn được cơn thịnh nộ :

- Là ai cũng kệ thầy người.

Lời chưa dứt, mười sáu ngọn kinh phong bỗng túa ra.

Bùng! Bùng! Bùng!...

Lập tức Bích Linh lão tăng đưa chưởng ra đỡ, thân ảnh chuyển xẹt qua khep nách Trịnh Kiếm Hồng.

- Đừng để nó thoát!

Tiếng quát đi đôi với kinh phong của tám người Chưởng môn đánh rất tới.

Bích Linh lão tăng buộc lòng quay lại đẩy chưởng chống cự, chân lui dần ra.

Đột nhiên, phía sau lưng Bích Linh lão tăng hai ngọn chưởng của Ngọc Trúc lão trượng ép lại.

Cả kinh Bích Linh lão tăng nhảy vọt lên cao. Liên tiếp phóng chưởng.

Chưởng thế lẹ và nhanh ngàn cân, khiến tám người Chưởng môn phải lui ra.

Thừa thế, lão phòng mình bay vọt đi luôn.

- Á! Nó chạy kìa.

Vút! Vút! Vút!

Nhưng đã trễ rồi.

Khinh công Bích Linh lão tăng đệ nhất gia môn. Chỉ thoáng cái, tám người Chưởng môn chặn không kịp, lão mất dạng rồi.

Thái Thông dậm chân rống :

- TỨC... tức chết thôi!

Lão xụ mặt thở dài bước đến bên xác Thái Trí nói :

- Sư đệ! Ta hôm nay không trả được thù cho đệ, ta ân hận vô cùng. Nguyên vì sư đệ, vì danh dự môn phái, có ngày ta cũng phanh thây nó ra trăm mảnh.

Nói xong, lão hướng mắt qua môn hạ ra lệnh cho họ thu lượm thi xác Thái Trí đem về chùa an táng.

Thiết Lâm lão trượng bước đến bên Thái Thống, nói :

- Huynh đừng thương tâm thái quá có hại. Chúng ta công lực kém hơn nên nó mới thoát thân dễ dàng như vậy.

Thái Thông không cầm được nước mắt :

- Thật là nhục nhã, mấy mươi năm tu luyện công lực so ra không bằng một thằng Trịnh Kiểm Hồng và lão ma gian ác ấy.

Câu nói của Thái Thông vô tình làm bảy người Chưởng môn chột dạ, đỏ mặt.

Vì chẳng riêng gì một mình Thái Thông đương cự mà luôn cả bảy vị ấy nữa. Họ hợp nhau vây đánh một người mà đánh không lại thử hỏi không xấu hổ sao được.

Chúng đệ tử bị thương, Thái Trí bỏ mạng, lòng căm thù họ càng tăng thêm thâm sâu.

Thiết Lâm lão trượng nhẹ than :

- Xem tình hình thằng Trịnh Kiểm Hồng và Bích Linh Ma Ảnh cùng một phe thì phải. Nếu thế chúng ta khó dẹp được bọn tà ma đấy.

Ngọc Trúc lão trượng nói :

- Thêm vào tay chúng có Đại Thần bảo kinh thì chính phái chúng ta làm sao sống cho nổi.

Thái Thông mím môi nói :

- Đúng! Chúng ta phải vì chính nghĩa quên mình khử bảo mới được. Chớ không thể bó tay chịu chết. Chư vị anh hùng nghĩ thế nào?

Mọi người đồng thanh nói :

- Việc thế này thì dù chết cũng không lui.

- Tốt lắm! Xin mời chư vị anh hùng về Thiếu Lâm, chúng ta hoạch định phương kế.

Bỗng một môn hạ chạy lại nói :

- Còn con bé này tính thế nào?

Nghe nói, tám người Chưởng môn lật đật chạy lại.

- Nó còn sống sao?

- Có lẽ!

Thái Thông xem kỹ qua Đỗ Thu Linh rồi đứng dậy nói :

- Nó bị trọng thương.

Ngọc Trúc hỏi :

- Liệu có thể sống không?

- Nếu cứu thì không đến nỗi nào.

Văn Hoa Chính Nhân phái Không Động nói :

- Nó cũng một phe với Trịnh Kiểm Hồng, có chết cũng kệ thây nó. Nhưng nhớ tình giao hữu giữa chúng ta và Lôi Đình kiếm khách Đỗ Thiên Uy sâu rộng, chúng ta không lẽ bỏ cho nó chết.

Thái Thông nói :

- Phải! Để cô ta chết tức là ta có lỗi với Lôi anh hùng lắm.

Văn Hoa Chinh Nhân nói :

- Vậy tôi đề nghị cứu cô ta sống rồi bắt về giam ở Thiếu Lâm làm con tin như Trịnh Kiếm Hồng, chứ vị thấy thế nào?

Thái Thông nghĩ cũng phải, gật đầu đáp :

- Huynh nói có lý! Thế nào thằng ranh con Trịnh Kiếm Hồng cũng đến tìm.

Dứt lời lão cúi xuống giải huyết và đổ thuốc cho nàng uống.

Giây lát sau, Đỗ Thu Linh thở hắt ra một cái, mắt mở lớn, lồm cồm ngồi dậy.

Nàng ngơ ngác hỏi :

- Tôi... tôi làm sao rồi?

Thái Huệ đại sư tay cầm cây “Ngũ Long kim kiếm” đưa ra trước mặt nàng, nói :

- Đỗ cô nương đừng bận tâm. Mau đi theo chúng tôi.

Đỗ Thu Linh đảo mắt nhìn không thấy Trịnh Kiếm Hồng, mặt thất sắc, hỏi :

- Chuyện gì đã xảy ra? Các vị hãy nói cho tôi biết.

Thái Thông liền đem sự tình kể lại, sau cùng nói :

- Đỗ cô nương đi theo chúng tôi.

Đỗ Thu Linh kinh ngạc :

- Lão trượng bảo tôi đi đâu?

- Về Thiếu Lâm tự.

- Mà Thiếu Lâm tự ở đâu? Và lão là ai?

-Ồ!

Thái Thông kinh ngạc, hướng qua hỏi tám người Chưởng môn :

- Thế này là thế nào?

Một vị Chưởng môn đáp :

- Có lẽ nàng bị đánh mạnh vào não huyết nên mất trí nhớ.

Người khác lại nói :

- Cô ta giả vờ đó.

Thái Thông gật đầu :

- Có lý!

Ngọc Trúc nói :

- Mất trí hay giả bộ gì thì về Thiếu Lâm sẽ tính sau.

Thái Thông nói :

- Cũng được! Vậy chúng ta đi thôi.

Dứt lời lão nắm tay Đỗ Thu Linh lôi đi.

Nàng giãy nảy la :

- Các người làm gì kỳ vậy?
- Hừ! Đem người về Thiếu Lâm.
- Tôi không đi.
- Không đi cũng phải đi.
- Buông tôi ra. Buông tôi ra.
- Câm mồm không?

Vừa nói lão ấn mạnh tay vào cườm tay Đỗ Thu Linh.

- Ái da! Các người ý nhiều đi ăn hiếp một cô gái không biết mắc cỡ sao?

Câu nói của nàng làm mọi người đỏ mặt.

Cuối cùng Đỗ Thu Linh cũng phải rú rú đi theo Bát đại môn phái về chùa Thiếu Lâm.

Nhắc lại, Bích Linh lão tăng thoát được vòng vây của tám đại môn phái chạy một mạch vào rừng sâu và khi không thấy gì nguy hiểm, lão đặt Trịnh Kiếm Hồng xuống, giải huyệt cho chàng.

Trịnh Kiếm Hồng lật đật đứng dậy lạy tạ ơn và nói :

- Đa tạ lão tiên bối cứu mạng.

Bích Linh lão tăng nói :

- Đừng khách sáo! Việc này là bổn phận của lão phu thôi.

Trịnh Kiếm Hồng than :

- Vì văn bối mà tiên bối gặp chuyện không may. Thế nào tám đại môn phái cũng tìm trả thù...
- Không quan hệ!
- Sao!

- Vì họ đâu biết được mặt thật của ta thì tìm ta cho tới chết cũng không sao nhận nổi.

Trịnh Kiếm Hồng nghi ngờ nói :

- Không chắc lắm! Vì võ công tiên bối quá đặc biệt e khó giấu diếm cho được.
- Cũng không quan hệ.
- Không quan hệ?
- Ta có nhiều cách đánh lạc hướng họ.
- Theo văn bối, tiên bối cố tránh giao tranh với họ thì hơn.
- Dĩ nhiên là ta cố tránh họ.

Lão ngừng giây lát, nói tiếp :

- Phải ta lúc này nói thật danh tánh chắc cũng không đến nỗi nào. Tiếc là lúc này ta không nói nên bây giờ ta ân hận quá.

Trịnh Kiếm Hồng ngạc nhiên :

- Ân hận! Ân hận gì hử tiên bối?

Bích Linh lão tăng buồn bã đáp :

- Vì ta cố giấu thân thể mình mà không cứu được cô bạn gái của người. Thật ta khó chịu vô cùng.

Trịnh Kiếm Hồng vội nói :

- Tiên bối yên tâm, văn bối tin rằng Đỗ Thu Linh cũng không đến nỗi nào đâu.

Xong, một già một trẻ lại bàn tính chuyện tới Đạt Ma nham cho đúng ngày giờ.

Tuy họ đã bàn tính như thế nhưng sự việc có đúng như họ nghĩ không?

Điều này chờ hồi sau phân giải...

Xem tiếp hồi 37 Linh Quang ngộ kiến

37. Hồi 37 Linh Quang Ngộ Kiến

Đạt Ma nham là một tảng đá to lớn, nằm trên một vùng cao nguyên đầy những tùng bá xanh rì.

Quanh năm thác nước chảy ven Đạt Ma nham rì rào và trắng xóa.

Thêm vào đó, trời trong, khí hậu ôn hòa, tạo nên một cảnh thần tiên cực lạc.

Đối diện Đạt Ma nham có một tảng đá khác to hơn tượng cao, trên ấy in hình một hòa thượng đang ngồi tọa thiền.

Bích Linh lão tăng nói :

- Đó là hình của đức Đạt Ma lão tổ. Còn trên Thạch Nham là chỗ người ngồi.

Trịnh Kiềm Hồng nhìn thì thấy vết tích còn in đậm nét trên Nham thạch mà trên trăm năm rồi không bị mưa gió xói mòn hoặc bụi bặm dính bám.

Hai người bước tới Thạch Nham rồi hướng qua hình tượng Đạt Ma lão tổ quỳ xuống lạy chín lạy.

Trịnh Kiềm Hồng hỏi :

- Xem qua chỗ Đạt Ma lão tổ tu luyện cung đủ cho người kính phục.

Bích Linh lão tăng đáp :

- Cố nhiên!

- Nhưng thưa tiền bối linh quang xuất hiện ở chỗ nào?

- Đúng chu kỳ 81 năm vào ngày 9 tháng 9 thì nơi hai mắt hình tượng Đạt Ma sư tổ sẽ phát ra ánh sáng. Cậu có thể ngồi lên Nham thạch đem cả tâm thành, ý chánh nhìn vào hai mắt của người. Tự nhiên mọi vấn đề thắc mắc sẽ được giải quyết. Cậu có phúc đức lớn lắm mới tìm gặp cái ngày này.

Trịnh Kiềm Hồng hỏi :

- Nhưng hiện giờ Linh Quang chưa xuất hiện, văn bối phải ngồi ở đâu để chờ?

- Ngồi tại chỗ Đạt Ma sư tổ tham thiền.

- E làm ô uế thánh địa.

- Cậu phải bỏ tất cả mọi tính sân, si giữ sao cho tâm trong sạch thì không có gì gọi là ô uế. Thôi ngồi xuống đi cậu.

Trịnh Kiềm Hồng gật đầu, đoạn từ từ bước lên Nham thạch ngồi.

Bích Linh lão tăng căn dặn :

- Cậu phải chuyên cần tu luyện, tâm, thần và trí óc cùng giữ yên tĩnh, quên đi mọi sự bên ngoài, đức lão tổ không phụ cậu đâu.

- Vâng!

- Thôi, ta đi ra ngoài phòng bắt trắc cho cậu đấy. Nếu Bích Linh Ma Ảnh có đột ngột xuất hiện thì có ta thu xếp. Cậu đừng vì thế bỏ cuộc nhé.

Nói xong, Bích Linh lão tăng lui ra. Và như còn quên điều gì, lão quay lại nghiêm trang bảo :

- Cậu nên nhớ kỹ một điều...

Trịnh Kiếm Hồng giật mình, hướng nhìn quanh phía lão, hỏi :

- Thừa tiền bối, điều gì ạ?

- Cậu ngồi đó, tâm không được nghĩ đến điều ác. Nếu có, xuất huyết chết liền tại chỗ đó.

Trịnh Kiếm Hồng khẽ rùng mình, đáp :

- Vâng! Văn bối nguyện y lời tiền bối dạy bảo.

Bích Linh lão tăng bấy giờ mới yên lòng lui gót đi ra ngoài tìm chỗ ẩn mình, canh giữ cho Trịnh Kiếm Hồng tham ngộ Linh Quang.

Trịnh Kiếm Hồng còn lại một mình, ngồi tọa lập trên Nham thạch hành công.

Chỉ một lát sau, chàng như người nửa tỉnh nửa mê, đi vào một thế giới thần thánh kỳ ảo, quên mất tất cả cảnh vật trần tục.

Thời gian trôi qua.

Một ngày, hai ngày rồi ba ngày là đến chu kỳ Linh Quang xuất hiện.

Một thứ ánh sáng trong xanh từ đôi mắt bức tượng Đạt Ma sư tổ bỗng lóe lên.

Trịnh Kiếm Hồng cảm thấy một luồng chân khí âm ấm chạy khắp châu thân, tinh thần trở nên sáng khoái, sáng suốt kỳ lạ.

Nội thương trong người tự nhiên cung hết, công lực trái lại còn gia tăng gấp bội.

Chàng mơ màng chìm trong ánh sáng đôi mắt của Đạt Ma.

- Đệ tử Trịnh Kiếm Hồng mang trách vụ “Vô lâm Tôn chủ” xin bái kiến sư tổ. Vang ân trên soi sáng trí tuệ đệ tử.

Trịnh Kiếm Hồng miệng lẩm nhẩm cầu khẩn nhưng chàng không thấy xảy ra hiện tượng nào lạ, ngoại trừ sự im lặng của cảnh vật.

Thời gian cứ trôi qua...

Trôi qua suốt ba tiếng đồng hồ rồi...

Tâm trí Trịnh Kiếm Hồng có phần hoang mang, dao động, phiêu diêu vào một thế giới mông lung.

Và cũng trong cái thế giới ấy, tâm trí chàng nhớ lại tất cả mọi việc xảy ra trong đời chàng. Khi nhớ đến đêm ân ái với hai nàng Lý Minh Châu và Đỗ Thu Linh, chàng có cảm tưởng như hai nàng đang ngả mình vào cánh tay chàng nói ra không biết bao nhiêu lời âu yếm. Tự dưng máu nóng trong người xung lên, da thịt như bị dồn nén, căng thẳng bởi những cảm giác kỳ thú.

Nghĩ tới đó, đột nhiên cánh tay hữu chàng nện mạnh vào đầu, “bốp” một tiếng đau thấu trời xanh.

Nhờ cái đánh đó, tâm trí chàng tỉnh táo lạ thường.

- Kiếm Hồng! Mày hư thân rồi. Mày quên tất cả lời căn dặn dạy bảo của tiền bối ư! Ta phải đánh mày! Đánh mày!

Chàng tự trách mắng mình, tay phải đánh vào đầu mấy cái nữa.

Giữa lúc ấy, hào quang từ trong đôi mắt Đạt Ma sư tổ từ từ lu mờ.

Thấy sự biến đổi kỳ lạ, Trịnh Kiếm Hồng vội phóng mình ra khỏi Nham Thạch, sợ phát run lên :

- À phải rồi! Phải rồi! Ta tư tưởng hắc ám nên sư tổ giận ta đó.

Nghi vậy, Trịnh Kiếm Hồng liền chạy lại bức tượng Đạt Ma sư tổ quỳ sụp xuống lạy và nói :

- Đệ tử có lỗi, xin sư tổ dung tha cho một lần. Nguyên từ nay không dám nghi vấn vợ, bậy bạ nữa. Xin sư tổ mở rộng khoan dung ban cho đệ tử ân huệ Linh Quang cuối cùng hầu thấu rõ “Đại Thần bảo kinh” luyện thành tuyệt nghệ võ vì chính nghĩa khử bạo.

Khẩn xong, Trịnh Kiếm Hồng quay gót trở lại Nham Thạch toan ngồi xuống tọa thiền. Bỗng mắt chàng phát giác một hàng chữ ghi trên tảng đá gần đó.

- Lão phu cảm thấy Linh Quang xuất hiện rồi mà cường địch hình như lại vắng đâu đây. Cậu dù sao cũng cứ yên tâm lo tham ngộ võ công, để mặc lão đối phó với chúng. Chớ đừng vì lẽ đó mà bỏ qua cơ hội hiếm có này.

Đọc xong hàng chữ, Trịnh Kiếm Hồng thất sắc và giận cho mình không ít.

Nếu như chàng đừng có ý nghi vấn vợ, bây giờ có lẽ chàng đã đạt được kết quả mong muốn, chớ đâu làm mất thì giờ và làm bận lòng đến Bích Linh lão tăng.

Chàng than nhỏ nhỏ trong miệng :

- Tiền bối lo cho tôi mà tôi không làm đúng như lời tiền bối dạy bảo, thật có lỗi với tiền bối vô cùng. Tiền bối tha lỗi cho nhé. Bây giờ tôi bắt đầu lo tu luyện đây.

Thốt xong mấy lời, Trịnh Kiếm Hồng liền ngồi xuống Nham Thạch, tay chấp lên ngực, mắt nhìn thẳng vào bức tượng khắc trên vách đá.

Tuy nói không nghi gì khác nữa nhưng cái chết của người mẹ làm chàng khó nghi. Vì có phải Bích Linh Ma Ảnh dùng Vô Tâm thảo chuốc độc cho mẹ chàng chết không? Hay là có bàn tay bí mật nào khác.

Chợt nhìn thấy ánh hào quang từ trong mắt bức tượng Đạt Ma sư tổ dần dần chiếu ra, chàng bảo thầm :

- Không! Ta phải để tâm thành ý chánh đờng nghi gì khác hơn là lo ngộ kiến Linh Quang soi sáng trí tuệ, tìm hiểu “Đại Thần bảo kinh”.

Kỳ lạ thay!

Trong ánh mắt bức tượng Đạt Ma sư tổ chớp ngời vài cái lại tỏa ra một vòng hào quang sáng như ánh sáng mặt trời chớm mọc ở phương Đông.

Trịnh Kiếm Hồng mắt từ từ khép lại tham thiền. Ánh hào quang dần dần loang rộng rồi phủ lên mình chàng, mỗi lúc thêm rực rỡ. Chàng có cảm tưởng như mình đứng trước một vòm trời cao rộng, sáng sủa, tươi mát.

- Bẩm sư tổ, xin sư tổ giải nghĩa giùm hai câu “Nghịch chuyển trùng lâu. Cần khôn đảo lập”.

Nói xong Trịnh Kiếm Hồng hồi hộp chờ đợi lời chỉ dạy của đấng chí tôn. Thật ra thâm tâm chàng có ý định hỏi về cái chết của người mẹ để hiểu rõ nguyên do ai giết mẹ chàng. Song chàng nghi, bắt được Bích Linh Ma Ảnh, chắc rõ được căn nguyên, cội rễ. Bởi thế, chàng không hỏi, bình tâm, tĩnh trí xô đuổi tất cả mọi ý niệm.

Thoáng qua vài phút, chàng thấy hình như đôi môi hòa thượng đối diện chàng mấp máy hỏi :

- Này cậu bé kia, cậu muốn ta giải quyết gì nào?

- Mô phật! Xin sư tổ cho đệ tử biết... Mẫu thân...

Trịnh Kiếm Hồng vốn là đứa con có hiếu, tâm trí lúc nào cũng chỉ nghĩ đến cái chết đau đớn của mẹ nên khi nghe Đạt Ma sư tổ hỏi, chàng giật mình mở miệng đáp không chút do dự mà quên mất điều cần thiết nhất là hai câu kinh trong Đại Thần bảo kinh.

Tiếng Đạt Ma sư tổ lại vang lên vắng vắng bên tai chàng :

- À, Cậu hỏi về mẫu thân của cậu ư?

Trịnh Kiếm Hồng giật mình kinh sợ :

- Chết rồi! Tại sao ta lại đi hỏi chuyện mẫu thân mà sao không lo hỏi ý nghĩa kinh văn Đại Thần bảo kinh?

Chàng toan trả lời là “không” thì chợt nghe phía sau lưng có tiếng ám khí bay tới. Chàng lạnh toát mồ hôi, muốn quay lại đưa chưởng đỡ nhưng lại sợ mất cơ hội tham ngộ Linh Quang.

Bùng! Bùng!

Teng! Teng!

Hai luồng kinh phong quét tới, hai mui tên ám khí rơi xuống thềm đá khua vang.

Té ra Bích Linh lão tăng dùng chưởng giải nguy cho Trịnh Kiếm Hồng.

Tiếp theo, tiếng của lão quát :

- Sư đệ! Người cả gan mạo danh Thái Trí đại sư. Đứng lại! Chạy đi đâu?

Một bóng người vụt thoát chạy.

Tiếng chân người đuổi theo, đập vào tai Trịnh Kiếm Hồng mỗi lúc một xa.

Chàng hiểu, có lẽ Bích Linh Ma Ảnh dùng ám khí hại chàng thì bị Bích Linh lão tăng phát giác. Y hoảng kinh bỏ chạy nên Bích Linh lão tăng đuổi rượt. Nhưng có điều làm chàng thắc mắc khôn cùng là Thái Trí đại sư đã chết rồi, tại sao Bích Linh Ma Ảnh còn cải dạng làm Thái Trí đại sư?

Ngay lúc đó, đôi mắt Đạt Ma thánh tượng chuyển biến liên hồi, ánh hào quang tua tủa như muôn ngàn vì sao xẹt.

Thình lình có tiếng thét vang lên tựa hồ trâu rống :

- Kiếm Hồng! Ta đến giết mày đây.

Trịnh Kiếm Hồng run bắn người, thần sắc như bay bổng lên chín tầng mây.

Tiếng nói lạnh lùng của Bích Linh Ma Ảnh chẳng khác kim đâm vào tim phổi chàng.

- Sao? Bích Linh lão tăng đã đuổi y đi rồi mà! Hay là...

Bằng! Bằng!

Song chưởng đối phương thình lình ép tới, cắt đứt dòng suy nghĩ của Trịnh Kiếm Hồng.

Nhanh như chớp, hai tay chàng vung mạnh một cái, chặn được hai luồng kinh lực của đối phương, gây tiếng nổ kinh thiên động địa.

Bích Linh Ma Ảnh như cơn gió lốc, nhún mình bay xẹt về phía Trịnh Kiếm Hồng.

- Ranh con, mau xuống nạp mạng cho ông.

Trịnh Kiếm Hồng bị đe dọa dữ dội, cơ nguy khó thoát, song Linh Quang cung đã xuất hiện.

Làm sao chàng thoát chết tay lão ma? Nếu quay ra chống cự với Bích Linh Ma Ảnh thì bỏ mất cơ hội tham kiến Linh Quang.

Nguy cấp!

Nan giải!

Lòng Trịnh Kiếm Hồng rối như tơ vò.

Đột nhiên, ánh hào quang tỏa ra màu xanh biếc, như có ma lực thu hút Trịnh Kiếm Hồng. Chàng mê say, ngồi nhìn vào bức thánh tượng, không còn màng chú ý đến cảnh vật bên ngoài.

Phút chốc, chàng như quên hết mọi sự đe dọa chết chóc mà kẻ thù đang đứng rình rập.

Trên vách đá, đức Đạt Ma Sư thánh tượng hình như lay động dần dần biến mất, để lại trước mặt Trịnh Kiếm Hồng một cánh đồng đầy hoa thơm cỏ lạ, có một bà lão già lom khom chống gậy bước chân chậm chạp trên đường mòn quanh co, khúc khuỷu.

Giây lát sau, mẹ già đứng lại đưa mắt nhìn ngơ ngác, miệng nói bật thành tiếng khàn khàn giống hệt như tiếng nói Bích Linh Ma Ảnh, khiến Trịnh Kiềm Hồng sửng sốt, tâm can chấn động hai mắt chàng còn mở to ra, chăm chú nghe :

- Thần Long Kỳ Hiệp muốn để Phụng Hoàng kiếm khách Hứa Vô Trần thừa kế chức “Võ lâm Tôn chủ”. Ta chỉ có một kế mọn, bức bách được Đỗ Thiên Uy, tổng khứ được con bé, mất ngôi chúa tể. Kha kha... Để bọn võ lâm khỏi phát giác bí mật này, ta còn chờ gì không ra tay hạ sát nó cho rồi...

Đang lúc mẹ già nói thì từ xa, một thiếu phụ trẻ đẹp, lưng mang trường kiếm tiến về phía mẹ ta.

Trịnh Kiềm Hồng hốt hoảng la lên :

- Mẹ ơi! Mẹ...

Chàng tưởng chừng mình đang đứng trước mặt người mẹ xấu số.

- Con đây nè mẹ! Mẹ! Mẹ!...

Tiếng chàng lạc vào cõi mênh mông huyền ảo mà thiếu phụ kia nào có nghe thấy.

Mẹ già mắt hướng về phía thiếu phụ, miệng lại lẩm bẩm :

- Đúng là con bé đến rồi. Giết nó không khó nhưng ngại Thần Long Kỳ Hiệp xuất hiện làm âm mưu mình hỏng cả. Chi bằng... chi bằng...

Mẹ ngừng nói, đưa tay vào giỏ sửa lại những cánh hoa cho ngay ngắn, ngăn nắp.

Vừa lúc thiếu phụ đi tới, mẹ già đưa tay chặn :

- Ồ! Tưởng ai lại là nữ hiệp.

Thiếu phụ kinh ngạc, vội rút kiếm ra nhưng thấy là mẹ già, liền cười nói :

- Việc gì thế?

- Nữ hiệp có mua hoa không?

- Cảm ơn! Tôi không mua đâu.

- Xin nữ hiệp mua giùm cho già một bó. Sáng giờ chưa bán được đồng nào.

- Tôi không mua hoa, nhưng tôi có thể tặng bà một số tiền.

- Cho tiền à?

- Vâng! Tôi tặng bà một lạng bạc để bà chi dùng.

Mẹ già ngần ngại :

- Làm vậy.. làm vậy kỳ quá.

- Có gì mà kỳ. Bà cứ lấy đi.

Dứt lời thiếu phụ để một lạng bạc vào bị cho mẹ, rồi phóng chạy đi.

Mẹ già hốt hải kêu :

- Nữ hiệp! Nữ hiệp chờ... chờ tôi một chút.

Thiếu phụ nghe gọi, dừng bước quay nhìn mẹ già.

- Bà cần gì thêm không?

- Không! Không! Già muốn nữ hiệp cho biết quý danh...

- Việc này có đáng gì mà bà hỏi.

- Nữ hiệp đừng nói thế khiến già này...

Mẹ đưa tay vào giỏ lấy ra một bó hoa dâng lên trước mặt thiếu phụ.

- Nữ hiệp không cho biết quý danh thì thôi vậy. Bây giờ già xin tặng nữ hiệp bó hoa này gọi là đáp lễ.
 - Khỏi! Bà để bán cho người khác.
- Thiếu phụ mỉm cười rồi quay ra rảo bước.
- Xem tiếp hồi 38 Mưu thâm chúc độc

38. Hồi 38 Mưu Thâm Chúc Độc

Mụ già thấy thiếu phụ cương quyết từ chối, khiến mụ bất bình. Môi mụ mím lại, đôi mắt hơi run run, tay từ từ giơ lên như muốn đánh thiếu phụ.

Nhưng không hiểu sao, mụ ta lại buông thông xuống, sắc diện trở lại bình thường.

Mụ lồm khồm chống gậy chạy theo thiếu phụ gọi giật ngược :

- Nữ hiệp! Nữ hiệp! Nữ hiệp không nhận hoa thì... thì già này xin trả lạng bạc lại cho nữ hiệp.

Mụ liếc thấy thiếu phụ dừng bước quay lại, mụ càng làm ra vẻ yếu đuối, khệnh khạng trượt té, bụi bặm bám dính cùng mình mấy.

Thiếu phụ vội chạy lại đỡ và hỏi :

- Sao? Bà có sao không?

Mụ già thở nhẹ một hơi rồi nói :

- Không sao!

Rồi mụ nhắc lại :

- Già.. già xin trả lạng bạc...
- Ô! Bà để xài đi.
- Nếu thế, nữ hiệp phải nhận của già bó hoa.
- Được! Tôi xin nhận một chiếc thôi.

Vừa nói thiếu phụ vừa vội rút chiếc bông xấu nhứt trong đó.

Mụ già vội nói :

- Hoa đó không được tốt, để già lựa cho một hoa khác tốt hơn.

Bà ta nói xong, từ trong bị lấy ra một đóa hoa màu vàng tươi tốt, hương thơm bát ngát đưa cho thiếu phụ.

Trịnh Kiềm Hồng hốt hoảng la lớn :

- Đừng lấy mẹ ơi! Đó là “Vô Tâm thảo”, một thứ cỏ giết người...

Chàng gào lên nhưng đâu ngăn được thiếu phụ.

Mụ già cười hì hì :

- Nó thơm lắm phải không nữ hiệp.
- Vâng! Cảm ơn bà đã khéo chọn hoa cho tôi.

Trịnh Kiềm Hồng lại hét :

- Mẹ mau vứt bỏ đi.

Mụ già lại tiếp :

- Nữ hiệp ngửi thử coi mùi thơm của hoa đặc biệt hơn các thứ hoa khác đó.

Trịnh Kiềm Hồng cả kinh :

- Mẹ đừng ngồi, mau vút bỏ đi mẹ.

Nhưng đã trễ, thiếu phụ mỉm cười đưa hoa lên mũi ngửi rồi quay gót đi.

Mụ già nhìn theo, môi nở nụ cười bí mật...

Thiếu phụ vừa đi được vài bước, bỗng dừng ngẫ té.

Trịnh Kiềm Hồng điếng hồn :

- Mẹ! Mẹ chết rồi sao, mẹ...

Ngay lúc đó mụ già cũng vừa bước tới nở nụ cười hềnh hếch.

Mụ khẽ phất tay, hình dạng của mụ biến đổi thành một người đàn ông trung niên, mặt mày đẹp đẽ, dung mạo đường hoàng như bức tượng phu.

Trịnh Kiềm Hồng tái mặt :

- Trời! Nó... nó là Bích Linh Ma Ảnh.

Liên theo tiếng kinh hô của chàng, một luồng kinh lực từ phía dưới Thạch Nham đánh mạnh vào bả vai chàng.

Bình!

Một tiếng khô khan vang lên. Thân cảnh chàng hơi nhích động một chút, vẫn tọa lập y vị trí cũ.

Chưởng thế đối phương đánh ra có sức mạnh trên ngàn cân dù người mình đồng xương sắt cũng phải nát cốt tan thân.

Nhưng vì chàng là con người chính trực, may mắn ngồi nơi thánh địa, ngọn chưởng của đối phương không làm chàng hề hấn gì. Trái lại cánh tay đối phương nghe tê buốt, từng đốt xương như muốn rụng, người văng xa hơn trượng.

Lúc ấy Trịnh Kiềm Hồng như người đang trong cơn mơ sự tỉnh, đôi mắt mở to, chỉ thấy trước mặt là một hình tượng của Đạt Ma sư tổ chứ không phải là cánh đồng bằng như chàng đã thấy lúc này.

Thì ra chàng đang tham thiền, bước vào một thế giới huyền bí. Còn người dùng chưởng đánh chàng là Bích Linh Ma Ảnh.

Lão bảo Trịnh Kiềm Hồng xuống nạp mạng nhưng Trịnh Kiềm Hồng không nghe thấy, ngồi thờ người trên Thạch Nham, làm lão tức bực, nhịn không nổi, lão liền vung tay cho chàng một chưởng.

Lão tưởng với mười thành công lực, Trịnh Kiềm Hồng sẽ nát thân, không ngờ Trịnh Kiềm Hồng vẫn sống nhăn. Lão đâm ra hoang mang, sợ run lên.

Trịnh Kiềm Hồng cũng không hiểu vì sao mình không chết. Trái lại trong người có một sức lực vô hình chọi lại chưởng lực của đối phương, đẩy đối phương văng bắn ra xa.

Tuy nhiên chàng cũng không tránh được nội thương. Máu từ hai khóe miệng rỉ ra đỏ tươi.

Bích Linh Ma Ảnh chép miệng nói :

- Kỳ lạ! Kỳ lạ!

Trịnh Kiềm Hồng tức tối nhảy ra khỏi Thạch Nham thẳng tay nện về phía Bích Linh Ma Ảnh một chưởng. B៉ang!

Bích Linh Ma Ảnh nhanh như chớp hô lên một tiếng, đưa chưởng đỡ. Một lần nữa lại bị chưởng lực Trịnh Kiềm Hồng đẩy lui hơn ba trượng.

Thần sắc lão bị chấn động mạnh. Lão đứng ngẩn người như pho tượng. Lão không ngờ Trịnh Kiềm Hồng đã bị nội thương mà còn xuất thủ dung mãnh như thế.

Công lực của lão thuộc vào hàng đệ nhất võ lâm chứ phải tầm thường đâu.

Vậy mà đương cự không bằng một thằng bé bị bệnh.

Lão càng nghi càng thêm sợ. Lão đỉnh ninh có lẽ Trịnh Kiếm Hồng hấp thụ được chân lý Đại Thần bảo kinh nên mới có công lực phi thường thế ấy.

Thêm vào đó, lúc Trịnh Kiếm Hồng nhảy ra khỏi Thạch nham, sắc mặt uy nghiêm, hùng dũng, hai mắt mở to rực rỡ ánh sáng, khiến người nhìn cũng bất khiếp vía, bay hồn làm cho lão càng tin Trịnh Kiếm Hồng luyện được võ công thượng thừa trong Bảo kinh.

Trịnh Kiếm Hồng tuy trong mình bị nội thương nhưng may nhờ thần lực nơi thánh địa thoát chết, đối phương thì lại không hiểu được chỗ huyền bí đó nên sợ lui dần ra xa.

Trịnh Kiếm Hồng thì hiểu được, nhưng nhớ tới cái chết của người mẹ do đối phương gây ra nên chàng càng thêm phần uất, tay hữu đưa lên.

Chàng biết mình xuất chiêu lúc này, chắc chắn là thua lão ma. Dù thế, chàng không sao dẫn được cơn giận. Hai mắt chàng chiếu thẳng nhìn vào mặt lão ma, miệng hét :

- Tên ma đầu ác ôn kia, lần này ta cho ngươi về chầu diêm chúa. Chớ không để ngươi tác oai tác quái trên trần gian này đâu.

Bích Linh Ma Ảnh hơi thất sắc, thoáng cái, lão lấy lại được bình tĩnh hỏi :

- Thằng chó chết, người lí nhí gì trong miệng đó. Lão già kia không có đây đâu, đừng dựa hùm vuốt đuôi khỉ.

- Ngươi nói thế là ý gì?

- Lão già...

- Lão già nào?

- Lão tay sai của mày chứ còn ai.

- Á! Ta hiểu rồi.

- Tới ngươi hiểu thì trễ rồi...

Lão ma cố ý nói dài dòng để nhận xét giọng nói của Trịnh Kiếm Hồng xem chàng có bị nội thương hay không.

Trịnh Kiếm Hồng vô tình không biết được điều ấy.

Chàng tuy hơi lo sợ cho Bích Linh lão tăng, song mặt chàng vẫn rắn chắc, giữ được thái độ thản nhiên, trả lời :

- Ngươi đừng láo khoét. Lão ấy không dễ hiếp đáp đâu.

- Ủ! Ta nào có hiếp đáp gì lão ấy. Chỉ tức cười là lão bị ta đánh lừa.

- Ngươi lừa được lão ấy?

- Sao lại không, ta chỉ dùng kế làm lão ấy rời xa nơi này. Há... há...

Này, ta nói cho người biết, lão già dịch đó tưởng dùng kế bắt thần đánh úp ta.

Không ngờ ta cao tay hơn, đoán biết mọi mưu tính của chúng bây, nên cho một người cải dạng làm Thái Trí đại sư xuất hiện trước mặt lão.

Lão ấy tưởng lầm là ta cải dạng liền xuất thủ định hạ tên Thái Trí giả đó. Ai ngờ tên ấy không chống cự mà bỏ chạy. Lão ấy tức tốc đuổi theo. Thế là mày và lão già ôn dịch bị ta đánh đòn ly gián, người một nơi, kẻ một ngả. Há... há...

Lời nói của Bích Linh Ma Ảnh thật là ngoài sức tưởng tượng của Trịnh Kiếm Hồng. Chàng quá tức giận hét lớn :

- Người quả là tên mưu mô nhiều thủ đoạn độc ác.

Lời chưa dứt, chàng xông lên, sử dụng chiêu “Long lân Quyển Ba” nhắm ngay ngực lão đánh ra.

Bích Linh Ma Ảnh mấy mươi năm trước thảm bại dưới tay Thần Long Kỳ Hiệp cũng vì tuyệt chiêu này. Nay nhìn thấy Trịnh Kiếm Hồng sử dụng, lão cả kinh, lật đật nhảy thối lui.

Trịnh Kiếm Hồng quá gấp rút, vô ý vấp phải cục đá, khiến chàng loạng choạng muốn té.

Bích Linh Ma Ảnh buột miệng thốt.

- Chết rồi! Coi bộ thằng bé chưa lãnh hội được Đại Thần võ công, nhưng ta dễ gì chịu nổi chưởng ấy.

Tuy nói thế, lão ma vẫn xuất hạn mồ hôi :

- Ta phải tìm cách nào cho nó hao bớt chân lực thì họa may...

Trịnh Kiếm Hồng hỏi :

- Lão già ma đầu, người lí nhí gì trong miệng đó?

- Ta muốn người khoan ra tay.

- Tại sao?

- Ta muốn nói...

Trịnh Kiếm Hồng tay vận sẵn mười thành công lực, lạnh lùng đáp :

- Ta không nghe người lấu cá nữa.

- Thế, người... người xem lão...

Lời chưa dứt, lão phất tay áo một cái, hình dạng Thái Trí của lão biến thành Liệt Đương đạo trưởng, Chương môn Võ Đang. Trịnh Kiếm Hồng sửng sốt.

- Á! Người... người...

- Nãy giờ ta thử nhà người, coi tính tình nhà người thế nào. Sự thật lão phu là Chương môn Võ Đang, người quên rồi sao.

Nhưng giọng nói của lão làm sao qua mặt được Trịnh Kiếm Hồng.

Chàng nghiêng răng, trầm giọng quát :

- Hừ! Người dám cả gan cải dạng Liệt Đương đạo trưởng, tội đáng chết.

Chàng cau mày tiếp :

- Không lẽ người đã giết ông ấy rồi.

Bích Linh Ma Ảnh cười hăng hắc.

- Ta giết chỉ lão Liệt Đương. Mà nếu có giết cũng dễ như trở bàn tay.

- Nếu thế lão...

- Thằng bé, mày đừng hung dữ, lão Liệt Đương còn sống nhăn chó có chết đâu. Hiện giờ lão ấy dẫn đệ tử đi tìm con nhỏ Đỗ Thu Linh.

- Hừ!...

Tuy lòng bán tin bán nghi, Trịnh Kiếm Hồng cũng không khỏi thắc mắc, không biết tình trạng Đỗ Thu Linh bây giờ ra sao. Chàng để tay xuống hỏi :

- Người biết gì về Đỗ Thu Linh?

Bích Linh Ma Ảnh chậm rãi nói :

- Nghe đâu nàng bị tám Chương môn của tám đại môn phái bắt nhốt ở Thiếu Lâm tự.

- Thăng bé, mày nữ dút tình phu thê, không tìm đến Thiếu Lâm tự giải thoát cho nàng sao?

Trịnh Kiềm Hồng lạnh lùng đáp :

- Giết người rồi đi cũng còn kịp.

Bích Linh Ma Ảnh bình thần cười :

- Thăng bé, sao mày bức bách lão phu hoài vậy. Lão với mày nào có chi oán thù. Về việc lão phu với Thần Long Kỳ Hiệp đánh nhau chẳng qua là ham chuộng sự thắng bại. Và lại chuyện đó xảy ra cách đây mười mấy năm rồi. Và lão phu cũng đã chán sân si, đâu còn muốn khác hơn là sự yên tĩnh, tại sao mày cứ đuổi theo ta...

Trịnh Kiềm Hồng lạnh nhạt cười :

- Người nói nghe có vẻ thiện lắm. Nhưng thế sao còn đi mưu hại đại sư huynh ta?

- Này nhỏ, ta nào có mưu hại Thần Long Kỳ Hiệp. Như mày đã thấy, Thần Long Kỳ Hiệp chỉ là vì tập luyện “Đại Thần bảo kinh” không thành nên mới phản tẩu, nhập ma mà chết.

- Đúng rồi! Nhưng sao lúc ấy lại có bọn ma của người xuất hiện?

Bích Linh Ma Ảnh khoát tay nói :

- Bọn chúng đi là vì tham đoạt Đại Thần bảo kinh, chứ có ai sai khiến. Một thí dụ cụ thể chứng minh cho người thấy là ta đối với Thần Long rất mực kính nể. Chẳng hạn như lúc Huyết Thủ Cuồng Sinh được nội dung Bảo kinh, ta không ngần ngại hạ nó, để nó khỏi tiết lộ bậy bạ di hại cho võ lâm các giới.

Trịnh Kiềm Hồng nhún vai :

- Người nói cũng hay chán đây. Và ta cũng tạm tin là người có lòng tốt với đại sư huynh của ta. Nhưng ta không thể tha thứ tội người dùng “Vô Tâm thảo” độc giết mẹ ta, để cha ta ôm hận mà chết và chính ta suýt cũng bỏ mạng vì sự di truyền quá ác của độc thảo. Hôm nay gặp người đây ta phải chém người ra làm trăm mảnh mới hả được mối huyết hải thâm thù này.

Bích Linh Ma Ảnh biến sắc, lui dần ra, nói :

- Người... người lầm rồi, ta nào có giết song thân mi đâu.

- Người thật không có?

- Đúng thế.

- Người hãy nghe ta nói đây...

- Người nói láo đó.

- Lão ư?

Bích Linh Ma Ảnh là người mưu cao, thủ đoạn thâm độc, nhưng lại thua trí một đứa con nít như Trịnh Kiềm Hồng.

Lão vẫn giữ vẻ bình tĩnh nói :

- Lấy gì để chứng minh là lão giết mẹ người.

- Hừ!

- Không phải lão làm, bắt lão nhận tội là nhận làm sao?

Trịnh Kiềm Hồng ngửa mặt lên cười. Tiếng cười của chàng cuồng dại, ẩn chứa nỗi bi thương, khiến lão rùng mình.

- Có gì mà người cười!

Trịnh Kiềm Hồng mắt xạ lửa, hầm hầm nói :

- Ta cười đến giây phút này còn dám bẻm mồm lão mép.

- Ý người muốn nói gì?

- Người tưởng thủ đoạn độc ác của người không được ai biết à? Nào ngờ trời có mắt cho ta thấy rõ lòng thói tha, bản thủ, ác độc như xà tinh của người.

Bích Linh Ma Ảnh giật mình, thầm than :

- Trời sinh ta rồi sao còn sinh Trịnh Kiếm Hồng. Nhưng mà việc ấy, Phụng Hoàng kiếm khách đến mãi lúc chết, cũng không phát giác rằng ta bỏ độc hại nàng sao thằng bé này biết được.

Trịnh Kiếm Hồng chú đôi mắt sáng quắc, và bèn như dao nhìn vào mặt Bích Linh, gần giọng :

- Người có thấy lòng ác độc của người chưa?

Bích Linh Ma Ảnh nạt :

- Thằng ranh con, mày đừng ngậm máu phun người.

Trịnh Kiếm Hồng bĩu môi khinh bỉ :

- Nếu ta thuật rõ đầu đuôi, thủ đoạn người giết mẹ ta thì người nghĩ thế nào?

Bích Linh Ma Ảnh tưởng Trịnh Kiếm Hồng không khám phá nổi thủ đoạn của y, nên y cứng rắn đáp :

- Tùy ở người muốn thế nào cũng được.

- Tốt lắm! Nếu ta nói thực hết mọi việc người cúi đầu chịu chết chứ?

Đoạn chàng đem việc vừa thấy lúc Linh Quang xuất hiện thuật lại cho Bích Linh Ma Ảnh nghe.

Bích Linh nghe xong, y tái mặt. Lão không ngờ lại có người thứ hai hiểu biết chuyện thuốc độc của lão.

Trịnh Kiếm Hồng nói dứt lời, Bích Linh Ma Ảnh nhảy dựng lên, hét :

- Không! Ta không tin! Ta không tin.

- Người không tin cái gì?

- Ta không tin người biết chuyện ấy.

Trịnh Kiếm Hồng gần mạnh từng tiếng :

- Nếu muốn người khác không biết trừ ra mình đừng làm, vả lại câu nói của người vừa rồi không phải xác nhận là mình làm ư?

- Ta nói câu nào bảo là ta xác nhận?

- Vậy ta nhắc lại, vểnh tai mà nghe đây. Người vừa bảo là “Ta không tin người biết chuyện ấy?”. Câu nói đó vô tình đã nói lên việc làm độc ác của người.

Nào có đúng không?

Bích Linh Ma Ảnh biết mình lỡ lời liền trở :

- Lời nói của người lúc nãy khiến ta không tin là thật được. Nó có vẻ thần thoại, hoang đường. Biết đâu người bịa cũng không chừng.

Trịnh Kiếm Hồng tức tối khôn cùng, muốn ra tay giết lão chết cho rồi.

- Người biện hộ cũng có lý. Sự thật lúc người chuốc độc mẹ ta, không ai thấy và ta cũng chẳng nghe ai nói lại.

- Như vậy sao người dám hồ đồ nói oan cho ta.

Trịnh Kiếm Hồng trợn mắt quát :

- Đạt Ma sư tổ phát hiện Linh Quang lộ trần tội ác của người đó.

- Linh Quang?

Rồi lão rụt rè hỏi tiếp :

- Người... người đã thấy được Linh quang?

- Cổ nhiên là ta thấy.

- Hả?

Lão kinh hô lên, vì tưởng Trịnh Kiếm Hồng linh hội được võ công “Đại Thần bảo kinh”, khiến mặt mày lão tái trắng, trống ngực nhảy thành thịch, mồ hôi tuôn ướt như mưa.

Lão lui dần, lui dần ra sau định tìm đường tẩu thoát. Không ngờ tảng đá to lớn nằm chặn ngang làm lão vấp chân té nhào xuống.

Trịnh Kiếm Hồng hét lên một tiếng :

- Chưởng!

Rồi lẹ tay như chớp đánh ra chiêu “Long lân Quyển Ba” vào ngực lão ma.

Cả kinh lão ma lập tức lặn qua né tránh.

Ngọn chàng đi với tốc độ mạnh kinh khủng.

Bình! Một tiếng, khối đá to lớn bể nát như cám, bụi văng tung tóe.

Liền đó, Trịnh Kiếm Hồng tuôn thêm chiêu thứ hai, thứ ba tựa hồ như phong ba, bão táp.

Thoát được chiêu thứ nhất lão ma nhẹ như điện xẹt, thân ảnh trỗi dậy ngay, song chưởng đưa lên đỡ.

Bằng! Bằng!

Rừng núi chấn động, rung rinh, cuồng phong cuộn cuộn từ hai phía đổ dồn, hòa lẫn tiếng la hét, tạo nên bầu không khí chết chóc hãi hùng.

Bùng! Bùng! Âm! Âm!

- Á!

- Ái da!

Trịnh Kiếm Hồng bị đẩy lùi hơn một trượng, miệng nhuộm đầy máu đỏ.

Nhưng chân vẫn còn đứng vững.

Còn Bích Linh Ma Ảnh thì té nằm vất người qua mấy hòn đá, mặt mũi phúng máu, đầu sưng to như cái cối, hồn hể thổ không muốn ra hơi.

Hai người nhìn nhau không ai nói với ai một lời.

Họ chỉ biết muốn ăn tươi nuốt sống kinh địch mà thôi.

Thời gian vẫn trôi qua trong sự thù hằn, giận dữ và căng thẳng nghẹt thở.

Mặt của Trịnh Kiếm Hồng bỗng từ đỏ trở nên tái trắng một cách dị thường.

Bích Linh Ma Ảnh thấy thế, nhếch môi cười hiểm độc.

Giây lát sau, lão gượng đứng lên, bước gần về phía Trịnh Kiếm Hồng.

- Hì hì! Người tuy gặp Linh Quang giải được kinh thuyết Đại Thần võ công, nhưng xem ra công lực còn kém. Bây giờ lại trúng “Vô Tâm kỳ chưởng” của ta, nếu không quy phục nghe theo lời của ta thì khó mà thoát. Hì hì...

Trịnh Kiếm Hồng nghe phát lạnh rung lên mà tức tối vì thủ đoạn độc ác của đối phương.

Thật ra, chàng không hề sợ trúng phải độc “Vô Tâm kỳ chưởng”. Vì trong người chàng đã uống qua Thiên Sơn Ngọc Dịch. Đối với độc này khi thấm vào máu chất Thiên Sơn Ngọc Dịch sẽ hòa giải, chàng trở nên vô sự.

Chàng chỉ có một sự ân hận là tại sao khi gặp Quang Linh chàng không hỏi bí quyết Bảo kinh để bây giờ đâu còn thì giờ trở lại hỏi nữa. Vả lại Linh Quang cũng đã tắt rồi.

Như vậy, chàng vẫn mù tịt ý nghĩa hai câu “Nghịch chuyển trùng lâu. Càn khôn đảo lập”.

Bích Linh Ma Ảnh thấy chàng không đáp mà đứng thừ người lại tưởng chất “Vô Tâm kỳ chưởng” đã nhập vào tim phổi nên lão khoái chí, cười lớn hơn :

- Nhỏ ơi! Mày chạy đâu thoát chết! Hi hi...

Trịnh Kiềm Hồng nghe thấy mấy lời của đối phương giận ứa gan lộn ruột nhưng vẫn không hé môi.

Xem tiếp hồi 39 Dừng độc bị độc hại

39. Hồi 39 Dừng Độc Bị Độc Hại

Chàng nghĩ hồi hận nữa cũng vô ích. Chi bằng vận công thừa kế hạ thủ đối phương là thượng sách.

Chàng chậm chậm bước tới trước mặt lão ma ác ôn.

Thấy thế lão ta cười :

- Khà khà khà...

Tiếng cười của lão nghe như óc, đình tai, rợn người.

- Thằng nhỏ chết đến nơi còn định giở trò múa rối gì đó.

Trịnh Kiềm Hồng không trả lời, mắt quắc lên ngời lửa.

- Khà khà khà!... Khà khà khà... Lão tưởng rằng lão nắm phần ưu thế, chủ động, định đem công lực tiêu diệt luôn cả gốc rễ “Đại Thần bảo kinh” mà Văn Nhược Hư đã để lại.

Tiếng cười của lão vừa dứt thì từ xa một bóng dáng yêu kiều bay xẹt đến.

Bóng ma vừa đặt chân xuống đất, tà áo hồng phất ra, một luồng phấn trắng bay xẹt về phía lão ma.

Bích Linh Ma Ảnh giật mình thối lui về một bước nhìn thiếu nữ, hỏi :

- Người là ai?

Thiếu nữ giơ tay ngọc lên, hét :

- Người không nhận được ta nhưng ta nhận ra người.

Bích Linh Ma Ảnh cười nhạt :

- Ta tưởng đâu ai xa lạ, không ngờ lại là người cùng đi với Trịnh Kiềm Hồng vào U Ma cốc.

- Đúng!

- Này, cô bé định đến cứu tình nhân à?

Lý Minh Châu đỏ mặt tiếp nói :

- Rồi người có tức không?

- Khà khà... Người dù có ba đầu sáu tay cũng vô phương cứu nó.

- Vì sao?

- Nó trúng “Vô Tâm kỳ độc” của ta.

Lý Minh Châu ngửa mặt lên trời cười :

- Há há há...

Bích Linh Ma Ảnh ngạc nhiên hỏi :

- Thứ độc này từ cổ chí kim không có thuốc nào giải nổi, người cười là cười cái gì?

- Cười người là thằng ngốc.

Lão ma bị mắng, tức giận quát :

- Con ranh con, người chết về tay lão.

- Hứ! “Vô Tâm thảo” đối với ai thì sợ chứ với cô nương thì chả ăn thua gì.

- Người nói sao?

Vừa hỏi? Bích Linh Ma Ảnh đưa mắt nhìn Trịnh Kiếm Hồng, thấy chàng ta như người vô hại, lão đâm ra nghi ngờ, quay lại hỏi Lý Minh Châu :

- Có lẽ độc chậm phát đó thôi. Mà nếu quả Trịnh Kiếm Hồng không hề gì thì cũng chạy không thoát tay ta.

- Hứ! Cô nương có đây người chờ vọng tưởng.

- Đồ lỏi con chó lão mếp.

Lý Minh Châu nghiêm nghị nói :

- Đây lão ma, người tự hào là có chất độc phi thường hại người. Vậy mà tự mình lại bị trúng độc không hay.

- Hả?

Đối phương biết cô gái này không phải là tay vừa, vội vã hỏi :

- Độc, độc gì?

Lý Minh Châu lạnh lùng đáp :

- Không cần biết. Chỉ biết vô phương giải.

- Đừng nói láo!

Lão hét lớn và không còn lo chú ý đến Trịnh Kiếm Hồng nữa mà lo quay về phía Lý Minh Châu.

- Thiên hạ không thuốc gì, lẽ nào người lại không.

Lý Minh Châu nói :

- Độc này chế ra chỉ để trị người, nên cô nương không có thuốc giải, đừng hy vọng hảo mà chết không hay đó.

Bích Linh Ma Ảnh lấy làm lạ hỏi :

- Người đem nó ra dùng, người không bị nhiễm sao?

- Há há... Cô nương từ bé tới nay, ngày nào cũng lo chuyên chế thứ độc này dần dần đã quen độc tính của nó rồi thì sợ cái gì.

- Nói thế, từ lúc bé tới nay âm thầm chuẩn bị lo đối phó với ta?

- Chớ sao!

- Lão với người có thù oán chi?

- Cô nương không thù, không oán chi với người cả.

- Thì tại sao lo đối phó với ta?

- Đó chẳng qua là phòng thân thôi.

- Vậy tên người là gì?

- Muốn biết à?

- Phải.

- Tên họ ta là Lý Minh Châu.

- Thật à?

- Ta nói láo người làm gì?

- Ngoại hiệu của người?

- Độc Tình Tiên Tử!

Lão giật mình lui về một bước, hỏi :

- Cao danh sư phụ người là ai?

- Người không nên biết.

- Nhưng ta muốn người nói.

- Ta không nói thì sao?

Lão già cả giận, hai mắt ngời lửa, chú mục vào sắc áo hồng Lý Minh Châu.

- Người không nói ta cũng đoán được.

- Đâu nói thử coi.

- Có phải môn đồ của Phong Lưu giáo chủ không?

- Đúng rồi! Người muốn gì hả?

- Phong Lưu giáo bị liệt vào tà môn, nay muốn sanh sự với ta à? Người và sư phụ người không sợ ác lai ác báo sao?

- Hừ! Ai ác lai ác báo. Câu này để nói với người thì đúng hơn.

- Rồi bọn Phong Lưu giáo chúng bây coi ta trả thù.

- Hừ! Đừng tưởng bở. Giáo chủ của ta đã sắp đặt kế hoạch, chuẩn bị chờ người vác xác đến là đem chôn người ngay.

- Người nói thật.

- Dọa người chút thôi. Thật ra Giáo chủ ta giải tán môn hạ hết rồi.

- Còn bà ta?

- Bà ấy không nhúng tay vào máu, nên tự một mình đi ẩn tích.

Trịnh Kiểm Hồng nghe ra lấy làm lạ, định cất tiếng hỏi Lý Minh Châu, chưa kịp hỏi thì Bích Linh Ma Ảnh thốt lời :

- Người vừa nói độc, ta trúng độc thật à?

- Cô nương chưa từng nói láo.

- Nhưng sao ta chưa thấy có hiện tượng gì lạ.

- Chừng người biết là đời sắp tàn rồi đó.

Đột nhiên trong người lão đâm ra nóng nóng và ngứa ngáy một cách kỳ lạ.

Lão tuy chưa biết sự lợi hại của “Tinh Tơ Trùng”. Nhưng với kinh nghiệm dùng độc lão hiểu đây là triệu chứng của độc bộc phát.

Lão sợ hãi quát :

- Đồ ranh con, bọn Ngũ Đại Ma Tinh chết có lẽ cũng do tay người hạ độc.

- Đúng!

Trước kia ở U Ma cốc lão đã chứng kiến cái chết thảm khốc của bọn Ngũ Đại Ma Tinh. Nay nghe Lý Minh Châu xác nhận là nàng dùng độc hại họ khiến lão sợ mất hồn vía, mồ hôi nhỏ giọt như mưa.

Lão hét lên một tiếng :

- Chưởng.

Tay lão khoa lên, chưởng lực cuộn cuộn ép tới Lý Minh Châu và Trịnh Kiếm Hồng.

Bùng! Bùng!

Hai người cùng một lượt xuất chưởng ra đỡ.

Núi lở, cây rung, lá đổ, cát bụi tung bay mịt mù, khiến người trông chẳng thấy gì.

Sau một hồi bụi cát lắng dịu nhìn lại, chỉ thấy Lý Minh Châu và Trịnh Kiếm Hồng còn Bích Linh Ma Ảnh tẩu thoát mất dạng.

- Hồng huynh! Anh có sao không?

Vừa kêu, Lý Minh Châu vừa tung mình nhảy về phía Trịnh Kiếm Hồng.

Trịnh Kiếm Hồng vội lách mình né tránh :

- Anh đã trúng độc! Em đừng gần anh...

Nhưng đã trễ, tay nàng đã chụp lên vai chàng.

Nghe Trịnh Kiếm Hồng nói, nàng cả kinh vội rút tay về, nói :

- Anh trúng độc à?

- Vâng.

- Trời! Em vô ý tứ quá.

Nàng vụt ngó lại, thấy tay mình dính đầy “Vô Tâm thảo”. Nàng kinh hô lên :

- Chết rồi! Em... em...

Trịnh Kiếm Hồng cũng giật mình, thất sắc.

Chẳng những “Cổ căn tâm” dính đầy tay mà luôn cả áo nàng cũng bị chất độc bám.

Trịnh Kiếm Hồng phát run lên. Vì thứ độc thảo này vô cùng lợi hại. Chỉ có “Thiên Sơn Ngọc Dịch” chữa được thôi. “Thiên Sơn Ngọc Dịch” Trịnh Kiếm Hồng uống hết, đâu còn để chữa trị cho nàng.

Lý Minh Châu cũng điếng hồn, nhưng nàng cố làm ra vẻ tỉnh táo, nói :

- Hồng huynh! Em biết mình đã trúng độc nhưng anh đừng lo...

Trịnh Kiếm Hồng gấp rút hỏi :

- Sao? Em nói sao?

Lý Minh Châu rưng rưng nước mắt :

- Hồng huynh! Anh có giận em không?

- Giận em? Giận cái gì!

- Việc làm không phải của em.

- Ô! Tại sao em nói thế. Nhưng mà chuyện gì chứ.

- Nói thật liệu anh có giữ được bình tĩnh để nghe không? Và anh có dám hứa là anh không nổi trận lôi đình, trách mắng em không?

- Em Châu! Em là người hiểu rõ tính tình anh hơn ai hết. Tại sao em còn phải nói ra điều đó. Vậy chuyện gì, cho anh biết mau đi em.

- Vâng!

Nàng lấy khăn lau nước mắt, nói :

- Em đã cho Giáo chủ biết rõ về “Đại Thần bảo kinh” rồi.

-Ồ! Em đã cho bà ta biết?

- Phải!

- Bà ta hiện giờ ở đâu?

- Bà ta ẩn vào một nơi để lo tu luyện Đại Thần võ công.

Lúc vừa ở Phong Lưu giáo ra, Trịnh Kiếm Hồng đã có y hoài nghi sự tự do ra đi của mình, bây giờ hoài nghi đó đã trở thành sự thật. Chàng dù có trách nàng giận nàng cũng không được. Sở dĩ nàng có hành động đó cũng vì chàng mà thôi.

- Em Châu, Giáo chủ là người tốt, em cho bà ta biết Bảo kinh cũng chẳng sao. Có điều anh e bà ta không thấu triệt ý nghĩa thâm sâu của Bảo kinh thì hậu quả mang đến cho bà ta không biết đâu mà lường. Như em đã biết đại sư huynh anh Thần Long Kỳ Hiệp cũng vì hiểu sai nghĩa mà vong mạng.

Lý Minh Châu nói :

- Em cũng hiểu điều đó nhưng thấy anh bị giam hãm trong Phong Lưu giáo, em chịu không nổi. Anh, em có thể nói với anh là em hy sinh tất cả những gì em có và với bất cứ giá nào miễn là thấy anh được tự do.

Trịnh Kiếm Hồng vô cùng cảm động trước sự chân thành của nàng. Chàng toan nắm lấy tay nàng siết mạnh một cái. Song chợt nhớ mình bị trúng độc nên đành đứng yên một chỗ, hỏi :

- Ngoài chuyện Bảo kinh ra, còn chuyện nào khác không em?

- Còn! Giáo chủ cho phép em... cho phép em...

Nói tới đó, mặt nàng đỏ ửng lên vì mắc cỡ.

Trịnh Kiếm Hồng vội hỏi :

- Sao? Bà ta cho phép em làm gì?

Lý Minh Châu ấp úng nói :

- Bà ta cho phép em được quyền lấy anh...

- Hả?

Đột nhiên chàng nhớ lại cái đêm hôm ấy. Cái đêm mà chàng và nàng cùng nhau ân ái.

- Như vậy... đêm hôm đó... em được sự đồng ý của Giáo chủ.

- Vâng!

- Mục đích của bà ta chỉ là...

- Phải rồi! Cũng chỉ vì Bảo kinh mà thôi.

- Sao lúc đó em không nói cho anh rõ?

- Tính anh thì em còn lạ gì, nên em không thể nói.

Trịnh Kiếm Hồng cau mày, thắc mắc :

- Sao em lại bắt anh... làm vậy?

- Chỉ vì độc “Tinh Tơ” trong người anh chưa giải được. Mà Giáo chủ thì lại giấu đi tất cả thuốc cho nên buộc lòng em phải dùng phương pháp đó giải độc cho anh và để anh giải độc cho Đỗ Thu Linh.

- Em không sợ hậu quả sau này sao?

- Em đã nói là tất cả vì anh và hy sinh cho anh để anh bình yên là em vui rồi.

Dù sau anh có cưới Đỗ Thu Linh làm vợ, ruộng rẫy em, coi em như món đồ hơi, em cũng không bao giờ oán trách anh.

Lý Minh Châu đã nói lên một sự hy sinh tuyệt đối, một tình yêu chân thành tốt bụng.

Trịnh Kiếm Hồng quá cảm động, mãi một hồi mới nói được :

- Em Châu! Một đêm ân ái nghĩa sâu tựa biển, dù cho anh thế nào, anh cũng không bao giờ phụ em...

- Thôi, anh đừng nói gì thêm. Ở đời không có ai biết được ngày mai mình ra sao phải không anh. Bây giờ em xin hỏi anh, anh có tha lỗi cho em chưa?

- Châu, sao em hỏi thế? Em nào có lỗi gì.

- Cảm ơn anh đã hiểu em. Và bây giờ em có chết cũng không có gì ân hận.

Nghe đến chết Trịnh Kiếm Hồng giật mình, sức tỉnh trở về hiện tại. Chàng hết nhìn mặt nàng vẫn tự nhiên, chưa hiện ra triệu chứng gì đáng khiếp sợ.

- Em Châu, em đừng nói thế, độc của em còn kịp thời cứu chữa.

Lý Minh Châu cau mày :

- Còn cứu chữa được sao anh.

- Có thể.

- Nghĩa là con hy vọng.

- Phải! Anh sẽ đưa em đến Thiên Sơn.

- Để làm gì?

- Lấy “Thiên Sơn Ngọc Dịch”.

- E thuốc ấy hết rồi.

Trịnh Kiếm Hồng gượng cười nói :

- Anh sẽ cố gắng tìm cho ra.

- Không chắc gì có đâu. Hơn nữa hiện tại anh còn nhiều việc phải làm, không nên trì hoãn.

- Sao em nói vậy. Không có chuyện nào quan hệ hơn chuyện cứu em.

- Hồng ơi! Anh quá tốt với em...

- Chưa bằng một phần em đối với anh.

Lý Minh Châu nở nụ cười hết sức yêu đời. Nàng nghe yên dạ và sung sướng kỳ lạ. Nàng thâm nhủ :

- Ủ! Mình không thể chết! Mình phải sống, sống với chàng.

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Em Châu! Chúng ta không còn thì giờ. Vậy em chuẩn bị rồi ta lên đường.

Nói đoạn bước tới phải chất độc của “Cổ Cẩn Tâm” (còn gọi là Vô Tâm thảo) trên áo nàng.

Đột nhiên chàng nhìn vào mắt nàng, nói :

- Hay là em... em cởi áo ra cho anh giặt.

Lý Minh Châu đỏ mặt :

- Em... Em không tiện...

- Nếu thế thì không làm sao hết chất độc dính trong áo em.

- Em cũng biết vậy. Nhưng kỳ quá hà.

Trịnh Kiếm Hồng nghiêm nét mặt :

- Sự en ngại của em không phải là điều quan trọng mà sự cần thiết nhất, quan trọng nhất là đừng để chất độc thấm nhiều vào người. Hơn nữa giữa anh và em hiểu nhau, có gì mà em phải che giấu e ngại.

Dứt lời, không để cho Lý Minh Châu kịp trả lời, chàng thản nhiên cởi áo nàng ra.

Lý Minh Châu rùng mình, hai tay che lên ngực, mà đỏ bừng, thẹn chết người.

Trịnh Kiếm Hồng mỉm cười rồi đem áo nàng xuống thác nước giặt. Và chàng cũng tắm rửa đầu đó sạch sẽ.

Lý Minh Châu nhìn thấy trên bả vai Trịnh Kiếm Hồng bầm tím, nàng hỏi :

- Hồng huynh! Bộ lão Ma đã đánh trúng anh đó hả?

- Vâng!

- Anh đi đến đây có một mình sao?

- Không! Ngoài anh ra còn có Bích Linh lão tăng theo hộ vệ.

- Vậy lão ấy đâu để anh đến nỗi này?

Trịnh Kiếm Hồng sực nhớ mà giận Bích Linh Ma Ảnh khôn cùng. Chàng hừ lên một tiếng như thể trút bỏ nỗi bực dọc.

- Nghĩ mà tức lão mà tương kế tự kế đánh lừa Bích Linh lão tăng, dẫn dụ lão ấy đi xa biệt hồn rồi.

Đoạn chàng thuật lại cho Lý Minh Châu nghe.

Nàng hỏi :

- Thế anh gặp được Linh Quang chưa?

- Gặp thì có gặp...

- Ô! Nếu vậy anh đã thấu triệu “Đại Thần bảo kinh” chứ?

- Nói ra thật tiếc, anh không hỏi Bảo kinh mà hỏi chuyện khác...

Lão ma cũng tưởng anh thấu hiểu Bảo kinh, nên không dám xuống tay hại anh. Lão mà biết được điều này chắc là anh bỏ mạng dưới tay lão chứ đâu còn sống mà gặp em.

Lý Minh Châu cau mày :

- Anh nói sao? Có chuyện gì xảy ra?

Trịnh Kiếm Hồng thuật lại câu chuyện chàng tham thiền gặp mẹ và biết đích xác cái chết của mẹ cho nàng nghe.

Nghe xong, Lý Minh Châu cũng hơi buồn, tiếc giùm cho chàng bỏ mất dịp may hiếm có.

Trịnh Kiếm Hồng hướng về phía Đạp Ma sư tổ xá ba xá, rồi quay lại nói với Lý Minh Châu :

- Thôi ta đi đi em.

Hai người liền thi triển khinh công phóng về hướng Thiên Sơn mà đi.

* * * * *

Hai người đi suốt ba ngày ròng rã, không gặp chuyện gì rắc rối.

Trịnh Kiếm Hồng luôn luôn theo dõi hiện tượng chất độc trong người Lý Minh Châu không thấy gì khác lạ. Sắc diện nàng vẫn thản nhiên, chàng biết nhờ nội công nàng quá thâm hậu, nên chất độc chưa phân tán kịp trong máu huyết. Nhưng khi nhận ra phản ứng thì đến lúc bệnh tình khó trị.

Nghĩ như vậy mà Trịnh Kiếm Hồng hồi hộp lo sợ vô cùng. Chàng cứ thầm van vái sao cho đủ thời gian đến Thiên Sơn mà hiện tượng phát độc đừng xảy ra trong người Lý Minh Châu. Có thể, chàng mới hy vọng cứu sống được người yêu.

Lý Minh Châu cũng hiểu điều đó, song nàng không quan tâm lo lắng mà chỉ biết vui với hiện tại, hưởng giây phút hạnh phúc bên chàng, rồi sau đó ra sao cũng được.

Nàng cũng không còn bận tâm để lo đến Phong Lưu giáo chủ vì bà đã giải tán môn đồ, ẩn nơi kín đáo lo luyện Đại Thần võ công. Nàng khỏi phải lo sự cản trở hay sai bảo gì của bà ta nữa.

Sau cùng là nàng cũng khỏi phải sợ Bích Linh Ma Ảnh tìm cách khuấy phá nàng và Trịnh Kiếm Hồng. Vì lão ấy đã bị độc “Tinh Tơ”, nếu không chết thì ít nhất cũng bận lo tìm thuốc cấp cứu.

Riêng về Đỗ Thu Linh, nàng chỉ có một điều e ngại, là thành linh Đỗ Thu Linh xuất hiện, Trịnh Kiếm Hồng sẽ trả lời sao cho phải với Đỗ Thu Linh. Và nàng làm sao tránh khỏi tiếng cướp chồng tương lai của người ta.

Nàng xem ra, Trịnh Kiếm Hồng hiện giờ cơ hồ như quên mất Đỗ Thu Linh mà chỉ biết có nàng.

Chàng sẵn sàng, lo âu cho nàng từng ly từng tý, chẳng khác nào người chồng chăm nom cho vợ.

Nghĩ đến đây, nàng cảm thấy sung sướng là thường. Trước mắt nàng là cả một trời hạnh phúc đang rộng mở. Nàng muốn chạy ào đến ôm chàng, hôn chàng, hiến dâng cho chàng để bù đắp lại những gì mà chàng đã ban cho nàng.

Nhưng nàng kịp nghĩ, không nên để tính mình lộ liễu, gây cho chàng sự hiểu lầm không tốt. Nàng phải cố giữ gìn mình cho trong sạch, thanh cao tỏ ra là một cô gái ngoan, hiền để trách cho chàng có sự so sánh giữa nàng và Đỗ Thu Linh.

Muốn chiếm được ái tình của chàng, nàng phải trường kỳ tranh đấu mới hòng lôi kéo chàng được.

Đỗ Thu Linh cũng là một giai nhân tuyệt sắc, tiết hạnh, phẩm giá đâu có thua gì nàng. Có một điều là Đỗ Thu Linh mới đi giang hồ, việc đời còn nông cạn, thiếu kinh nghiệm hơn nàng nhiều. Nàng phải chinh phục cho được chàng.

Nghĩ vậy, nàng tự dưng mỉm cười và thầm nhủ :

- Ta có tư tưởng ấy cũng không có gì đáng trách. Vì dù sao ta cũng là con gái, đàn bà...

Trịnh Kiếm Hồng liếc thấy nàng cười, liền cất tiếng hỏi :

- Em Châu! Em cười gì đó, có phải độc phát rồi không?

Lý Minh Châu giật mình đáp :

- Ô! Không! Không phải đâu.

Rồi nàng cười tiếp :

- Độc phát hiện thì đau đớn, mặt mày nhăn nhó méo xẹo, chứ sao lại cười cho được.

- Chắc em có nguyên do khác?

Lý Minh Châu thành thật trả lời :

- Phải! Em đang nghĩ đến cô Đỗ Thu Linh.

Trịnh Kiếm Hồng cau mày :

- Cô ta bị nhốt ở Thiếu Lâm tự là một cực hình cho cô ta. Tại sao em lại cười?

- Ô! Anh giận em sao? Em đang nghĩ cách đi giải nguy cho nàng thoát khỏi tay Thiếu Lâm phái đó chứ.

- Đó là việc về sau.

- Không! Chúng ta giải thoát ngay lúc này.

- Em quen trong người em bị độc “Vô Tâm thảo” sao?
- Có chứ! Nhưng qua mấy ngày không có gì lạ xảy ra cho em thì chắc không sao đâu.
- Em rõ thơ ngay quá. “Vô Tâm thảo” là một thứ độc vô cùng lợi hại. Chỉ có Bích Linh Ma Ảnh là thấy được triệu chứng của nó. Ngoài ra không ai phát giác nổi. Và khi biết thì tử thần đến nơi rồi.

Lý Minh Châu cãi bướng :

- Nhưng chuyện này em biết...
- Biết được thì tốt lắm.
- Nhưng...
- Nhưng thế nào?
- Không đi cứu Đỗ Thu Linh em cảm thấy mình có tội với nàng quá.

Trịnh Kiếm Hồng giật mình và nghĩ Thiếu Lâm tự là môn phái tốt, không lẽ bắt Đỗ Thu Linh về làm chuyện bất lương. Chàng chỉ có lo mỗi một mình Phong Lưu giáo chủ, không biết hiện giờ bà ta ra sao?

Chàng nói :

- Đỗ Thu Linh thì anh không lo, chỉ lo cho Phong Lưu giáo chủ.

Lý Minh Châu kinh ngạc :

- Lo việc gì?
- Sợ lão Ma đến hại bà ta.

Lý Minh Châu vội trấn tĩnh chàng :

- Anh bắt tất bận tâm vì lão Ma bị “Tinh Tơ Trùng” có lẽ đã chết rồi, đâu còn...
- Không chắc lắm.
- Vì sao?
- Lão ấy chuyên môn dùng độc mà nay bị trúng độc, ít nhất cũng có thuốc cấp cứu tạm thời, lẽ nào không.
- Nếu đúng như lời anh nói thì cũng chẳng có gì đáng sợ.
- Lão có thể dùng thủ đoạn tìm sư môn của em uy hiếp lấy thuốc giải lắm.

Lý Minh Châu giật mình kinh sợ :

- Anh nói có lý!

Trịnh Kiếm Hồng bước tới bên nàng nói :

- Còn một điều làm anh lo sợ là không khéo bà ta luyện “Đại Thần bảo kinh” sai lầm, không tránh khỏi nhập ma tẩu hỏa mà bỏ mạng.

Xem tiếp hồi 40 Đền ma và hố xương người

40. Hồi 40 Đền Ma Và Hố Xương Người

Lời nói Trịnh Kiếm Hồng vừa thốt lên khiến Lý Minh Châu biến sắc mặt. Nàng dừng chân, nói :

- Hồng huynh! Chúng ta mau tìm Giáo chủ ngăn cản lại, không thì bà ấy chết mất.

Trịnh Kiếm Hồng cũng dừng chân lại hỏi :

- Đi ngay bây giờ?
- Chớ sao.

- Không được.

Chàng lắc đầu, tiếp :

- Nếu đi, đi bây giờ độc tính trong người em phát hiện khó giải lắm.

- Đợi giải độc cho em rồi mới đi thì trễ rồi.

Lý Minh Châu từ tấm bé được Giáo chủ nuôi dưỡng cho tới lớn, ân ấy rất trọng. Nàng không thể vì mình mà làm ngơ trước tính mạng của Giáo chủ bị đe dọa.

Nàng nói :

- Anh không chịu đi bây giờ, em cũng không chịu đi Thiên Sơn.

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Mình đi Thiên Sơn về còn kịp mà em.

- Đường tới Thiên Sơn còn xa, mà chắc gì tìm được Thiên Sơn Ngọc Dịch.

- Em nên nhớ, hiện giờ anh có trách nhiệm bảo vệ em. Anh không thể...

Lý Minh Châu xụ mặt nói :

- Em không cần anh lo cho em. Chỉ biết là anh nên trở lại tìm Giáo chủ.

Nàng ngừng một chút rồi tiếp :

- Được rồi! Anh không đi thì em đi một mình.

Trịnh Kiếm Hồng thấy nàng quá cương quyết, chàng bắt nhãn trong lòng không ít, chàng đứng sững nhìn nàng một hồi hồi :

- Em nhất định đi gặp Giáo chủ ngay bây giờ?

- Vâng!

- Nếu thế cũng được...

Lý Minh Châu mừng rỡ :

- Vậy chúng ta đi cho sớm.

Tiếng nàng chưa dứt, hai ngón tay Trịnh Kiếm Hồng đột nhiên đưa ra, điểm vào mê huyệt của nàng.

Lý Minh Châu không kịp phản ứng, nàng đã lịm người vào hai cánh tay rắn chắc của chàng.

Lập tức, chàng vác nàng lên vai thi triển khinh công, nhắm hướng Thiên Sơn chạy đi.

- Em Châu vì em quá cương quyết nên buộc lòng anh phải dùng cách này.

Trời chiều bắt đầu tối.

Trịnh Kiếm Hồng cứ băng băng lướt bụi không hề nghỉ chân.

Tứ bề cảnh vật chìm trong giấc ngủ thanh vắng, buồn tẻ.

Đột nhiên...

Phía sau lưng chàng lóe lên ánh đuốc tỏa ngọn leo lét xanh chành như ánh ma trời.

Trịnh Kiếm Hồng vì gấp rút đi, không màng nhìn ra phía sau nên không hề hay biết.

Chàng càng đi nhanh, ánh đuốc càng đuổi theo nhanh như kẻ chạy người rượt.

Khi chàng còn cách ngọn núi trước mặt độ hai dặm. Thoạt nhiên, hai luồng ánh sáng xanh lè xẹt ra. Tiếp theo có thêm bốn năm ngọn đuốc xuất hiện, tiến dần về phía chàng.

Chàng hết sức làm lạ, dừng chân ngó trước nhìn sau đều thấy ánh lửa màu xanh y một thứ.

- Sao lại thế?

Chàng chép miệng nói khẽ rồi lắng nghe động tĩnh.

Quả nhiên như sự nghi ngờ của chàng mấy ánh lửa di động không phải tự nhiên mà có. Nó có người điều khiển.

Trịnh Kiếm Hồng đứng y chân một chỗ và nhủ thầm :

- Để coi tui bây giờ trò gì cho biết.

Sự yên lặng của cảnh vật như chết chỉ thỉnh thoảng một vài luồng gió thoảng qua, lá cây xao động xào xạc.

Một lúc lâu, đột nhiên vang lên một tiếng “soạt” khô khan.

Rồi tứ bề, tiếng rú nổi lên rùng rợn, khiến người nghe bắt lạnh mình, rợn tóc gáy.

Trịnh Kiếm Hồng môi mím lại, thâm vận động chờ đợi.

Giữa lúc ấy, trên đồi núi xẹt xuống một khối lân tinh sáng lòa. Tức thì tứ bề ánh đuốc tỏa ra có tới cả trăm ngọn, đổ xô về phía Trịnh Kiếm Hồng.

Chàng định ra tay nhưng chưa biết những ánh đèn ma này là người của phái nào.

Bỗng chàng thấy chín đốm sáng phóng chạy lại gần chàng.

Nhìn kỹ, thì ra chín đốm sáng như ngọn đuốc là chín bộ xương khô trắng hếu.

Trên mỗi đốt xương lốm đốm ánh sáng xanh lập lòe trông dễ sợ lạnh người.

Trịnh Kiếm Hồng hét :

- Dừng nhiều chuyện, ta không thương lượng gì cả.

- Ít ra ngài cũng để tôi nói là chuyện gì rồi có đồng ý hay không là tùy ngài. Sao lại nạt ngang vậy!

Trịnh Kiếm Hồng quát mắt sáng như hai ngọn lửa.

- Chuyện ngươi muốn là “Đại Thần bảo kinh” và Bích Linh Ma Ảnh phải không?

- Thưa phải!

- Thế, đừng nói nữa.

- Tôn chủ nói thế không đúng rồi.

- Cái gì mà không đúng?

- Vì người dưới đâu dám hỏi Bảo kinh...

- Hừ! Biết phạm vậy là tốt. Còn chuyện nữa không?

- Dạ còn.

- Nói?

- Chúng tôi liên hiệp các phái lập nên Thập Đại Ma Tính tôn Bích Linh Ma Ảnh làm Ma chúa. Nhưng tánh tình y càng ngày lại càng vô cùng dã man, nên chúng tôi bàn nhau quyết định phải lại y.

- Lão ma ấy đối với các nàng như thế ta đây dư hiểu. Còn chuyện gì nữa không?

- Hiện nay tám đại môn phái đang cùng mọi thủ đoạn để hại Ngài. Nếu ngài đồng ý...

Trịnh Kiếm Hồng ngắt lời :

- Ta hiểu rồi! Tuy tám đại môn phái coi ta như thù địch nhưng ta không thể nào đi hợp tác hòa về phe tà phái với chúng bây được.

- Ngài cho họ là chính phái ư?

- Đúng!

- Ngài lắm rồi. Chính phái đi dùng thủ đoạn thì có khác chi bọn tà phái.

Câu nói đó làm Trịnh Kiềm Hồng giật mình, không phải lão ta nói không có lý.

Thấy Trịnh Kiềm Hồng lặng thinh, tưởng ý chí Trịnh Kiềm Hồng bị lung lay liền tiếp :

- Tôn chủ, xin Ngài suy nghĩ lại xem. Kể dưới trước hết là đâu có dám tham vọng đoạt Bảo kinh, thứ đến muốn cùng Ngài hợp tác để mở rộng thế lực chống lại những ai áp bức mình. Hiện thời chúng tôi tinh thông trận thế rất có ích cho Ngài.

- Hừ! Nhà ngươi nói có vẻ tốt lắm. Tiếc rằng ngươi quên mất một điểm.

- Điểm nào xin Ngài cho biết?

- Cô Lôu giáo chủ các ngươi từ xưa đến nay tôi ác gieo khắp thiên hạ, khó thể dung tha.

Giáo chủ Cô Lôu “ồ” lên một tiếng, cười nham hiểm :

- Tôn chủ nhất định từ chối?

- Dĩ nhiên.

- Ngài còn trẻ tuổi, có lẽ chưa hiểu được lòng hảo tâm của kẻ dưới. Vậy thì...

- Thế nào?

- Ngài và cô bạn Ngài bỏ xác tại hố này.

Câu nói của đối phương nghe lạnh rợn óc.

- Hố này có gì là mà ta và bạn ta phải bỏ xác?

- Là hay không, đợi chút Ngài sẽ biết.

- Hừ!

Hai mắt Trịnh Kiềm Hồng quét nhìn đám môn hạ của Cô Lôu giáo, lạnh lùng nói :

- Nhà ngươi không lẽ không biết công lực của ta...

Cô Lôu giáo chủ âm trầm cười :

- Công lực Ngài kẻ hèn này đã thấy qua lúc này. Ngài dùng chưởng đánh cháy trăm mấy bộ xương vô hồn đủ làm Cô Lôu giáo ta hết sức vừa lòng.

Trịnh Kiềm Hồng bị gã Cô Lôu giáo mỉa mai, tức giận bễ mặt, nhưng chàng gắng nhịn nói :

- Ngươi cho đó là tầm thường ư?

- Bản giáo đâu có ý ấy. Vì bản giáo tự lượng sức mình không phải là đối thủ với Ngài nên mới kêu Ngài hợp tác.

- Vậy là Cô Lôu giáo đi tìm cái chết.

Đối phương cười khặc khặc :

- Ngài đừng nói thế chứ. Tuy tiếng gọi là Cô Lôu nhưng đầu ai nấy cũng đều có da có thịt, có trí óc suy xét thì sao bảo là không thích không. Nhưng đến lúc cần giải quyết một vấn đề nan giải thì Cô Lôu giáo chúng tôi đâu sợ chết.

- Há! Há!...

- Sao Ngài lại cười.

- Cười người ăn nói có khí phách.

- Ngài quá khen! Bản giáo thanh thế không rộng lớn như các phái khác nên ít khi dùng sức lực...

- Vậy dùng gì?

- Ngài đã biết lợi hại của hổ xương người, bản giáo cần gì quảng cáo nhiều mang tai tiếng.

Đối phương không phải tay vừa, mở miệng ra là nói giọng móc họng, khiêu khích.

Trịnh Kiềm Hồng đảo mắt nhìn xuống đất quả nhiên thấy mình đang lọt vào một đầm đất xốp đầy rẫy xương người nằm ngổn ngang.

Chàng thăm giật mình khê thốt :

-Ồ! Chắc bên dưới có cạm bẫy.

Cô Lâu giáo chủ cười sằng sặc :

- Ngài biết vậy cũng khá lắm đấy. Luôn cả bản giáo cũng nói sơ cho Ngài hiểu.

- Phàm người võ lâm chưa ai dám bước vào đây ca. Nay người cả gan đi vào chắc chắn là để xương lại đầm lầy rồi.

Ngài nên nghĩ lại, tuổi Ngài còn nhỏ, sự sống còn dài, lẽ nào tự chôn mình nơi đầm xương người sao?

- Thôi, đồng ý hợp tác với bản giáo đi. Không lẽ Ngài không muốn hưởng thọ.

Trịnh Kiềm Hồng trầm mặt nghĩ ngợi, giây lát quyết định đánh thức Lý Minh Châu dậy để dễ bề xoay trở.

Bằng một thủ pháp khéo léo, chàng khê búng tay một cái, là hóa giải được huyết đạo Lý Minh Châu.

Chàng hành động thật lẹ làng, đến nỗi Cô Lâu giáo chủ đứng gần đó, không hề hay biết.

Lý Minh Châu vừa tỉnh, lật đật đứng dậy ngay.

Vốn là người kinh nghiệm trên giang hồ lâu năm, vừa tỉnh dậy, nàng đã đoán được tình hình, liền đứng xê ra một bên, bình tĩnh nhìn đối phương.

Cô Lâu giáo chủ chợt thấy, không khỏi kinh ngạc :

-Ồ! Cô nương đã tỉnh rồi à?

Lý Minh Châu lạnh nhạt đáp :

- Thấy không biết sao còn hỏi.

- Thế ngươi là ai?

- Độc Tình Tiên Tử Lý Minh Châu!

- Lý Minh Châu?

- Ta đi nói dối với ngươi sao?

Cô Lâu giáo chủ cau mày :

- Cái tên này ta chưa nghe qua.

- Trước chưa nghe, bây giờ nghe nào có muộn.

Cô Lâu giáo chủ cười hì hì :

- Tài đối đáp của ngươi khá lắm. Nhưng chẳng hay ngươi thuộc môn phái nào?

Lý Minh Châu nghiêm nghị đáp :

- Thiết tưởng Giáo chủ khỏi cần biết qua. Chỉ biết là bản cô nương biết ngươi là đủ.

Cô Lâu giáo chủ giật mình :

- Cô nương biết ta?

Lý Minh Châu xác nhận :

- Đúng vậy.
 - Thế cô nương nghĩ gì về cái hồ này?
 - Có gì mà ta không biết.
 - Ồ!
 - Chủ nhân hồ xương người lấy làm lạ lắm à?
 - Phải. Nhưng cô nương mới biết đây chớ?
 - Biết từ hồi còn nhỏ nữa kìa. Chẳng những thế mà còn biết cả mấy thứ trò chơi của chủ nhân nó như: “Lân Tinh đèn ma”, “Cốt người ảo ảnh” và “Bạch Cốt âm kiếm”. Nào có đúng không?
- Cô Lâu giáo chủ hết sức kinh ngạc và âm trầm nói :
- Quái thật!
 - Quái cái gì?
 - Sao lúc nãy ta nói với Trịnh Kiếm Hồng, cô nương không mở miệng.
- Lý Minh Châu cười ha há :
- Nếu lên tiếng thì người làm sao có cơ hội khoác lác, láo khoét.
- Cô Lâu giáo chủ nghiêng răng trèo treo, mặt hiện đầy sát khí, nói :
- Con bé người vừa bảo mấy thứ đó là đồ chơi, thử coi người có tài cán gì phá nổi nó.
- Tuy ngoài miệng Lý Minh Châu nói là đồ chơi chứ thật ra trong lòng nàng hồi hộp lo sợ vô cùng. Dầu sợ cũng để bụng, ngoài mặt vẫn giữ tươi tỉnh, nói :
- Chuyện đó có gì khó khăn mà chủ nhân nói thách đó. Bây giờ ta nên gác qua một bên vì bản cô nương và Ngài Tôn chủ đây có việc phải đi gấp, không thể trễ nải ở đây được. Sau này sẽ gặp lại, bản cô nương không quên hầu người.
- Lời nói của nàng thốt ra có vẻ trang nghiêm, khiến Cô Lâu giáo chủ hơi chột dạ.
- Lão nghĩ rằng, nếu bây giờ làm khó dễ, e rằng chống chọi không lại, sinh thêm thù oán. Thôi thì chờ ngày sau rồi sẽ hay...
- Lý Minh Châu hỏi :
- Cô Lâu giáo chủ nghĩ thế nào? Có đồng ý lời đề nghị của bản cô nương không, xin cho biết.
- Cô Lâu giáo chủ miễn cưỡng đáp :
- Cũng được. Riêng Tôn chủ nghĩ sao?
- Trịnh Kiếm Hồng rất thông minh, hiểu ngay những lời tế nhị của Lý Minh Châu, nên dẫn sự tức giận lại và nói :
- Tính vậy cũng ổn lắm.
- Lý Minh Châu thấy đôi bên ưng thuận, liền cười :
- Thôi, xin chào Giáo chủ, sau này chúng ta sẽ gặp lại.
- Dứt lời, nàng và Trịnh Kiếm Hồng định quay gót bước đi thì Cô Lâu giáo chủ bước tới nói :
- Tôn chủ, từ nay đến ngày gặp lại có lẽ thời gian cũng còn lâu. Vậy ngài suy nghĩ kỹ...
- Trịnh Kiếm Hồng nghe nói nổi xung lên :
- Câm miệng.
 - Ồ! Tôi chỉ nói ngài nên suy nghĩ chớ chưa nói sự hợp tác.

- Ta không muốn người lái nhải điếc lỗ tai.
- Nếu thế thì...

Tâm trạng Cô Lâu giáo chủ rất mâu thuẫn, nửa muốn để cho Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu đi, nửa muốn ra tay bắt lại. Vì sợ cho hai người tự do để sau này mất cơ hội và biết đâu y không gặp nhiều khó khăn rắc rối. Còn như giữ lại thì lại sợ Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu biết được dã man bất chánh của y. Và đâu tránh được cuộc giao tranh mà hậu quả chưa biết thế nào.

Xem tiếp hồi 41 Lâm Ngụy

41. Hồi 41 Lâm Ngụy

Lý Minh Châu hiểu ý, hỏi :

- Giáo chủ muốn thế nào mau nói đi. Chúng tôi không có thời giờ nhiều.

Nàng dứt lời liền hướng qua Trịnh Kiếm Hồng thúc hỏi :

- Thôi chúng ta đi đi anh.

Cô Lâu giáo chủ vội hét :

- Khoan đã.

Lý Minh Châu hỏi :

- Còn chuyện gì?

Tiếng Lý Minh Châu chưa dứt, Cô Lâu giáo chủ liền đưa tay vẫy một cái, tức thì ánh sáng lân tinh tứ phía xuất hiện lập lòe, bay xẹt như muôn ngàn ánh sao rơi.

- Cô nương kia nghe ta hỏi đây. Cô nói cô đã biết qua khí giới của ta phải không?

Lý Minh Châu ung dung đáp :

- Đúng rồi!
- Tại sao còn dám đi vào “hố xương người” của ta?

Lý Minh Châu không khỏi thâm sợ, nhưng vẫn giữ được bình tĩnh, cười lạt :

- Giáo chủ, người đừng quá tự hào. Chúng tôi tuy biết có “hố xương người”.

Nhưng muốn vào thì cứ nào, có gì dám với lại không dám.

Cô Lâu giáo chủ bỗng cất tiếng cười âm trầm :

- Khà... khà!... Tốt lắm! Khà khà!... Người dám qua mặt ta ư?
- Đừng nói bậy!
- Nói bậy à? Để ta cho người coi sự lợi hại của Cô Lâu giáo này.
- Vậy thử đưa ra xem!

Nhưng trước khi cho người thấy sự lợi hại của bản giáo, ta cần nói rõ là bọn chúng bậy vì không biết chỗ “hố xương người” nên mới đi lạc vào. Nếu trước kia bọn chúng bậy biết được, thì đâu vào đấy làm chi cho bị khốn.

- Người lầm rồi!
- Đừng ngạo mạn! Người tưởng ta là thằng ngu ngốc sao? Võ lâm cao thủ đệ nhất thiên hạ nếu muốn qua ngang đây, đều phải đánh một vòng thật xa tránh cái hố này, hướng chỉ đồ nhãi con chúng bậy sức mảy mà dám vào.

Đoạn hướng qua Trịnh Kiếm Hồng y nói tiếp :

- Bản Giáo xin hỏi Tôn chủ, bây giờ Ngài tính sao đây? Hợp tác với chúng tôi hay không thì Ngài dứt khoát cho một tiếng.

Lý Minh Châu nháy mắt ra hiệu Trịnh Kiềm Hồng đừng thềm cái lấy, đi cho rồi.

Trịnh Kiềm Hồng gật đầu. Rồi nhanh như chớp hai người phóng mình nhảy vọt đi.

Cô Lâu giáo chủ biết trước, liền khi thấy hai người nhún mình chạy, y tung người chặn ngang đường.

- Khà khà!... Chúng bây định thoát thân phải không?

Trịnh Kiềm Hồng giật mình thất sắc. Chàng không ngờ đối phương khinh công quá cao siêu làm chàng e dè, không dám coi thường địch thủ.

- Sao? Trả lời dứt khoát đi.

Trịnh Kiềm Hồng quắc mắt lên, đáp :

- Ta không hợp tác.

Tiếng chàng vừa dứt, Cô Lâu giáo chủ giở hữu chưởng nhắm ngay Trịnh Kiềm Hồng đánh ra một luồng lân tinh xanh lét, tả chưởng quật qua Lý Minh Châu mấy mũi “Bạch Cốt âm kiếm”.

Trịnh Kiềm Hồng dùng chiêu “Diêm Vương Cầu Hồn” đưa ra đỡ...

Bùng!

Chất lân tinh bị chưởng lực Trịnh Kiềm Hồng đập văng tủa ra như ngọn pháo bông.

Trong khi đó, Lý Minh Châu lo dẹp mười mấy mũi “Bạch Cốt âm kiếm”.

Cô Lâu giáo chủ nhờ khinh công giỏi, địa thế thuận tiện nhưng cũng không tránh khỏi chấn động, lui ra hai ba bước.

Đột nhiên tay Cô Lâu giáo chủ vỗ bốp một tiếng, mấy đóm lân tinh biến mất, y và các môn hạ cũng không còn thấy đâu nữa.

Bầu trời trở lại tối như mực.

Trịnh Kiềm Hồng và Lý Minh Châu tức khắc phóng mình chạy, nhưng không còn thấy đâu là đường đi nước bước.

Hai người cả kinh còn đang đứng ngẩn ngơ thì có tiếng cười âm trầm lạnh lẽo nổi lên từ phía khiến người nghe bắt rùng mình, toát mồ hôi.

Lý Minh Châu vọt kêu lên thất thanh :

- Anh Hồng...

Trịnh Kiềm Hồng giật mình quay lại, thấy Lý Minh Châu người bị lún xuống hơn phân nửa.

- Em đừng sợ! Có anh đây.

Vừa trấn tĩnh nòng, thân ảnh chàng cũng vừa bay vọt tới.

Chân mới chấm mặt đất, chàng cảm thấy đất nhuyễn như bột, hết sức kỳ lạ khiến chàng lạnh mình thiếu điều nhảy dựng lên.

Lý Minh Châu sợ hãi, với nắm lấy tay Trịnh Kiềm Hồng hỏi :

- Anh! Đây sao giống như ta đứng trong tro than vậy.

Trịnh Kiềm Hồng liền hốt lên một nắm, dùng hai luồng nhơn tuyến khám xét.

Sau cùng dùng hai đầu ngón tay xoa xoa vào nhau.

Lý Minh Châu thấy người chàng rung động, biết gặp nguy vội hỏi :

- Sao? Có gì lạ không anh?

Trịnh Kiếm Hồng thốt với giọng run run :

- Đây không phải là đất hay cát mà là... tro xương người.
- Hả? Anh nói cái gì?

Nàng cũng bắt đầu run sợ và cảm thấy lạnh người.

- Anh bảo là tro xương, như vậy chúng ta đã lọt vào hố xương người của bọn khốn ấy rồi.
- Em Châu, sao lúc này em bảo là biết rõ địa thế hố này?
- Nào em có biết chi đâu, chỉ nghe người ta đồn và nói xạo với lão ấy thôi.
- Vậy à!

Chàng nghĩ dù có hỏi nàng nữa cũng vô ích, chỉ bằng tìm phương kế thoát thân.

Mắt chàng đảo đi đảo lại khắp vòng chỉ thấy tứ bề tối đen. Khí lạnh lại xông ra buốt người. Cảnh vật chìm đắm yên tĩnh.

Trịnh Kiếm Hồng có cảm tưởng như mình đang bị chôn lơ lửng trong lòng đất.

Lý Minh Châu là người rất bình tĩnh và gan dạ. Thế mà đứng trước cảnh quái dị này không tránh được hãi hùng. Nàng bầu ôm lấy chàng như con chim non vừa ra khỏi tổ gặp phải bão tố liền chui vào lòng mẹ nhờ sự che chở.

Trịnh Kiếm Hồng tay quàng ôm sát người yêu đứng không dám nhúc nhích.

Vì mỗi cái cử động rất khê là người bị lún sâu thêm.

Lý Minh Châu sợ sệt nói :

- Hồng huynh! Anh xem trời tối như mực mà lại cũng không thấy ánh đèn ma, khủng khiếp quá...

Trịnh Kiếm Hồng kê môi hôn phớt lên tóc nàng :

- Đừng sợ em! Có anh đây mà!

Lý Minh Châu cảm thấy mình lúc này yếu đuối quá, dường như tất cả nghị lực thường ngày bỗng tiêu tan đâu mất. Nàng chỉ còn biết trông cậy vào người yêu.

Thình lình, luồng hàn khí từ trong hố xương người bốc lên như gió bão, làm tro xương bay tung mù mịt, chất lân tinh đảo lộn, bay xẹt sáng ngời như sao băng, khiến người trông thấy phát sợ run tưởng mình đang bước vào một thế giới huyền ảo quái dị.

Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu đứng yên một chỗ, không dám nhúc nhích. Họ cứ giữ bình tĩnh nhưng trước hiện tượng quái dị cũng không tránh được sự chấn động tâm thần.

Đột nhiên...

Bùng! Bùng! Bùng!

Liên tiếp ba bốn tiếng nổ vang dội, ánh lửa tủa sáng rực, phá tan cảnh trời âm u.

Trịnh Kiếm Hồng giật mình kêu lên :

- Lân Tinh Ma Hỏa!

Lý Minh Châu gật đầu nói :

- Có lẽ là nó.
- Đúng là Lân Tinh Ma Hỏa rồi.
- Em chẳng thấy từng khối sáng xanh lè bay chạm vào nhau, nổ tung đó sao?
- Em tưởng...

- Thật tình em không biết à?

- Em đã nói với anh lúc này là em không biết chi cả.

Trịnh Kiếm Hồng nhăn mặt, mắt đảo tứ phía theo dõi từng khối lân tinh đang di chuyển lẩn lộn trong tro xương bay trên không.

Lý Minh Châu lo âu hỏi :

- Hồng huynh, chúng ta tính sao đây?

- Việc này...

- Á! Anh Hồng xem... xem nó...

Lý Minh Châu hốt hoảng vội la lên thất thanh.

Trịnh Kiếm Hồng quay lại nhìn theo ngón tay nàng thì chỉ thấy một loạt ba bốn khối lân tinh sáng ngời bay xẹt về phía hai người với tốc độ mau kinh khủng.

Trịnh Kiếm Hồng rất bình tĩnh nói :

- Không sao đâu. Chờ nó tới gần anh dùng chưởng đánh là yên việc.

Lý Minh Châu hơi yên tâm nhưng không khỏi lo ngại :

- Nhưng chỗ chúng ta cử động thì bị lún...

Tiếng nàng chưa dứt, ba bốn khối lân tinh đã chói lòa xẹt tới sát bên mình.

Trịnh Kiếm Hồng nhanh như chớp tung ra một chưởng “Diêm Vương Cầu Hồn” đồng thời tả thủ chụp tay Lý Minh Châu sử dụng thuật khinh công tuyệt đỉnh “Long Vân Sơ Hiện” bay vọt lên.

Bùng! Bùng!...

Chưởng lực Trịnh Kiếm Hồng đập mạnh vào mấy khối lân tinh bễ tan ra. Lửa bốc cháy khét lẹt.

Nhờ sự va chạm của chưởng lực và mấy khối lân tinh đẩy Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu văng ra xa hơn mấy trượng. Dù thế, hai người cũng không thoát khỏi hố xương người.

Chân hai người vừa chạm xuống là gặp ngay phải tro xương. Nhưng nhờ thân pháp tuyệt thế khinh công thượng đẳng nên thân ảnh họ rơi xuống nhẹ nhàng như hai chiếc lá rơi nên không bị lún.

Ngay khi đó, bảy tám khối lân tinh khác đuổi tới, rít gió vù vù và phát ra hơi nóng như thiêu như đốt nghe khét lẹt, khó thở vô cùng.

Lập tức Trịnh Kiếm Hồng đẩy ra liên tiếp ba bốn chưởng “Diêm Vương Cầu Hồn”.

Bằng! Bằng! Bằng!...

Một vùng lửa phát cháy đỏ trời thì Trịnh Kiếm Hồng dùng khinh công đưa Lý Minh Châu đi được một khoảng xa xa bốn trượng thoát khỏi hiểm địa.

Lý Minh Châu trải qua một sự khủng khiếp lại thêm trong người bị độc “Vô Tâm thảo” sức lực yếu dần, người nàng lạnh toát, tay chân dệu nhệu không còn đủ sức đứng vững.

Trịnh Kiếm Hồng thấy thế hoảng hốt, liền điểm ngay các động mạch chủ của nàng. Rồi vận công truyền chân khí áp vào hai huyệt Đan Điền và Khí Hải.

Giây lát, nàng cảm thấy trong người ấm lại, tỉnh táo như không có sự gì đáng sợ xảy ra.

Trịnh Kiếm Hồng thấy không còn gì nguy hiểm, đáng ngại cho nàng, lập tức bế nàng lên vai, giở thuật khinh công lướt đi.

Giữa lúc ấy năm sáu khối “Lân Tinh Ma Hỏa” bay áp tới và mùi khét lẹt của xương thiêu xông lên nức mũi.

Trịnh Kiếm Hồng chân vẫn thoăn thoắt chạy, tả chưởng đẩy về phía sau.

Cứ thế tiếng nổ vang rền ầm ầm, rừng núi chấn động rung rinh, lửa cháy sáng rực.

Lý Minh Châu nhờ Trịnh Kiếm Hồng truyền chân khí trong người không phải sợ gì nữa. Nàng thâm vận công, đề khí, tay chân tự nhiên cử động được như thường.

Nhìn lại, thấy Trịnh Kiếm Hồng đã đưa nàng đi có trên ba bốn dặm.

Bây giờ nàng mới hiểu Trịnh Kiếm Hồng không hề sợ hơi độc “Lân Tinh Ma Hỏa” nên mới lao mình, đi tìm Cô Lôu giáo.

Đột nhiên...

Trước mặt hai người xuất hiện một ngọn đèn ma leo lét kỳ dị.

Lý Minh Châu vội nói :

- Hồng huynh, lão ma ở phía trước chúng ta đó.
- Đúng là chúng nó chứ không ai.

Tiếng Trịnh Kiếm Hồng chưa dứt, ngọn đèn leo lét ấy vụt tắt ngấm.

Cảnh vật trở lại tối âm u.

Bốn bề im phăng phắc.

Trịnh Kiếm Hồng vô cùng ngạc nhiên :

- Sao... sao nó tắt rồi em?

Xem tiếp hồi 42 Tự mình chôn xác

42. Hồi 42 Tự Mình Chôn Xác

Lý Minh Châu đáp :

- Có lẽ chúng thấy, ta nên ẩn núp vào núi.

Trịnh Kiếm Hồng khẽ nhún mày nói :

- Không đúng. Vì lẽ bọn chúng ở trong sáng ta ở trong tối. Vả lại đôi bên cách quá xa thì đâu có lý bọn chúng thấy được chúng ta.
- Quái lạ thật!

Đột nhiên nàng nói :

- Đúng rồi anh ơi!

Trịnh Kiếm Hồng vội hỏi :

- Em nói sao?
- Vì chúng mình di chuyển lùi cuốn “Lân Tinh Ma Hỏa” nên chúng mới trông thấy chúng ta.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn lại :

- Em nói có lý!
- Thế, chúng mình phải hành động thế nào hả anh?
- Đành chờ đèn ma xuất hiện mới dò la được chúng nó.

Lý Minh Châu ngẫm nghĩ nói :

- Theo em lão Cô Lôu tinh khôn lắm. Hắn biết mình phát giác đã chạy đi nơi khác rồi. Một lẽ nữa là hắn có thể cho một tên bộ hạ nào đó dùng đèn ma đánh lừa, làm ta tin tưởng đuổi theo, đuổi mãi hụt hơi mà chẳng gặp thì sao?

- Em nói cũng có lý. Nhưng biết đâu hắc không thay đổi chỗ mà y ở đó.

- Tại sao anh có ý nghĩ ấy?

- Em vừa bảo hắc tinh khôn phải không?

- Vâng!

- Như thế hắc cũng có thể đoán được ý nghĩ của mình như em vừa nói.

Bỗng ánh đèn ma lại xuất hiện y chỗ cũ. Trịnh Kiếm Hồng vội nói :

- Thấy không, anh đoán đâu có sai.

Chàng ngừng một chút rồi tiếp :

- Hình như hắc chuẩn bị ám khí tấn công ta nữa đó.

Lý Minh Châu “à” lên một tiếng rồi liền nghĩ ra một kế, nói :

- Hồng huynh! Chúng ta muốn thoát khỏi vùng này thì phải giết chết tên đầu sỏ trước.

- Bằng cách nào?

- Chúng ta phân tán ra mỗi đứa một nơi, mới mong hạ thủ hắc được.

- Nhưng làm sao hạ thủ?

- Hắc thế nào cũng sử dụng “Bạch Cốt âm kiếm” để tấn công chúng ta.

- Đó là cái chắc rồi!

- Kinh công của hắc khá cao siêu vậy anh và em giả chết dụ hắc lại rồi thành linh bất thần đánh hắc. Chớ đương đầu đánh rượt không kịp hắc đâu.

Trịnh Kiếm Hồng giật mình nói :

- Ý, đâu được!

Lý Minh Châu vội hỏi :

- Sao không được?

Trịnh Kiếm Hồng cười đáp :

- Việc này khó lắm vì hiện thời em bị độc “Vô Tâm thảo” mà giả chết rồi nó chết thật thì khổ cho anh lắm.

Lý Minh Châu mỉm cười đáp :

- Anh yên tâm, em hiểu trong người em còn khỏe lắm, chưa có triệu chứng gì đáng ngại đâu.

- Nhưng anh vẫn sợ...

Hai người bàn tới tính lui, cuối cùng đi tới quyết định là thi hành theo kế hoạch Lý Minh Châu. Ngay lúc ấy từ phía chân núi trước mặt lại hiện ra năm sáu ngọn đèn nữa.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn kỹ địa thế rồi nắm lấy tay Lý Minh Châu hét lớn :

- Chạy đi đây!

Hai cái bóng như hai mũi tên xẹt hướng thẳng vào vùng ánh sáng đèn ma.

Quả nhiên, khi hai người đến nơi gặp ngay bộ mặt khủng bố của Cô Lâu giáo.

Sau lưng hắc là cái động to lớn, sâu hun hút.

Trịnh Kiếm Hồng vừa thấy đối phương khí tức xung thiên hét lên một tiếng :

- Đồ ác ôn, nạp mạng cho ta.

Miệng nói, tay nhắm ngay Cô Lâu giáo chủ đánh ra một chuỗi “Diêm Vương Cầu Hồn”.

Cô Lâu giáo chủ cất tiếng cười nham hiểm và lạnh tựa dao cạo đồng thời phát tay một cái, mười mấy bộ xương khô xuất hiện.

Lúc này Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu mới thấy rõ đối phương. Sự thật không phải là những bộ xương khô mà là người bằng da bằng thịt thật sự. Thì ra những bộ xương chàng đã thấy đều là hình vẽ trên áo quần của đối phương.

Vừa lúc đó chuông lực Trịnh Kiếm Hồng cũng bay xẹt tới.

Cô Lâu giáo chủ khẽ lách mình tránh. Ngọn chuông “Diêm Vương Cầu Hồn” đập vào bể thùng một góc núi.

- Khà khà... Chuông lực của ngươi khá lắm!

- Câm mồm.

Trịnh Kiếm Hồng nạt một tiếng, song chuông lại phóng ra.

Lý Minh Châu cũng xuất chiêu đánh vào môn hạ Cô Lâu giáo.

Bình! Bình!

- Ái da!

- Á!...

Tiếng kêu thê thảm vang lên, hai bóng người đổ xuống.

Tay Lý Minh Châu không ngừng phát chuông. Những tiếng “leng keng” của “Bạch Cốt âm kiếm” bị chuông phong của nàng xô vệt rơi bắn vào vách đá khua vang.

Môn hạ Cô Lâu giáo thi nhau đổ ngã, và thi nhau chạy tán loạn bởi những mũi “Bạch Cốt âm kiếm” quật ngược vào họ.

Cô Lâu giáo chủ đang lo chống đỡ với Trịnh Kiếm Hồng, liếc thấy môn hạ kẻ bị thương, người chết ngổn ngang mặt mày không còn chút máu.

Lão hét lớn một tiếng nhảy lui vào hang động, tay tung ra ba trái “Lân Tinh Ma Hỏa”.

Trịnh Kiếm Hồng sử dụng cả mười hai thành công lực ép tới.

Ầm! Ầm! Ầm!

Ba trái “Lân Tinh Ma Hỏa” bị sức ép của “Diêm Vương Cầu Hồn” bể nát lửa khói bốc lên như núi lửa.

Đột nhiên một luồng khí lạnh như băng tuyết ào ào phát xuất, dập tắt ngay ngọn lửa.

Cảnh vật lại tối đen như mực, không nhìn thấy một người.

Bầu không khí đang sôi động, bỗng dưng yên lặng, nặng nề kỳ dị.

Trịnh Kiếm Hồng không dám sẵn người tới vì biết đương đầu với các loại ám khí của bọn Cô Lâu giáo.

Thình lình chàng kêu lớn :

- Em Châu! Coi chừng... ái da...

Người chàng đột nhiên ngã phịch xuống, nằm bất động.

Tiếng cười đắc thắng của Cô Lâu giáo chủ vang lên rổn rảng :

- Há há!

Lão tưởng Trịnh Kiếm Hồng trúng phải “Bạch Cốt âm kiếm” liền nhảy vọt đến bên Trịnh Kiếm Hồng.

- Thằng nhỏ, mày chạy đâu cho khỏi số chết. Há há...

Dứt tiếng, lão bật đèn rơi vào người Trịnh Kiếm Hồng. Quả nhiên bảy, tám mũi “Bạch Cốt âm kiếm” cắm phập vào ngực chàng.

Độc Tình Tiên Tử Lý Minh Châu đứng núp sát bên tảng đá liếc thấy vô cùng hồi hộp. Nàng không hiểu Trịnh Kiếm Hồng chết thật hay giả mà nằm xuội lơ như người bất tỉnh khiến nàng thêm chết đuối trong lòng.

Cô Lâu giáo chủ trái lại thấy ám khí mình phóng ra trúng đích, khoái trá cười hì hì.

Lão từ từ gơ hữu chưởng lên định đánh xuống kết liễu đời Trịnh Kiếm Hồng.

Lão hét :

- Mày chết cho ta!

Tay lão bổ ập xuống...

Vút! Vút!...

- Á!...

Thật là chuyện xảy ra ngoài ý lão. Bảy, tám mũi “Bạch Cốt âm kiếm” từ trên ngực Trịnh Kiếm Hồng vụt bắn trả ngược vào mình chủ nhân nó. Cô Lâu giáo chủ cả kinh la lên một tiếng nhảy lui về ba bốn bước để tránh thì Trịnh Kiếm Hồng đã phóng mình theo, tay đưa ra chụp vào cổ lão.

Mười ngón tay Trịnh Kiếm Hồng tiết ra một sức nóng như lửa đốt làm lão tái mặt.

Trong lúc nguy hiểm này, Cô Lâu giáo chủ vội hả miệng thối ra một luồng kinh khí hơi thú vị khó ngửi vô cùng.

Luồng khí này lão tu luyện có trên bốn mươi năm mới thành, dù Trịnh Kiếm Hồng tài ba cách mấy cũng phải thu công lực về thủ thế thành thử hơi chậm một chút.

Cô Lâu giáo chủ liền hụp đầu tránh mười ngón tay Trịnh Kiếm Hồng, chỉ nghe “Rẹt” một tiếng, cổ áo của lão ma đầu bị mười ngón tay Trịnh Kiếm Hồng bấu đứt.

Lão ma hốt hoảng nhào mình bật ra sau, ném trả lại Trịnh Kiếm Hồng mười mấy mũi ám khí rồi phóng mình thoát chạy.

Trịnh Kiếm Hồng không dám đuổi theo, đứng dừng lại, quạt chưởng ra đỡ.

Mười mấy mũi ám khí bị ngọn chưởng “Diêm Vương Cầu Hồn” chặn lại bắn trả vào hai bên vách đá.

Bọn bộ hạ Cô Lâu giáo đang ẩn mình theo vách đá chạy không kịp, chỉ còn biết rú lên thê thảm, ngã lăn chết trên vũng máu vì ám khí tay đầu sỏ của chúng.

Giữa lúc đó bầu không khí tối đen, Lý Minh Châu liền dùng đá ném vào vách núi lửa bắn tóe ra. Cứ thế, nàng liên tiếp ném trên mười mấy cục...

Đột nhiên...

Ầm! một tiếng, lửa bốc cháy sáng rực cả một vùng.

Thì ra trong lúc ném đá soi đường, nàng ném trúng vào trái “Lân Tinh Ma Hỏa” của đối phương phát nổ.

Cô Lâu giáo chủ bị lộ nguyên hình, lão lập tức hướng qua nàng ném ám khí.

Vì thất thế, nàng phải lùi về hơn một trượng.

Lập tức lão ma đầu tung người đuổi theo.

- Cho mày nằm xuống!

Tiếng hét chưa dứt, tay lão gơ cao lên, song chưởng bay chụp và người Lý Minh Châu.

Nàng tối mặt, toàn thân lạnh buốt, đứng bất động.

Trịnh Kiếm Hồng kinh hãi hét lớn :

- Chết rồi...

Chưởng lực phóng ra.

Ầm!

Thân ảnh Cô Lô giáo chủ văng bắn ra xa hơn mười trượng lún sâu xuống hố tro xương người mất dạng.

Trịnh Kiếm Hồng xẹt tới đỡ Lý Minh Châu thì người nàng lạnh cứng như nước đá, mặt mày hiện nét xanh trong như ngọc.

Trịnh Kiếm Hồng khổ sở than :

- Trời! Vô Tâm độc thảo hại nàng rồi!

Lập tức, chàng điếm vào mười tám sinh tử huyết của nàng.

Môn hạ Cô Lô giáo thấy tên đầu sỏ của mình lọt vào hố xương người, ai nấy đều hoảng hồn lo chạy trốn chớ không nhảy ra đương cự nữa.

Trịnh Kiếm Hồng đỡ Lý Minh Châu lên vai nhắm hướng Thiên Sơn thi triển khinh công chạy đi.

Trời đêm trở về yên lặng! Vài vì sao lốm đốm, cố vươn mình rọi sáng xuống trần gian.

Trịnh Kiếm Hồng đi không bao lâu đã về tới núi Thiên Sơn.

Chàng đứng trước cửa động ngập ngừng giây lát, mới thò tay mở cửa.

Đột nhiên...

Một cục đá vuông từ trên rơi xuống trước mặt chàng.

- Quái lạ! Tại sao ta chưa đụng mà nó lại rơi ngay trước mặt ta?

Trịnh Kiếm Hồng thốt xong, cúi lượm cục đá lên xem thì thấy cục đá bên trong trống rỗng, bên trên có một cái nắp đậy.

Chàng vội mở ra thì bên trong chẳng có gì cả.

Chàng lẩm bẩm nói :

- Té ra nó là một cái hộp vuông bằng đá mà ai đã để gì trong đó? Tại sao lại tự nhiên mà rơi xuống thế này?

Đầu óc Trịnh Kiếm Hồng nhảy múa từng câu hỏi, rốt cuộc cũng không hiểu gì hơn.

Xem tiếp hồi 43 Tìm Thiên Sơn Ngọc Dịch

43. Hồi 43 Tìm Thiên Sơn Ngọc Dịch

Chàng đứng ngơ ngác một hồi rồi ngẩng đầu nhìn lên trên cửa động thấy có một lỗ trống kích thước y như chiếc hộp đá chàng cầm nơi tay.

Chàng nghĩ có lẽ sư huynh mình có ẩn ý gì nên mới đặt chiếc hộp ngay đầu cửa. Nhưng không có lệnh sư huynh cho phép làm sao mình dám khám phá. Thôi thì để nó về chỗ cũ vậy.

Bịch! Lại một tiếng vang lên...

Một cục đá khác rơi xuống nữa.

Chàng nhặt lên xem, thì cũng y như chiếc hộp đá trước.

- Lạ thật! Sao hồi trước mình không để ý.

Rồi chàng lại nhớ lúc chàng mới đặt chân lên Thiên Sơn mấy cửa động đều đóng kín, không mở một lần thì làm sao chàng để ý tới cho được. Đến khi học võ thành tài hạ sơn vì quá cấp bách, chàng cũng không để mắt tới.

Bây giờ trở về lại gặp hiện tượng kỳ lạ khiến chàng tức cho mình vô ý vô tứ.

Chàng trầm cười :

- Có lẽ đây là cơ quan bí mật mà ta không biết. Nay mình lại cũng vô ý đụng phải nên nó phát động. Thôi việc gì cũng mặc, vào trong bái lạy nhị vị sư huynh rồi tính sau.

Nghĩ rồi đẩy mạnh cửa động, bước vào trong.

Trước mặt chàng, hai vị sư huynh vẫn ngồi tọa lập, thần sắc không chút gì thay đổi.

Chàng đặt Lý Minh Châu xuống ghế đá, rồi bước tới quỳ trước mặt hai người bái lạy :

- Nhị vị sư huynh, tiểu đệ trở về lạy tạ nhị vị sư huynh. Và xin sư huynh có linh thiêng cho tiểu đệ tìm ra “Thiên Sơn Ngọc Dịch” để cứu tánh mạng cho người bạn.

Thình lình có tiếng trong trẻo từ phía sau lưng chàng truyền lại :

- “Thiên Sơn Ngọc Dịch” đã hết rồi mà!...

- Ồ!

Chàng giật mình quay lại nói :

- Em Châu, em đã tỉnh rồi à?

- Vâng!

Thì ra, Lý Minh Châu âm thầm vận công tự hóa giải huyết và nhìn thấy chàng đang khẩn cầu xin “Thiên Sơn Ngọc Dịch” nàng đoán là “Thiên Sơn Ngọc Dịch” đã hết nên mới nói thế.

Trịnh Kiếm Hồng cười rồi chỉ tay vào hai thi thể nhị vị sư huynh mà nói với nàng :

- Em Châu, đây là pháp thể nhị vị sư huynh và tam vị sư huynh của anh.

Lý Minh Châu gật đầu rồi bước tới quỳ lạy :

- Hậu bối xin ra mắt tiền nhân.

Tuy Âm Dương Song Quái đã viên tịch nhưng mắt vẫn mở to như người còn sống đang chú mục vào bàn cờ nghĩ nước để hạ địch thủ.

Lý Minh Châu sau khi nhìn thấy bàn cờ sắc diện vụt biến đổi kỳ lạ.

Nàng nói thầm :

- Ồ! Đây không phải ván cờ thường mà là chiêu thức kiếm pháp.

Nàng càng xem càng điên đầu nhức óc, không sao giải nổi ý nghĩa thâm sâu của nó.

Trịnh Kiếm Hồng liếc thấy nét mặt nàng biểu lộ thần tình kỳ dị lại tưởng “Vô tâm kỳ độc thảo” đang công phạt nàng, vội hỏi :

- Em Châu, em thấy trong người thế nào?

Lý Minh Châu làm tỉnh mỉnh cười trấn an chàng :

- Không! Không có gì khác lạ đâu anh. Anh đừng bận tâm hãy nghỉ cho khỏe một chút đi.

Trịnh Kiếm Hồng gượng cười đáp :

- Anh không có một mối gì đâu. Để anh đi tìm “Thiên Sơn Ngọc Dịch”...

Lý Minh Châu chận nói :

- “Thiên Sơn Ngọc Dịch” đâu còn mà anh tìm cho mất công.

- Có lẽ ngoài động dưới mấy lớp tuyết không chừng còn. Thôi, em ở đây nhé, anh đi thử coi.

Lý Minh Châu vội nói :

- Mà cần nó làm gì chứ?

- Chữa độc cho em, sao em nói lạ thế!

Dứt lời, chàng bươn bả đi ra ngoài.

Lý Minh Châu nhìn theo người yêu cho đến khi chàng khuất dạng sau cánh cửa mới quay lại chăm chú nhìn bàn cờ.

Đột nhiên nàng reo lên :

- Thật là huyền diệu, kỳ kỳ mà từ trước tới nay ta chưa từng thấy qua ai có kiếm pháp tuyệt hảo như vậy. Bởi thế, trách sao kiếm pháp anh ấy không giỏi cho được.

Nàng từ từ di động theo từng con cờ luyện tập.

Qua chiêu đầu, không mấy gì khó khăn, nàng luyện qua chiêu thứ hai, thứ ba, thứ tư... rồi đến chiêu cuối cùng.

Đến chiêu này, nàng nghiên cứu mãi, vẫn không sao hiểu thấu phép kiếm thâm trầm của bộ kiếm.

Vì thế, nàng đâm ra luống cuống, vạt áo bị gió phất đánh rơi bàn cờ nghe “soạt” một tiếng. Rồi tiếp theo tiếng “lóc cóc” của con cờ đổ ngổn ngang.

Nàng giật mình kinh sợ, vội vàng cúi xuống nhặt bàn cờ để lên chỗ cũ.

Nhưng tay vừa định đặt bàn cờ xuống thì bắt gặp hàng chữ ghi nơi chỗ bàn cờ :

“Thiên Sơn Ngọc Dịch hết rồi” làm nàng đứng khựng lại, tay chân bủn rủn, người lạnh buốt.

- Thế là hết rồi...

Tiếng than tuyệt vọng của nàng khiến người nghe không khỏi xúc động mạnh.

Nàng ngồi phịch xuống đất như kẻ mất hồn!

Chát!

Bàn cờ trên tay nàng buông rơi về chỗ cũ. Những con cờ lại một lần nữa đổ tháo, văng khua lóc cóc...

Nàng ngồi thừ người bất động.

Thời gian trôi qua không biết bao lâu, Trịnh Kiếm Hồng mới quay gót trở về động. Thoạt vào tới cửa thấy tình hình bất ổn, chàng hoảng hốt kêu lớn :

- Em Châu! Em Châu!...

Lý Minh Châu vẫn ngồi im lặng như pho tượng khiến chàng càng thêm lo lắng vội phóng chạy tới, chụp vào vai nàng lắc mạnh :

- Em Châu! Em thấy trong người thế nào?

Lý Minh Châu gượng cười đáp :

- Không việc gì đâu anh.

- Thế sao... sao em thất sắc? Chuyện gì xảy ra hả?

Chợt mắt chàng nhìn thấy bàn cờ đổ tháo, hấp tấp hỏi :

- Có phải em vừa đánh rơi bàn cờ?

- Vâng! Xin lỗi anh vì em vô ý.

Chàng thở ra nhẹ nhõm, cười nói :

- Vậy mà làm anh hết hồn.

Dứt lời chàng đặt lên má nàng chiếc hôn nồng cháy.

- Đó không phải bộ cờ tầm thường đâu em mà là bộ kiếm pháp đó.

Lý Minh Châu cười nói :

- Bởi thế mà em sợ...
- Không sao. Anh thuộc lòng nó rồi. Để anh sắp xếp lại như cũ và chỉ cho em luyện tập.

Lý Minh Châu buồn bã đáp :

- Thôi anh...
- Sao vậy?
- Em không muốn tập.

Trịnh Kiếm Hồng thấy nàng buồn và nói thế, chàng biết nàng đang lo rầu vì không có “Thiên Sơn Ngọc Dịch” thì sự luyện tập kia cũng thành vô ích.

Chàng làm ra vẻ bình tĩnh, tay chỉ vào túi áo, cười nói :

- Đố em đoán là vật gì trong túi anh?
- Cần gì mà đoán.
- Ấy, em thử đoán coi mà.
- Nhất định là không phải “Thiên Sơn Ngọc Dịch”.
- Sai rồi!
- Thế, cái gì trong ấy?
- “Thiên Sơn Ngọc Dịch” chớ còn cái gì!

Lý Minh Châu mừng rỡ ngẩng đầu lên hỏi :

- Anh nói thật?

Trịnh Kiếm Hồng liền lấy ra đặt lên tay nàng một lọ màu trắng trong, rồi nói :

- Bây giờ em tin anh chưa?

Lý Minh Châu xem kỹ nhãn mặt nói :

- Anh đừng xí gạt em.
- Anh mà đi dối gạt em sao?
- Anh làm như em ngốc lắm vậy, đến nỗi không phân biệt được cái nào là “Thiên Sơn Ngọc Dịch” sao?

Trịnh Kiếm Hồng bị nàng khám phá, nói tấy về sự lừa dối của mình, chàng đâm ra lúng túng, ngượng ngùng.

Giây lát nàng lại nói :

- Tuy anh không tìm được “Thiên Sơn Ngọc Dịch”, em cũng đội ơn anh nhiều.

Trịnh Kiếm Hồng lấy làm lạ hỏi :

- Tại sao em lại biết chất này không phải là “Thiên Sơn Ngọc Dịch”.
- Nhị vị sư huynh của anh cho em biết.

Trịnh Kiếm Hồng trố mắt kinh ngạc :

- Em nói gì? Hai vị ấy đã chết làm sao nói được.

Lý Minh Châu chỉ tay lên chỗ để bàn cờ, nói :

- Anh gỡ bàn cờ lên thì thấy rõ.

Tức thì Trịnh Kiếm Hồng đẩy bàn cờ qua một bên thấy ngay hàng chữ ““Thiên Sơn Ngọc Dịch hết rồi” ghi dưới tảng đá, chàng thất sắc, đứng chết đĩnh trong lòng.

Chàng nhẹ than :

- Trời ơi! Nếu vậy...

Lý Minh Châu thấy chàng tuyệt vọng cũng không thua gì mình, nàng rơm rớm nước mắt nói :

- Hồng huynh! Người xưa thường nói “Sinh tử hữu mệnh, phú quý tại thiên”.

Vậy anh cũng đừng quá thương tâm lo cho em.

Trịnh Kiềm Hồng khổ sở nói :

- Anh không thể bó tay đầu hàng đứng nhìn...

Chàng không đủ can đảm nói ra những lời sau cùng.

Lý Minh Châu tiếp lời :

- Trời đã an bày như vậy, ta làm sao cứu vãn.

Trịnh Kiềm Hồng mím chặt môi, mắt nhìn thẳng vào mắt Lý Minh Châu nói giọng quả quyết :

- Nhưng anh có cách cải lại số trời giải độc được cho em.

- Anh! Có cách gì mà trị được độc “Vô Tâm thảo” đâu?

- Em đừng hỏi miễn là em chấp nhận để anh chữa trị cho em là đủ rồi. Sao em có đồng ý không?

- Em muốn biết qua cách ấy.

- Không thể được.

- Vậy, em không đồng ý.

- Anh Hồng! Anh có điên không?

- Điên? Không bao giờ.

Dứt lời, hai ngón tay chàng chìa ra toan điểm huyết nàng. Nhưng nàng đã có điều phòng, nên thoáng thấy hai ngón tay chàng, nàng vội nhào mình lui ra sau né tránh.

Xem tiếp hồi 44 Sang máu cứu mạng

44. Hồi 44 Sang Máu Cứu Mạng

Trịnh Kiềm Hồng thấy thế sợ động đến pháp thể nhị vị sư huynh nên đứng lại nói :

- Em đừng làm ồn lên không tốt, để anh nói cho nghe.

Lý Minh Châu hấp tấp hỏi :

- Anh dùng thuốc gì để giải độc?

- Sự thật không phải thuốc...

- Thế, trị bằng cách nào?

- Bằng máu của anh.

- Máu? Trời! Anh... anh dám sang máu?

- Cái gì mà không dám?

- Nguy hiểm cho anh!

Chàng bước tới bên nàng nói :

- Em đừng lo, phương pháp này an toàn lắm...

Lý Minh Châu nghĩ chàng không thể vì nàng mà làm một chuyện vô cùng liều lĩnh nên cương quyết nói :

- Không! Không! Không! Nếu anh bắt ép em, em sẽ ra tay cho anh coi.

- Thế là...

- Em thà chết chứ không chấp thuận.

Trịnh Kiếm Hồng nghiêm sắc mặt giải thích :

- Em hãy nghe anh nói, máu anh có chất “Thiên Sơn Ngọc Dịch” nếu được sang truyền qua cho em thì có thể trị được độc “Vô Tâm thảo”. Sau đó anh truyền cho em công lực thì bệnh tình em sẽ không còn gì gọi là nguy hiểm. Và anh cũng đâu có bị hại gì đâu mà phải lo ngại.

Lý Minh Châu ngẫm nghĩ lời chàng cũng có lý, do dự giây lát rồi hỏi :

- Anh nói thật?

- Phải! Ngoan đi cô nương, nếu cãi anh, anh ghét cho mà coi.

- Vâng! Em xin nghe lời anh.

Dù vậy nàng cũng khó thấy an lòng.

Trịnh Kiếm Hồng thúc hối :

- Thì giờ chúng ta không nhiều, mau đi em.

Lý Minh Châu cau mày hỏi :

- Tại đây chứ?

Trịnh Kiếm Hồng nhìn ra phía sau động nói :

- Chúng ta có thể ra sau động.

- Vậy đi ngay nhé.

- Vâng! Khi em hết bệnh thì chúng ta đi tìm Phong Lưu giáo chủ và còn tính việc giải thoát Bạch Y Long Nữ.

Dứt lời chàng nắm tay nàng dẫn ra sau động.

- Bây giờ em nằm lên giường đá ấy đi.

Lý Minh Châu ngoan ngoãn y theo lời chàng bảo và hỏi :

- Rồi làm sao nữa?

- Anh sẽ chích máu anh áp vào mạch máu của em truyền qua chớ làm sao?

Lý Minh Châu cười :

- Anh có học làm thầy thuốc bao giờ chưa mà dám liều thế này?

Trịnh Kiếm Hồng thành thật đáp :

- Tuy anh chưa học làm thầy thuốc nhưng anh có thể dùng phương pháp ấy không khó. Em nhớ một điều là lúc anh áp mạch máu vào tay em thì em lo vận công để khí cho máu huyết lưu chuyển khắp người đấy nhé/ - Vâng.

Trịnh Kiếm Hồng lôi trong túi áo ra hai cây kim vàng và một cái ống nhỏ bằng bạc để lên giường. Rồi dùng kim đâm sâu vào mạch máu trên cánh tay của mình và tay nàng, đoạn lấy ống bạc đặt vào chỗ kim chích truyền máu qua tay nàng.

Chàng làm rành rẽ như một ông lương y.

Lý Minh Châu hỏi :

- Chừng bao lâu xong việc hả anh?

- Nửa ngày là hoàn tất. Sau đó chúng ta hợp lực luyện công thì em khỏi bệnh ngay.

Lý Minh Châu từ lúc có máu Trịnh Kiềm Hồng truyền sang, nàng cảm thấy trong người ấm áp và khỏe khoắn lạ lùng, không còn mỏi mệt nhưng trước kia.

Qua nửa ngày công việc tiếp máu đã xong, bây giờ đến giai đoạn hợp công điều tức là hoàn tất.

Trịnh Kiềm Hồng hỏi :

- Em cảm thấy thế nào?

Lý Minh Châu đáp :

- Trong người em trở lại bình thường rồi. Song công lực tiêu hao cũng nhiều đó anh.

- Bắt đầu hợp công nhé.

- Vâng!

- Nhưng... nhưng...

Lý Minh Châu thấy chàng ngập ngừng hỏi :

- Nhưng thế nào?

- Phải cởi bỏ quần áo ra mới được.

Lý Minh Châu đỏ mặt nói :

- Ý! Không được.

- Sao?

- Mắc cỡ chết.

Trịnh Kiềm Hồng cũng đỏ mặt vì chỉ có cách đó chứ không cách nào hơn.

Chàng suy nghĩ một hồi rồi nghiêm nghị nói :

- Em Châu, chúng mình tuy chưa phải là vợ chồng nhưng đã ăn ở với nhau thì có khác gì vợ chồng. Không lẽ em còn e ngại.

- Biết vậy rồi song em vẫn cảm thấy...

- Thì giờ chúng ta không có nhiều, em đừng do dự nữa.

Dứt lời, Trịnh Kiềm Hồng lần mở nút áo lột bỏ y phục bên ngoài.

Thấy thế Lý Minh Châu đỏ mặt như gấc chín rồi từ từ quăng bỏ lớp áo đang mặc trong người qua một bên.

Trịnh Kiềm Hồng nghiêm trang bảo :

- Em ngồi sát vào anh đi...

Chàng không đợi Lý Minh Châu đáp, liền áp người chàng vào người nàng.

Lý Minh Châu cảm thấy nhột nhột, mặt mày đỏ au, khẽ rùng mình.

Trong giây phút va chạm của hai tấm thân khác phái, chàng cố đè nén sự đòi hỏi của xác thịt ghê gớm, nhưng càng đè nén bao nhiêu, chàng cảm thấy nó bùng lên bấy nhiêu.

Thời gian lặng lẽ trôi qua...

Trong động trở nên im lặng khác thường.

Chỉ nghe có tiếng tim đập rộn rã, và hơi thở dồn dập...

Đột nhiên...

Tiếng đá rơi ầm ầm!

Tiếng người phá cửa động vang ùng ùng!

Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu giật mình kinh ngạc nhưng vì bận hợp công nên không dám cử động, chỉ lắng tai nghe.

Bằng! Bằng! Bằng!

Tiếng cửa đá bị đập phá dữ dội và tiếng chân người di động liên hồi.

Lý Minh Châu cảm thấy tâm can rung động toan đứng dậy. Song Trịnh Kiếm Hồng không rời nàng, nên đành ngồi im Bằng! Bằng! Bằng!

Ầm!

Bịch! Bịch!

Trịnh Kiếm Hồng càng nghe càng hồi hộp lo sợ. Nếu không bận hợp công với Lý Minh Châu, chàng đã chạy ra coi nhân vật nào dám dẫm mặt to gan đến thế.

Cơn tức giận bùng lên không dằn được, chàng hét lớn một tiếng :

- Ai?

Nhờ tiếng hét ấy, Trịnh Kiếm Hồng cảm thấy như trút bớt phần nào sự ngột ngạt khó thở trong người.

Bỗng ngoài cửa động vang lên tiếng cười khà khà.

- Lũ Âm Dương Song Quái đâu, sao không ra tiếp ta mà lại ở trong quát tháo.

Té ra người ở ngoài động đang nói không ai khác hơn là lão ma đầu Bích Linh Ma Ảnh.

Nghe thấy tiếng lão ma, Trịnh Kiếm Hồng cũng như Lý Minh Châu giật nảy mình toát mồ hôi hột.

Bằng! Bằng!

Lão ma không nghe Âm Dương Song Quái trả lời, lão càng tức giận hơn nữa.

Lão đưa song chưởng đập vào cửa ầm ầm.

Tiếng lão rít lên :

- Hừ! Hai lão quái, phen này ta cho các ngươi về chầu Diêm chúa.

Bằng! Bằng!

Ầm!

Cửa động ngã xuống, cát bụi bay tung mù mịt.

Lập tức lão hét lên một tiếng phóng mình chạy vào động thì thấy hai lão quái đang ngồi đối diện, chú mục vào bàn cờ khiến lão tức như điên.

Lão nhảy dựng lên hét :

- Té ra hai lão chưa chết sao mà còn ngồi đó đánh cờ. Mau đem “Thiên Sơn Ngọc Dịch” ra cho ta. Bằng không chớ trách sao ta xuống tay độc ác.

Hai xác chết Song Quái làm sao trả lời, chỉ nghe tiếng lão vang lên ong ong trong thạch động.

Lão chồm tới hét :

- Tốt lắm, cho hai ngươi mê cờ rồi đừng hối hận.

Câu nói khiến Trịnh Kiếm Hồng sợ sệt. Chàng nghĩ thầm :

- Tên ma đầu này chưa biết nhị sư huynh mình đã chết nên nói thế. Không khéo lão làm động đến pháp thể của hai vị thì mình thật là đắc tội. Nhưng làm sao mình bỏ dở việc hợp công được...

Chàng nghĩ tới đó, chợt tiếng lão Bích Linh Ma Ảnh âm trầm hét :

- Hai lão quái nghe đây, mau đi lấy “Thiên Sơn Ngọc Dịch” đưa cho ta thì hai đấng sẽ không có cuộc giao tranh. Hay là hai lão muốn nếm mùi thất bại thì nói.

Thấy Song Quái ngồi im im, Bích Linh Ma Ảnh vô cùng bức tức. Lão tưởng Song Quái khinh thị thì càng hậm hực la lớn :

- Tại sao hai người không mở miệng?

Bỗng dưng lão phát cười khà khà :

- Tốt lắm! Để ta quăng bàn cờ đi nơi khác coi các ngươi làm gì.

Dứt lời, lão dùng chưởng hất bàn cờ tung lên.

Chát!

Cờ đổ tháo tứ tung trên mặt đá.

Lão buông tiếng cười đắc thắng :

- Kha kha kha!...

Thình lình lão ngưng cười, thối lui về một bước.

- Trời! “Thiên Sơn Ngọc Dịch” hết rồi sao?

Lão nhìn kỹ lại hàng chữ ghi trên đá lần nữa, lão cũng không tin.

- Sao? Hết rồi sao?

Rồi lão xẵng giọng :

- Tại sao hai ngươi không nói?

Lão nhìn kỹ lại Song Quái, lão vụt nhảy lui một hơi ba bốn bước.

- Song Quái chết thực ư?

Lão đứng lặng người, mặt lộ nét buồn tuyệt vọng.

Thời gian trôi qua khá lâu, lão mới thẫn thờ lê gót đi từ từ ra phía sau động.

Giữa lúc ấy Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu cũng vừa hoàn tất công việc hợp công. Hai người đang chỉnh trang lại y phục thì lão ma hiện ra với chiếc mặt nạ dữ dằn.

Trịnh Kiếm Hồng giơ thủ chưởng lên, nạt lớn :

- Đứng lại!

Lão giật mình thối lui về sau một bước :

- À, thì ra hai đứa ranh con, chúng bây làm gì ở đây? Vậy mà ta tưởng...

Lý Minh Châu nạt vội :

- Tưởng cái gì?

Lão quắc mắt nhìn chăm chú vào Lý Minh Châu :

- Con bé, ngươi còn sống?

- Hừ! “Vô Tâm độc thảo” của ngươi là thứ đồ chơi làm gì giết được bản cô nương.

Lão không tin vào mắt mình :

-Ồ! Thế này là thế nào?

- Há há... ngươi không tin ta còn sống sao?

Lão há hốc mồm đứng ngó một hồi rồi nói :

- “Thiên Sơn Ngọc Dịch” đã hết rồi, người có thuốc gì chữa khỏi?

Lão đâm ra nghi ngờ hai lão Âm Dương Song Quái đề chữ để xí gạt lão. Lão nghĩ rằng “Thiên Sơn Ngọc Dịch” chắc Song Quái giấu nơi khác.

Nghĩ thế, lão như cá gặp nước định ra tay bắt buộc Lý Minh Châu và Trịnh Kiếm Hồng chỉ chỗ. Song lão cảm thấy công lực mình bị độc “Tình Tơ Trùng” làm tiêu hao khá nhiều, ra tay như vậy phần bại về lão hơn là thắng.

Trịnh Kiếm Hồng thì nghĩ Lý Minh Châu mới vừa giải độc, sức lực chưa sung túc cho lắm, nếu chàng bức bách đối phương rất quá biết đâu có việc không hay cho nàng, chi bằng cù cưa kéo dài thì giờ, tìm cách thoát thân, rồi sau tìm lão trả thù cũng không muộn. Vả lại lão ấy bị độc sớm muộn gì cũng chết.

Bích Linh Ma Ảnh bước tới trước mặt Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu, cất tiếng nói :

- Hai đứa bây bao phen thoát chết về tay ta. Nay thì khác rồi!

Lý Minh Châu lớn tiếng hỏi :

- Khác cái gì?

Bích Linh Ma Ảnh cười lạnh lùng :

- Không khỏi chết!

- Hừ! Đừng dọa con nít.

- Khà khà!... Lời ta nói như tử thần gọi, đừng ỷ trong người có chút võ công thoát khỏi tay ta đâu. Nhưng...

- Thế nào?

- Ta thấy chúng bây còn nhỏ tuổi, lại yêu nhau tha thiết bắt giết đi không nỡ.

Mau đem “Thiên Sơn Ngọc Dịch” ra thì ta sẽ tha cho sống để hưởng hạnh phúc.

Trịnh Kiếm Hồng lạnh lùng nói :

- Nhà ngươi không thấy chủ nhân “Thiên Sơn Ngọc Dịch” đề chữ lại sao còn hỏi.

- Ta có xem qua nhưng không tin.

- Tin không tùy người.

- Khà khà! Người nói thế, tại sao con bé kia còn sống.

- Vì là con của trời, nên không chết.

- Hừ! Tiểu tử, người đừng nói bá láp.

Lý Minh Châu vừa nghĩ ra một kế, nói :

- Sở dĩ “Vô Tâm độc thảo” không hại được ta là do nguyên nhân khác, chứ thực tình không có dùng “Thiên Sơn Ngọc Dịch”.

- Vậy người có phương pháp nào giải độc?

- Ta không thể nói!

- Tại sao lại không nói?

- Người muốn biết qua phải không?

- Đúng! Nói đi.

- Cũng được! Muốn ta nói thì không khó, nhưng trước hết người phải trả lời ta vài câu hỏi.

Bích Linh Ma Ảnh ngẫm nghĩ giây lát nói :

- Ta trả lời câu hỏi của người rồi người có nói ra phương pháp ấy không?

Lý Minh Châu cười :

- Ta là người thế nào mà lại đi nói dối người!

Lão tức tối vô cùng, nhưng vì lão cần thuốc giải độc nên nhẫn nhịn, gật đầu nói :

- Cũng được! Người hỏi gì thì hỏi mau đi.

Lý Minh Châu nghiêm sắc mặt :

- Tốt lắm! Nhớ trả lời cho thật nhé.

- Ừ, mà hỏi gì hỏi mau mau đi.

- Lúc ở Đạt Ma nham người bắt ai cải trang làm Thái Trí đại sư để đánh lừa Bích Linh lão tăng? Và hiện giờ lão ấy ở đâu?

Trịnh Kiểm Hồng theo dõi từng cử chỉ của lão ma.

Lão nghe Lý Minh Châu nói đến người sư huynh của lão thì hai mắt lão chớp lia, đến khi nghe tới hiện giờ lão ấy ở đâu thì trông lão có vẻ vui mừng.

Lý Minh Châu cũng nhận ra thái độ ấy của đối phương, biết mình lỡ lời, nhưng đã trễ rồi, làm sao rút lời nói về cho kịp.

Bích Linh Ma Ảnh âm trầm đáp :

- Tưởng là việc gì chớ chuyện người cải dạng Thái Trí đại sư đánh lừa lão ấy chính là tên Yêu Môn quan chủ. Còn hiện giờ lão già dịch kia ở đâu thì ta không biết.

Lý Minh Châu cau mày, rồi hỏi tiếp :

- Người có gặp Phong Lưu giáo chủ chưa?

- Chưa gặp!

- Thật à?

- Đúng vậy!

- Quái lạ thật!

Lý Minh Châu thấy lão ma đầu bị độc “Tình Tư Trùng” mà không chết, nàng tưởng lão tìm gặp Phong Lưu giáo chủ hỏi thuốc giải độc, không ngờ lão bảo không có, nàng nghĩ mãi không ra tại sao lão có đủ sức chịu đựng sống đến ngày nay.

Lão thấy nàng đứng im lặng liền nói :

- Con bé, người còn gì hỏi nữa không?

Câu nói của Bích Linh Ma Ảnh làm nàng giật mình. Nàng không hiểu phải trả lời thế nào. Nếu nói là hết thì phải chỉ lão phương pháp gì để cho lão giải độc, không lẽ lại nói là Trịnh Kiểm Hồng sang máu.

Đương lúc nàng khó giải quyết, Trịnh Kiểm Hồng chen vào nói :

- Bây giờ người muốn biết phương pháp giải độc phải không?

Bích Linh Ma Ảnh đáp :

- Đúng rồi! Nói mau đi.

- Vậy lại đây.

- Thuốc hay là gì?

- Dĩ nhiên là thuốc.

Xem tiếp hồi 45 Bị khốn nơi Thiên sơn

45. Hồi 45 Bị Khốn Nơi Thiên Sơn

Bích Linh Ma Ảnh thấy Trịnh Kiếm Hồng tươi cười, lão yên trí nói :

- Tốt lắm! Người lấy ra cho ta xem!

Trịnh Kiếm Hồng thăm vận công vào song thủ nói :

- Cái này... không thể lấy ra được...

-Ồ! Sao kỳ lạ vậy.

Lão hoài nghi đứng tần ngần một hồi, nói :

- Cứ đưa ra cho ta coi thử.

Trịnh Kiếm Hồng lắc đầu :

- Người không tin thì cứ đến xem, chứ thứ này kỳ không khí và ánh sáng.

Nghe Trịnh Kiếm Hồng nói có lý, lão vận công đề phòng, do dự giây lát lão tiến bước chậm chậm về phía Trịnh Kiếm Hồng. Mỗi bước đi của lão nặng trĩu và sợ sệt.

Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu thấy thế, đoán được tâm ý của lão ma, nên quyết ra tay, chớ không thể chờ lâu được nữa.

Bỗng dưng lão ma bước dẫm lên cục đá làm cục đá bể nát, khiến lão giật mình, vì biết mình để lộ thâm ý cho đối phương thấy. Lão cố tránh cục đá nhưng đã trễ rồi, tức thì lão tung người đưa tay chụp qua Trịnh Kiếm Hồng.

Dù lão hành động mau cách mấy cũng không hơn Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu.

Hai người lẹ như luồng chớp, cùng lướt đẩy ra bốn chưởng đánh ngay người Bích Linh Ma Ảnh.

Bùng!... Bùng!...

Chưởng phong cuốn cát bụi, đá bể bay mù mịt. Hai người phải nhắm mắt nhảy lui ra mới tránh khỏi vùng đá cát ấy.

Khi mọi vật đều lắng xuống, Lý Minh Châu nhìn lại thấy năm sáu khối đá to lớn ngăn chặn bít lối ra. Và, lão ma cũng không còn thấy đâu nữa.

- Hồng huynh! Lão ấy chắc bị đá đè rồi.

Trịnh Kiếm Hồng lắc đầu đáp :

- Không chắc. Lão ấy khinh công khá lắm, biết đâu lão đã chạy thoát. Nếu như đá đè lão ít ra cũng có tiếng la rú của lão, lẽ nào lặng thinh như thế này.

Đột nhiên...

Tiếng đá nổ ầm ầm, tiếp theo năm, sáu tảng đá to lớn đổ ập xuống trước mặt hai người, Lý Minh Châu và Trịnh Kiếm Hồng giật mình nhảy lui về sau năm sáu bước.

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Đó em thấy chưa, lão ma đang phá động tìm lối ra.

Lý Minh Châu gật đầu nói :

- Đúng thế! Lão chỉ bị đá ngăn không lối thoát đó thôi. Nhưng...

Trịnh Kiếm Hồng vội hỏi :

- Nhưng thế nào?

- Lão bị kẹt trong ấy sớm muộn gì cũng chết.

Câu nói của nàng làm Trịnh Kiếm Hồng tái mặt.

Nàng thấy thế liền hỏi :

- Sao? Anh không muốn lão ấy bị kẹt trong động à?

Trịnh Kiếm Hồng cười chua chát :

- Lão ấy có bị kẹt chết hay không mình không thể đoán được. Có điều mình bị đá chặn bít làm sao ra đây.

Nàng thất sắc hỏi :

- Sau lưng mình không còn ngõ ngách nào sao?

- Trong động này có bốn cửa ra, giờ lại bị đá bít lối...

- Chúng ta cố sức dẹp đá...

- Em nói nghe dễ quá. Em nên biết muốn dẹp hết đá chắn ngang mấy cửa này ta cũng phải mất một thời gian lâu mới dẹp xong.

- Vậy ở đây chịu chết sao?

- Anh đâu nói thế. Chúng ta cố gắng tìm phương cách xem sao.

Dứt lời, Trịnh Kiếm Hồng nắm tay Lý Minh Châu bước lui ra sau, chợt hụt chân xuống một cái lỗ sâu. Chàng giật mình phóng mình nhảy vọt lên. Nhìn lại thì ra một cái hố sâu không thấy đáy.

Lý Minh Châu thất sắc nói :

- Quái, sao lúc nãy chúng ta không thấy gì cả, bây giờ lại có hố sâu thế này.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn tứ phía rồi nói :

- Anh hiểu rồi!

Lý Minh Châu hấp tấp hỏi :

- Anh hiểu gì?

- Cái hố này ăn thông vào một đường hầm mà nhị sư huynh anh lập ra có lẽ đề phòng bất trắc có đường rút lui đó.

- Như vậy, hai vị ấy đoán biết có ngày này à?

Trịnh Kiếm Hồng lắc đầu :

- Không đâu! Theo anh nghĩ thì lúc hai vị ấy hạ sơn trở về phát giác có người vào động phá phách...

- Anh nói sao?

- Cái hộp đá rơi lúc nãy ngoài cửa động là ổ khóa cơ quan bí mật. Nhưng bị kẻ lạ phá hư cho nên chúng ta vừa đụng tới cửa là nó rơi, đã chứng minh được điều ước đoán của n. Vả lại lúc nãy anh có thấy qua mấy dòng chữ ghi trong hộp đá.

- Chữ đó nói gì?

- “Xin đừng vào sâu trong động nguy hiểm”. Bích Linh không nghe, nên mới bị phải.

Lý Minh Châu cau mày thắc mắc :

- Nhưng có một điểm em không hiểu.

- Điểm nào?

- Sao miệng hang này không có nắp đậy và lập ra làm gì?

- Rất đơn giản mà em không biết sao? Nguyên là các cơ quan bí mật đã hư, nên nắp hang này bật ra đó. Lại một phần vì hai vị ấy vừa về động thì lại lo trị độc cho anh, đâu kịp thời sửa chữa. Kể đến hai vị sư huynh anh tạ thế...

Lý Minh Châu gạt đầu rồi vụt thốt :

- Em hiểu rồi, chỗ chúng ta hợp công lúc này là nơi hai vị tiền bối thường luyện võ, và cái hang sâu này lập ra phòng gặp lúc lâm nguy để thoát thân có phải không?

Trịnh Kiếm Hồng cười nói :

- Anh cũng nghĩ như thế.

- Vậy chúng ta mau vào hang thử xem...

Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu quan sát kỹ lại miệng hang rồi thì triển khinh công nhảy xuống hố.

Hố sâu thăm thẳm, hai người xuống không biết qua bao lâu chân mới đụng đất.

Dưới hố tối đen như mực, Trịnh Kiếm Hồng đưa tay lần mò vào vách đá, chỉ thấy vách hang xù xì, nhám nhám.

Chàng lùi ra định dùng chưởng xem coi có đường nào ra ngoài không.

Thình lình chân chàng dẫm phải một cục đá bằng nắm tay.

Vù!

Vách đá bỗng nứt ra, chừa một lỗ trống vừa đủ một người xuyên qua và ánh sáng bên ngoài rọi vào lỗ mờ.

Lập tức chàng và Lý Minh Châu chui qua rồi dò dẫm đi lần tới.

Càng đi tới, khí lạnh càng xông lên nhiều. Ánh sáng mỗi lúc một tỏ hơn.

Lý Minh Châu đưa tay chỉ về phía trước nói :

- Hồng huynh, anh xem hình như bên ngoài có tuyết.

- Có lẽ đó là cửa hang đó em.

Hai người tiếp tục đi một hồi thì bị một lớp trắng đục bít ngang lối đi.

Trịnh Kiếm Hồng đưa tay đẩy mạnh một chưởng.

Té ra, lớp trắng đục quả đúng là tuyết đông.

Lớp tuyết bị ngọn chưởng Trịnh Kiếm Hồng thổi vệt để trống một lỗ lớn.

Chàng và Lý Minh Châu xuyên qua lớp tuyết, nhoi đầu ra khỏi hang, thì thấy mình ra đến ngoài và đang ở về phía Bắc chân núi Thiên Sơn cách cửa động phía Nam chừng một trăm dặm.

Lý Minh Châu nói :

- Anh Hồng! Chúng ta có nên trở lại động xem lão ma ấy coi có thoát thân không?

Trịnh Kiếm Hồng đưa tay vuốt lớp tuyết đóng trên đầu, đáp :

- Không cần lắm. Có lẽ giờ này lão ấy đã rời khỏi động rồi.

- Lão đi đường nào mà ra được?

- Em quên phía bên hông lão còn có một cái cửa nữa sao? Lão ấy có thể phá cửa đó mà ra lắm.

- Nếu lão ra được, ta tính làm sao đây?

- Có ba việc ta cần chú ý, một là Đại Thần bảo kính, hai là lão ấy đi tìm thuốc giải độc, ba là lão ấy lo đối phó với sư huynh của lão.

- Vậy ta nên hành động thế nào ngăn cản lão ma ba điều ấy.

- Lão ma ấy ác độc và mưu sâu vô lường, suýt chút nữa chúng ta bỏ mạng với lão lúc này rồi.

- Đúng thế! Ta phải chuẩn bị đối phó trước mới được.

Trịnh Kiếm Hồng thở ra nói :

- Dĩ nhiên ta phải lo đề phòng rồi. Nhưng hiện tại ta còn nhiều việc cấp bách như đi giải thoát Đỗ Thu Linh, giải bày mọi sự cho Bát đại môn phái đừng hiểu lầm chúng ta và tìm Phong Lưu giáo chủ.

Lý Minh Châu cười nói :

- Rất dễ và thuận đường chúng ta.

- Thuận đường?

- Vâng!

- Thế, Phong Lưu giáo chủ ở gần Thiếu Lâm tự?

- Phải! Giáo chủ hiện ở Cao Sơn cách Thiếu Lâm tự lối mười dặm.

-Ồ! Sao em bảo bà ta giải tán môn hạ và đi ẩn.

- Em nói xạo với Bích Linh Ma Ảnh mà anh cũng tin nữa sao?

Ngừng một lúc, nàng tiếp :

- Sự thật Giáo chủ cũng giải tán môn hạ chứ không phải là không. Tuy nhiên bà ta còn giữ lại một số ít hầu hạ thôi.

Trịnh Kiếm Hồng cười nói :

- Người khác chắc tưởng bà ta đi ẩn tận chân trời góc bể nào, chứ đâu ngờ bà ta còn ở Trung Nguyên. Thôi chúng ta đi cho sớm.

Lý Minh Châu nắm tay chàng đứng lại nói :

- Khoan anh, em có một chuyện muốn hỏi anh.

Trịnh Kiếm Hồng kéo nàng sát vào người, vỗ nhẹ lên vai nàng, hỏi :

- Em hỏi chuyện gì?

- Bích Linh Ma Ảnh bị độc “Tình Tư Trùng” lại không chết, em định hỏi lão tại sao thì lúc ở trong động anh nháy mắt ra hiệu cho em đừng hỏi. Thế là ý gì?

Trịnh Kiếm Hồng ngập ngừng nói :

- Anh nghĩ... anh nghĩ...

Lý Minh Châu hiểu kỳ hỏi :

- Thế nào sao anh ấp úng vậy?

- Anh nhớ lúc trước em nói với anh là nếu dùng thuốc giải độc “Tình tư” thì chỉ có hiệu nghiệm trong ba tháng. Nếu muốn tuyệt gốc phải dùng đến phương pháp giao hợp giữa trai và gái. Có đúng không?

Lý Minh Châu đỏ mặt đáp :

- Đúng như em đã nói. Song phải do người đàn bà nuôi độc đó mới được. Còn lão ma ấy làm sao có...

Nàng không nói tiếp, nhưng chàng cũng hiểu người giải độc cho lão phải là nàng. Chàng hỏi :

- Như thế thì lão phải do em mới giải được độc.

Lý Minh Châu phát đánh nhẹ lên má chàng.

- Đúng! Nhưng lão mà vác mặt tới gần em là chết tức khắc.

Trịnh Kiếm Hồng cười :

- Vậy sao anh... sao anh... không chết?
 - Thôi đừng có nói điên.
 - Anh nói thực mà.
 - Liệu hồn anh đó, nếu người ta không yêu anh thì coi anh có chết dưới tay người ta không cho biết.
 - Chết vì tay em còn gì quý bằng.
 - Anh nói đứng đắn một chút. Em ghét cái giọng nói kỳ cục đó lắm.
- Dứt lời nàng chồm lên bá cổ chàng kéo xuống.

Trong một phút bốc đồng chàng vụt ôm ghì nàng rồi đặt lên môi nàng một cái hôn thật dài.

Lý Minh Châu khẽ rùng mình, hai má nàng đỏ au. Giọng nàng hạ thấp :

- Anh làm kỳ, chịu không nổi.
- Trịnh Kiềm Hồng mỉm cười bẻ xốc nàng lên hai cánh tay. Bốn ánh mắt nhìn nhau im lặng.

Giây lát sau Trịnh Kiềm Hồng đặt nàng đứng xuống đất, nghiêm trang nói :

- Bây giờ chúng ta nói chuyện đứng đắn.

Lý Minh Châu liếc xéo chàng một cái nói :

- Thì cũng tại anh.
- Ai khơi mào trước?

Nàng cười giả lả :

- Thôi, nói gì thì nói rồi còn đi.
- Anh có một điều thắc mắc, nếu ngoài em ra, còn đối với người đàn bà khác không thể giải độc được cho lão sao?

Lý Minh Châu nhú mày khe khẽ trả lời :

- Việc này... Giáo chủ cũng có nói là độc “Tình Tơ Trùng” chứa âm tính, nếu người bị độc giao hợp đủ một trăm người con gái hoặc đàn bà thì cũng có thể khỏi.
- Theo anh vì vô tình, lão ấy có thể giải độc được rồi.
- Em thì lại nghĩ khác.
- Nghĩa là sao?

- Vì người trúng độc mà muốn giải độc như phương pháp đó ít ra phải có người khác phải cùng chung một công lực hoặc xê xích trên dưới vài phân thì mới có hiệu quả. Hay là lão ấy có thuốc trị tạm thời chẳng.

Trịnh Kiềm Hồng thở dài nói :

- Con người lão ấy rất khó đoán.

Lý Minh Châu bỗng thất sắc nói :

- Ái da!... em... em nghi...

Trịnh Kiềm Hồng nhìn nàng :

- Em nghi gì?
- Giáo chủ còn lưu lại một số môn hạ, có lẽ lão ấy...

Trịnh Kiềm Hồng giật mình nói :

- Nếu vậy...

Lý Minh Châu vội nói :

- Trong Phong Lưu giáo có một đội phụ nữ dùng thuật lỏa thể để thử người. Có lẽ vì thế mà lão động tính tà dâm và vô tình họ cứu nguy cho lão. Anh Hồng, ta mau đi Cao Sơn tìm Giáo chủ xem sao.

Dứt lời, nàng tung người chạy trước.

Trịnh Kiềm Hồng liền nối gót theo sau.

Lý Minh Châu được Trịnh Kiềm Hồng truyền nội lực nên mấy ngày nay công lực gia tăng lên gấp bội. Trái lại Trịnh Kiềm Hồng có phần suy giảm. Song qua vài giờ chạng đi theo kịp Lý Minh Châu.

Lý Minh Châu liếc nhìn chàng rồi âm thầm mỉm cười sung sướng. Nàng lúc này không còn coi Đỗ Thu Linh là tình địch nữa. Nhưng dù sao nàng không tránh khỏi e ngại cho hạnh phúc mình.

Tuy nàng và Trịnh Kiềm Hồng bề ngoài tình nghĩa vợ chồng chưa danh chánh ngôn thuận, nhưng bên trong như đã là vợ chồng, có thể nói còn hơn nữa là đẳng khác.

Với ý nghĩ ấy, khoảng đường lên Cao Sơn tuy dài nhưng nàng cảm thấy sao quá ngắn. Ước gì hai người cứ được đi mãi bên nhau suốt cả cuộc đời thì còn gì đẹp đẽ hơn Hai người đi suốt ba ngày trường, đêm thì dừng lại tạm nghỉ.

Mỗi khi nằm bên chàng, nàng cảm thấy quên hết mọi vật, chỉ biết có mình người yêu đang thủ thủ bên tai và đang ve vuốt áp ủ nàng thôi.

Nàng nghĩ tới đó thì trước mặt hiện ra một dãy núi cao chọc thủng mây xanh.

- Hồng huynh! Chúng ta tới Thiếu Lâm tự trước hay là tìm Giáo chủ trước?

Đang đi nghe Lý Minh Châu hỏi, Trịnh Kiềm Hồng dừng bước nói :

- Đi tìm Giáo chủ trước đã.

- Vậy ta đi vòng qua chân núi ấy là tới Cao Sơn.

Hai người liền đi vòng qua chân núi, địa phận Thiếu Lâm tự thì tới một ngọn núi thấp hơn, nhưng địa thế vô cùng hiểm trở, cao phong đứng thẳng tắp như một bức tường thành kiên cố lâu đời.

Trịnh Kiềm Hồng hỏi :

- Châu muội, Giáo chủ ẩn nơi nào?

Lý Minh Châu chỉ tay về phía trước mặt, cười đáp :

- Trước mặt chúng ta, độ khoảng mười trượng thôi.

Trịnh Kiềm Hồng ngạc nhiên hỏi :

- Sao! Đây toàn đá núi, cây cối, có nhà ai đâu?

- Tới rồi anh thấy.

Hai người nắm tay nhau ung dung đi như một đôi vợ chồng.

Đột nhiên...

Một bóng người từ bên hốc núi phóng ra chặn ngang đường.

Trịnh Kiềm Hồng giật mình, kéo nàng lui về thủ thế.

Nhìn kỹ lại té ra người vừa xuất hiện là Yêu Môn quan chủ.

Xem tiếp hồi 46 Phong Lưu giáo chủ thọ nạn

46. Hồi 46 Phong Lưu Giáo Chủ Thọ Nạn

Vừa thấy mặt kẻ thù, lửa giận trong lòng Trịnh Kiếm Hồng bốc lên ngàn ngọn.

Chàng không nói một tiếng, song chưởng đưa cao lên, nhắm ngay đối phương đánh ra.

Nhưng lạ thay...

Đối phương không tỏ vẻ gì tức giận, rất bình tĩnh chờ hai ngọn chưởng bủa gần tới, lách mình né tránh.

Lý Minh Châu liền đưa đơn chưởng tiếp ứng. Bỗng Trịnh Kiếm Hồng vội la lên :

- Em Châu ngừng tay!

Nghe tiếng chàng, Lý Minh Châu vô cùng kinh ngạc, liền thu chưởng về.

Chàng hướng về đối phương cúi chào và nói :

- Xin tiền bối thứ lỗi cho sự lầm lẫn của vãn sinh.

Thì ra nhờ cái thế né tránh của đối phương, Trịnh Kiếm Hồng phát giác ra không phải Yêu Môn quan chủ mà là Bích Linh lão tăng.

Lý Minh Châu cũng tiến tới cúi chào.

Bích Linh lão tăng cười hà hà :

- Kể ra mắt hai cháu tinh đời lắm mới nhận được lão phu. Mà dù lão phu chính là Yêu Môn quan chủ cũng đâu là đối thủ của hai cháu.

Trịnh Kiếm Hồng khiêm nhượng đáp :

- Không dám! Tiền bối quá khen thôi. Xin tiền bối nhận cháu một lay gọi là đền ơn sự giúp đỡ cháu tới Đạt Ma nam.

Bích Linh lão tăng cười nói :

- Khỏi cần!

Mặt lão vụt rần lại, tiếp :

- Lão phu bị thằng Yêu Môn quan chủ lừa gạt thành ra để cháu bị nguy hiểm, lão ân hận hết sức.

Trịnh Kiếm Hồng đem chuyện xảy ra vừa qua thuật lại cho Bích Linh lão tăng nghe.

Nghe xong, Bích Linh lão tăng thở dài nói :

- Lão thật đáng trách, hai cháu bỏ qua cho lão nhé.

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Dạ không dám! Xin tiền bối đừng nói vậy thêm tội cho vãn sinh.

Lý Minh Châu hơi sốt ruột, hỏi :

- Tiền bối có việc gì lại đến đây?

- Lão biết hai cháu...

- Biết thế nào?

- Có phải tiền bối biết Phong Lưu giáo chủ ở đây?

Bích Linh lão tăng lắc đầu đáp :

- Lão phu nào biết việc ấy.

Lý Minh Châu hỏi :

- Thế, sao tiền bối ở đây đợi cháu?

Bích Linh lão tăng đưa tay chỉ về phía Thiếu Lâm tự nói :

- Bạch Y Long Nữ Đồ Thu Linh bị Thiếu Lâm tự bắt. Lão phu đoán hai cháu thế nào cũng tìm đến Thiếu Lâm tự nên mới đứng đây đợi đó chứ.

- Vậy à!

Bích Linh lão tăng hỏi Lý Minh Châu :

- Cô vừa bảo Phong Lưu giáo chủ. Vậy Phong Lưu giáo chủ cũng đến đây nữa sao?

Lý Minh Châu đáp :

- Dạ phải.

- Vậy bà ta đâu rồi?

- Dạ ở trong Cao Sơn.

-Ồ bà ta ở trong ấy, vậy mà lão nào có biết. Xin hỏi cô là gì của bà ta?

- Dạ, Phong Lưu giáo chủ là đường mẫu của cháu. Cháu đã lỡ đọc Đại Thần bảo kinh cho mẹ cháu biết, nên người đến ẩn trong Cao Sơn để tu luyện, cháu sợ mẹ cháu lầm lẫn ý nghĩa kinh văn nên đến khuyên mẹ cháu bỏ ý định ấy.

Bích Linh lão tăng cười nói :

- Cô chớ lo, Giáo chủ chưa có hề gì đâu.

Lý Minh Châu kinh ngạc hỏi :

- Sao tiền bối biết? Chắc tiền bối có gặp qua mẹ của cháu?

- Lão phu đứng đây cũng khá lâu và thường gặp mấy người...

- Ai vậy tiền bối?

- Lão thấy có hai cô gái áo hồng thỉnh thoảng lén lút ra vào.

-Ồ! Họ là môn hạ của Giáo chủ đó. Tiền bối có gặp mẹ cháu không?

- Không! Vì lão phu không muốn cho ai thấy mặt.

Lý Minh Châu thắc mắc hỏi :

- Tiền bối bảo chưa gặp mẹ cháu sao lại biết người bình an vô sự?

- Nếu có gì xảy ra, mấy người môn hạ ra vào đây làm gì không lao nhao, chộn rộn qua mắt được lão phu sao.

Lý Minh Châu cười nói :

-Ồ! Cháu thật điên quá. Thôi xin mời tiền bối cùng vào ra mắt Giáo chủ.

Bích Linh lão tăng khoát tay nói :

- Việc này lão xin miễn vì lão không muốn gặp ai cả... Để lão phu ở đây chờ hai cháu rồi đi Thiếu Lâm giải cứu Đồ Thu Linh.

Trịnh Kiếm Hồng vội nói :

- Vậy không tiện.

- Sao không tiện?

- Nếu tiền bối cùng tới Thiếu Lâm tự với hai cháu càng làm họ hiểu lầm thêm.

Lý Minh Châu nói :

- Tiền bối có thể chờ sau ra tay thì tốt hơn.

Bích Linh lão tăng nói :

- Như thế lại càng nguy hiểm.

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Thôi được. Tiền bối tính sao cho ổn thì tính. Nhưng tiền bối nhớ đừng ra mặt ở Thiếu Lâm tự.

Bích Linh lão tăng ngẫm nghĩ rồi đáp :

- Được!

Lão thấy Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu không phải vì tự tin ở tài năng của mình, nhưng vì câu nói của lão là không muốn cho ai biết mặt, nên chàng và nàng không muốn gây cho lão phiền phức. Bởi thế lão không trách.

Lão ừ cho Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu yên lòng, thật ra, thâm tâm lão quyết làm theo ý định mình.

Lý Minh Châu và Trịnh Kiếm Hồng cúi chào kiêu từ Bích Linh lão tăng, nói :

- Bây giờ chúng cháu vào gặp Giáo chủ, tiền bối ở đây chờ chúng cháu một chút.

Hai người nói xong liền bước đi.

Vừa đi được vài bước, Lý Minh Châu vụt quay lại hỏi :

- Tiền bối đuổi vượt Yêu Môn quan chủ thế nào, tiền bối có thể cho cháu biết được không?

Bích Linh lão tăng đáp :

- Tên ấy cũng khá mưu xảo. Lão đuổi theo nó một hồi thì nó thay đổi ba bốn thứ mặt nạ và y phục đánh lạc hướng của lão. Nên lão chỉ bắt được một vài thằng nhóc con môn hạ của nó thôi.

Trịnh Kiếm Hồng cau mày hỏi :

- Tiền bối không bắt được nó, sao lại cải trang giống hệt nó vậy?

Bích Linh lão tăng cười đáp :

- Lão làm thế để môn hạ nó tưởng lầm, báo cáo những điều nghe thấy lại cho lão biết...

- Mưu mẹo này thật tuyệt đó.

- Thôi, hai cháu vào Cao Sơn đi, kéo mất thì giờ.

Dứt lời Bích Linh lão tăng quay gót đi mất dạng.

Trịnh Kiếm Hồng cùng Lý Minh Châu tiến dần lên Cao Sơn.

Nàng nhìn xuống thấy một vùng đất sâu ngót ba trượng, liền lấy một cục đá ném xuống thăm dò xem Giáo chủ có đặt cạm bẫy gì không.

Sau khi cục đá rơi nằm im trên mặt đất, nàng nắm tay Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Anh Hồng, chúng ta thử thuật khinh công nhảy xuống dưới nhé.

Trịnh Kiếm Hồng quan sát lại một lần nữa, nói :

- Chúng ta xuống cùng một lượt đi.

- Vâng!

Hai người hít mạnh một khẩu khí rồi phóng mình xuống như hai chiếc lá rơi.

Chỉ nháy mắt sau, hai người đã đứng vững dưới mặt đất.

Đột nhiên...

Hai bóng một hồng, một vàng thấp thoáng trước mặt.

Trịnh Kiềm Hồng cầm tay Lý Minh Châu phóng mình theo bèn gót.

Trịnh Kiềm Hồng khẽ bảo :

- Châu muội! Em chờ anh ngoài này anh vào thám thính trước...

Chưa dứt lời, thì đã nghe tiếng gió rít sau lưng, hai thiếu nữ áo hồng, áo vàng thình lình tập kích.

- Các người là ai? Tới đây có việc gì?

Miệng nói tay vung loạn cả lên.

Trịnh Kiềm Hồng vận công lên song thủ vút vút...

Hai tiếng rên lên nhẹ nhẹ, hai cô ngã bịch xuống đất.

Trịnh Kiềm Hồng phóng mình vút vào trong phòng luyện công.

Trong phòng luyện công ánh sáng lơ mơ, cảnh vật thật im lặng. Chỉ có tiếng Trịnh Kiềm Hồng kêu vang dội mà thôi.

Lý Minh Châu lạnh run lên, đi phăng phăng vào tuốt bên trong.

Chợt mắt nàng bắt gặp một vật đen ngời giữa phòng.

Nàng đến gần nhìn kỹ lại thì thấy Giáo chủ ngồi cứng ngắc, không cựa cựa.

Nàng điếng hồn la lên :

- Mẹ... mẹ, con đến trễ một chút khiến mẹ phải ra nông nỗi này. Trời! Mẹ... mẹ...

Trịnh Kiềm Hồng đứng sững người, hồn vía như bay lên tận chín tầng mây.

Xem tiếp hồi 47 Thoát nạn

47. Hồi 47 Thoát Nạn

Độc Tình Tiên Tử thấy dường mẫu ngồi cứng đờ như chết, lòng nàng đau xót vô hạn, nước mắt nàng chảy xuống như mưa.

Nàng liền ôm chầm lấy người mẹ nuôi kêu khóc vô cùng thảm thiết, khiến người nghe cũng động lòng.

Trịnh Kiềm Hồng đưa tay xem mạch thấy mạch bà ta còn nhảy yếu ớt. Chàng lóe lên một tia hy vọng :

- Em Châu, em đừng khóc thái quá. Có lẽ Giáo chủ chưa đến nỗi nào đâu.

Lý Minh Châu nín khóc, đưa mắt nhìn Trịnh Kiềm Hồng hỏi :

- Anh nói thực chứ?

- Anh đi nói dối em sao.

- Nếu vậy...

- Bà ta chuyển công đi ngược nếu không kịp thời cứu cấp, nếu không chết bà ta cũng mang tật bệnh.

Lý Minh Châu vội nhổm người lên nói :

- Sao? Làm sao cứu gấp cho Giáo chủ đi anh.

Trịnh Kiềm Hồng liền ngồi xuống phía tay trái Giáo chủ.

- Em Châu, em ngồi phía bên kia, chúng ta hợp lực cứu bà ta nhé.

- Vâng!

Nàng trả lời xong, lẹ làng ngồi xuống phía tay mặt bà ta.

Trịnh Kiềm Hồng nói tiếp :

- Em vận công truyền vào tay mặt bà ta, anh lo bên tay trái, làm cho máu của bà ta chạy xuôi trở về chiều cũ. Như thế sự tuần hoàn trong người của Giáo chủ trở về bình thường.

- Vâng! Em làm đây.

Hai người liền áp tay mình vào tay Giáo chủ rồi dùng Vô Thượng tâm pháp truyền công lực chân nguyên cho bà ta.

Chỉ giây lát sau, khí huyết trong người Phong Lưu giáo chủ từ từ chạy xuôi chiều trở lại. Người bà lần lần ấm và bốc hơi như khói tỏa.

Đó cũng là nhờ chân nguyên thâm hậu của Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu. Hơn nữa chàng và nàng có cùng một nội lực tương xứng hòa hợp và sự tận tâm của hai người nên kết quả rất là mau chóng.

Độ hơn một tiếng đồng hồ sau, Phong Lưu giáo chủ nhẹ thở ra một tiếng.

Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu vô cùng mừng rỡ vì biết thời kỳ nguy hiểm của Giáo chủ đã qua, không còn gì đáng lo ngại.

Nhất là Lý Minh Châu thấy người mẹ sắc diện lần lần hồi phục, nàng càng gia tăng công lực truyền chân nguyên cho bà đến nỗi mồ hôi ở người nàng nhỏ giọt ướt đầm cả áo sống.

Thình lình Phong Lưu giáo chủ hừ lên một tiếng, khễ rùng mình rồi hai mắt từ từ mở bừng ra với vẻ buồn bã mệt nhọc vì nỗi thất bại của mình.

Khí huyết trong người bà cuộn cuộn chảy không ngừng.

Qua một hồi lâu bà mới định thần nhìn thấy Lý Minh Châu và Trịnh Kiếm Hồng đang tận lực cứu chữa cho bà, bà vô cùng cảm động. Bất giác nước mắt rơi dài xuống má.

Lý Minh Châu cầm lòng không đậu, nước mắt tuôn dầm dề, buông tay ôm chầm bà ta, nghẹn ngào nói :

- Mẹ ơi! Mẹ, con đây nè mẹ...

Bà gạt đầu vuốt lên mái tóc nàng biểu lộ tình thương nhiệt thành, nồng hậu.

Giây lát bà đẩy nhẹ Lý Minh Châu ra, hướng nhìn Trịnh Kiếm Hồng :

- Xin đa tạ Tôn chủ đã ra công cứu mạng.

Trịnh Kiếm Hồng vội nói :

- Giáo chủ chớ nói thế, hãy để tinh thần tịnh dưỡng.

Bà mỉm cười nói :

- Không sao, ta thấy trong người khỏe khoắn, không có gì đáng ngại.

Bà ngược mắt nhìn Lý Minh Châu hỏi :

- Sao, hai con vẫn thuận hòa chứ?

Lý Minh Châu liếc nhìn Trịnh Kiếm Hồng rồi cả hai cùng cười đáp :

- Giáo chủ chớ lo, hai con vui vẻ lắm.

- Còn cô Đỗ Thu Linh đâu?

Trịnh Kiếm Hồng vội đáp :

- Nàng bị tám đại môn phái bắt giữ ở Thiếu Lâm tự.

Phong Lưu giáo chủ biến sắc :

- Ở Thiếu Lâm tự à?

- Đúng!

- Tại sao tám đại môn phái lại bắt giữ nàng?

Trịnh Kiểm Hồng buồn bã thuật lại đầu đuôi câu chuyện cho Giáo chủ nghe và nói :

- Chúng tôi sẽ đến Thiếu Lâm tự giải cứu cho nàng, đồng thời giải bày căn kẽ cho tám đại môn phái biết, để họ đừng hiểu lầm.

Phong Lưu giáo chủ thở dài nói :

- Bát đại môn phái tự xưng là chính phái lại đi làm một chuyện hết sức vô lý.

Được! Ta sẽ đích thân đến Thiếu Lâm.

Trịnh Kiểm Hồng vội nói :

- Giáo chủ chớ bận tâm, để mặc chúng tôi lo lắng được rồi. Giáo chủ nên đề phòng Bích Linh Ma Ảnh vì hắn đang đi tìm Giáo chủ.

Phong Lưu giáo chủ giật mình, thần sắc rung động :

- Sao? Các con nói y đi tìm ta à?

- Vâng!

Bà hướng mắt ra ngoài gọi :

- Hồng Tố, Huỳnh Cẩm đâu?

Lý Minh Châu giật mình :

- Chết! Hai đứa nó bị điểm huyết, để con ra giải cho họ.

Dứt lời nàng chạy đi.

Giây lát nàng bước vào với hai cô gái áo hồng.

Phong Lưu giáo chủ quắc mắt hỏi :

- Trong lúc ta luyện công có gì xảy ra không?

Hồng Tố và Huỳnh Cẩm đưa mắt nhìn nhau sợ sệt.

Giáo chủ nói :

- Có gì cứ nói cho ta biết, đừng sợ.

Hồng Tố ấp úng giây lát mở lời :

- Thưa Giáo chủ có Bích Linh Ma Ảnh tới.

Giáo chủ hấp tấp hỏi :

- Ta biết, nhưng chúng đệ tử có bị thương tích gì không?

- Thưa Giáo chủ, đã có tám chị Hồng Lăng và mười chị Huỳnh Lăng chết.

Phong Lưu giáo chủ đứng nhồm dậy :

- Ta bảo chúng nó hóa trang ẩn nấu tại sao lại thế?

- Thưa Giáo chủ vì tên Bích Linh Ma Ảnh cải dạng lại dùng mưu chước nên mấy chị ấy lầm, mới ra nông nỗi ấy.

- Có ai bị thương không?

- Dạ! Không có.

- Là vậy!?

- Hai mươi ba chị ấy không phải chết vì Bích Linh Ma Ảnh đánh mà bị... bị...

Nàng đỏ mặt nói không ra tiếng.

Phong Lưu giáo chủ thất sắc và đã hiểu phần nào câu chuyện, vội hỏi :

- Sao? Người nói sao?

Hồng Tổ do dự đáp :

- Mấy chị em ấy bị Bích Linh Ma Ảnh hãm hiếp, tử nhục nên tự sát.

- Đồ ác dân!

Phong Lưu giáo chủ giận đến tái mặt, răng bà cắn vào nhau rít thành từng tiếng ghê rợn, lệ tuôn ròng ròng.

- Tên khốn ấy đến đây bao lâu?

- Dạ, cách nay năm ngày.

Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu giật mình, tính lại thời gian thì té ra Bích Linh Ma Ảnh đến tìm Phong Lưu giáo chủ trước rồi mới đi Thiên Sơn tìm Ngọc Dịch.

Như vậy, lão Ma ấy sống được là nhờ sự hoang dã với môn đệ Phong Lưu giáo, tạm giải bớt chất độc mà vô tình lão không biết.

Lý Minh Châu ngẫm nghĩ rồi hỏi :

- Tổng Đàn bị hạ, lúc ấy mẹ ta ở đâu?

Hồng Tổ đáp :

- Thưa lúc ấy Giáo chủ ở Quan Âm tự luyện công nên không hề gì.

Lý Minh Châu nghe nói thể thở phào nhẹ nhõm.

Trịnh Kiếm Hồng thấy Phong Lưu giáo chủ vẫn còn giận run, chàng cũng không biết nói gì.

Chàng đứng yên lặng, giây lát mở miệng nói :

- Giáo chủ chớ quá phần nộ, tôi thề sẽ tìm được tên ma đầu báo thù cho quý giáo và môn đồ.

Phong Lưu giáo chủ đáp :

- Việc này để bản Giáo tự lo lấy.

Đoạn hướng sang Hồng Tổ và Huỳnh Cẩm bảo :

- Hai người mau truyền lệnh tụ tập môn đồ và tám vị Đại Trung cố tìm bắt tên Ma ấy đem về cho ta.

Trịnh Kiếm Hồng vội nói :

- Giáo chủ hãy nghe tôi.

Phong Lưu giáo chủ rằng nghiêng kèn kẹt, mặt bà tái mét nói :

- Trịnh... Trịnh tôn chủ, ta đã nói là thi hành, đừng cản trở vô ích.

Dứt lời bà đứng dậy nói tiếp :

- Trước hết là ta tới Thiếu Lâm tự nói cho họ biết tự sự. Tại sao những tên côn đồ ác dân, tàn sát thiên hạ mà họ không trị lại đi bắt nạt người lành. Nếu họ không nghe, ta cho họ chết luôn một thể.

- Xin Giáo chủ...

- Tôn chủ đừng nói nữa. Tám đại môn phái làm việc thiếu sáng suốt không phân biệt được người gian, kẻ hiền người dữ thì nên cho họ sáng mắt.

Giọng nói của bà hầm hừ, gằn mạnh từng tiếng khiến người nghe phải hãi hùng, lạnh mình.

Trịnh Kiếm Hồng thấy bà ta vì tức giận thiếu suy xét. Chàng không nỡ trách.

Nhưng đây mới là việc toan tính chớ chưa thi hành, chàng cũng còn kịp thời ngăn chặn. Song chưa biết lựa lời nói thế nào với bà ta.

Lý Minh Châu thấy Giáo chủ định làm việc táo bạo, kinh hoàng nắm chặt tay bà ta nói :

- Mẹ, mẹ nên bình tĩnh khoan đến Thiếu Lâm tự. Trước hết phải lo đối phó với Bích Linh Ma Ảnh. Hiện thời y trúng độc “Tình Tư Trùng”, nếu mẹ cho thi hành kế hoạch hồi này e xảy ra hậu quả không hay cho chúng đệ tử.

Phong Lưu giáo chủ nghe qua có phần hữu lý. Cơn giận dữ từ từ lắng dịu, bà ngược mắt nhìn Lý Minh Châu, hỏi :

- Vậy ta phải làm thế nào đây?

Lý Minh Châu đáp :

- Mẹ yên tâm để con và anh con lo liệu. Tuy anh con công lực hơi kém hơn lão ấy một chút, nhưng bên cạnh có con trợ lực thì rất hy vọng áp đảo được lão.

Nếu bây giờ mẹ ra tay giúp chúng con thì tránh sao tám đại môn phái hiểu lầm.

Như vậy vô tình mẹ đưa anh con vào vòng nguy hiểm, vừa đương đầu với tám đại môn phái vừa lo đánh Bích Linh Ma Ảnh sao?

Giáo chủ hướng qua Trịnh Kiềm Hồng nói :

- Thôi được, ta để con lo liệu, song phải hứa với ta một điều.

Xem tiếp hồi 48 Mưu sự bất thành

48. Hồi 48 Mưu Sự Bất Thành

Trịnh Kiềm Hồng nhú mày hỏi :

- Điều kiện gì xin Giáo chủ nói cho biết?

Phong Lưu giáo chủ đáp :

- Hai con đến Thiếu Lâm tự, nếu gặp nguy hiểm thì ta ra mặt...

Trịnh Kiềm Hồng vội khoát tay nói :

- Không được, không được!

- Sao không được?

- Giáo chủ không nên ra mặt vì...

- Vì sao?

- Giáo chủ làm thế quý Giáo sẽ bị diệt vong.

- Ha! Ha! Ha!... Lớp người trẻ bây giờ coi thường thiên hạ quá. Thôi được, hai con yên tâm lên đường.

- Được, vậy xin đa tạ Giáo chủ, chúng con xin cáo từ.

Lý Minh Châu hướng mắt nhìn người mẹ nuôi chan chứa cảm tình. Nàng bịn rịn không muốn rời.

Trịnh Kiềm Hồng nắm tay nàng hỏi thúc :

- Đi cho sớm em, chậm trễ là hư hết kế hoạch.

Nàng gật đầu quay gót bước theo chàng.

Ra khỏi động, hai người thi triển khinh công phóng mình lên cao phóng đến nơi hẹn Bích Linh lão tăng. Song ông ta lẩn tránh đầu biệt dạng.

Trịnh Kiềm Hồng nhìn trước, nhìn sau một hồi không thấy ông ta đâu cả.

Chàng liền hướng thẳng tới Thiếu Lâm tự mà đi.

Giây lát hai người dẫn nhau đến cửa chính chùa Thiếu Lâm.

Cửa đóng im lìm, không một bóng người thấp thoáng.

Cảnh vật tứ bề yên lặng làm tăng thêm vẻ uy nghiêm của ngôi chùa.

Chàng xô nhẹ cánh cửa, song cửa chẳng nhúc nhích.

Lý Minh Châu đề nghị :

- Nếu thế, ta đi vào cửa hông.

Trịnh Kiềm Hồng nói :

- Chúng ta không nên làm vậy mà phải tỏ ra người chính đại quang minh, đừng lén lút khiến họ thêm ác cảm.

- Nhưng cửa chính đóng kín, chúng ta làm sao?

Đột nhiên một tiếng hét ghê rợn nổi lên :

- Ai?

Trịnh Kiềm Hồng và Lý Minh Châu thất sắc, lui về một bước, đáp :

- Ta Trịnh Kiềm Hồng.

Đối phương vụt cười âm trầm lạnh lẽo :

- Há há... Tưởng ai, té ra ngươi vác xác đi tìm chết.

Lời thách thức đối phương khiến chàng và Lý Minh Châu giận run, nhưng cố nhẫn nhịn nói :

- Nếu thế xin mở cửa cho ta vào.

- Được!

Dứt lời, cánh cửa vụt mở toang ra.

Trịnh Kiềm Hồng và Lý Minh Châu ngang nhiên bước vào, không chút sợ sệt.

Trong chùa im phăng phắc. Sự im lặng nặng nề này khiến Trịnh Kiềm Hồng và Lý Minh Châu hơi chột dạ.

Hai người đảo mắt một vòng, chẳng thấy bóng dáng nhà sư nào cả.

Chàng và nàng tiến thẳng lên bậc thang đến nhà chùa.

Bỗng tiếng chuông vang lên rộn rã, liên hồi xé nát bầu không khí trang nghiêm lạnh lùng.

Tuyệt nhiên không bóng người lai vãng.

Lý Minh Châu nói :

- Hồng huynh! Ta thử đến lầu chuông chắc có người.

Hai người rảo bước đến nơi, chỉ thấy dây chuông còn đang di động mà người thì biệt dạng.

Kỳ lạ thật!

Thiếu Lâm tự muốn gì mà xem có vẻ bí mật, khiến người không chịu nổi.

Trịnh Kiềm Hồng và Lý Minh Châu mồ hôi ra ướt đầm, thần sắc rung động khác thường.

- Em Châu, cẩn thận đấy nhé. Chắc có chuyện không may cho chúng ta rồi.

Lý Minh Châu ngẫm vận nội công vào song thủ sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Nàng nói :

- Tám đại môn phái cũng có mặt ở đây, sao giờ này đều im hơi lặng tiếng.

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Bởi thế mà ta càng nên thận trọng.

Hai người liền rời lầu chuông, đi vòng qua chính điện.

Đột nhiên...

Tiếng chuông lại liên hồi nổi lên.

Trịnh Kiếm Hồng toan chạy trở lại lầu chuông, Lý Minh Châu vội nắm tay kéo lại, rồi cất tiếng nói lớn :

- Được rồi! Họ không ra mặt, ta đốt Đại Hùng bảo điện coi họ có ra không cho biết.

Hiếu ý người yêu, chàng lớn tiếng đáp :

- Em nói phải! Ta nổi lửa đi.

Chưa dứt lời thì một bóng người mặc áo cà sa từ bên trong bay xẹt ra, quát :

- Dừng tay!

Thấy kế hoạch mình có hiệu quả, Lý Minh Châu bấm mạnh vào tay người yêu tỏ sự mừng rỡ.

Trịnh Kiếm Hồng quét mắt lạnh lùng nhìn đối phương nói giọng mai mỉa :

- Tưởng ai, té ra Thái Thông lão trượng Chương môn Thiếu Lâm đi đánh chuông. Xin hỏi đệ tử quý phái đâu rồi mà người nhọc công làm công việc ấy.

Thái Thông lão trượng giận tái mặt, mất hết lý trí quát lớn :

- Tiểu tử, ngươi vác xác đến đây là đi vào đường chết.

Trịnh Kiếm Hồng cũng không vừa :

- Ái da... thì ra Thiếu Lâm tự, tự xưng là chính phái lại là mồ chôn của thiên hạ, chẳng thua gì vùng đất của bọn tà ma.

Thái Thông lão trượng giận đến nổi cổ họng bị nghẹn, ấp úng một hồi mới nói thành tiếng :

- Tiểu tử, đừng bép xép, ta hỏi ngươi đến đây có chuyện gì?

Trịnh Kiếm Hồng dịu giọng đáp :

- Cô bạn tôi bị quý phái bắt, tự nhiên là tôi phải tới đem nàng về.

- Tốt lắm! Thế, còn một người nữa đâu mà đi đến đây có hai?

Trịnh Kiếm Hồng quắc mắt nói :

- Ý ngươi muốn nói Bích Linh Ma Ảnh?

- Đúng.

Trịnh Kiếm Hồng tức tối nói lớn :

- Ta và Bích Linh Ma Ảnh là hai người không đội trời chung, sao Chương môn hỏi kỳ lạ vậy.

Thái Thông nghiêm nét mặt, lạnh lùng hỏi :

- Vậy Thái Trí bốn phái chết không liên hệ đến ngươi à?

- Đúng.

- Kha kha... ngươi vác xác vào chùa Thiếu Lâm lại còn dám chối cãi không có xen vào cái chết của Thái Trí. Quả là có mắt không người.

Lý Minh Châu không nhịn được, liền nói :

- Thái Thông, người đừng hiểu lầm. Chúng tôi đến đây có hai người và muốn nói chuyện đứng đắn chứ không phải đến sân si, gây chuyện.

- Thật vậy và? Có gì chứng minh thành tâm thành ý của các người?

- Chúng tôi lấy nhân cách làm bảo đảm.

- Tốt lắm! Nếu biết thế, lão đầu cần hạ lệnh bố trí.

Câu nói khinh thị của đối phương làm chàng nổi xung thiên, nhưng nghĩ mình đến đây giải cứu Đỗ Thu Linh nên gắng nhịn nhục.

Chàng hỏi :

- Chẳng hay bệnh tình cô bạn tôi hiện thời ra sao, xin Chưởng môn cho biết?

- Bản phái cho thuốc, nay lành bệnh rồi.

Trịnh Kiếm Hồng nghĩ nếu vậy, tại sao họ còn hiểu lầm mình, lẽ nào Đỗ Thu Linh không nói rõ cho họ biết.

Chàng nói :

- Lão trượng đã cứu nàng, Trịnh Kiếm Hồng tôi đây xin có lời đa tạ.

- Khỏi cần.

- Thưa lão trượng, Đỗ Thu Linh không nói qua sự thật cho người biết sao?

- Cô ta có nói.

- Sao... tám đại môn phái không tin tôi?

- Cũng bởi lời cô ta mà tám đại môn phái chúng ta không tin nhà ngươi.

Trịnh Kiếm Hồng giật mình, biến sắc, lui về một bước.

- Nàng nói xấu chúng tôi?

Thái Thông lắc đầu :

- Không! Câu nào cô ta cũng đều nói tốt cả. Nhưng rất tiếc...

Trịnh Kiếm Hồng lại càng sững sốt, gấp rút hỏi :

- Tiếc cái gì?

- Vì lời nói của cô ta không phù hợp với người.

Lý Minh Châu vội nói :

- Vậy phiền người cho chúng tôi gặp Đỗ Thu Linh xem sao!

- Được! Theo ta.

Trịnh Kiếm Hồng cùng Lý Minh Châu nối gót theo Thái Thông vào chính điện. Tuy nhiên, cửa điện mở ra, song bên trong lại tối mờ, chỉ có nơi bàn thờ, tượng Phật bằng vàng đang ngồi tọa lạc với một vòng hào quang huyền ảo.

Tứ bề vắng bật bóng người, Trịnh Kiếm Hồng thấy lạ lùng hỏi :

- Thiếu Lâm tự có hàng mấy trăm đệ tử chui rúc đâu mà không ra lạy Phật?

Phải chăng họ thất kính.

Thái Thông hầm hừ, quắc mắt nói :

- Cố nhiên họ còn thua người toan đốt tượng Phật.

Trịnh Kiếm Hồng nghiêm nghị nói :

- Chưởng môn, lúc này Lý cô nương và tôi nói thế, cố ý làm người chần động ra mặt đó thôi chứ nào chúng tôi có quyết định như vậy đâu mà người trách.

Lý Minh Châu tiếp lời :

- Chàng nói rất đúng, chúng tôi đâu sao cũng còn lương tâm, đâu thể hồ đồ đến nỗi không phân biệt phải trái, đi làm việc thiếu suy xét như người ta.

Thái Thông cười lạt :

- Ai cũng nói nghe hay và tốt cả. Chớ có ai dám tự nhận mình làm chuyện xấu xa, tội lỗi đâu.

Trịnh Kiềm Hồng nói :

- Chưởng môn ám chỉ chúng tôi?

- Cố nhiên.

- Chưởng môn đã lầm, thiết tưởng Chưởng môn nên suy xét lại chính mình thì đúng hơn.

Thái Thông trợn mắt :

- Thiên hạ đều cho nhà ngươi cấu kết với bọn tà phái để uy hiếp tận diệt chính phái còn nói gì nữa?

- Bởi thế người định dùng thủ đoạn để hại chúng tôi?

Thái Thông lạnh lùng đáp :

- Đúng! Vì sự tồn vong, tám đại môn phái chúng ta không từ thủ đoạn nào.

Nhưng...

Trịnh Kiềm Hồng liền hỏi :

- Nhưng sao?

- Chúng ta tôn trọng luật chung là, muốn phế bỏ chức Tôn chủ võ lâm phải hội đủ chín đại môn phái.

- Và Chưởng môn đã mời đủ chín đại môn phái chưa?

- Có mặt cả.

- Như vậy Liệt Đường đạo trưởng phái Võ Đang cũng có mặt ở đây?

- Đúng!

- Liệt Đường đạo trưởng đồng ý chứ?

- Đúng!

- Là thật?

Thái Thông lão trượng lạnh lùng cười :

- Lập người lên ngôi vị Võ lâm Tôn chủ là Liệt Đường đạo trưởng, nay phế người xuống cũng là lão ấy, thiết tưởng cũng không có gì làm cho người ngạc nhiên.

- Hừ!...

Một tiếng rít căm giận nổi lên, khiến Trịnh Kiềm Hồng thất sắc quay lại nhìn thì thấy Liệt Đường đạo trưởng từ bên trong bước ra, quét mắt hằn học nhìn chàng.

Trịnh Kiềm Hồng đã lâu không gặp lại Liệt Đường đạo trưởng, thấy lão ốm yếu khác xưa nhiều quá. Chàng định chạy lại thăm hỏi, nhưng trông lão có vẻ lạnh nhạt, khiến chàng giật mình biến sắc.

Dù vậy chàng cũng làm ra vẻ bình tĩnh tiến tới trước mặt Liệt Đường đạo trưởng chào và hỏi :

- Đạo trưởng vẫn mạnh chứ?

Liệt Đường đạo trưởng nhếch môi, buông tiếng lãnh đạm :

- Mạnh!

Trịnh Kiếm Hồng nhìn thẳng vào mặt đạo trưởng rít lên từng tiếng :

- Nhà ngươi đến đây, phế bỏ chức Tôn chủ võ lâm của ta?

- Đúng!

- Đệ tử Võ Đang nghĩ thế nào?

- Trên dưới đều đồng ý như một.

- Thưa đạo trưởng, Võ Đang phải đối đãi với tôi nhạt nhẽo đến thế sao?

- Trước kia bản phái rất tin sự thành tâm thật ý của người, nhưng sau khi đi tìm Đỗ Thu Linh mới hay là người bỏ chính phái đi theo bọn tà ma. Người còn muốn gì?

Trịnh Kiếm Hồng buồn bã nói :

- Đạo trưởng, tôi tưởng tám đại môn phái hiểu lầm, không ngờ đạo trưởng cũng hiểu lầm tôi nữa.

Liệt Dương đạo trưởng trợn mắt quát :

- Hừ! Làm à? Chính Đỗ Thu Linh nói, không tin thì tin ai?

Trịnh Kiếm Hồng hết sức khổ tâm định hỏi Đỗ Thu Linh nói gì, sau lại đổi ý nói :

- Được! Để tôi gặp nàng xem nàng nói gì tôi.

- Việc này...

Lý Minh Châu chặn nói :

- Đạo trưởng yên tâm, Thiếu Lâm tự là địa hạt cai trị của vị lão trượng đây, không lẽ không cho phép chúng tôi được gặp Đỗ Thu Linh để tìm sự thật sao?

Thái Thông lão trượng nghe Lý Minh Châu lời mình vào cuộc, không biết trả lời thế nào, liền liếc mắt nhìn Liệt Dương đạo trưởng dò ý rồi nói :

- Thiếu Lâm tự tuy do ta cai trị và quy tụ chín đại môn phái đến để lo đối phó với tình hình hiện thời. Còn về việc yêu cầu của người muốn gặp mặt Đỗ Thu Linh có được không là nơi Liệt Dương đạo trưởng định liệu.

Liệt Dương đạo trưởng ngẫm nghĩ một hồi rồi nói :

- Được! Các người muốn ta chứng thực lời nói Đỗ Thu Linh, ta cũng không hẹp hòi gì. Có điều là các người khi nghe qua, không được lộn xộn.

Trịnh Kiếm Hồng nghiêm trang đáp :

- Chúng tôi đồng ý.

Thái Thông bước tới bên tượng Phật, tay nắm dải sen quay vài tua, tức thì dưới nền gạch để hở ra một khoảng rộng tròn, đường kính độ năm thước, sâu hơn bảy thước và sáng như ban ngày. Phía trên được đầy bằng miếng kính dày trong suốt tới đáy sâu.

Xem tiếp hồi 49 Người xưa dưới kính

49. Hồi 49 Người Xưa Dưới Kính

Thái Thông nói :

- Hai người lại đây.

Trịnh Kiếm Hồng mỉm cười, bước tới xem.

Thì thấy không phải là cái hầm mà là một căn phòng làm dưới đất sâu, trang trí rất xinh đẹp, đủ tiện nghi.

Đỗ Thu Linh đâu, chàng không thấy, chỉ thấy cây Ngũ Long kim kiếm được đặt nằm xéo trên tường phía đầu giường.

Thái Thông cất tiếng gọi Đỗ Thu Linh.

Chỉ nháy mắt sau, Đỗ Thu Linh từ từ hiện ra đứng giữa phòng.

Nàng ngẩng đầu lên hỏi :

- Lão trượng vừa gọi tôi à?
- Phải! Lão vừa gọi cô nương đó.

Nàng mở to đôi mắt hỏi :

- Lão trượng, hình như anh Trịnh Kiếm Hồng phải không?

Trịnh Kiếm Hồng liền đáp :

- Vâng! Chính anh đây.

Trông qua tấm kính, Trịnh Kiếm Hồng nhìn thấy nàng đứng ngẩng đầu nhìn lên, mặt biểu lộ tình xúc động mạnh.

Nàng hấp tấp nói :

- Lão trượng, xin lão trượng đưa anh Hồng xuống cho tôi gặp mặt.

Thái Thông nói :

- Tối ta sẽ đưa y xuống, gấp gì. Bây giờ nói chuyện đã.

Dứt lời lão lui ra, Trịnh Kiếm Hồng bước tới bên kính nhìn xuống, lòng chàng khích động vô cùng.

Chàng hỏi :

- Linh muội, muội vẫn bình an?

Đỗ Thu Linh tươi cười đáp :

- Cám ơn anh, nhờ trời em vẫn bình yên. Còn anh?
- Cũng vậy.
- Em ở đây chờ anh lâu quá, sao anh không đến đưa em ra. Để còn lo việc báo thù cho cha mẹ.
- Việc này...
- Sao anh?
- Linh muội, anh muốn hỏi em một việc khá quan hệ. Em thành thật nói rõ cho anh biết nhé.

Đỗ Thu Linh kinh ngạc hỏi :

- Việc gì?
- Vết thương em hiện tình ra sao?
- Hết rồi!
- Ai điều trị cho em?
- Thái Thông lão trượng!
- Khi bình phục, em có kể lại việc em bị thương và tình hình lúc ấy cho lão nghe không?
- Có chứ! Nhưng họ cứ hỏi đi hỏi lại hoài.
- Em nói họ đây là ám chỉ ai?
- Thái Thông và tám vị Chương môn tám đại môn phái chứ ai!

- Lạ quá!
- Lạ cái gì?
- Em nói thế, sao họ cứ không tin anh.
- Đỗ Thu Linh nhồm mình cao lên nói :
- Hồng huynh! Anh cứ ở đó hỏi hoài, sao không xuống đây với em.
- Trịnh Kiềm Hồng hết sức khổ tâm, nói :
- Em đừng gấp, anh còn một chuyện quan hệ nữa muốn hỏi em.
- Chuyện gì? Nói đi!
- Em nói thế nào với họ?
- Thì chuyện xảy ra ấy. Sao anh hỏi lạ vậy?
- Anh muốn nghe em nói lại lần nữa những gì mà em đã nói với họ.
- Thôi được, em chiều ý anh.
- Thế nào? Nói đi!
- Hôm đó chúng ta gặp Thái Trí đại sư. Lão... lão... lão...
- Lão thế nào?
- Lão tìm anh hỏi về Đại Thần bảo kinh mật thuyết.
- Đúng! Rồi sao nữa?
- Anh không chịu nói. Trong lúc cãi nhau thì lại xuất hiện một người Thái Trí đại sư thứ hai.
- Đúng! Lão Thái Trí thứ hai này là ai?
- Bích Linh Ma Ảnh!
- Rồi sao?
- Thái Trí đại sư thật nghi ngờ anh cầu kết với Bích Linh Ma Ảnh.
- Tại sao lão ấy nghi ngờ anh?
- Bởi vì Thái Trí đại sư gặp lão Ma tại U Ma cốc và y cho Thái Trí biết là anh đã nói cho y biết nội dung Bảo kinh để y luyện tập làm Ma chúa còn anh sẽ làm Võ lâm Tôn chủ trị vì thiên hạ.
- Đúng! Sau đó thế nào?
- Đương lúc ấy Thái Trí giả xuất hiện, Thái Trí thật thấy nguy hiểm liền ném ra ba mũi ám khí Phật châu về ba người, và kết quả... kết quả...
- Em cứ nói đi!
- Kết quả anh và em trúng Phật châu ngã bất tỉnh xuống đất.
- Những gì em nói đều không sai.
- Dứt lời, Trịnh Kiềm Hồng quay nhìn Thái Thông và mọi người, nói :
- Các người đã nghe Đỗ Thu Linh nói rõ. Như vậy là sự thật rành rành. Thế mà các người cứ nghi ngờ tôi và cho tôi đi hợp tác với bọn ma?
- Thái Thông lạnh lùng hét :
- Im mồm!
- Như vậy là người cố tình buộc tội, trong khi tôi không làm gì mờ ám cả.

- Lão tăng nào có nói người giết Thái Trí đâu. Người giết Thái Trí là Bích Linh Ma Ảnh.
 - Đúng! Chính tai tôi nghe và mắt nhìn thấy việc ấy...
 - Nhưng người còn quên một điều.
 - Điều gì?
 - Không có gì chứng minh rằng người không có hợp tác với bọn ma.
 - Việc này...
 - Còn nữa.
 - Còn cái gì?
 - Thái Trí nghi ngờ người và đã thương người chứng tỏ việc người làm rồi.
 - Không!
 - Không ư? Nếu thế, đời nào Thái Trí đi đánh người một cách vô lý. Thôi, đừng già mồm, lẻo mép.
 - Nhưng Thái Trí...
 - Thái Trí làm sao?
 - Thái Trí sợ dĩ ra tay vì hiểu lầm tôi. Và sau khi đã thương tôi thì bị Bích Linh Ma Ảnh bức bách, buộc Thái Trí phải giết chết tôi rồi y sẽ giết Thái Trí sau, để người ngoài khó phát giác. Không ngờ Thái Trí đem hết tàn lực chống cự lại lão ma.
- Giữa lúc ấy một vị cao thủ lạ mặt xuất hiện giải thoát được Thái Trí và tôi khỏi nanh vuốt tử thần. Đương lúc vị cao thủ ấy hỏi tội lão Ma, bất thần lão Ma vụt chạy đồng thời quật về phía Thái Trí một chưởng thì kẻ người đến.
- Thái Thông bĩu môi nói :
- Vị cao thủ đó tên gì?
 - Tôi không biết.
 - Hừ! Có cao thủ nào không tên tuổi.
 - Sự thật là sự thật.
 - Nếu cao thủ ấy đến cứu sao Thái Trí chết?
 - Thì tôi đã nói với các người lúc nãy: chính vị cao thủ này không ngờ tên Bích Linh Ma Ảnh quá độc ác nên mới xảy ra việc đáng tiếc ấy.
- Thái Thông khư khư giữ lấy lý mình, nói :
- Nhưng tại sao cao thủ ấy không cứu Thái Trí mà lại đi giải thoát cho người?
- Trịnh Kiếm Hồng không còn kiên nhẫn, nói giọng xóc óc :
- Lão trượng, nếu vị cao thủ đó không chạy có lẽ Đỗ Thu Linh hiện giờ không lọt vào tay các người.
- Thái Thông uất ức, mặt trợn ngược, chỉ tay vào mặt Trịnh Kiếm Hồng nói như hét :
- Thái Trí trước khi chết nói người và tên Ma kia đồng lõa với nhau.
 - Đừng nói bậy.
 - Bậy chỗ nào?
 - Vì trong lúc hấp hối Thái Trí đâu còn đủ bình tĩnh suy nghĩ nên...
 - Im mồm!

- Người quá nông nổi. Tại sao không muốn ta nói hết câu mà lại nạt ngang. Có phải người sợ ta nói ra có lý rồi không có cơ buộc tội ta phải không? Người phải tỏ ra mình là một vị Chưởng môn chính trực phân minh, sao lại bắt ép người thái quá, không sợ người ngoài chê cười ỷ lớn hiếp nhỏ, cậy đông bắt chẹt người cô thế sao?

- Má mày, đồ con nít bày đặt nói giọng người lớn.

Liệt Đường đạo trưởng chen vào nói :

- Lão trượng, lão là người xuất gia tại sao chửi má nó. Chuyện gì cũng bình tĩnh suy xét mà nói chứ.

Thái Thông đỏ mặt. Lão chấp hai tay trước ngực lẩm bẩm :

- Mô Phật!

Liệt Đường đạo trưởng nói :

- Trễ rồi! Lão cứ kêu Đỗ Thu Linh hỏi chuyện khác thì Trịnh Kiềm Hồng khó chối.

Trịnh Kiềm Hồng giật mình kinh ngạc hỏi :

- Chuyện khác là chuyện gì? Ngoài chuyện này còn chuyện nào nữa?

Xem tiếp hồi 50 La Hán đường, chín phái đứng chứng

50. Hồi 50 La Hán Đường, Chín Phái Đứng Chứng

Liệt Đường đạo trưởng nói :

- Đúng vậy! Nàng còn nói thêm một chuyện nữa.

Nhưng...

Thái Thông lạnh lùng thốt :

- Nói với nó ích gì, khéo tổn thêm hơi.

Trịnh Kiềm Hồng cãi :

- Không thể được! Chuyện gì thì cứ đem ra mổ xẻ cho rõ ràng chứ không nên ẩn giấu.

Liệt Đường đạo trưởng gật đầu :

- Có lý...

Thái Thông vụt ngắt ngang :

- Không cần! Sự thật chuyện ấy Đạo trưởng cũng như chính đại môn phái đã biết qua, không đúng sao còn đi hỏi lại?

Lý Minh thấy thế bước tới nói :

- Lão Trượng nói thế sai rồi. Nếu như thật thế thì tại sao không làm cho sáng lại giấu giếm.

Thái Thông mặt sắc lạnh như đồng, quát :

- Giấu rồi làm gì ta?

Trịnh Kiềm Hồng và Lý Minh Quân tái mặt nhưng vì đại cuộc cần rằng dằn sự tức giận.

Trịnh Kiềm Hồng nói :

- Lão bắt ép như vậy sao được. Để tôi hỏi Đỗ Thu Linh.

Chàng chưa dứt lời, Thái Tông nhanh quay đài sen trở về vị trí cũ, không còn gì khác hơn là tượng phật ngồi tọa lạc giữa đường.

Trịnh Kiềm Hồng bực tức hỏi :

- Lão trưởng làm gì lạ vậy? Lão tự cho mình là người tốt, ngay thẳng sao sợ sự thật. Sợ phải là chúng tôi đây, tại sao người còn sợ chúng?

Thái Tông liền giơ chưởng thủ lên cao.

Đạo trưởng hốt hoảng nói :

- Lão trưởng không được làm thế. Chuyện gì cũng nên bình tĩnh chờ sự hợp mặt chín đại môn phái giải quyết. Hơn nữa Trịnh Kiếm Hồng nói có lý chứ đâu phải không.

Vậy lão hãy để Đỗ Thu Linh nói lại chuyện ấy đi.

Thái Thông lơ mắt nhìn Liệt Dương đạo trưởng :

- Ta đã nhất định rồi.

Lý Minh Châu tức tối hỏi :

- Lão Trưởng nhất định như vậy à?

- Ừ!

Liệt Dương đạo trưởng nói :

- Lão Trưởng, Trịnh Kiếm Hồng và Đỗ Thu Linh đối chất với nhau không được sao?

Thái Thông cương quyết nói :

- Không được. Chuyện này chỉ có thể đem ra trước chín đại môn phái đối chứng mà thôi.

- Vậy cũng tốt.

Thái Tông hướng qua Trịnh Kiếm Hồng, Lý Minh Châu nói :

- Hai người chịu theo ta vào La Hán đường không?

Trịnh Kiếm Hồng mạnh dạn đáp :

- Tuy biết là hang cộp mà chúng tôi đến thì sao lại không dám vào La Hán đường.

- Tốt lắm!

Dứt lời, Thái Thông cùng Liệt Dương đạo trưởng đi trước. Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu nối gót theo sau.

Lý Minh Châu nói khẽ với Trịnh Kiếm Hồng :

- Coi chừng lão ấy có ác ý.

Trịnh Kiếm Hồng tin tưởng nói :

- Nhưng bên cạnh còn Liệt Dương đạo trưởng là người đứng đắn, lẽ nào để cho lão ấy dùng thủ đoạn đối với ta.

- Anh nhớ dù sai mà đa số cho đúng thì Liệt Dương đạo trưởng cãi nổi không?

- Em có lý. Vậy chúng ta cẩn thận đề phòng bất trắc nhé.

- Vâng! Chúng ta vào hang cộp đó.

- Biết vậy, chúng ta cứ đi rồi tùy cơ ứng biến.

Hai người đi bên nhau nói tới đó thì chân đã bước vào La Hán đường.

Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu đảo mắt nhìn khắp vòng, trong lòng không khỏi rung động.

Chung quanh bao bọc toàn bằng vách đá và sắt thép thật kiên cố, không có một chỗ thoát thân.

Lý Minh Châu thấy bất rùng mình, nắm chặt tay Trịnh Kiếm Hồng ngăm bảo :

- “Chúng ta vào chỗ chết”.

Khi mọi người tề tựu đông đủ và ai nấy vào chỗ ngồi xong, Trịnh Kiếm Hồng đề nghị cho hỏi vài câu. Tất cả đồng thanh nói :

- Không cần!

- Không cần!

Làm xôn xao rùm beng cả Đại La Hán.

Liệt Đường đạo trưởng đứng lên nói :

- Các đạo hữu, chúng ta là những người đều bảy mươi tuổi đầu, sao lại làm thế.

Phát súng của Liệt Đường đạo trưởng bắn ra mở màn cuộc họp khiến mọi người đổ mắt tía tai, nghẹn họng, câm miệng như hến.

Liệt Đường đạo trưởng tiếp :

- Trịnh Kiếm Hồng muốn hỏi gì thì cứ hỏi cho nó thỏa mãn, thiết nghĩ có gì hại đâu. Hơn nữa chúng ta là những nhân vật chính phái nên tỏ thái độ trượng phu một chút.

Lời nói Liệt Đường đạo trưởng làm ai nấy ngồi im xuôi xị.

Trịnh Kiếm Hồng thần nhiên nói :

- Các vị yên tâm. Câu hỏi tôi rất đơn giản không liên can gì đến các vị đâu mà sợ. Tôi muốn hỏi đây là hỏi với Đỗ Thu Linh thôi.

Thoạt đầu mọi người có phần hơi lo sau cùng nghe Trịnh Kiếm Hồng nói vậy thấy đều an tâm. Duy chỉ có mình Thái Thông đứng lên phản đối.

- Sở dĩ tôi không cho Trịnh Kiếm Hồng hỏi chuyện Đỗ Thu Linh lâu là vì sợ nàng vì cảm tình riêng với Trịnh Kiếm Hồng nói khác đi thì phiền cho chúng ta lắm. Vả lại chuyện gì chính các vị đã nghe qua rồi, bắt nàng nói lại thêm vô ích.

Mong các vị nghĩ lại điều ấy.

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Lão trượng nói thế đâu phải.

Thái Thông cự nự :

- Không phải ở chỗ nào?

- Chắc lão trượng hiểu rõ hơn ai hết. Nhưng tôi cũng hiểu được đôi phần câu chuyện rồi.

- Hiểu cái gì?

- Lão trượng nên thành thật với chính mình trước đã. Có phải lão trượng hỏi nàng trong lúc nàng chưa tỉnh trí và cũng chính lúc tinh thần nàng còn hỗn loạn, lão trượng dùng thủ đoạn gian manh, tra khảo, khai thác nàng. Bây giờ nàng lành bệnh, tinh thần ổn định, sợ đem nàng ra đối chất với tôi, nàng nói khác đi thì còn có đâu buộc tội tôi. Chỉ bằng cứ việc giữ lấy lời nói lúc ban đầu của nàng mà vịn cớ bắt tội tôi.

Tôi mong lão trượng bỏ thái độ tiểu nơn mà tỏ ra trượng phu quân tử đối với việc này tốt hơn. Như vậy lão trượng khỏi phải mang tiếng là người không biết điều.

Thái Thông đỏ mặt, nuốt ực nổi căm hận nạt lớn :

- Ngươi đừng nói bậy.

- Tôi nói có đúng không sao coi lão trượng mặt hết bình tĩnh rồi.

- Tiểu tử, mày im cho ta.

Rồi lão hướng qua mọi người nói lớn :

- Chưởng môn Thiếu Lâm tự lại có thể dám dùng thủ đoạn hạ cấp ấy hay sao, xin chư vị nghĩ lại, chớ nghe lời Trịnh Kiếm Hồng.

Chàng không nhịn được hét lớn :

- Hành động của lão này giờ đã chứng minh điều đó. Đừng nói lời thôi. Nếu nói không có, tại sao không muốn cho ra hỏi nài cho rõ sự thật. Người xưa có nói “vàng thiết sợ gì lửa”.

Thái Thông bị Trịnh Kiếm Hồng nói không vị nể làm lão xám mặt. Lão đưa mắt nhìn khắp mọi người, thấy ai nấy đều ngồi im, mặt sắc biến đổi kỳ lạ, lão lại càng lo sợ.

Lão quắc mắt nhìn Trịnh Kiếm Hồng như muốn ăn tươi nuốt sống. Nếu không có mặt người Chưởng môn các phái bạn, có lẽ lão đã hạ độc thủ với Trịnh Kiếm Hồng lâu rồi.

Lão nhìn lại mọi người nói :

- Quý vị ở đây ai tin Trịnh Kiếm Hồng thì đứng lên. Còn ai tin tôi cứ theo kế hoạch và ám hiệu mà thi hành.

Dứt lời nhanh như chớp, Thái Thông đưa chưởng đánh tắt ngọn đèn bông sen.

La Hán đường trở nên tối đen như mực.

Mấy người Chưởng môn cũng biến dạng mất hút.

Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu vì quá bất ngờ trở tay không kịp.

Sự kiện xảy ra nhanh trong nháy mắt, thật là ngoài sức tưởng tượng của hai người.

Lý Minh Châu bám sát bên Trịnh Kiếm Hồng.

Cả hai vùng chưởng đánh ra tiếng nổ ầm ầm. Nhưng cửa sắt tứ bề đóng kín lại rồi. Chưởng lực từng chap quét tới không căn thua gì chúng cả.

Lý Minh Châu lật đật moi trong túi lấy thạch hỏa và bùi nhùi đánh lửa. Giữa lúc ấy tiếng rít rè rè, két két của các cơ quan bí mật ồ ạt xô ép tới, khiến nàng nhảy lui để tránh.

Trịnh Kiếm Hồng cũng hốt hoảng chưa biết tính thế nào thì phía sau lưng một dãy hàng rào sắt đẩy dồn lại.

Lý Minh Châu cảm thấy tay chân rũ liệt không còn đủ sức nắm giữ hỏa thạch và bùi nhùi đành buông rơi xuống.

Tiếng cơ quan bí mật vẫn rít ầm ầm, xô đẩy hai người lần lần tiến về chỗ cùng.

Xem tiếp hồi 51 Trùng vây

51. Hồi 51 Trùng Vây

Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu bị nhốt chặt vào cơ quan bằng thép của La Hán đường.

Chung quanh bố trí những cơ quan chết người.

Thình lình tiếng xè... vang lên.

- Ối da...

- Trịnh Kiếm Hồng thét lớn.

Lý Minh Châu nghe tiếng rít, thất kinh vội lăn mình xuống đất, nàng hỏi dồn :

- Hồng huynh! Anh sao rồi?

Trịnh Kiếm Hồng hồi thúc :

- Châu muội! em lấy ống lửa ra đốt lên, bọn chúng phóng bánh xe dao vào đây.

Lý Minh Châu đáp :

Nhưng vết thương anh...

Nàng chưa dứt lời, Trịnh Kiềm Hồng nói :

- Anh đã uống qua Thiên Sơn Ngọc Dịch.

- À, em hiểu rồi!

Nàng mừng rỡ vô cùng.

Thì ra Thiên Sơn Ngọc Dịch là một thứ đơn dược có một không hai trên đời.

Chẳng những trừ khử được độc tính lại có công dụng chữa lành thương tích.

Lý Minh Châu thở ra một tiếng nhẹ nhàng rồi hỏi :

- Anh vừa bảo sử dụng ống lửa, lúc này nên dùng nó chưa?

- Được! Nhưng em buộc nó vào một sợi dây Hồng lăng ba rồi đốt cháy sáng quăng cho thật xa.

- Anh khỏi dặn em thi hành ngay đây. Nhưng...

Trịnh Kiềm Hồng giải thích :

- Chúng ta cho nó cháy sáng lên, như vậy bọn họ sẽ nhìn thấy mình. Đợi bọn họ phóng bánh xe dao ra, mình kéo về và làm tắt nó. Khi tắt lửa xong, ta lặn mình qua vị trí khác, dùng chưởng đánh bánh xe dao.

Quả đúng như lời tiên đoán của Trịnh Kiềm Hồng.

Ánh lửa vừa chớp sáng, những tiếng xèo xèo lại phát động từ trong một cơ quan bí mật truyền đến. Thành linh phía trước mắt Trịnh Kiềm Hồng phát ra tiếng cười :

- Kha kha kha!... Kha kha...

Tức thì, chung quanh tường cũng có tiếng cười khà khà vang lên.

Tiếng cười nghe lạnh lùng và trầm lắng cực kỳ, khiến người nghe phát run cầm cập.

Tiếng cười bí mật vừa dứt, bốn bên vách tường vang lên tiếng “soạt” khô khan.

Tiếp theo tiếng chuyển động của bốn bánh xe dao từ bốn bên vách tường rít gió xông ra.

Bốn bánh xe bay xẹt tới với một tốc độ kinh khủng.

Chúng nhào lượn như một quỹ đạo hình bầu dục, hòa quang phát ra trắng xóa.

Bốn bánh xe dao cứ thế quay rít gió vù vù.

Trịnh Kiềm Hồng và Lý Minh Châu mắt dán chặt vào bốn bánh xe không chớp.

Nhưng lạ thay, bốn bánh xe dường như chẳng nhào lượn ở một chỗ mà không tấn công.

Hai người thấy thế chưa hiểu ra nguyên nhân dần trận đánh.

Không lẽ chúng ở thế thủ mà không công?

Đột nhiên!

Một tiếng quát vang lên pha trộn tiếng xé gió của bốn bánh xe, nghe ghê rợn, lạnh người.

- Chết cho ta!

Tiếng nói phát ra như tiếng quỷ sứ dưới địa ngục truyền lệnh.

Tức thì bốn bánh xe nhắm ngay góc vào tường có Trịnh Kiềm Hồng và Lý Minh Châu đang núp bay xẹt tới.

Véo! Véo!

Véo! Véo!

Trịnh Kiếm Hồng hấp tấp nói :

- Tắt ống lửa.

Lý Minh Châu lẹ như chớp kéo phăng ống lửa về và tắt.

Màu đen trong La Hán đường trở lại dày đặc như cũ. Chỉ có ánh thép tua tủa bắn xẹt ra như u linh.

Trịnh Kiếm Hồng nghiêng chặt răng hét lớn :

- Đánh!

Lập tức song chưởng vươn lên, kinh lực nặng như hai quả chùy ngàn cân nhảm vào hai bánh xe gần nhất đánh ra.

Đồng thời, Lý Minh Châu cũng xẹt tới hai chiêu.

Hai người trong cơn cấp bách, đánh ra bốn ngọn chưởng cực kỳ tinh xảo. Mỗi người đều có cái thế đánh riêng của mình nhưng tất cả đều giống nhau ở chỗ phát xuất cùng một lượt và uy mãnh như nhau.

Ầm! Ầm!

Teng! Teng!

Bốn bánh xe đang trớn phóng tới nhanh như cắt, bỗng gặp sức mạnh của bốn ngọn chưởng chặn ngang.

Rét! Rét!...

Tất cả đều dội ngược lại.

Trịnh Kiếm Hồng hét lớn :

- Rơi xuống cho ra!

Tiếp theo câu nói, hai người đẩy ra một lực kinh phong nhảm từ trên cao chụp xuống bốn bánh xe dao!

Ầm! Ầm!

Bình! Bình!

Bốn bánh xe dao bị bốn ngọn chưởng bủa chụp nằm ngay xuống giữa La Hán đường.

Nhưng chưa hết...

Từ trong bốn vách tường hàng loạt tiếng xòe xòe khua động.

Rồi hàng loạt tiếng vu vu kể tiếp.

Âm thanh kỳ dị dồn dập đưa tới chấn động khắp cả điện La Hán.

Lý Minh Châu trong lòng rung động bỏ thanh lạnh và sắc bén của kim khí.

Trịnh Kiếm Hồng nắm chặt tay Lý Minh Châu nói :

- Với âm thanh này phân minh ra chúng sử dụng một lượt ba mươi mấy bánh xe dao nữa đó em.

Lý Minh Châu lắng tai nghe kỹ lại, hỏi :

- Đúng! Chúng quyết hạ sát chúng ta.

Lời Minh Châu vừa dứt, từ trong cơ quan bí mật vang lên một tiếng xòe thật lớn.

Tứ diện phóng ra một loạt ba mươi sáu chiếc. Gió cuốn vu vu!

Ba mươi sáu chiếc bánh xe bay vùn vụt!

Hào quang sáng tỏa một vùng rộng lớn!

Giữa lúc này một con ruồi bay ngang cũng không lọt thì đừng nói chi người khỏi thoát chết.

Trịnh Kiếm Hồng rất bình tĩnh, ngồi sát vào Lý Minh Châu, chăm chú nhìn vào ba mươi sáu bánh xe dao đang bay trên không.

Tuyệt nhiên không thấy có người điều khiển. Thế mà chúng di động quay vù vù mới là lạ.

Lý Minh Châu thấy ba mươi sáu bánh xe tiến lần về phía mình thì sợ run bắn người, răng khua vào nhau côm cốp.

- Phen này chạy trời cũng không thoát chết.

Nàng thầm nói như vậy, ôm chặt lấy Trịnh Kiếm Hồng, nói :

- Anh có cách gì không?

- Chưa!

- Trời!

- Em đừng hốt hoảng. Tắt lửa đi.

Vừa nói, Trịnh Kiếm Hồng vẫn chăm chú nhìn vào ba mươi sáu bánh xe dao.

Ba mươi sáu bánh xe dao bay trên không chia ra làm ba từng, mỗi một từng mười hai chiếc.

Đột nhiên từng dưới hết có ba chiếc vượt tách rời ra khỏi đám, bay xẹt tới chỗ hai người đang núp.

Trịnh Kiếm Hồng nghĩ, nếu không ra chiêu sẽ bị đứt mạng lập tức.

Nhưng nếu làm động, mấy chục bánh xe kia bay ủa một loạt tới thì lại càng nguy hơn.

Tình hình quá khẩn trương.

Giữa lúc nguy cấp, Trịnh Kiếm Hồng vụt kéo Lý Minh Châu ngã nằm xuống mặt đất.

Hai người vừa ngã mình thì ba bánh xe kia đã lượn qua ngang mặt. cứ thế chúng đảo tới, đảo lui và hạ thấp cách mặt họ độ ba tấc.

Gió rít, ánh thép tua tủa ra lạnh người.

Lý Minh Châu lúc này điếng cả hồn vía, chỉ trông cậy vào người yêu.

Giây phút này, Trịnh Kiếm Hồng mới cảm thấy rừng mình sợ sệt. Nhưng chàng không thể chịu bị chết một cách nhục nhã như vậy được.

Ba chiếc bánh xe rà rà thấp xuống chỉ còn cách hai người độ một tấc.

Hai người cảm thấy tử thần lớn vờn đến nơi, mồ hôi xuất ra ướt áo.

Toàn thân Trịnh Kiếm Hồng run lên.

Khí huyết trong người căng thẳng. Chàng có cảm tưởng như nó ngang châu lưu và sắp nổ tung ra.

- Ủ! Tại sao không dùng cách này.

Nghĩ xong, chàng dùng một ngón tay, dồn hết công lực đưa lên, khe khẽ đặt phốt vào tâm giữa bánh xe dao.

Xì... xì...

Hai sức lực chạm nhẹ vào nhau phát thành tiếng.

Ngay khi đó, chàng chuyển hết công lực vào đầu ngón tay đụng thẳng vào tâm bánh xe dao.

Lập tức, bánh xe dao ngưng chạy.

- A! Tưởng không tới, nó coi hung dữ nhưng dễ khống chế như trở bàn tay.

Trịnh Kiếm Hồng thầm nói thì ngay khi ấy, chiếc bánh xe dao thứ nhì cũng bị công lực của chàng hút rơi chồng lên bánh xe thứ nhất.

Keng!

Hai bánh xe dao chạm nhau nháng lửa.

Trong cái nháng lửa đó, thân ảnh Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu hiện ra rõ như ban ngày.

Trịnh Kiếm Hồng vừa mừng chưa hết, cái sợ lại tới.

Nếu cứ mỗi lần bánh xe dao rơi xuống nháng lửa thì địch thế nào cũng nhìn thấy. Và biết đâu chúng điều khiển bánh xe dao đi theo chiều hướng khác nhất định gặp nhiều nguy hại hơn.

Mỗi bánh xe nặng có tới hơn trăm cân. Đối với nội công thâm hậu của chàng thì có ăn thua gì.

Chàng có thể chịu nổi ngàn cân cũng không sao.

Chàng chưa kịp nghĩ cách làm thế nào cho bánh xe rơi xuống mà không nháng lửa thì bánh xe thứ ba đã rơi xuống chổng lên hai bánh xe kia.

Lửa lại xẹt ra như người đốt pháo bông.

Trịnh Kiếm Hồng đột nhiên, nói :

- Em Châu! Mau đốt lửa.

- Vâng!

Lời chưa dứt, Trịnh Kiếm Hồng hai tay đỡ vào tâm bánh xe dao, người chỗi bật đứng lên.

Xem tiếp hồi 52 Mượn bánh xe dao phá trận thế

52. Hồi 52 Mượn Bánh Xe Dao Phá Trận Thế

Lý Minh Châu lập tức lấy hỏa thạch và đồng bùi nhùi đốt lửa.

Ánh sáng tỏa khắp cả điện đường.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn lại ba bánh xe dao vừa thu được chợt hiểu ra những điểm tinh xảo của nó, chàng mừng rỡ vô cùng.

Nguyên lai khi người phóng bánh xe dao ra ngay tạo nên một lực rất mạnh.

Nhưng một khi bị một lực dẫn lực khác mạnh hơn, tức nhiên nó chịu ảnh hưởng của lực mới hoặc ngưng hoạt động hoặc bị lực ấy điều khiển.

Bởi thế, Trịnh Kiếm Hồng dùng nội công, đưa ra một chỉ với dẫn lực vô cùng uy mãnh làm thu hút bánh xe dao thứ nhất, hai bánh xe dao sau đều bị ảnh hưởng cảm ứng với dẫn lực của Trịnh Kiếm Hồng nên mới rơi theo bánh xe dao thứ nhất.

Do đó, Trịnh Kiếm Hồng nghĩ ngay đến cách phá thế trận theo phương pháp dùng lực thu hút các bánh xe còn lại.

Nghĩ xong lập tức Trịnh Kiếm Hồng dùng hai tay phát chưởng.

Hai đạo kinh lực bay ra như thác đổ hút lấy hai bánh xe dao đang quay tới.

Chỉ nháy mắt chàng triệt hạ được hai bánh xe dao kia. Cứ thế chàng lại tiếp tục tung chưởng.

Lý Minh Châu thấy Trịnh Kiếm Hồng phát chưởng phá giải thế trận, lòng nàng vui vô hạn. Nàng nói :

- Hồng ca, em tiếp anh một tay nhé!

Trịnh Kiếm Hồng thấy nội lực của Lý Minh Châu cũng khá cao cường, bèn gật đầu :

- Được! Em cứ theo phương pháp của anh mà làm.

Không bao lâu, ba mươi sáu bánh xe dao bị chưởng lực hai người thu hết, chỉ còn lại tám cái đang quay trên không.

Trong lúc ra chiêu, Trịnh Kiếm Hồng cảm thấy run sợ. Chàng nghĩ tại sao đối phương, nếu thấy bánh xe dao không còn hiệu lực, không có phản ứng gì? Tứ bề vẫn vắng lặng! Kể cũng quái lạ thật? Hay chúng có dụng ý gì khác?

Chàng đâu có rõ, ngay lúc ấy Thái Thông nhìn thấy thế giật mình thất sắc.

Ngó lại, trong cơ quan bí mật đã hết bánh xe dao. Lão còn đang hoang mang chưa biết phải làm sao đối phó.

Hai mắt lão mở to ra, lòng sợ sệt không cùng. Lão không ngờ Trịnh Kiếm Hồng phá hỏng kế hoạch mà lão đã tốn không biết bao nhiêu tâm lực, nghiên cứu hằng mấy mươi năm mới hoàn thành.

Tục ngữ có câu: “Nhân gấp sinh trí”! Tưởng câu này rất đúng với ý nghĩ vừa nảy nở trong đầu óc của Thái Thông trong thời gian cấp bách này.

Lão thấy trong phòng điện đường chỉ còn tám chiếc bánh xe dao, lập tức lão móc túi lấy ra mười mấy đồng xu, đưa vào cơ quan bí mật, đoạn bấm nút cơ quan cho mười mấy đồng xu bay vọt vào tám bánh xe.

Rồi quay tám bánh xe dao vô cùng mạnh mẽ, mười mấy đồng xu bay vọt ra, bị ngay sức gió ép của tám bánh xe, tức khắc tủa ra tứ phía.

Như vậy, Trịnh Kiếm Hồng làm sao tránh khỏi mười mấy đồng xu quét trúng gây thương tích.

Lại nói về Trịnh Kiếm Hồng, tay đưa ra định phá giải nốt tám bánh xe còn lại, nhưng chưa kịp phát chiêu, chợt nghe những tiếng vo vo xoáy động từ bốn phía tường, chàng thất sắc, vội vã thu tay về. Vì lúc ấy Trịnh Kiếm Hồng tưởng rằng đối phương sử dụng ám khí. Nên chàng lui về một bước, thu chiêu đưa ngang ngực đề phòng, mắt đảo nhìn tứ phương.

Chợt Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu nhìn thấy từ trong tám bánh xe đó tủa xẹt ra mười mấy luồng khí sáng và lạnh, trong lòng cực kỳ kinh sợ.

Theo sau mười mấy luồng sáng ấy, là tám bánh xe dao cũng xẹt áp tới phía chàng và nàng Lý Minh Châu.

Phương pháp này phải Thái Thông dùng từ ban đầu thì vô cùng hiệu quả.

Nhưng bây giờ đã trễ rồi. Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu có cách khống chế bánh xe dao, tức nhiên cũng áp dụng vào phương cách ấy mà chế phục mười mấy đồng xu.

Giữa lúc mười mấy đồng xu tủa ra tạo thành luồng khí sáng, Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu lẹ làng dùng chiêu đón bắt.

Qua mấy chiêu, cả mười mấy đồng xu và tám bánh xe dao đều nằm gọn dưới mặt đất.

Hai người nhìn lại ba mươi sáu bánh xe đã nằm dựa vách tường, trong lòng ai nấy đều hân hoan, thở ra khẩu khí nhẹ nhõm.

Lý Minh Châu nhìn qua bốn phía vách tường không thấy gì động tĩnh, liền hỏi Trịnh Kiếm Hồng :

- Bây giờ ra có nên tắt lửa không?

Trịnh Kiếm Hồng suy nghĩ một chút rồi đáp :

- Không cần. Chúng ta nên rời khỏi nơi đây.

Lý Minh Châu hỏi :

- Đi ra bằng đường nào?

Trịnh Kiếm Hồng chỉ tay về phía cửa hậu đáp :

- Đi lối ấy.

- Đi ngã bọn chúng thoát ra khi nãy?

Trịnh Kiếm Hồng gật đầu :

- Đúng rồi!

Lý Minh Châu sợ sệt nói :

- Đi cửa đó thế nào cũng bị chúng nó phục kích.

Trịnh Kiếm Hồng đáp :

- Anh biết!

Lý Minh Châu cau mày :

- Tại sao chúng ta không đi ra cửa chánh có tốt hơn không?

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Tuy biết có bọn chúng mai phục nhưng dễ thoát.

Lý Minh Châu nói :

- Ý anh muốn bảo cửa chánh quá kiên cố, chúng ta phá không được, phải không?

- Phải!

- Phía trên này tại sao chúng ta không phá trở nóc lên.

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Em phải biết, một khi chúng xây dựng “hang cọp này”, tức nhiên chúng đề phòng đủ mọi mặt, chớ đâu sơ sài như em tưởng. Anh muốn nói là...

- Phải! Anh muốn nói chúng kiên cố, bố trí tất cả tứ diện. Chỉ chừa vồn vẹn cửa hậu. Dụng ý của chúng bắt ép chúng ta thoát thân duy nhất ở ngã ấy mà thôi.

Dĩ nhiên cửa hậu, là con đường vào tử thần. Nếu chúng ta liều thân đi bằng con đường đó, ở lại đây sớm muộn gì cũng chết. Tốt hơn là chết một cách danh dự, đừng để chết nhục.

Lý Minh Châu chớp hai mắt, nói :

- Thôi tùy anh!

- Vậy thì đi!

Hai người vừa bước đi được mấy bước, bỗng nghe thấy tiếng Thái Tông từ trong một cơ quan bí mật truyền đến :

- Khà khà khà! Chúng mày nói đúng. Nhưng cửa này chúng bay mở được sao?

Trịnh Kiếm Hồng trợn mắt hét lớn :

- Được hay không thì xin rán chờ mở mắt chờ xem.

- Tốt lắm! Ta thử coi hai đứa bày dùng cách nào mở nó nổi.

Trịnh Kiếm Hồng không thèm trả lời, cùng Lý Minh Châu đi ngay lại phía hậu điện.

Sau khi xem xét cánh cửa xong, Lý Minh Châu nói :

- Phải dùng chưởng, họa may...

Trịnh Kiếm Hồng gật đầu :

- Em và anh cùng xuất chưởng đánh ra một lượt mới có thể.

- Vâng!

Lý Minh Châu đáp xong, liền đặt ống lửa xuống đất, đoạn lui ra, cùng Trịnh Kiếm Hồng vận tất cả công lực vào tay.

Bốn đạo kinh phong cùng xuất phát một lượt.

Ầm!

Cánh cửa rúng động, bị chướng soi thấu sâu hai tấc.

Trịnh Kiếm Hồng bỗng thất sắc, vì lực chướng của chàng đã mất thì cửa sắt trở về nguyên dạng như cũ.

Lý Minh Châu, quay lại nói :

- Chúng ta không thể dùng chướng lay chuyển nổi nó rồi.

Trịnh Kiếm Hồng gật đầu :

- Em nói đúng! Cửa này không phải làm bằng sắt thép thông thường.

Đang lúc ấy, tiếng Thái Thông lại truyền đến :

- Hai đứa bây nói đúng! Nó làm bằng thứ sắt quý nhất trên đời. Ta e lão Bích Linh Ma Ảnh mở nó cũng không nổi đừng nói chi chúng mày! hì hì hì!...

Trịnh Kiếm Hồng nổi giận xung thiên quát, cắt đứt tiếng cười của Thái Thông.

- Người đừng đắc ý cười. Ta có cách làm cho người sáng mắt.

Thái Thông cười nham hiểm :

- Há há há! Bản Chướng môn quyết trả thù cho môn đệ, dù người thoát được cửa này, thì chưa chắc qua được hậu địa La Hán đường.

Trịnh Kiếm Hồng nghe thế, tức giận quát :

- Ta dư hiểu thủ đoạn độc ác của người. Người nên câm mồm là tốt hơn.

Tiếng Thái Thông lại hần học vọng vào :

- Ta đã cầu nguyện cho chúng bây rồi. Yên tâm ở đó chờ chết đi con ạ!

Trịnh Kiếm Hồng trong lòng như hỏa diệm sơn :

- Thái Thông, ta ra được quyết chẻ đầu trọc người ra làm trăm mảnh đó!

Lời chàng vừa dứt, chợt nghe bên ngoài có tiếng chân xê dịch đi mỗi lúc một xa.

Trịnh Kiếm Hồng rít lên :

- Lão già ấy đi rồi!

Lý Minh Châu nói :

- Có lẽ...

Nàng cau mày nói tiếp :

- Còn tám người Chướng môn kia đâu?

Trịnh Kiếm Hồng đáp :

- Chắc ở bên trai phòng.

- Như vậy chắc mấy chục bánh xe đao phóng ra hồi nãy chắc là do một mình lão ấy.

- Đúng!

Lý Minh Châu cũng tức giận nói lớn tiếng :

- Không ngờ lão Chướng môn Thiếu Lâm lại tiểu nhân ác độc còn hơn xà tinh. Lão không còn kể gì đến tám người Chướng môn kia cả. Đã vậy lại còn độc hại nàng Đỗ Thu Linh.

Trịnh Kiếm Hồng quát mắt nhìn tứ bề nói :

- Mọi việc rồi sẽ có ngày mình bạch. Nếu bây giờ ta mau tìm cách tẩu thoát, nếu trễ thì nguy đó.

Lý Minh Châu thất sắc nói :

- Đúng rồi! Lão ấy nói chúng ta ở đây có chờ chết. Có lẽ lão đi lấy độc hại ta không chừng.
- Việc ấy là hửn rồi? Nếu không có dễ gì bỏ đi ngang xương như vậy.
- Em nghĩ, lão ấy dùng độc thì mình không sợ. Chỉ sợ lão ta dùng lửa Âm Ma hỏa thì nguy cho mình lắm!

Trịnh Kiếm Hồng nãy giờ đứng sững sờ ngu ngu như dại, Lý Minh Châu giựt mình lắc chàng :

- Anh Hồng, anh làm sao rồi? Có nghe em nói gì không?

Trịnh Kiếm Hồng nhăn mặt :

- Nghe rồi mà! Nhưng làm sao lo đối phó đây này!

Lý Minh Châu nói :

- Nếu sớm biết, ta nên...
- Nên cái gì?
- Cho nghĩa mẫu hay.

Trịnh Kiếm Hồng lắc đầu :

- Dù biết trước ta cũng không nên cho bà ấy đến.
- Tại sao?
- Nếu Giáo chủ đến tức nhiên có ấu đả ác liệt. Chúng ta lại càng khổ hơn.
- Phải chi Bích Linh lão tăng tới kịp lúc này thì hay biết mấy.

Trịnh Kiếm Hồng chưa xót đáp :

- Lại càng không nên...

Lý Minh Châu ngạc nhiên :

- Vì sao?

Trịnh Kiếm Hồng đáp :

- Sự có mặt của Bích Linh lão tăng, làm cho chín đại môn phái hiểu lầm ra càng nhiều.

Thật là sự nan giải cho Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu.

- Bên trong không có kế hay, ngoài không có cứu binh. Chắc chúng ta đành bó tay chờ chết.

Lý Minh Châu than lên một tiếng, hai mắt rớm rớm nước mắt.

Trịnh Kiếm Hồng thấy người yêu xúc động lòng chàng cũng đau như dao cắt.

Đột nhiên chàng nói lớn :

- Muốn mở cánh cửa này không khó, nếu có người...

Lý Minh Châu vội hỏi :

- Ai?

Trịnh Kiếm Hồng đáp :

- Đỗ Thu Linh!

Lý Minh Châu giật mình hỏi :

- Nàng mở được?

- Chỉ cần nàng đem cây Ngũ Long kim kiếm chén qua vài nhát là mười lớp cửa này cũng tiêu, đừng nói chỉ một. Nhưng tiếc là nàng bị Thái Thông lừa gạt...

Nếu không...

Chữ “không” vừa thốt ra, Trịnh Kiểm Hồng bất thành linh chạy bay trở lại ba mươi sáu bánh xe dao.

Lý Minh Châu thấy thế nói :

- Anh định dùng bánh xe dao phá cửa à?

- Phải!

- Nhưng bằng cách nào?

- Dùng nó cửa cửa sắt.

- Cửa?

- Đúng rồi!

- Bánh xe dao tròn như thế này làm sao có chỗ nắm mà cửa?

Trịnh Kiểm Hồng không đáp, tay nâng bánh xe dao lên, đoạn dùng ngón tay chỉ vào tâm, ra sức quay một cái.

Vo! vo vo...

Bánh xe dao chỉ trong nháy mắt chuyển động như cái chong chóng.

Lý Minh Châu reo lên mừng rỡ :

- À, em hiểu rồi! Anh định dùng sức quay của nó mà cửa cửa?

Trịnh Kiểm Hồng gật đầu đáp :

- Em nói đúng! Tuy nhiên nó không bén bằng gươm báu “Ngũ Long” nhưng hiện thời có ba mươi sáu cái, sợ gì không mở được cửa.

Lý Minh Châu cười nhẹ :

- Vậy thì thi hành kế hoạch mau đi.

Xem tiếp hồi 53 Giáng Long Phục trận

53. Hồi 53 Giáng Long Phục Trận

Trịnh Kiểm Hồng đem hết công lực đẩy mạnh bánh xe dao một cái.

Bánh xe dao xé gió bay vệt về phía cửa hậu La Hán đường cực kỳ dũng mãnh.

Xòe xòe...

Không đầy nháy mắt, bánh xe dao và cửa sắt chạm nhau phát ra tiếng kỳ dị, lửa bắn xẹt tua tủa như pháo bông.

Cửa sắt quá cứng, trớn bánh xe dao vừa bay tới chạm phải, bay dội ngược ra.

Trịnh Kiểm Hồng vận thêm công lực, một mặt dùng sức, mặt chỉ chỉ huy mới áp đảo nổi bánh xe dao.

Xòe xòe...

Lửa xẹt đỏ tứ tung!

Qua một lát công phu.

Cửa sắt bị khuyết một đường rộng năm tấc sâu độ bốn, năm phân.

Bánh xe dao mòn khuyết không còn dùng được nữa.

Trịnh Kiểm Hồng nhìn sang qua Lý Minh Châu nói :

- Anh Hồng, ta dùng chưởng có lẽ phá cửa được rồi.

Trịnh Kiếm Hồng xem kỹ lại rồi nói :

- Chúng ra cùng xuất chưởng một lượt nhé.

- Vâng!

Tiếng nói vừa dứt, hai người cùng hét lên một lượt.

Bùng!

Bốn đạo kinh phong như bốn chiếc búa nặng ngàn cân đánh mạnh vào đường cửa chữ thập. Bốn mảnh sắt cuốn vệt ra một lỗ trống to lớn.

Nhưng cánh cửa vẫn còn nhiều lớp sắt bịt, che kín không nhìn thấy được gì phía kia.

Lý Minh Châu nói :

- Anh Hồng! Không ngờ cửa này lại kiên cố nhiều lớp cửa sắt quá đặc biệt. Nhưng chúng phá được một nửa, còn một nửa ta ráng thêm chắc thoát thân được.

Trịnh Kiếm Hồng gật đầu nói :

- Em đếm coi bánh xe dao còn được bao nhiêu?

Lý Minh Châu trả lời :

- Còn mười sáu cái!

- Còn mười sáu?

- Phải!

Trịnh Kiếm Hồng lo lắng nói :

- Anh sợ không đủ!

Lý Minh Châu biến sắc mặt :

- Không đủ sao?

- Em thấy đó! Ta dùng hết hai mươi cái chỉ phá được một nửa, liệu còn mười sáu chiếc kia đủ sức phá không?

Lý Minh Châu vội đáp :

- Nhất định là không rồi! Chúng ta phải làm sao đây anh? Chớ để chậm, lão Thái Thông trở lại chúng ta nguy với lão đó.

Trịnh Kiếm Hồng bình tĩnh đáp :

- Không sao đâu! Anh đang trông lão ấy đến sớm chừng nào tốt chừng ấy.

Lý Minh Châu cau mày :

- Anh bảo tốt, là tốt chỗ nào? Không lẽ, lão đến mở cửa cho chúng ta ra.

- Thế nào lão già ấy cũng mở.

- Vì lý do nào mà lão ấy mở cửa?

Trịnh Kiếm Hồng lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài một hồi rồi nói :

- Lý do thứ nhất, nếu lão không cho chúng ta thoát ra bằng cửa sau điện đường, chắc chắn lão sẽ ra tay sống chết với chúng ta tại đây...

- Lý do thứ hai thế nào?

- Nếu lão nghĩ rằng chúng ta có thể phá vỡ được cửa này, tức nhiên cửa phía trước chúng ta cũng có thể phá được. Như vậy, chúng ta không đi ra cửa trước.

Lý Minh Châu nói :

- Ý anh muốn nói cửa trước lão ấy không đặt cạm bẫy?

- Đúng thế!

- Như vậy lão ấy sẽ mở cửa này?

- Tất nhiên! Vì cánh cửa này, nếu không có cạm bẫy thì ít ra cũng có thủ hạ của lão mai phục. Hơn nữa, điện đường La Hán là công trình kiên cố không biết bao nhiêu tâm huyết của lão làm nên. Lão biết được ta phá hủy làm sao lão không đau lòng. Do đó lão ấy sẽ chọn một trong hai quyết định...

Lý Minh Châu tỏ vẻ nghi ngờ hỏi :

- Hai quyết định gì?

Trịnh Kiềm hồng đáp :

- Thứ nhất bằng lòng để La Hán đường đổ vỡ bởi sự công phá của chúng ta.

Thứ hai là bảo vệ nó.

- Theo anh lão ấy chọn quyết định nào?

- Tất nhiên là quyết định thứ hai.

- Tức là lão ấy mở cửa sau cho chúng ta chạy ra.

- Đúng rồi!

- Anh sẽ dùng kế gì làm cho Thái Thông nghĩ là mình phá vỡ La Hán đường?

- Rất dễ! Chúng ta tiếp tục dùng bánh xe dao cưa cửa sắt này.

Và từ trong cơ quan bí mật nào đó, Thái Thông nhìn thấy chúng ta đang công phá cửa, tức khắc mở cửa ngay.

Lý Minh Châu nhăn mặt :

- Em sợ không dễ như anh nói.

Trịnh Kiềm Hồng kinh ngạc, quắc mắt hỏi :

- Vì sao em có ý tưởng ấy?

Lý Minh Châu đáp :

- Nếu lão Thái Thông trông thấy chúng ta đang dùng vũ khí của lão mà phá cửa, lão ấy cũng có thể nhìn thấy và đếm được số bánh xe dao còn lại, đoán kết quả việc làm của chúng ta.

- Ý em muốn nói là?...

- Em muốn nói là chúng ta có tâm mà vô sức.

Trịnh Kiềm Hồng giật mình :

- À, em không nói điểm này, chút nữa anh quên mất.

Nói tới đây chàng vụt ngừng lại, lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Giây lát sau, Trịnh Kiềm Hồng quay lại, hấp tấp nói :

- Quả thực bên ngoài có tiếng chân người đi về phía chúng ta. Nhưng có lẽ tiếng chân của lão Thái Thông.

Lý Minh Châu lo sợ hỏi :

- Như vậy, anh tính chúng ta phải hành động thế nào?

Trịnh Kiếm Hồng hấp tấp nói :

- Mau thu lượm mấy bánh xe dao không còn dùng được trả về chỗ cũ, đoạn lấy bánh xe dao còn xài được để lên trên, nguy trang cho lão ấy không thể đoán ra.

Lý Minh Châu như cây đang bị nắng héo vụt gặp trời mưa tươi tỉnh trở lại.

Hai người không ai nói ai tiếng nào, vội vàng thu dọn bánh xe dao thi hành đúng như kế hoạch đã đề ra.

Vừa nhặt xong mấy chục bánh xe hư tiếng chân người bên ngoài đã đi tới.

Người vừa đi tới không ai khác hơn là lão Thái Thông.

Lão đến lần này với ý định dùng dầu lửa đốt cháy Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu đang loay hoay dùng bánh xe dao phá cửa.

Sau khi quan sát kỹ tình hình bên trong La Hán đường, lão sững sốt.

Lão tin chắc trăm phần trăm, không ai có thể phá nổi cửa sắt. Thế mà Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu phá được một nửa.

Lão hết sức đau lòng vì căn phòng La Hán đường này, lão đem cả tâm huyết xây dựng, giờ lại bị người ta công phá.

Những tiếng “xòe, xòe” vang đập vào tai lão chẳng khác nào lưỡi búa chặt vào lòng dạ lão. Lão nghiêng chặt răng rít lên tiếng căm hờn :

- Tiểu tử! Mày đờm mặt to gan, thử coi mày thoát chết không cho biết.

Dứt lời, hai tay lão đưa cao.

Ầm!

Hai đạo kinh phong bay vào đập vào chốt cửa làm rung động La Hán đường.

Cánh cửa bỗng mở toạc ra.

Trịnh Kiếm Hồng nhanh như chớp đánh ra một chưởng dọn đường, đồng thời thân ảnh chàng và Lý Minh Châu bay xẹt theo như hai mũi tên.

Phía sau La Hán đường là một căn phòng rộng và sáng chói lòa khiến người ta không dám mở mắt.

Lý Minh Châu cùng Trịnh Kiếm Hồng định thần một hồi mới mở mắt được.

- Á!

- Ái da!

Hai người đồng loạt kinh hô thốt lui về sau bốn bước.

Chàng và nàng lúc đầu định nhìn ở đây là hình tượng năm trăm vị La Hán.

Không ngờ sự thật lại khác hẳn, không thấy có một hình tượng La Hán nào cả.

Lão Thái Thông cũng biến đâu mất, không thấy tăm dạng lão đâu.

Chính giữa điện phòng này là một tượng phật to lớn, bằng vàng sáng chói, ngồi tọa lập như trái núi.

Chung quanh tượng phật là những hình tượng quái dị đứng cách khoảng đều nhau.

Trông những quái tượng này giống in hệt hình nộm chôn chân dọc theo bờ ruộng.

Hai tay mỗi hình tượng dài chấm đất.

Toàn thân hình tượng đều sáng chói. Té ra hình tượng được làm bởi thứ hợp kim quý giá.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn thấy sự tình, trong lòng bỗng phát run sợ.

La Hán trận là một trận thế phức tạp và nổi tiếng nhất của Thiếu Lâm mà đa số cao thủ võ lâm đành thúc thủ, không phá được. Giờ đây, trước mắt Trịnh Kiếm Hồng, những quái tượng này chôn chân đứng theo một thế trận kỳ dị, song có phần giản dị hơn La Hán trận nhiều. Xem kỹ thì trận thế này lại vô cùng ác liệt hơn.

Trịnh Kiếm Hồng đứng sững một hồi, rồi bắt đầu đếm, thấy có cả thảy 128 quái tượng.

Chàng khẽ nhíu mày nói :

- Không tốt rồi!

Lý Minh Châu trong lòng lo sợ lại nghe thấy lời nói của Trịnh Kiếm Hồng, nàng càng kinh hoàng hỏi :

- Anh bảo cái gì không tốt?

Trịnh Kiếm Hồng chưa chút đáp :

- Đây là trận thế người máy?

- Hả? Trận thế người máy?

- Phải! Trong Thiếu Lâm có môn tuyệt học không truyền, em không nghe biết sao?

- Môn tuyệt học nào?

- 128 thủ Giáng Long Phục do Tổ Sư Đạt Ma để lại. Đó là một trận thế mà không một người võ lâm nào bên ngoài biết mặt mũi nó sao cả. Trừ khi...

- Trừ khi họ lọt vào đây?

- Phải! Chính 128 quái tượng này đang dàn trận Giáng Long Phục đó.

Lý Minh Châu cau mày nói :

- Nhưng nó là hình tượng thì có gì phải sợ?

- Em nói thế là em chưa hiểu được cái tinh vi của 128 hình tượng này rồi.

Bình thường 128 hình tượng này không cử động được. Nhưng khi hữu sự, Thái Thông sẽ đứng từ trong một buồng máy điều khiển. Em có thấy hai cánh tay dài của hình tượng không?

Lý Minh Châu gật đầu đáp :

- Thấy! Rồi sao?

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Thái Thông sẽ ấn nút bí mật, tức khắc mấy cánh tay quái tượng cử động và phát chiêu công chúng ta.

Đột nhiên từ bên ngoài một luồng hàn khí thổi vù vù tới.

Tám quái tượng bỗng đưa cao tay lên.

Trịnh Kiếm Hồng cùng Lý Minh Châu thất sắc lùi ra sau.

Hai người chưa tìm được vị trí đứng thì mười sáu ngọn kinh phong từ tay quái tượng chia thành nhiều phương hướng đánh ép vào chàng và nàng.

Trịnh Kiếm Hồng hét lớn :

- Em Châu! Coi chiêu mà phá chiêu.

- Vâng!

Tiếng Lý Minh Châu chưa dứt, Trịnh Kiếm Hồng phát chưởng nhắm đánh vào quái tượng gần nhất.

Chưởng phong Trịnh Kiếm Hồng tựa hồ như thác đổ.

Ầm! Ầm!

Hai quái tượng vẫn trơ trơ, không hư hại gì cả.

Trịnh Kiếm Hồng bảo thầm :

- Sai rồi! Chúng làm bằng hợp kim, chưởng lực ta quét trúng có ăn thua gì. Huống hồ chúng chỉ biết ra chiêu chó đầu biết thủ. Trái lại mình vừa thủ vừa công...

Lời chưa dứt, chiêu thế hai quái tượng đã kích tới với tốc độ vô cùng mau lẹ, cuốn gió cuộn cuộn.

Trịnh Kiếm Hồng tức tốc đưa chưởng phóng chiêu thì mười mấy ngọn kinh phong của mấy quái tượng kia cũng nhất loạt bổ ập tới.

Trịnh Kiếm Hồng lập tức xoay mình một vòng.

Ầm! Ầm!

Chưởng lực chạm nhau phát tiếng nổ dữ dội, rung chuyển tứ bề.

Ngay lúc đó, Lý Minh Châu vừa lắc lư thân mình trốn qua chưởng phong như bong bóng u linh lướt trong gió lốc. Đồng thời hai sợi Hồng lăng ba của nàng đã buộc chặt hai cánh tay quái tượng kề bên nàng ghì mạnh xuống.

Trịnh Kiếm Hồng thấy thế cả kinh hét :

- Em Châu!

Bật! Bật!...

Tiếng chàng chưa dứt, hai cánh tay quái tượng quật mạnh một cái, hai sợi Hồng lăng ba đứt làm hai đoạn. Nàng mất thăng bằng chới với té nhào xuống đất.

Tay Trịnh Kiếm Hồng đưa ra nhanh như chớp, hứng được thân ảnh Lý Minh Châu.

- Chạy!

Chữ “chạy” chưa thốt ra khỏi miệng, Trịnh Kiếm Hồng đã ôm Lý Minh Châu theo chiêu “Long Vân Sơn Hiện” bay vọt lên thoát ra khỏi tám quái tượng.

Vừa thoát khỏi tám quái tượng này thì lại đối đầu trận thế quái tượng khác.

Tục ngữ có câu “ngu một lần, lần sau không còn ngu nữa”.

Thật vậy, Trịnh Kiếm Hồng rút kinh nghiệm lần trước, thừa lúc quái tượng còn đứng yên lặng chàng nhún mình nhảy vọt thêm một hơi bay qua khỏi năm sáu quái tượng.

Hai người chưa kịp đứng vững, đột nhiên vang lên một tiếng :

Xò!

Gió lạnh tứ bề thổi vù vù tới.

Một rừng tay cùng đưa lên một lượt xuất chưởng bủa vây Trịnh Kiếm Hồng cùng Lý Minh Châu.

Nhanh như chớp, hai người phóng mình lên cao, nhưng đã trễ, hàng loạt chưởng phong cuộn sát trên đầu. Chàng và nàng thất sắc vội nhào mình lộn người quật chưởng phá chiêu.

Ầm! Ầm!

Hậu điện La Hán rền vang sấm chưởng.

Ngay lúc ấy bỗng dưng ánh sáng lui dần ra màu đen từ từ bao trùm tối như đêm.

Lý Minh Châu kinh ngạc la lớn :

- Á! Tại sao thế?

Xem tiếp hồi 54 Xông hương mê

54. Hồi 54 Xông Hương Mê

Trịnh Kiềm Hồng cũng hoảng hốt nắm chặt tay Lý Minh Châu.

Giữa lúc đó, thành linh một luồng hào quang xạ ra sáng ánh.

Tiếp theo tiếng nổ lốp bốp như pháo tre vang lên khắp bốn mặt vách tường.

Lý Minh Châu nhăn mặt :

- Quái lạ thật!

Chỉ độ tích tắc, tiếng nổ lại chấm dứt, luồng hào quang cũng biến mất. Màn đen trở lại như cũ.

Cảnh vật thật yên lặng!

Xòà!

Một tiếng vang lên, gió lạnh đột nhiên thổi ào ào.

Ánh kim khí chom chớp lập lòe.

Chưởng phong từ trong những bàn tay quái tượng phát động, gió cuộn ép tựa như bão.

Trịnh Kiềm Hồng cùng Lý Minh Châu lắc lư thân ảnh lúc này nhảy vọt lên, lúc nằm rạp xuống trốn tránh lẫn lộn theo bóng chưởng.

Đột nhiên, Trịnh Kiềm Hồng tung người nhắm ngay quái tượng bay xẹt tới.

Hai tay Trịnh Kiềm Hồng vừa sờ vào quái tượng, bỗng từ trong quái tượng rống lên ồ ồ, lửa vụt phát ra. Cả toàn thân quái tượng nhoáng mắt biến thành cây lửa, nóng như thiêu đốt.

Trịnh Kiềm Hồng toát mồ hôi hột, nhảy vọt trở về chỗ cũ.

128 quái tượng đột nhiên đứng yên không nhúc nhích.

Tình hình lại yên lặng, nhưng rất khẩn trương.

Trịnh Kiềm Hồng cùng Lý Minh Châu mồ hôi xuất ra ướt đầm, hởi thở rất khó khăn, nhịp tim đập lia lịa như trống đánh.

... (Mất một đoạn) ...

Trịnh Kiềm Hồng và Lý Minh Châu cùng vung lên giáng xuống tượng đức Phật.

Thành linh các ngũ quan của tượng Phật phù ra vô số luồng khói trắng, xông thẳng vào mặt mũi Trịnh Kiềm Hồng và Lý Minh Châu.

Trịnh Kiềm Hồng hét lớn :

- Châu muội! mau xuống ngay. Chúng ta trúng kế của lão rồi.

Tiếng chưa dứt, Trịnh Kiềm Hồng cùng Lý Minh Châu từ từ té xuống, nằm im bất động.

Bên vách vang lên tiếng cười khà... khà...

Thái Thông bước ra trối chặt Trịnh Kiềm Hồng và Lý Minh Châu.

Lão quay mình bước ra, đột nhiên quay người lại vận song chưởng đưa cao nhắm đầu Trịnh Kiềm Hồng bổ xuống.

Thành linh có tiếng quát :

- Hãy dừng tay.

Một bóng người lạng vào giữa điện, chính là Liệt Dương đạo trưởng.

Thái Thông hai mắt đỏ ngầu, giọng rít lên :

- Đạo huynh muốn nói gì?

Liệt Đường đạo trưởng đáp :

- Ta muốn người khoan ra tay.

Thái Thông trợn mắt nói :

- Đạo huynh, chúng ta đã bàn qua và lấy quyết định chung rồi. Sao giờ lại bảo ngừng tay.

Liệt Đường đạo trưởng trả lời :

- Ta căn cứ vào lời nói Đỗ Thu Linh định tội cho Trịnh Kiểm Hồng, nhưng nhân mạng quan trọng, ta phải...

Thái Thông gần giọng :

- Phải thế nào?

Liệt Đường đạo trưởng đáp :

- Ta phải đem Đỗ Thu Linh ra giáp mặt với Trịnh Kiểm Hồng đối chất. Và sau đó giết nó cũng chưa muộn.

Thái Thông cười lạt :

- Khả khả! Còn gì nữa mà phải đối chất. Đỗ Thu Linh đã nói qua, bắt nói lại thêm một lần nữa chi phí thì giờ vô ích.

Liệt Đường đạo trưởng nói :

- Chúng ta toàn là nhân vật võ lâm chánh phái, không lẽ lại đi làm một việc quá ư tàn nhẫn...

- Ý đạo huynh là...?

- Ta muốn nói không cần xử tử Trịnh Kiểm Hồng.

- Chắc đạo huynh có cách khác?

- Phải! Ta có thể phế bỏ võ công của nó mà thôi.

Thái Thông mặt sắc lộ nét hung dữ nói :

- Không được! Chúng ta đã lấy quyết định chung là xử tử nó thì không có lý do nào lại tha tội chết cho nó.

Nói xong Thái Thông hướng về phía Trịnh Kiểm Hồng, tay đưa cao định xuất chiêu.

Liệt Đường đạo trưởng hấp tấp nói :

- Lão huynh! Hãy ngừng tay, ta có việc muốn nói.

Thái Thông tức giận hét lớn :

- Người còn muốn nói gì?

Liệt Đường đạo trưởng hạ thấp giọng :

- Trong khi một người bị xử tội chết, chúng ta cần để họ nói một vài câu...

Thái Thông nạt :

- Không! Không!

Liệt Đường đạo trưởng cố gắng thuyết phục :

- Nếu lão huynh hành động như vậy, sợ sau này không tránh được tiếng đời mai mỉa.

Thái Thông hơi biến sắc, quét mắt nhìn Trịnh Kiểm Hồng nhặt nhèo quát :

- Kiểm Hồng, mày cần trần trối gì thì mau nói đi.

- ...

Trịnh Kiểm Hồng mở mắt to ra, chiếu ngời tức giận, không nói được thành tiếng.

Thấy Trịnh Kiểm Hồng im lặng, khiến tám Đại chưởng môn kinh ngạc, không hiểu tại sao Trịnh Kiểm Hồng có thái độ kỳ quặc ấy.

Liệt Dương đạo trưởng bất thành linh bước tới nói :

- Người không giải huyết làm sao nó nói được.

Thái Thông “hừ” lên một tiếng, năm chỉ phong đưa ra.

Xem tiếp hồi 55 Thả trùng độc uy hiếp Thiếu Lâm

55. Hồi 55 Thả Trùng Độc Uy Hiếp Thiếu Lâm

Nhưng Liệt Dương đạo trưởng đã nhanh tay hơn...

Bắt! Bắt!

Giải một hơi hơn mười mấy huyết đạo trên mình Trịnh Kiểm Hồng.

Chàng hít mạnh một khẩu khí hết lớn :

- Thái Thông, ta không có điều gì muốn nói ngoài việc yêu cầu ngươi thả Đỗ Thu Linh ra và cái kế thâm độc của ngươi.

Thái Thông hậm hực cười lạt :

- Chư vị Chưởng môn có nghe thằng ranh con nói bậy không?

Trịnh Kiểm Hồng rống lên :

- Im đi! Mi bày mưu lập kế hại người còn nó gì nữa.

Thái Thông trợn mắt hét :

- Ta bày mưu lập kế hại người ư?

- Đúng!

- Đừng láo! Tội mi do Đỗ Thu Linh nói ra. Liệu mà cầm mồm cho ta.

Nói đoạn hướng qua các vị Chưởng môn nói tiếp :

- Tôi yêu cầu chư vị xử tử tên ranh ma này tức khắc, để lâu gây tai họa không nhỏ cho chúng ta đây.

Tám vị Chưởng môn Bát đại môn phái nghe thấy lời nói của Thái Thông, không được minh bạch. Hình như bên trong có sự bí ẩn mà lão ta muốn giấu nhem, không cho ai biết.

Nhất là lời chỉ trích của Trịnh Kiểm Hồng càng làm cho họ sững sốt hơn nữa.

Họ đâm ra hoài nghi Thái Thông.

Pháp Triều, Chưởng môn Nga My phái, ứng tiếng nói :

- Chư vị Chưởng môn! Chư vị là những người Phật gia và Đạo gia, nên có thái độ một cách quang minh chính đại, đừng vì một lẽ gì mà đi làm một chuyện hồ đồ, để lại tiếng xấu cho đời sau chê cười, thì còn mặt mũi nào đi giang hồ và nhìn mặt nhau. Theo tôi nên...

Lời nói của Chưởng môn phái Nga My chưa dứt, Thái Thông gạt ngang :

- Hừ! Nên thế nào?

- Chỉ phé bỏ võ công mà tha mạng chết cho Trịnh Kiểm Hồng.

Chưởng môn phái Côn Lôn khoát tay :

- Không được! ta không thể thả cộc về rừng mà mang hậu họa.

Liệt Đường đạo trưởng lắc đầu :

- Đã phế võ công thì nó làm sao còn là cộc được mà lão huynh sợ.

Thái Thông ngắt lời :

- Tôi không đồng ý phế bỏ võ công, cứ xử tử nó là diệu kế nhất.

Liệt Đường đạo trưởng quắc mắt hỏi :

- Tại sao lão huynh không đồng ý phế bỏ võ công mà khư khư đòi giết nó?

Thái Thông gần giọng :

- Hừ! Phế võ công nó bây giờ, ngày mai nó luyện lại thì liệu ta có tránh được rắc rối không?

Câu nói của Thái Thông khiến nhiều người nghĩ ngợi.

Họ cho rằng Thái Thông nói có lý.

Riêng Liệt Đường đạo trưởng lại nghĩ khác. Ông cho rằng trong việc này chắc Thái Thông có làm chuyện mờ ám, cần phải vạch ra cho minh bạch, chứ không thể vì một câu nói của Đỗ Thu Linh mà đem giết một mạng người, mà người ấy lại là nhân vật tài ba lỗi lạc.

Nhưng một mình lão làm sao địch nổi với mấy vị Chưởng môn kia?

Thình lình một cơn gió bay ào tới, chín người Chưởng môn nghe thơm thơm ở mũi. Mùi thơm này khá đặc biệt khiến ai nấy đều tái mặt.

Giữa lúc ấy, Thái Huệ từ ngoài hồi hã chạy vào nói :

- Thưa Chưởng môn, nguy rồi! Nguy rồi!

Thái Thông giật mình hỏi :

- Tên Bích Linh Ma Ảnh tới phải không?

Thái Huệ hấp tấp trả lời :

- Dạ không?

Nghe câu này mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Thái Thông hỏi :

- Sư đệ nên bình tĩnh. Việc gì chậm rãi mà nói.

Thái Huệ mặt mày tái mét đáp :

- Người đến là Phong Lưu giáo chủ.

Thái Thông nói to lên :

- Đồ ác giáo ấy có gì mà ngươi sợ thái quá vậy.

Thái Huệ run giọng đáp :

- Bà ta đang thả trùng độc vây khốn đệ tử Thiếu Lâm của ta.

Thái Thông mặt xám lại :

- Con mụ ấy dám?

Thái Huệ đáp :

- Thưa Chưởng môn, Thiếu Lâm đệ tử chúng ta bị trùng độc hại chết cả trăm rồi. Xin Chưởng môn cho chỉ thị.

Thái Thông nhăn mày nói :

- Được! Con mụ ấy hung dữ ta cho nó biết tay.

Dứt lời, lão xoay mình đi, nhưng tay lão bất thần quật vào đầu Trịnh Kiếm Hồng một chưởng.

Liệt Đường đạo trưởng vừa trông thấy đưa chưởng ra can, nhưng đã trễ.

Bùng!

Một bóng người văng ra bảy tám thước.

Nhìn lại, thì ra bóng ấy không phải Trịnh Kiếm Hồng mà là Thái Huệ.

Thái Thông nổi trận lôi đình, mắt mở to nhìn chằm chập vào Thái Huệ hét lớn :

- Người dám phạm thượng phản lại ta ư?

Thái Huệ run run đáp :

- Không!... Không tiểu đệ không dám.

Thái Thông “hừ” lên một tiếng, tay đưa qua chụp nắm Thái Huệ, quát như sấm :

- Ta sẽ trị tội phản phúc của ngươi...

Lời nói chưa dứt, lão bỗng nhấc tay lên.

Liệt Đường đạo trưởng bước tới nói :

- Lão huynh hãy bình tĩnh nghe ta nói đây. Hiện tình bên ngoài Thiếu Lâm bị Phong Lưu giáo chủ vây khốn, chưa giải được, giờ nổi loạn bên trong e bất lợi đó.

Thái Thông tức giận bẻ ngực, buông thả Thái Huệ ra.

Liệt Đường đạo trưởng nói tiếp :

- Theo ngu ý của ta, Thái Huệ sở dĩ xuất chưởng cản chiêu của lão huynh chắc có lý do. Vậy lão huynh hỏi thử xem sao?

Thái Thông hầm hừ nói :

- Hừ! Lý do? Lý do gì?

Thái Huệ nuốt ực nước bọt đáp :

- Phong Lưu giáo chủ yêu cầu bang phái ta thả Trịnh Kiếm Hồng và hai cô bản của y ra, bằng không bà ta biến Thiếu Lâm tự thành biển máu.

Thái Thông giận đỏ mặt, răng nghiến ken két :

- Hừ! Con mụ ấy sẽ vỡ mộng.

Thái Huệ run sợ nói :

- Thưa Chưởng môn, Phong Lưu giáo chủ thả trùng độc vây tứ phía Thiếu Lâm nếu không kịp thời đối phó chúng đệ tử sẽ không còn nửa người sống sót.

Vậy Chưởng môn mau cho lệnh.

Thái Thông quát mắt nói :

- Thôi thôi đừng bày chuyện...

- Chưởng môn không tin cứ ra xem là biết ngay tình hình.

Thái Thông hơi dịu giọng :

- Ô! Ta hiểu rồi! Lúc này người ngăn chưởng của ta có phải dụng ý dùng Trịnh Kiếm Hồng đánh đổi với mụ ấy không?

Thái Huệ gật đầu :

- Vâng!

- Sư đệ quên là Thiếu Lâm ta không sợ độc trùng, ác thú sao?..

Thái Huệ như người trong mộng sức tỉnh.

- Đúng thế, tiểu đệ quên mất. Thiếu Lâm ta có “Kỳ Nam Bảo Hương” thì sợ gì độc trùng ấy! Vậy xin Chưởng môn đem ra dùng ngay để cứu vận tình thế.

Thái Thông do dự nói :

- Việc này... Việc này...

Bốn chữ “Kỳ Nam Bảo Hương” lọt vào tai tám người Chưởng môn Bát đại môn phái làm ai cũng đều thất sắc.

Chưởng môn phái Chung Nam Sơn hỏi :

- Chưởng môn, còn ngần ngại gì không sử dụng nó?

Thái Thông lắc đầu nói :

- Không... Không!

Thái Huệ vọt miệng hỏi :

- Thưa Chưởng môn tại sao lại không?

Thái Thông nói :

- “Kỳ Nam Bảo Hương” còn rất ít, ta muốn để dành.

Trịnh Kiềm Hồng nghe nói giật mình. Thì ra lúc ở tại hậu điện La Hán đường, chàng và Lý Minh Châu đã ngửi phải mùi “Bảo Hương” mà ngất đi.

Mùi thơm “Bảo Hương” cũng gần giống như “Thiên Sơn Ngọc Dịch”, hẳn nó có tác dụng hạ độc và xạ độc được người.

Có lẽ nàng Đỗ Thu Linh đã ngửi qua mùi “Kỳ Nam Bảo Hương” nên tinh thần mới rối loạn nói sai đi sự thật.

Thái Thông dựa vào đó khư khư buộc tội chàng. Té ra, lão là người chính phái lại có những ý nghĩ thâm độc không thua gì bọn ma đầu.

Nghĩ tới đây chàng tức tối la lớn :

- Lão hòa thượng chùa Thiếu Lâm, người đã hạ độc “Bảo Hương” bắt tội ta, giờ lại muốn hạ luôn các phái khác nữa ư?

Thái Thông cắn răng rít bật thành tiếng :

- Tiểu tử, người chết tới nơi còn nhiều chuyện nữa hả?

Trịnh Kiềm Hồng nói :

- Hứ! Biết ta chết hay bọn Thiếu Lâm các người đây.

- Thằng ranh con, mày im mồm cho ta.

- Ta có miệng thì ta nói. Tại sao bắt ta im. Người có biết người độc ác hơn dã thú không? Ta không ngờ tám vị Chưởng môn kia vô tình đi nghe lời tên ma đầu thâm độc như ngươi. Ta chết hoặc các người mà chết một cách oan uổng.

- Im mồm! Ta giải quyết với Phong Lưu giáo chủ xong, rồi mày cũng coi tay ta.

Dứt lời, lão quay qua chúng đệ tử Thiếu Lâm và tám người Chưởng môn kia nói :

- Các người đi theo ta.

Trịnh Kiềm Hồng hét :

- Thái Thông, người dùng “Bảo Hương” hại ta là chuyện nhỏ, xuống tay hạ độc Đỗ Thu Linh, người có biết là tội người bao lớn không. Mau trở lại ta có cách giải quyết với người.

Thái Thông như không nghe thấy lời Trịnh Kiềm Hồng cầm đầu đi một mạch.

Tám người Chưởng môn của Bát đại môn phái khác trái lại rất quan tâm. Lời nói của chàng nói ra khiến ai nấy đều sững sốt, nghi ngờ hành vi của Thái Thông không phải là ít. Nhưng không ai hở môi nói gì.

Liệt Đường đạo trưởng liền chạy tới mở lối cho Trịnh Kiềm Hồng. Còn Thái Huệ và Hắc Tiên Ông nhảy tới lo giải huyết và mở lối cho Lý Minh Châu.

Trịnh Kiềm Hồng đứng dậy lo lắng hỏi.

- Đạo trưởng, ngoài ấy tình hình thế nào?

Liệt Đường đạo trưởng không đáp. Nhưng sao sắc diện lão lộ nét khẩn trương tột độ.

Tất cả tám vị Chưởng môn cùng Thái Huệ. Trịnh Kiềm Hồng và Lý Minh Châu chạy đua theo Thái Thông.

Ra đến nơi, ai nấy đều hết sức kinh ngạc.

Cả một vùng trời, bóng dáng độc trùng tua tủa chom chớp đen nghệt.

Thoạt nhìn như thể một trận mưa tuyết.

Chúng đệ tử Thiếu Lâm lớp ngã chết, lớp kêu la, ôm ngực ụa mửa, máu me chảy đầy miệng.

Thật là một cảnh chiến trường vô cùng kinh hoàng Phong Lưu giáo chủ đứng trước đám đông nhìn thủ hạ, quét mắt nhìn Thái Thông lạnh lùng không nói một tiếng.

Thái Thông nhìn thấy chúng đệ tử chết, trong lòng lão run lên, mặt lão đỏ gay, mắt phủ đầy khí sắc căm thù, giết người.

Lão nghiến răng hét :

- Hai đứa nó còn sống nhảu đây sao người không thu trùng độc về đi. Hay là đợi ta ra tay.

Phong Lưu giáo chủ cười há há :

- Thái Thông, người là người Chưởng môn, cầm đầu một đại môn phái nên tỏ ra biết điều một chút. Sao mở miệng là muốn đánh giết nhau, người đi trách ta ư?

nếu người không gieo gió thì đâu gặt bão.

Thái Thông đỏ mặt tía tai :

- Đừng lời thôi. Ta hỏi người trước kia người hứa với môn đệ ta thế nào?

Phong Lưu giáo chủ đáp :

- Môn đệ của người không nói qua cho người biết ư?

- Có!

- Có, tại sao còn hỏi ta?

- Thì ta đã đem hai đứa ranh con trả cho người đây, còn đòi hỏi gì nữa. Có mau thu hồi độc về không?

Phong Lưu giáo chủ liếc mắt thấy Trịnh Kiềm Hồng và Lý Minh Châu còn khỏe mạnh, bà mỉm cười đáp :

- Thái Thông, chuyện đâu còn đơn giản. Nếu người chưa chịu cho nó chạy qua bên ta thì ta đâu chịu lui bước.

Thái Thông dậm chân nói như trâu rống :

- Người ra điều kiện giờ định nuốt lời sao?

- Trước kia ta nói thế vì chưa thấy mặt hai đứa nó. Giờ thì khác rồi.
- Khác cái gì?
- Ta bị thiệt thòi...

Thái Thông tức ứa gan. Chẳng đợi cho Phong Lưu giáo chủ nói dứt lời, lão gạt ngang hỏi :

- Thiệt thòi cái gì?
- Hai đứa ấy tuy trông khỏe mạnh nhưng biết đâu chúng lại không mắc phải “Kỳ Nam Bảo Hương” của người? Đó, ta nói thiệt thòi là thiệt thòi ở chỗ phải giải “Kỳ Nam Bảo Hương” cho chúng.

Thái Thông thất sắc, nói :

- Hừ! hai đứa đổi lấy mấy trăm mạng còn ức lăm sao?

Phong Lưu giáo chủ cười khẩy :

- Mấy trăm mạng chết của quý phái là do đệ tử quý phái muốn.
- Đúng là già mồm lẻo mép.
- Người không tin?
- Ủ!

- Ta nói rõ cho người biết, trước khi ta thả trùng, ta bảo chúng hãy cho người biết điều kiện của ta đưa ra, chúng chẳng những không chịu còn xông vào đánh ta.

Vậy không phải là tại chúng muốn chết sao?

Thái Thông bước tới một bước hét :

- Hừ! Người vậy khốn bản phái, tức nhiên chúng có quyền chống cự, bảo chúng đừng ra tay sao được.

Phong Lưu giáo chủ bỗng phá lên cười nói :

- Này Thái Thông, ta nói cho người biết trong một cuộc tương tranh, phải có kẻ thắng người bại, kẻ chết người sống. Chẳng may đệ tử Thiếu Lâm chết, thì người Chuồng môn nó chịu chớ sao lại nói nghe buồn cười thế.

Thái Tông không dần được lửa giận.

Hai tay đưa cao nhắm ngay Phong Lưu cốc chủ đánh ra song chưởng.

Kình phong cuộn ép như vũ bão, sóng chưởng cực kỳ hiểm ác.

Xem tiếp hồi 56 Thái Thông tương kế tựu kế

56. Hồi 56 Thái Thông Tương Kế Tựu Kế

Phong Lưu giáo chủ khẽ xô người qua một bên tránh khỏi.

Lúc này Thái Tông như điên cuồng, hai tay lại đảo lên không phát chưởng phá độc trùng.

Bằng! Bằng!

Chưởng phong Thái Tông đánh ra bùa độc trùng bay về một phía, nhưng sau đó, chúng lại qui tụ trở về y như cũ. Đồng thời biến đổi thành nhiều thứ màu sắc khác nhau, bay lượn mịt trời đất, khiến ai nấy cũng phải rùng mình lạnh người.

Thái Tông thấy thế đâm ra khinh hoảng, nhảy lui về, không dám ra tay nữa.

Phong Lưu giáo chủ cười lạnh lùng :

- Thái Thông, người thấy sự lợi hại độc trùng của ta chưa? Biết điều nên đứng yên đi.

Thái Tông tức tối không thốt ra lời. Mắt lão mở to nhìn Phong Lưu giáo chủ, hầm hừ nói :

- Ác phụ ta không phải là người dễ uy hiếp đâu.

Phong Lưu giáo chủ cười lạt :

- Cái gì mà không dễ.

Thái Thông quát :

- Trịnh Kiểm Hồng và Lý Minh Châu còn trong tay ta đồ người dám.

Phong Lưu giáo chủ thản nhiên đáp :

- Ta đã nói trước, nếu chúng nó có mệnh hệ nào thì đừng trách sao ta biến Thiếu Lâm tự thành biển máu đầy nhé. Người mở mắt nhìn chúng đệ tử đang lăn lộn trên vũng máu kia rồi muốn gì thì cứ việc.

Bà ngừng một chút nói tiếp :

- Hơn nữa thư độc trùng này nếu không có thuốc hóa giải của ta thì đừng hòng tìm đâu ra. Hiện tại, chính bản thân người ta muốn cho độc trùng đột nhập lúc nào cũng được cả. Liệu chừng ấy người chạy khỏi số chết không?

Lời này khiến ai nghe thấy cũng đều thất sắc, lạnh rợn tóc gáy :

Phong Lưu giáo chủ nói tiếp :

- Thái Thông, người quyết định đi.

Thái Thông đứng gằm mặt, chưa tìm được giải pháp nào khả dĩ trị được Phong Lưu giáo chủ, thì bà ta hạ thấp giọng nói :

- Thái Tông, ta ra tay thế này là buộc lòng lắm đó. Thật ra, ta cũng không muốn cơ đồ Thiếu Lâm bị tiêu diệt. Ta chờ quyết định của người đây. Nói đi!

Liệt Đường đạo trưởng chen vào hỏi :

- Quý Giáo với Trịnh Kiểm Hồng và Lý Minh Châu có quan hệ?

Phong Lưu giáo chủ đáp :

- Lý Minh Châu là dưỡng tử của ta. Con Trịnh Kiểm Hồng là... là...

- Là bạn của Lý Minh Châu.

Liệt Đường đạo trưởng gật đầu nói :

- Nếu thế, chắc Giáo chủ đã biết qua nhân cách của Trịnh Kiểm Hồng chứ?

Phong Lưu giáo chủ đáp :

- Cố nhiên!

- Giáo chủ nghĩ thế nào về Trịnh Kiểm Hồng?

- Đạo trưởng không cần biết tới việc này.

- Tại sao?

- Thiết tưởng Đạo trưởng rõ tư cách của hắn hơn ai hết.

- Ta?

- Đúng! Nếu không, làm sao Đạo trưởng dám tuyên dương Trịnh Kiểm Hồng lên ngôi “Vô lâm Tôn chủ”.

- Việc này... này..

Liệt Đường đạo trưởng cảm thấy khó nói lời được.

Trang Hưu, Chương môn Chung Nam phái chen vào nói :

- Đúng! Nhưng lại khác rồi.

Phong Lưu giáo chủ cau mày hỏi :

- Khác cái gì?

Chưởng môn Chung Nam phái đáp :

- Hiện tại Trịnh Kiểm Hồng cầu kết với bọn Bích Linh Ma Ảnh hại Thái Chí đại sư nên chúng tôi họp nhau quyết định phế bỏ chức “Võ lâm Tôn chủ” của y.

Phong Lưu giáo chủ kinh ngạc :

-Ồ! Các vị đồng ý phế bỏ chức vị ấy?

- Đúng thế!

- Tội cầu kết với bọn người tà ma giết chết Thái Trí đại sư?

- Vâng!

Phong Lưu giáo chủ mặt lộ vẻ buồn nói :

- Không đúng! Các vị lầm rồi...

Nói tới đó, bất giác nước mắt Phong Lưu giáo chủ tuôn chảy.

Vì lẽ, bà ta nhớ đến chuyện xưa, cũng nhờ ơn Thái Trí nên bà ta thoát chết.

Thái Thông liếc mắt thấy Phong Lưu giáo chủ khóc, lão vụt nhớ lại chuyện cũ, liền vịn cơ hội ấy, lão cất tiếng hỏi :

- Giáo chủ có nhớ việc bà nhớ Thái Trí năm xưa chăng?

Phong Lưu giáo chủ lau nước mắt đáp :

- Cố nhiên là nhớ!

Thái Thông nghiêm giọng nói :

- Lão tăng bắt Trịnh Kiểm Hồng cũng có ý định báo thù cho Thái Trí. Như vậy bà không phản đối việc lão tăng bắt tội Trịnh Kiểm Hồng chứ?

Phong Lưu giáo chủ đáp :

- Đúng y phạm tội ra đầu phản đối. Nhưng đằng này y không phải là thủ phạm giết Thái Trí đại sư.

Thái Thông nói :

- Chính mắt nàng Đỗ Thu Linh thấy Trịnh Kiểm Hồng giết Thái Trí.

Phong Lưu giáo chủ sửng sốt :

- Đỗ Thu Linh nói?

- Đúng vậy!

Phong Lưu giáo chủ đứng thờ người ra. Bà nghĩ Thái Thông vì quá đau đớn về cái chết của người sư đệ mà có hành động kém suy nghĩ nhưng còn tám vị Chưởng môn kia, tại sao cũng cùng một ý định như Thái Thông.

Bà ta lẩm bẩm :

- Thật quái lạ!

Bà ngẩng đầu nhìn Trịnh Kiểm Hồng, thấy chàng vẫn thản nhiên, không chút lo âu, sợ sệt, khiến bà không hiểu đầu đuôi ai phải ai sai.

Thấy không ai nói, Trịnh Kiểm Hồng nói :

- Giáo chủ, Đỗ Thu Linh đã nói như thế. Nhưng có lý do khác thúc đẩy nàng nói không đúng sự thật.

Phong Lưu giáo chủ kinh ngạc hỏi :

- Lý do gì thúc đẩy Đỗ Thu Linh nói không đúng sự thật?

Trịnh Kiềm Hồng nghiêm giọng đáp :

- Thái Thông đem “Kỳ Nam Bảo Hương” hạ độc, khiến tâm trí nàng rối loạn nói bậy bạ. Do đó lão quả quyết tại hạ hòa với Bích Linh Ma Ảnh giết chết Thái Trí, để bắt tội.

Thái Thông bặm môi, trợn mắt hét :

- Mày đừng láo khoét.

Liệt Dương đạo trưởng bước tới nói :

- Giáo chủ, Trịnh Kiềm Hồng nói thế theo Giáo chủ nghĩ thế nào?

Phong Lưu giáo chủ đáp :

- Ta có vài ý kiến.

- Xin Đạo trưởng cho biết.

- Kêu Đỗ Thu Linh ra trước mặt mọi người thuật lại chuyện ấy thêm một lần nữa xem.

Liệt Dương đạo trưởng nói :

- Ý kiến Giáo chủ rất hay.

Thái Thông mặt mày tái xanh nói :

- Đạo hữu, người làm sao rồi?

Liệt Dương đạo trưởng đáp :

- Bần đạo không muốn có sự mờ ám trong vụ này. Vậy nhờ lão huynh cho đòi nàng Đỗ Thu Linh ra đây.

Thái Thông miễn cưỡng nói :

- Cũng được!

Đoạn lão hướng qua Thái Huệ bảo :

- Người vào kêu Đỗ Thu Linh ra cho ta.

- Vâng!

Thái Huệ vừa nhún mình chạy đi, bất thần Thái Thông hướng qua Trịnh Kiềm Hồng điểm vào á huyết chàng.

Liệt Dương đạo trưởng thấy thế bất bình nhưng không nói ra.

Phong Lưu giáo chủ không dẫn được cơn tức giận hét lớn :

- Thái Thông, ngươi làm gì lạ vậy?

Thái Thông cười nhạt :

- Ta sợ nó thấy Đỗ Thu Linh rồi nói nhiều chuyện không ích lợi.

Phong Lưu giáo chủ uất ức nói :

- Người hành động không đáng là bậc trưởng phu.

Thái Thông đỏ mặt :

- Giáo chủ hãy bình tĩnh. Việc này bà nghe một mình Đỗ Thu Linh nói là được rồi.

Phong Lưu giáo chủ cau mày nói :

- Trịnh Kiếm Hồng phải có ý kiến của nó chứ! Tại sao lại sợ nó nói. Hay là người...

Thái Thông khoát tay :

- Giáo chủ đừng nói lời thôi. Trịnh Kiếm Hồng biểu lộ bằng cách gật đầu hoặc là lắc đầu là được.

- Không... Không thể...

Ngay lúc ấy, Thái Huệ đã dẫn Đỗ Thu Linh ra đứng trước mặt mọi người.

Đỗ Thu Linh liếc nhìn thấy Trịnh Kiếm Hồng và bên cạnh là Lý Minh Châu.

Nhưng cả hai người này, không ai nói chuyện gì với ai cả.

Nàng ngạc nhiên hỏi :

- Hồng huynh! Nàng này là ai?

- ...

- Sao anh không trả lời?

Đột nhiên, Đỗ Thu Linh nhớ lại nhớ lại nói :

- Ồ! Có phải cô ta là Lý Minh Châu không anh?

Phong Lưu giáo chủ vọt miệng đáp :

- Vâng! Chính Lý Minh Châu đấy.

Đỗ Thu Linh cau mày lộ vẻ khó chịu nói :

- Nàng tại sao ở bên cạnh Trịnh Kiếm Hồng?

Phong Lưu giáo chủ thấy Đỗ Thu Linh có vẻ ghen tức, bà vo cùng ngạc nhiên.

- Đây Đỗ cô nương, lúc trước chúng tôi đối đãi với cô tử tế chứ?

Đỗ Thu Linh miễn cưỡng gật đầu :

- Đa tạ ơn Giáo chủ. Nhưng hôm nay sao Giáo chủ lại thả trùng độc vây Thiếu Lâm tự?

Phong Lưu giáo chủ đáp :

- Ta định cứu Trịnh Kiếm Hồng và dưỡng nữ của ta đó.

Thái Thông xen vào, nói :

- Đỗ cô nương, lão tăng cho mời cô ra đây muốn cô trả lời vài câu chuyện.

Đỗ Thu Linh nhăn mặt :

- Lão muốn hỏi ta chuyện gì?

Thái Thông nói :

- Có phải Trịnh Kiếm Hồng cầu kết với Bích Linh Ma Ảnh đánh chết Thái Trí không?

Đỗ Thu Linh lắc đầu đáp :

- Không có chuyện ấy!

Câu trả lời của nàng rất đơn giản nhưng có hiệu lực kinh khủng, khiến tám vị Chứng môn biến sắc mặt.

Nhất là Liệt Đường đạo trưởng muốn nhảy dựng lên vì kinh ngạc.

Phong Lưu giáo chủ quét mắt lạnh lùng nhìn Thái Thông và tám vị Chứng môn cao giọng :

- Đại chứng môn Thiếu Lâm cũng như tám vị Chứng môn có mặt ở đây nghe rõ chứ? Tại sao lại đổ tội oan cho người ta?

Thái Thông vẫn làm tỉnh nói :

- Đỗ Thu Linh và Trịnh Kiếm Hồng có mối quan hệ mật thiết với nhau. Hỏi thế, dĩ nhiên cô ta nói là không.
Phong Lưu giáo chủ mỉa mai :

- Để ta bảo nàng dẹp bỏ tình cảm riêng, lấy lý trí ra trả lời.

Phong Lưu giáo chủ đáp :

- Thì người cứ bảo cô ta đi.

Thái Thông hướng qua Đỗ Thu Linh nhìn đăm đăm vào mắt nàng nói :

- Đỗ cô nương, tôi tin cô là người ăn ngay nói thẳng, vậy cô nương nên nghĩ kỹ lại trả lời cho tôi biết: có hay không?

Đỗ Thu Linh không dám nhìn vào đôi mắt lão, vội gằm mặt xuống không đáp.

Thái Thông nghiêm giọng hỏi :

- Sự thật có hay không cô nói đi?

Đỗ Thu Linh đáp :

- Có!

- Cô nghe đây, tôi hỏi một lần nữa, sự thật có hay không?

- Có!

Mọi người đều im phăng phắc.

Trịnh Kiếm Hồng tuy nghe được mà nói không được, chàng tức tối vô cùng, hai mắt chàng đảo lia lịa.

Phong Lưu giáo chủ nhìn Trịnh Kiếm Hồng rồi nhìn Đỗ Thu Linh, không biết nên tin ai là thật.

Đột nhiên bà ta bước tới một bước hỏi Thái Thông :

- Đỗ Thu Linh bị độc “Kỳ Nam Bảo Hương” người đã giải độc cho cô ta chưa?

Thái Thông phá lên cười :

- Há! Há!... “Kỳ Nam Bảo Hương” chữa trị độc chứ không làm độc người bao giờ.

Tám người Chuởng môn cùng đồng thanh nói :

- Phải đó! Nó chỉ trị độc chứ không hại ai cả.

Phong Lưu giáo chủ lẩm bẩm :

- Quái lạ thật! Sao ta không nghe cảm nhận gì về Bảo Hương cả.

Và bà ta nhớ lại Thiếu Lâm tự cũng từng hạ độc hại người, không lẽ “Kỳ Nam Bảo Hương” này...

Xem tiếp hồi 57 Hiệp khách trừ lão tăng

57. Hồi 57 Hiệp Khách Trừ Lão Tăng

Thái Thông lạnh lùng nói :

- Giáo chủ nên biết Đỗ Thu Linh là vị hôn thê của Trịnh Kiếm Hồng mà còn nói ra sự thật ấy lẽ nào Giáo chủ không tin?

Giáo chủ sững sốt :

- Hả? Nàng là vị hôn thê của Trịnh Kiếm Hồng?

Bà tái mặt, lộ vẻ tức giận khôn cùng.

Đỗ Thu Linh thấy thế bước tới hỏi :

- Giáo chủ lấy làm lạ lắm hay sao?

- Phong Lưu giáo chủ không dần được cơn giận, nhìn thẳng vào mặt Trịnh Kiềm Hồng hét :

- Kiềm Hồng! Người đã có vị hôn thê sao còn dụ dỗ con gái ta?

Trịnh Kiềm Hồng thấy sự hiểu lầm càng sâu, khiến chàng lạnh cả người.

Chàng muốn hét to lên phá tan sự hiểu lầm này, nhưng có miệng mà thốt không ra lời. Chàng chỉ còn biết nuốt ực sự tức tối vào lòng.

Phong Lưu giáo chủ hỏi mà Trịnh Kiềm Hồng không trả lời, bà lại càng thêm căm giận. Nhưng sự nhớ Trịnh Kiềm Hồng bị điểm á huyết làm sao mở miệng được.

Bà hỏi :

- Có đúng Đỗ Thu Linh là vị hôn thê của người không?

Trịnh Kiềm Hồng gật đầu.

Phong Lưu giáo chủ lạnh lùng cười :

- Thái Thông, chuyện của Trịnh Kiềm Hồng ta không cần xen vào. Vậy tùy ở người.

Thái Thông giả vờ ngạc nhiên :

-Ồ! Còn cô Lý Minh Châu?

Phong Lưu giáo chủ nói :

- Người mau trả nàng về cho ta.

- Nhưng độc trùng...

- Được rồi! Ta sẽ cho thuốc trị thương và giải độc trùng.

Nói xong bà bảo hai người nữ thuộc hạ lấy ra hai gói thuốc bột màu trắng, đưa cho Thái Thông.

Phong Lưu giáo chủ nói :

- Gói thứ nhất dùng để trị thương tích. Gói thứ hai người hòa với chút nước cho mấy người trúng độc trùng uống.

Thái Thông nhượng bộ một cách bất đắc dĩ.

- Vậy ta trao trả Lý Minh Châu về cho người đó.

Dứt lời, lão ôm Lý Minh Châu ném về phía Phong Lưu giáo chủ.

Phong Lưu giáo chủ sau khi xem xét không thấy nàng Lý Minh Châu mệnh hệ nào liền thu hồi độc trùng và truyền lệnh lui binh.

Đỗ Thu Linh thấy Thái Thông không thả Trịnh Kiềm Hồng ra mà lại phóng tới ôm xốc chàng hình như có hành động không tốt liền phóng mình chạy tới cản.

- Chưởng môn, ông làm gì thế?

Thái Thông liếc nhìn tám người Chưởng môn thấy họ đã đi xa, khẽ nói với Đỗ Thu Linh :

- Cô đừng hỏi lời thôi! Trịnh Kiềm Hồng đang lâm bệnh.

Đỗ Thu Linh thất sắc hỏi :

- Chàng bệnh gì?

Thái Thông khó chịu :

- Không thể nói cho cô nghe được.

Đỗ Thu Linh hoài nghi, bảo :

- Tất cả không ai mắc bệnh, tại sao chàng mang bệnh? Xin người cho tôi biết chàng bị gì?
- Lão phu chưa đoán ra.

Đỗ Thu Linh lo sợ hỏi :

- Ồ! Bộ chàng bệnh nặng lắm sao Chưởng môn đoán không được?
- Đúng thế.
- Nhưng... Nhưng...
- Nhưng cái gì?
- Hình như Chưởng môn còn hậm hực điều gì đối với chàng? Chẳng hạn...

Thái Thông giật mình hỏi :

- Chẳng hạn thế nào?
- Hình như Chưởng môn muốn giết chết Trịnh Kiểm Hồng?

Thái Thông cười :

- Khà Khà khà! Đỗ cô nương, cô xem tôi có vẻ là kẻ giết người không?

Đỗ Thu Linh kinh ngạc :

- Hả?Ồ!... Không... Không được đúng lắm.

Thái Thông trấn an nàng :

- Nếu thế, cô đừng nghi ngờ tôi nữa.

Đỗ Thu Linh nói :

- Chưởng môn sao không giải huyết cho anh ấy?

Thái Thông biến sắc :

- Giải huyết bệnh chàng càng thêm nguy hiểm.

Đỗ Thu Linh lắc đầu :

- Ý Chưởng môn muốn nói gì tôi không hiểu? À mà sao Chưởng môn hình như không được bình tĩnh.

Thái Thông gượng cười đáp :

- Cái gì? Ta không bình tĩnh ư?
- Đúng!
- À! Không có gì đâu. Ấy chẳng qua ta làm bộ để xem bệnh tình Trịnh Kiểm Hồng đã ở vào thời kỳ nào vậy thôi?
- Đó là cách xem bệnh của Chưởng môn?
- Đúng thế!

Trịnh Kiểm Hồng bị Thái Thông cặp nách và nghe lão đối đáp với Đỗ Thu Linh. Chàng giận ứa gan. Nhưng chỉ biết dùng mắt chớp chớp ra hiệu cho nàng đừng tin.

Thái Thông là người tinh đời bèn tăng thêm công lực kẹp chặt Trịnh Kiểm Hồng hơn nữa.

Trịnh Kiểm Hồng bỗng dưng bị cái kẹp đau điếng, trán mình mất trợn trắng.

Đỗ Thu Linh vừa thấy cả kinh kêu nói thất thanh :

- Lão tiền bối, anh Hồng sao rồi?

Thái Thông giả vờ hỏi :

- Cái gì hả?

- Tiền bối nhìn sắc mặt anh ấy xem...

Thái Thông làm bộ hốt hoảng :

- Chết rồi! Bệnh y tái phát.

Đỗ Thu Linh biến sắc :

- Lão... lão... chúng ta phải làm sao?

- Để ta tính coi...

Thái Thông nói tới đó, mắt liếc nhìn tám người Chưởng môn thấy họ đã đi xa hơn ngoài năm mươi trượng và dừng lại chờ lão.

Lão chưa biết giải quyết thế nào cho êm thấm, thì Đỗ Thu Linh lại thúc hỏi :

- Tiền bối, ta nên tính gấp đi. Sao tiền bối còn ngập ngừng do dự?

Thái Thông giật mình :

- Há?

Đỗ Thu Linh chỉ về phía tám người Chưởng môn nói :

- Hay là ta mời tám vị Chưởng môn lại bàn coi.

Thái Thông thất sắc, nhưng thoáng cái, lão lấy được tự nhiên, cười hiểm ác :

- Được! Được! Nhưng cô phải chịu điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Tôi dùng phương pháp trị bệnh đặc biệt mà cô không được hở môi kêu la gì cả. Phương pháp đó là mời tám vị Chưởng môn đến phết chức Võ lâm Tôn chủ của Trịnh Kiểm Hồng đồng thời xử tử hình chàng.

- Á!... Không...

- Cô đừng sợ. Tôi đã nói là cách trị bệnh đặc biệt để kích thích cho Trịnh Kiểm Hồng hồi tỉnh.

Đỗ Thu Linh vì thân bị độc “Kỳ Nam Bảo Hương” tâm trí rối loạn, lúc tỉnh, lúc u mê, không hiểu thấu tâm ý ác độc của Thái Thông.

Nàng đứng lặng yên một hồi đáp :

- Thôi thì tùy tiền bối định liệu, miễn là chữa anh ấy hết bệnh là được. Nhưng tôi có thể đứng một bên xem cách trị bệnh của tiền bối được không?

Thái Thông thấy nàng mắc kè, liền gật đầu :

- Được! Vậy cô đi trước, tôi theo sau.

- Vâng!

Dứt lời, Đỗ Thu Linh cất bước đi về phía tám người Chưởng môn.

Nàng vừa đi được vài bước bỗng nghe phía sau có tiếng Thái Thông rú lên :

- Ái da!

Nàng giật mình quay lại thì thấy một người lạ mặt cướp lấy Trịnh Kiểm Hồng kẹp giữ trong tay và hầm hừ như muốn giết chết Thái Thông.

Đỗ Thu Linh lập tức phóng mình trở lại hét lớn :

- Người là ai? Mau buông Trịnh Kiếm Hồng ra.

Người lạ đáp :

- Lão phu không thể nghe theo lời cô nương được.

- Tại sao?

- Thái Thông định đem giết Trịnh Kiếm Hồng.

- Người đừng nói láo.

- Tin hay không là tùy cô nương, lão phu không còn thì giờ để nói.

Dứt lời người lạ trở gót phóng chạy đi.

Đỗ Thu Linh chạy chặn ngang đường :

- Người không thể đi nếu không nói rõ danh tánh.

Người ấy cười đáp :

- Cô muốn biết tên họ ta lắm sao?

- Ừ!

- Cũng được...

- Nói mau!

- Lão phu là “Quý Môn quan chủ” mà võ lâm giang hồ ai ai cũng đều nghe tiếng.

Đỗ Thu Linh biến sắc :

- Té ra người là một trong Thập Đại Ma Tinh

Câu nói của Đỗ Thu Linh khiến đối phương giật mình đứng ngậm câm.

Đỗ Thu Linh vội rút cây “Ngũ Long kim kiếm” ra bước chầm chậm tới đối phương.

Người lạ mặt điểm huyết Thái Thông rồi chợt thấy Đỗ Thu Linh rút kiếm, sợ gây chuyện phiền phức làm ồn lên, Thái Thông nghe được sẽ không tốt.

Nhanh như chớp lão phóng mình nhảy tạt qua đá mạnh vào người Thái Thông té nằm bất tỉnh.

Đỗ Thu Linh thấy thế lửa chế dầu thêm, bất kể tính mạng, tung người xông vào đánh đối phương.

Nhưng đối phương đã lẹ như chớp vừa đá xong Thái Thông, người lão lộn qua chụp nắm tay cầm kiếm của Đỗ Thu Linh điểm luôn một hơi vào các huyết đạo của nàng.

Đỗ Thu Linh giờ chỉ còn hy vọng tám người Chứng môn phát giác chạy đến tiếp cứu.

Không ngờ đối phương hành động thật lẹ, tay vắt kiếm vào lưng rồi kẹp nàng vào hông.

Đỗ Thu Linh mặt sắc đỏ gay, mắt mở to, thiếu điều muốn ăn gan nuốt sống đối phương.

Lão già chỉ cười nói :

- Đỗ cô nương, cô đừng sợ, tôi không làm hại cô đâu.

Xem tiếp hồi 58 Liệt Đường đạo trưởng phát giác Âm công

58. Hồi 58 Liệt Đường Đạo Trưởng Phát Giác Âm Công

Đỗ Thu Linh cảm thấy lạ lùng. Vì chưa bao giờ gặp qua Quý Môn quan chủ lần nào. Tại sao lão ta lại biết rõ tên họ nàng.

Nghĩ vậy, nàng nhin không được liền hỏi :

- Người là ai sao lại biết tên tôi?

Đối phương mỉm cười bí mật :

- Tôi đối với cô không phải là người xa lạ. Vậy cô yên tâm mà đi theo tôi.

Đang lúc đó, Liệt Đường đạo trưởng kịp thời phát giác, hét lên một tiếng phóng mình bay tới.

- Đứng lại!

Lời chưa dứt, lão tung luôn một chưởng.

Lão già bí mật thấy tám người Chưởng môn chạy tới, lập tức xoay mình đưa chân đá thốc Thái Thông văng bắn về phía Liệt Đường đạo trưởng.

Liệt Đường đạo trưởng cả kinh, vội thu chưởng để đón bắt Thái Thông.

Bảy người Chưởng môn thấy thế cũng ngừng bước.

Thừa cơ hội đó, lão già bí mật kẹp Đỗ Thu Linh phóng chạy vào rừng sâu mất dạng.

Tám người Chưởng môn hết sức kinh dị. Họ không ngờ đối phương dám xông vào cửa Thiếu Lâm cướp người đem đi.

Đối phương công lực quá cao cường, thủ pháp nhanh, lợi hại, tám người Chưởng môn cảm thấy mình còn kém hơn một bậc, nên không dám đuổi theo. Họ xúm nhau lo giải quyết cho Thái Thông.

Hắc Y Tiên Ông vội hỏi Liệt Đường đạo trưởng :

- Theo đạo huynh đối phương là ai?

Liệt Đường đạo trưởng lắc đầu :

- Tôi không đoán chắc người ấy là ai vì lực đối phương quá cao cường.

- Có phải Bích Linh Ma Ảnh không? Tên khốn đó công lực cũng khá lắm.

Nhưng có làm tôi thắc mắc là, tại sao đối phương bắt Trịnh Kiếm Hồng, Đỗ Thu Linh và điếm huyết Thái Thông để làm gì?

Thái Thông được giải huyết xong, lão gượng đứng dậy trong một dáng điệu hết sức ngơ ngẩn.

Tám người Chưởng môn áp lại hỏi :

- Lão huynh, đối phương là ai, lão huynh có biết không?

Thái Thông ngập ngừng một hồi rồi đáp :

- Quỷ Môn quan chủ, một trong Thập Đại Ma Tinh.

Mọi người vô cùng kinh ngạc :

- Hả?

- Cái gì?

- Nó là Quỷ Môn quan chủ.

Trang Hữu Chính Nhân cười nói :

- Nếu nó là Quỷ Môn quan chủ thì đầu thân thủ tuyệt hay đến thế?

Thiếu Lâm lão trượng nhãn mặt nói :

- Đúng! Chắc chắn không phải là Quỷ Môn quan chủ.

Trang Hữu Chính Nhân nói :

- Sự nghi ngờ của chúng ta cũng có lý chứ không phải không. Nhưng với một kẻ đánh lén, Thái Thông cũng khó đỡ cho kịp.

Liệt Đường đạo trưởng khoát tay nói :

- Thôi, điều quan trọng nhất là hỏi Thái Thông có nhìn sai không đã?

Thái Thông đáp :

- Làm sao sai được.

Đạo trưởng nhíu mày nói :

- Thế thì lạ thật! Không lẽ Quỷ Môn quan chủ có thân thủ lợi hại đến mức ấy.

Mọi người đều nói :

- Đúng! Không thể đối phương là Quỷ Môn quan chủ rồi.

Trang Hữu Chính Nhân đề nghị :

- Thực hay giả ta không cần bàn nữa chỉ biết nó dám lên vào đây cướp Trịnh Kiếm Hồng và cô bạn của chúng ta, thì phải lo đuổi mới được.

Mọi người đều cho là hữu lý.

Riêng Thái Thông đứng lặng thinh.

Trang Hữu Chính Nhân hỏi :

- Lão huynh nghĩ thế nào?

Thái Thông mặt mũi đáp :

- Thôi kệ nó!

Mọi người tưởng mình nghe lầm, liền hỏi :

- Lão huynh bảo sao?

Thái Thông chậm rãi nói :

- Người Phật tử giữ sao cho thanh tịnh vậy là đủ rồi, cần chi sân si với mấy chuyện nhỏ mọn đó.

Trang Hữu Chính Nhân tức giận nói :

- Hừ! Thiếu Lâm tự chịu mất mặt thì cũng chịu. Vậy chuyện này mọi người khỏi phải lo nữa.

Tám người Chưởng môn nhao nhao lên. Người bảo phải đuổi theo đối phương, người lại không đồng ý.

Tiếng qua tiếng lại làm om sòm trời đất.

Thái Thông nói :

- Xin lỗi chư vị, lão tăng cần vào trong một lát.

Dứt lời lão xoay mình bước đi, coi như người vô sự.

Thái Thông vừa đi được ba bước.

Liệt Đường đạo trưởng bước tới nói :

- Hãy khoan!

Thái Thông dừng chân, quay lại hỏi :

- Đạo hữu có điều chi dạy bảo?

Liệt Đường đạo trưởng tới nói :

- Xin lão huynh cho bản đạo xem qua các huyết mạch...

Thái Thông lắc đầu đáp :

- Không cần thiết lắm!

- Tại sao?

- Ta thấy trong người vẫn tỉnh táo và mạnh khỏe như bình thường, có gì mà Đạo hữu phải lo.

- Bần đạo muốn xem qua...

- Đa tạ đạo huynh, chuyện này ta không cần.

Dứt lời, Thái Thông quỳ quả bước đi.

Liệt Đương đạo trưởng hét lớn :

- Đứng lại!

Kèm theo tiếng hét, hai đạo chỉ phong trong tay Liệt Đương đạo trưởng cuốn gió quét vào “Du phủ huyết” của Thái Thông.

Ai nấy thấy đều giật mình, vì chiêu thế được kết tụ bởi sức sống của “Thuần dương tình huyền” mà Liệt Đương đạo trưởng ít khi đem ra dùng. Nay lại đem đối phó với Thái Thông đủ biết nghiêm trọng thế nào rồi.

Hai đường chỉ phong bắn ra như thể mũi tên xé gió mà đi.

Thái Thông không sao tránh kịp, chỉ “hự” hai tiếng, người cảm thấy vô cùng đau đớn đứng chết trân một chỗ, mắt ngó thẳng về phía trước.

Giây lát sau, mắt Thái Thông chảy ra vài giọt máu bầm tím.

Lão đau đớn đến chịu không nổi, ngã người quỵ xuống.

Liệt Đương đạo trưởng nét mặt khấn trương tột độ. Lão bước tới nói :

- Lão huynh bị chúng nó điểm trúng “Âm huyết” nên mất hết tinh thần.

Bảy người Chưởng môn kia cũng áp chạy lại nói :

- Đạo huynh nói đúng!

Thái Thông ngồi lặng thình lo vận công điều tức.

Qua vài phút sau, trong người mới lấy lại được bình tĩnh.

Trang Hữu Chính Nhân nói :

- Chiêu thức này chỉ có Bích Linh Ma Ảnh dùng được mà thôi. Có lẽ tên khốn đó đội lốt Quỷ Môn quan chủ cũng nên.

Thiếu Lâm lão tượng nói :

- Chúng ta mau truy tầm tên khốn ấy gấp đi.

Liệt Đương đạo trưởng nhú mày nói :

- Cũng được.

Trang Hữu nói :

- Thiếu Lâm Chưởng môn cũng nên nghe chúng tôi.

Liệt Đương đạo trưởng nói :

- Nhưng ta phải bàn kế hoạch trước đã.

Thái Thông phản đối :

- Khỏi cần.

Liệt Đương đạo trưởng nói :

- Tính vậy không được.

Thái Thông đáp :

- Việc đã cấp bách, ở đây lo bàn luận, chúng nó cao bay xa chạy biết đâu mà tìm.

Liệt Đường đạo trưởng bắt đắc dĩ phải nghe theo.

* * * * *

Nói về lão già bí mật cặp sách Trịnh Kiếm Hồng và Đỗ Thu Linh đi được hơn một tiếng đồng hồ đến khu rừng rậm mới dừng bước.

Lão đặt Trịnh Kiếm Hồng và Đỗ Thu Linh xuống đất, đoạn lo giải huyết cho Trịnh Kiếm Hồng. Còn Đỗ Thu Linh thì để nằm yên qua một bên. Trịnh Kiếm Hồng tỉnh dậy thấy trước mặt mình là Quỷ Môn quan chủ, chàng giận dữ, hét nói :

- Quỷ Môn quan chủ, ngươi là người gì mà dám thừa lúc ta bận lo tọa thiền ở Đạp Ma nham, xí gạt Bích Linh lão tăng chạy đi để tên Ma Ảnh đến hạ thủ ta?

Dứt lời, Trịnh Kiếm Hồng định đưa tay xuất chưởng đánh.

Nhưng lão già bí mật đã lẹ tay cản lại :

- Tiểu hiệp đang còn mệt, công lực chưa hồi phục hãy ngồi nghỉ giây lát đã.

Ta không phải Quỷ Môn quan chủ đâu.

Trịnh Kiếm Hồng nói lớn :

- Vậy lão là ai?

Lão già bí mật nhướng mắt ra dấu hiệu.

Trịnh Kiếm Hồng giật mình nói :

- Ô! Té ra là Bích Linh lão tăng tiền bối. Tiểu sinh cam thất lễ rồi.

Bích Linh lão tăng xua tay :

- Đứng, đừng khách sáo quá. Tiểu hiệp giải huyết cho Đỗ cô nương đi.

Trịnh Kiếm Hồng vội vã hướng qua Đỗ Thu Linh lo giải huyết.

Đỗ Thu Linh ngồi bật dậy ngó thẳng mặt Bích Linh lão tăng :

- Người không phải Quỷ Môn quan chủ sao lại đi giả mạo hắn?

Bích Linh lão tăng nói :

- Vì ta không muốn mất lời hứa!

Đỗ Thu Linh kinh ngạc hỏi :

- Lời hứa gì? Và với ai?

Bích Linh lão tăng đáp :

- Ta đã hứa với Trịnh Kiếm Hồng không xuyên vào Thiếu Lâm tự. Do đó ta giả làm Quỷ Môn quan chủ. Hơn nữa, ta không muốn cho ai thấy mặt thật, có thể thôi.

Trịnh Kiếm Hồng chen vô hỏi :

- Chắc tiền bối có thấy Phong Lưu giáo chủ vậy Thiếu Lâm tự?

Bích Linh lão tăng đáp :

- Có chứ.

Bất giác Trịnh Kiếm Hồng thở dài nói :

- Lão tiền bối đối với tài hạ ân trọng vô cùng. Nhưng vì không muốn lộ diện sợ rồi đây tiền bối không tránh được sự thù hiềm của người võ lâm. Từ nay tại hạ không dám làm phiền tiền bối...

Bích Linh lão tăng chặn lời :

- Tiểu hiệp đừng nói thế. Ở đời giúp nhau là việc thường, có gì tiểu hiệp e ngại cho lão phu.

Trịnh Kiếm Hồng hỏi :

- À, còn lão Thái Thông lúc này thế nào?

Bích Linh lão tăng đáp :

- Không sao đâu. Lão phu đã dùng âm công điểm huyết làm mất tính hung ác lão ấy. Chứ không nguy hại đến tính mạng.

Trịnh Kiếm Hồng hỏi :

- Chắc chắn Thái Thông mất hết tính hung ác chứ?

- Đúng! Độ trong một tháng trở lại, tinh thần Thái Thông tỉnh táo như bình thường.

- Thế, tốt lắm!

Nhưng họ đâu có ngờ Liệt Đương đạo trưởng đã phát giác ra được bệnh tình của Thái Thông mà giải tỏa âm huyết rồi.

Xem tiếp hồi 59 Trị bệnh mất trí

59. Hồi 59 Trị Bệnh Mất Trí

Bích Linh lão tăng nói :

- Lão ấy hành động không mấy tốt, tiểu hiệp cũng đừng phiền hà chi nữa mà thêm rầy rà.

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Tiền bối, ý muốn tại hạ hành động thế nào đây?

- Hãy tha thứ cho ông ta.

Trịnh Kiếm Hồng rít lên :

- Tiền bối đã nói thế, tại hạ xin nghe theo. Chứ lão Thái Thông thâm độc, nham hiểm vô lường. Lão dám đem thủ đoạn đê hèn bỏ độc hại Linh muội của tôi...

Bích Linh lão tăng giạt mình hỏi :

- Thái Thông dùng thủ đoạn đối với thiếu nữ à?

Đỗ Thu Linh nghe hai người nói, trong lòng chẳng hiểu gì cả.

Nàng ngơ ngác nhìn hết người này rồi nhìn người kia.

Trịnh Kiếm Hồng gật đầu đáp :

- Đúng! Thái Thông dùng “Kỳ Nam Bảo Hương” khiến Linh muội tại hạ mất hết trí nhớ.

Bích Linh lão tăng trầm ngâm một hồi nói :

- “Kỳ Nam Bảo Hương” là thứ thuốc hiếm có. Trên chốn giang hồ chỉ trong Thiếu Lâm là có thứ thuốc ấy thôi. Ta không ngờ Thái Thông lại đem nó ra hại người.

Đỗ Thu Linh nghe tới đây mới hiểu ra tí chút.

Nàng hỏi :

- Tiền bối, lúc tôi ở Thiếu Lâm có bị trúng “Kỳ Nam Bảo Hương”. Song tôi không thấy cái chi hại và cũng không nghe thấy cảm giác gì là lạ cả.

Lời nói nàng giống như Phong Lưu giáo chủ trước đây.

Nhưng đối với Bích Linh lão tăng là người thông suốt những thứ kỳ được lại thêm kiến thức cao thâm, chỉ nghe Đỗ Thu Linh nói thế, lão lo ngại cho nàng khôn cùng.

Lão nhìn nàng rồi nói :

- Đồ cô nương, trong thiên hạ có rất nhiều kỳ được vừa đem lợi vừa đem hại cho ta. Chẳng hạn “Kỳ Nam Bảo Hương” nếu cho người dùng thái quá, tinh thần người ấy rối loạn, không còn phân biệt phải trái gì cả. Và một khi tinh thần như thế đó, chỉ cần đem một gia thủ pháp ra sử dụng, có thể biến họ trở nên một người khác thường. Việc có họ bảo là không, việc không họ sẽ bảo là có.

Còn nữa, lấy một ví dụ tai hại khác là nếu cần, Thái Thông chỉ thốt ra một tiếng, họ có thể làm một việc gọi rằng trái luật luân thường, đạo lý ngay.

Đỗ Thu Linh nghe xong mặt mày biến sắc, hét lớn :

- Trời! Nếu nói thế chắc lão ác ma Thái Thông đã sai tôi làm một việc gì không đúng rồi?

Trịnh Kiếm Hồng gật đầu đáp :

- Muội nói đúng! Lão Thái Thông cần vào lời nói của muội bắt tội tôi cầu kết với lão Ma Ảnh đánh chết Thái Trí đại sư. Bởi vậy, Bát đại môn phái coi tôi như thù.

Những lời Trịnh Kiếm Hồng nói ra khiến Đỗ Thu Linh tái mặt.

Nàng ngược nhìn Trịnh Kiếm Hồng rơm rớm nước mắt :

- Hồng huynh! Lỗi ấy tại em mà ra. Xin anh niệm tình tha thứ cho.

Giọng nàng lại hần học :

- Hừ! Lão ác tăng ấy quá thâm độc, tưởng lão đối với em rất tốt. Nhưng không vì thế mà em tha thứ cho lão ấy được.

Trịnh Kiếm Hồng giật mình hỏi :

- Sao? Thái Thông đối với em rất tốt?

- Phải! Từ trước đến nay, nhứt là trong những ngày em ở trong Thiếu Lâm, Thái Thông thường lui tới, hỏi han, săn sóc em như con ruột. Riêng về phần cha em còn sanh tiền, Thái Thông cũng rất mực kính mến. Em vẫn tưởng lão ta là người tốt, nào ngờ lòng dạ y quá hung ác.

Giọng nàng trở nên gay gắt :

- Hừ! Lão ta đối với anh không tốt tức nhiên cũng không tốt với em.

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Thôi, mặc kệ lão ấy...

Đỗ Thu Linh ngắt lời :

- Hễ lão đối với anh không tốt là lão có tội với em. Em phải tỏ thái độ cho lão biết tay.

Trịnh Kiếm Hồng nghiêm sắc mặt nói :

- Anh biết em rất mực yêu anh nên mới nói ra những lời ấy. Nhưng anh không muốn em có hành động nào không phải với lão Thái Thông.

- Tại sao anh nói vậy.

- Lão ấy đối với em rất tốt chứ không xấu đâu. Nếu nói rằng lão ấy xấu thì không đời nào cho em mang theo mình cây Ngũ Long Kiếm.

- Anh nói có lý! Nhưng sao lại có thái độ thủ hiểm với anh?
- Rất dễ hiểu! Chẳng qua là lão ta có chút lòng ganh tị với anh thôi.
- Tại sao lão lại ganh tị?
- Vì tham vọng của lão là nắm quyền vô lâm thiên hạ.
- À em biết rồi! Cũng vì thế mà lão khư khư đòi phế bỏ chức “Vô lâm Tôn chủ” của anh chứ gì?
- Em nói đúng!
- Nhưng lão đã làm tới chức vụ lớn tột độ của một môn phái còn ỨC HIẾP gì nữa.

Trịnh Kiếm Hồng nhếch môi cười chua chát.

- Con người có túi tham vọng không đáy em quên rồi sao?

Đỗ Thu Linh hai mắt đỏ hoe, buồn bã nói :

- Hiện tình em mất hết cả trí nhớ, liệu anh có giúp được gì em không?

Bích Linh lão tăng chen vô nói :

- Đỗ cô nương bắt tất phải thương tâm. Đối với bệnh cô nương muốn trị cũng không khó. Đâu để lão phu xem thử coi, cô nương nghĩ thế nào?

Đỗ Thu Linh mừng rỡ nói :

- Tiền bối trị được.

Bích Linh lão tăng đáp :

- Có thể.
- Nếu tiền bối ra công trị hết, tiện nữ nguyện ghi tâm khắc cốt chẳng bao giờ quên ơn.

Bích Linh lão tăng nói :

- Được! Cô cứ ngồi xuống đi.

Nói xong lão hướng qua Trịnh Kiếm Hồng :

- Tiểu hiệp giúp lão phu một tay nhé.

Trịnh Kiếm Hồng gật đầu :

- Vâng! Xin tiền bối chỉ dạy.
- Rất dễ, tiểu hiệp ngồi phía trước theo dõi từng biến đổi trên mặt cô Đỗ Thu Linh. Còn lão phu dùng chưởng dẫn vào các huyệt sau lưng nàng.
- Tại hạ hiểu rồi. Xin mời tiền bối ra tay.

Ba người cùng ngồi sắp theo hàng dọc. Thu Linh ngồi vào giữa. Trịnh Kiếm Hồng ngồi đối diện với nàng, còn Bích Linh lão tăng ngồi sau lưng Đỗ Thu Linh.

Bích Linh lão tăng một tay đẩy chưởng vào thiên băng huyệt, một tay ấn lên lưng nàng.

Trịnh Kiếm Hồng ngồi phía trước, mắt chăm chú mọi biến đổi cử chỉ trên mặt Đỗ Thu Linh.

Nguyên trước kia, Âm Dương Song Quái truyền dạy cho Trịnh Kiếm Hồng cách sử dụng “Nhân tuyến truyền thần” nên công việc này đối với chàng không mấy khó khăn.

Qua một hồi điều trị, Đỗ Thu Linh cảm thấy toàn thân nóng ran, đầu óc choáng váng, tâm thần đảo lộn, cơ hồ như quên hết mọi việc chung quanh.

Bích Linh lão tăng liền đưa mắt ra hiệu cho Trịnh Kiếm Hồng hãy chú ý quan sát.

Trịnh Kiếm Hồng dùng “Nhân tuyến truyền thần” xem qua, đã biết bệnh tình Đỗ Thu Linh đã qua được giai đoạn trầm trọng. Chỉ cần chờ đợi vài phút nữa chàng có thể hỏi chuyện với nàng được.

Đột nhiên đôi mắt Đỗ Thu Linh mở to lên, Trịnh Kiếm Hồng hồi hộp lo sợ vô cùng.

Chàng trầm giọng bắt đầu hỏi qua việc xảy ra. Nhưng nàng không trả lời.

Thấy thế, Trịnh Kiếm Hồng càng thêm lo lắng, không dám hỏi gì thêm.

Theo phương pháp trị bệnh này, tuy giản dị, song phải kiên nhẫn, và nhất là đừng làm tinh thần người bệnh chi phối với ngoại cảnh. Nếu không giữ đúng hai điều ấy, bệnh nhân chẳng những không thuyên giảm mà lại còn trầm trọng thêm, có thể đi đến hại cả một đời người.

Bởi thế, Trịnh Kiếm Hồng cứ mãi chăm chú theo dõi từng biến đổi chi tiết trên gương mặt Đỗ Thu Linh.

Chợt khi thấy Đỗ Thu Linh có vẻ bình tĩnh thật sự, Trịnh Kiếm Hồng mới quay trở lại hỏi.

Chàng đem tất cả những việc mà chàng có lần hỏi nàng tại Thiếu Lâm tự.

Nàng nghe xong trả lời đúng như lần trước mà chàng đã hỏi.

Đối với câu trả lời của nàng tất nhiên không làm cho Trịnh Kiếm Hồng hài lòng lắm. Trái lại càng bang hoàng lo sợ hơn.

Chẳng riêng mình Trịnh Kiếm Hồng, mà luôn cả Bích Linh lão tăng cũng kinh ngạc vô cùng. Với phương pháp chữa bệnh độc nhất vô nhị này, Bích Linh lão tăng tin chắc đem đến kết quả một trăm phần trăm. Nhưng nào ngờ không phá vỡ được thứ thuốc kỳ hương của Thái Thông thật là một chuyện lạ.

Trịnh Kiếm Hồng cũng không hiểu tại sao. Vì trên gương mặt Đỗ Thu Linh không có vẻ ngờ ngác, cho là con người mất trí cả.

Bích Linh lão tăng thấy chàng thất vọng liền dùng mắt ra hiệu, bảo chàng hãy nhẫn nại đừng quá tuyệt vọng.

Trịnh Kiếm Hồng gượng gạo hỏi thêm Đỗ Thu Linh một lần nữa :

- Linh muội! Muội thử nghĩ kỹ lại xem có phải là anh cùng lão Ma Ảnh đánh chết Thái Trí đại sư không? Hay chỉ là mỗi một mình lão Ma Ảnh mà thôi.

Đỗ Thu Linh trầm ngâm giây lát đáp :

- Em đã nghĩ kỹ rồi. Chính anh hiệp sư với lão Ma Ảnh đánh chết Thái Trí đại sư!

Trịnh Kiếm Hồng tái mặt, nói :

- Không đúng! Em suy nghĩ kỹ lại coi.

Đỗ Thu Linh đáp :

- Em suy nghĩ kỹ lắm không cần suy nghĩ nữa.

- Trời!

Trịnh Kiếm Hồng quá thất vọng kêu lên một tiếng kinh hãi.

Nếu cứ một luận điệu này, sự hiểu lầm biết bao giờ mới mình giải được.

Bích Linh lão tăng di động thân ảnh, ấn mạnh vào mạch đạo Đỗ Thu Linh.

Nàng bị điểm huyết ngồi yên một chỗ, mê man thiếp đi.

Hành động xong, Bích Linh lão tăng bước qua bên Trịnh Kiếm Hồng.

Lão nói :

- Ta vừa nghĩ ra một việc...

Trịnh Kiếm Hồng lập tức hỏi :

- Tiền bối cứ nói.

Bích Linh lão tăng chậm rãi đáp :

- Theo ta biết, Thái Thông dùng thủ đoạn khác làm cho Đỗ Thu Linh rối loạn trí nhớ. Rồi sau đó, Thái Thông mới dùng đến “Kỳ Nam Bảo Hương” phụ lực thêm.

Trịnh Kiếm Hồng gật đầu, hỏi :

- Nếu vậy, thủ đoạn Thái Thông dùng là thủ đoạn gì?

- Có thể là Kỳ công thủ pháp nội gia.

Lão ngừng một chút rồi tiếp :

- Bởi thế, cô nương đây mới nhớ mãi lời nói của Thái Thông. Chứ một món “Kỳ Nam Bảo Hương” không, thì cách trị bệnh của lão phu đã phá vỡ từ lâu rồi.

- Đúng! Tiền bối nói đúng! Vì tại hạ thấy nàng cứ nghĩ tới những lời Thái Thông dạy cũ đem ra trả lời, chứ không nói gì khác.

Tiền bối có cách gì khác không?

- À! Bây giờ đem chuyện nào đúng chuyện nào sai nói lại cho nàng nghe để đánh lạc luận điệu cũ của Thái Thông.

- Được! Xin lão tiền bối thử lại một lần nữa đi.

Bích Linh lão tăng gật đầu, đoạn lo giải huyết đạo cho Đỗ Thu Linh rồi bắt đầu công việc trị bệnh.

Đỗ Thu Linh được giải huyết, tỉnh táo trở lại như cũ.

Trịnh Kiếm Hồng bắt đầu nói :

- Linh muội! Em nói là Trịnh Kiếm Hồng cùng vậy đánh chết Thái Trí hoàn toàn là sai. Đó chỉ là lời nói của Thái Thông dạy em mà thôi. Có phải đúng vậy không?

Đỗ Thu Linh hai mắt chớp chớp đáp :

- Vâng! Vâng! Em nhớ rồi, chính lão Thái Thông dạy em nói thế.

Trịnh Kiếm Hồng lại tiếp :

- Trước kia, em bị “Kỳ Nam Bảo Hương” làm trí nhớ em bất ổn, nay em đừng nói theo lời dạy bảo của Thái Thông nữa, nghe chưa.

Đỗ Thu Linh gật đầu đáp :

- Vâng!

Mặt nàng để lộ thần sắc buồn, nói :

- Em đã hiểu, từ rày em không nói những lời ấy nữa đâu.

Trịnh Kiếm Hồng thấy nàng buồn liền nói :

- Chuyện qua, không lỗi ở em, miễn từ rày về sau đừng nói chuyện ấy nữa là được rồi. Em có hiểu chưa?

- Vâng! Em đã hiểu.

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Bây giờ để anh nói chuyện ấy cho em nghe rõ.

- Vâng!

Trịnh Kiếm Hồng tiếp :

- Nguyên lúc ấy, em bị Thái Trí đánh bị thương ngã bất tỉnh...

Đỗ Thu Linh chợt nhớ ra, nói :

- Anh nói đúng! Thôi kể tiếp đi.

Trịnh Kiếm Hồng đem chuyện xảy ra kể từ đầu chí cuối cho nàng nghe.

Đột nhiên, Đỗ Thu Linh nói :

- Em nhớ lại rồi!

Câu nói của nàng khiến Trịnh Kiếm Hồng giật mình :

- Em nhớ gì?

Đỗ Thu Linh đáp :

- Em nhớ chuyện Thái Thông cứu em.

Trịnh Kiếm Hồng lại càng kinh ngạc hấp tấp hỏi :

- Sao? Em mau nói cho anh nghe đi.

Đỗ Thu Linh chậm rãi đáp :

- Lúc Thái Thông cứu em tỉnh dậy, thì anh không còn ở đó, có phải không.

- Đúng! Rồi sao?

- Thái Thông không nói gì về anh cho em nghe cả. Sau cùng Thái Thông và tám người Chưởng môn bắt em đem về Thiếu Lâm tự. Khi về tới Thiếu Lâm tự, em có hỏi anh đâu, Thái Thông bảo là anh chạy ngã nào ông không rõ. Tuy lúc ấy em đã được giải huyết đạo, song lão Thái Thông vẫn nắm giữ em trong tay. Em cố sức vùng vẫy nhưng cảm thấy sức lực dần dần bị yếu đi.

- Thế rồi Thái Thông cho em dùng thuốc bảo là trị bệnh phải không?

- Phải! Em còn nhớ, khi dùng xong “Kỳ Nam Bảo Hương” người em trở lại sáng khoáy lạ lùng. Nhưng Thái Thông cứ cho em dùng mãi. Đến khi đầu óc em rối loạn, miệng nói nhảm, không biết tí gì xảy ra nữa, Thái Thông mới chịu ngừng tay. Và bắt đầu từ lúc đó, Thái Thông mới dạy em nói đủ điều. Không hiểu sao em nghe lời lão ta rằm rắp. Nhứt là mỗi khi cặp mắt của lão quét vào mặt em, em như người mất hồn, sợ lão còn hơn sợ cọp. Bây giờ em đã hiểu là em đã bị lão Thái Thông sai khiến. Và tất cả lời nói của lão nói cho em nghe đều là giả dối.

Trịnh Kiếm Hồng vui mừng nói :

- Tốt lắm! Tốt lắm!

Đỗ Thu Linh chưng hửng hỏi :

- Cái gì mà tốt?

Trịnh Kiếm Hồng đáp :

- Những lời của em nói đã chứng minh được lòng dạ độc ác của Thái Thông.

Bích Linh lão tăng cũng ngừng tay, bước tới cười ha hả.

Tiếng cười của lão vang dội cả khu rừng.

- Đỗ cô nương đã tỉnh lại rồi. Đã vậy nhân lực còn tăng thêm gấp bội. Thật đáng mừng cho cô nương.

Đỗ Thu Linh nghe nói thế không có vẻ gì vui, trái lại hai mắt mờ màng buồn xa xôi.

Trịnh Kiếm Hồng giật mình vỗ vai nàng hỏi :

- Linh muội! Em có thật tỉnh chưa?

Đỗ Thu Linh buồn bã đáp :

- Em tỉnh rồi!

- Sao trông em không có vẻ gì bình thường cả?

Nàng thở dài đáp :

- Chuyện cũ như giấc mơ hãi hùng, khiến em nhớ lại mà sợ và buồn không ít.

Trịnh Kiếm Hồng an ủi :

- Bỏ qua đi! Tuổi đời chúng ta còn dài em nên nghĩ xa hơn một chút.

Bích Linh lão tăng cũng thêm lời an ủi.

Đỗ Thu Linh nghe giọng nói Bích Linh lão tăng, vội quay lại nói :

- Ôn của tiền bối nặng như núi, tiện nữ không biết lấy gì để đền đáp.

Bích Linh lão tăng khoát tay nói :

- Cô nương chớ nên nói thế. Chuyện không đáng là bao, cô đừng để bụng làm gì, hãy nghĩ đến tương lai là hơn.

Đỗ Thu Linh nói :

- Tiền bối đã nói thế, tiện nữ xin nghe theo. Chẳng hay thân thể tiền bối thế nào, có thể cho tiện nữ biết được không.

Bích Linh lão tăng không thích nhắc đến thân thể của mình. Giờ chợt nghe đến Đỗ Thu Linh hỏi, lão không biết phải trả lời làm sao cho ổn.

Xem tiếp hồi 60 Lại một Ma tinh biết hối cải

60. Hồi 60 Lại Một Ma Tinh Biết Hối Cải

Trịnh Kiếm Hồng vội đỡ lời :

- Linh muội, em không nên hỏi thế.

Đỗ Thu Linh ngạc nhiên :

- Vì sao em không nên hỏi?

Trịnh Kiếm Hồng bị nàng hỏi lại bất thần, cũng không biết phải trả lời làm sao, đứng lặng thinh.

Bích Linh lão tăng thấy vậy liền nói :

- Đỗ cô nương muốn biết thân thể lão phu, các hạ có thể thay lão phu nói cho nàng biết đi.

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Nếu thế, tại hạ xin mạn phép lão tiền bối.

Chàng liền đem chuyện Bích Linh lão tăng ra thuật lại hết cho Đỗ Thu Linh nghe.

Và sau cùng Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Thân thể của tiền bối chỉ có ba người biết đó là Lý Minh Châu, em và anh.

Vậy em nghe rồi không được tiết lộ với bất cứ người nào.

Đỗ Thu Linh hướng qua Bích Lão tăng cung kính nói :

- Tiện nữ nguyện không bao giờ dám hở miệng nói ra chuyện này. Xin tiền bối yên tâm và tin tưởng ở tiện nữ.

Bích Linh lão tăng cười nói :

- Được vậy thì tốt lắm!

Lão ngửa mặt nhìn trời rồi nói tiếp :

- Trời cũng sắp tối, chúng ta cũng còn nhiều việc hệ trọng phải làm vậy chia đường mà đi cho rồi.

Trịnh Kiềm Hồng hỏi :

- Chẳng hay lần này, tiền bối định đi về đâu?

Bích Linh lão tăng đáp :

Bốn bóng người đi xuyên vào rừng rậm, lúc đi tới một gần.

Bích Linh lão tăng thấy thế, nhanh như cắt nhún mình nhảy vọt về phía bốn người ấy và nói với lại :

- Các hạ và cô nương đừng chậm trễ mau đi đi!

Trịnh Kiềm Hồng trong lòng không mấy an tâm, nhưng Bích Linh lão tăng đã nói thế, chàng không biết làm sao hơn.

Chàng con đang do dự, Đỗ Thu Linh kéo tay hối thúc :

- Đi cho rồi anh!

Dứt lời, nàng lôi Trịnh Kiềm Hồng chạy một mạch.

Hai người không ai nói với ai tiếng nào. Mỗi người đều có ý nghĩ riêng của mình cả.

Đỗ Thu Linh muốn chạy cho mau tới một nơi yên tĩnh nào đó, ẩn thân sống cuộc đời bình lặng bên người yêu.

Vì nàng đã trải qua những biến cố dồn dập trong đời, nào cha mất, nào phải tranh thủ giữ Trịnh Kiềm Hồng, sợ chàng nữa chừng ngã về tay Lý Minh Châu, nào bị Thiếu Lâm tự bắt, xạ thuốc làm nàng mất trí nhớ, nói ra những lời bậy bạ khiến người yêu mang tội giết người, mà không thể bày tỏ được nỗi oan ức.

Tuy nàng biết Thái Thông đối với nàng và gia đình nàng xét kỹ lại cũng không có gì gọi là xấu. Nhưng lúc này nàng không muốn gặp lại ông ta, chỉ mong sao đi cho mau chóng đến một nơi xa xôi nào đó, để tránh phiền phức.

Trái lại, Trịnh Kiềm Hồng lại nghĩ khác. Một là nàng Lý Minh Châu hiện giờ ở đâu? Phong Lưu giáo chủ có thù ghét chàng không? Mặt khác, Bích Linh lão tăng hiện thời không biết có chống cự nổi với bọn Thiếu Lâm hay đã ra sao rồi?

Tất cả ngần ấy chuyện đổ xô tới khiến chàng không thể yên tâm.

Chàng để mặc cho Đỗ Thu Linh lôi kéo đi tới đâu thì tới. Chàng chỉ thấy vượt qua hết đồi này lại đến đồi khác, hết khu rừng kia, lại qua khu rừng nọ. Chốc lát, đã đi xa có trăm dặm.

Đột nhiên, chàng ghì tay Đỗ Thu Linh nói :

- Đi chậm lại!

Đỗ Thu Linh còn đang sửng sốt, Trịnh Kiềm Hồng nói tiếp :

- Mục đích em thế nào mà bắt anh phải đi mau thế này?

Đỗ Thu Linh nói :

- Mục đích hử?

Trịnh Kiềm Hồng đáp :

- Phải!

Đỗ Thu Linh nói :

- Chúng ta chỉ cần tránh bọn người kia thôi Trịnh Kiềm Hồng cau mày :

- Không được.

Đỗ Thu Linh ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao?

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Anh không yên tâm cho lão tiền bối.

Đỗ Thu Linh bảo :

- Võ công ông ấy rất cao cường mà anh lo gì cho ông ta. Huống hồ chỉ ông ta đã bảo chúng mình lo ẩn trốn, để mặc ông ta lo liệu.

Trịnh Kiếm Hồng tiếp :

- Tuy ông ta nói thế, nhưng chúng ta cũng phải nghĩ đến chớ.

- Chẳng lẽ chúng ta trở lại sao?

- Phải trở lại mới được.

- Nhưng sợ ông ta giận chúng mình.

- Tại sao lại giận?

- Vì cãi lời tiền bối!

Trịnh Kiếm Hồng trầm ngâm giây lát nói :

- Chúng ta tìm cách trở lại cho êm thấm, núp vào một chỗ nào đó, xem tình thế ra sao rồi liệu định. Cần nhứt đừng cho ông ta hay là được.

Thâm ý Đỗ Thu Linh là muốn đi xa, xa chừng nào tốt chừng ấy. Nhưng ý muốn của chàng là như vậy, nàng chỉ còn biết nhún mặt nói :

- Hồng Huynh! Theo em thì không nên trở lại.

Trịnh Kiếm Hồng xẵng giọng :

- Tại sao?

Đỗ Thu Linh đáp :

- Biết đâu chúng ta gặp nhiều chuyện không may.

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Không! Bích Linh lão tăng vì nghĩa tình với anh quá hậu, anh phải vì nghĩa mà đền ơn. Nếu anh không trở lại, lương tâm anh không được yên.

Đỗ Thu Linh thở dài :

- Em không muốn anh trở lại.

- Anh đã nhứt định. Em không chịu đi với anh thì cứ việc đi một mình đi.

Dứt lời, chàng buông tay Đỗ Thu Linh phóng mình chạy trở lại.

Đỗ Thu Linh hốt hoảng thốt :

- Hồng huynh! Anh giận em sao?

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Giận em làm gì?

- Nếu thế, chờ em với!

Trịnh Kiếm Hồng đứng dừng lại.

Lúc này chàng mới chợt nhớ là mình không biết đường. Vì lúc này bận lo nghĩ nhiều vấn đề, nên không để ý, mặc tình Đỗ Thu Linh dẫn đi đâu thì đi.

Đỗ Thu Linh vừa chạy tới, Trịnh Kiếm Hồng nói ngay :

- Em đi trước dẫn đường đi.

Nàng trong lòng đã bực tức nhưng không nói ra, chỉ “hừ” lên một tiếng rồi phóng mình đi trước.

Đi được vài bước, nàng nghĩ ngay đến việc nên kéo dài thì giờ, hy vọng khi tới nơi, không còn thấy ai ở đó cả.

Vì thế, con đường đi độ trăm dặm, nàng dẫn chàng đi quanh quẩn kéo dài thời giờ như người đi gần hai trăm dặm.

Trời bắt đầu sẩm tối.

Trăng lưỡi liềm nhô lên đầu núi như treo lơ lửng giữa tầng không.

Trịnh Kiếm Hồng sốt ruột hỏi :

- Linh muội, em có quên đường không? Sao cứ dẫn anh đi lòng vòng mãi thế này.

Đỗ Thu Linh xăng giọng :

- Anh đừng hỏi.

Vừa thốt xong, nàng cảm thấy mình quá phi lý, định giải thích. Chợt trước mắt nàng hiện ra một người.

Nàng buột miệng kêu lên :

-Ồ! May quá! Lão tiền bối kia kìa.

Trịnh Kiếm Hồng giật mình :

- Hả?

Chàng đưa mắt nhìn theo tay nàng chỉ.

Khi nhận ra người ấy, Trịnh Kiếm Hồng nửa mừng nửa nghi, vội vã phóng mình tới.

Đỗ Thu Linh cũng chạy theo và kêu lên :

- Tiền bối! Chúng tôi đây này.

Trịnh Kiếm Hồng khoát tay ra dấu cho nàng im. Vì chàng nhận ra người ấy không giống Bích Linh lão tăng. Chàng thăm vịn công đề phòng.

Đang lúc tiếng nói Đỗ Thu Linh vừa dứt đối phương khoát tay bảo :

- Cô nương lầm rồi. Lão phu chỉ là tiểu bối đâu xứng đáng làm bậc tiền bối.

Giọng nói của đối phương thật khác hẳn với Bích Linh lão tăng khiến Đỗ Thu Linh kinh ngạc, liền hỏi :

- Người là ai?

Đối phương đáp :

- Quỷ Môn quan chủ!

- Á! Người là...

- Đúng! Quỷ Môn quan chủ là ta. Chớ không phải là người giả mạo đâu.

Câu nói này làm nàng khó chịu.

Môi mào liễu cao lên như hai lưỡi kiếm.

Soạt!

Cây “Ngũ Long kim kiếm” được tuốt ra khỏi vỏ.

- Hừ thì ra lại là người trong Thập Đại Ma Tinh.

Đối phương cười ha hả.

Tiếng cười của lão như tiếng ma hú quỷ hóp hồn.

Càng nghe càng thê thảm bất rợn tóc gáy.

- Cô nương kinh ngạc lắm ư?

- Phải!

- Ta biết cũng có một người đang giả dạng ta.

Đỗ Thu Linh trợn mắt hỏi :

- Làm sao người biết?

Đối phương lại buông chuỗi cười khằng khặc.

- Lời cô nương vừa rồi đã chứng minh điều đó.

Trịnh Kiếm Hồng đứng sau lưng Đỗ Thu Linh, tay hờm sẵn song chưởng.

Đối phương nói xong, bước tới hai bước, Trịnh Kiếm Hồng thoát nhảy ra.

- Quỷ Môn quan chủ, người muốn gì?

Quỷ Môn quan chủ, cúi đầu chào :

- Thiếu hiệp vẫn mạnh chứ?

Trịnh Kiếm Hồng buộc lòng chào lại nói :

- Vâng! Vẫn mạnh!

Quỷ Môn quan chủ nói :

- Trước kia lão phu gọi người là “Tôn chủ” nhưng giờ sợ người không thích nghe nên lão phu gọi là “thiếu hiệp”. Chắc thiếu hiệp không phiền chứ?

Trịnh Kiếm Hồng khó chịu, nhú mày đáp :

- Không hề gì!

Quỷ Môn quan chủ nói :

- Lão phu đến đây không có ác ý.

Trịnh Kiếm Hồng nhăn mặt hỏi :

- Vậy có chuyện gì?

- Lão phu muốn thương nghị với thiếu hiệp.

- Lại thương nghị?

- Phải! Đây là vấn đề đại sự.

Trịnh Kiếm Hồng lại càng thêm ngạc nhiên :

- Đại sự? ý người muốn nói gì?

- Lão phu muốn nói...

- À! Có phải vấn đề “Đại Thần bảo kinh” không?

Quỷ Môn quan chủ lắc đầu :

- Không đâu!

- Vậy vấn đề gì nữa?

- Lão phu đã chán ngán với sự tranh giành. Chỉ muốn giữ lại cái sống thừa này thêm vài năm nữa thôi.

Lời Quỷ Môn quan chủ vừa dứt, Đỗ Thu Linh bỗng phá lên cười lạnh lùng, nói :

- Nếu người muốn sống, chuyện ấy đâu khó gì. Chỉ cần người cải tà quy chánh, ăn ở đạo đức, bọn chúng tôi không làm khó dễ gì đâu.

Trịnh Kiếm Hồng chen vô nói :

- Đúng vậy! Bằng có ý độc ác, mười cái đầu người cũng bay đừng nói chi là...

Quỷ Môn quan chủ thối lui về một bước.

- Lão phu đã phát thệ hồi cải rồi!

- Người nói thật.

- Phải!

- Vậy lo gì không sống.

- Lão phu chỉ ngại thiếu hiệp nhớ lại chuyện đã qua mà không để cho lão phu yên.

- Ta chỉ sợ người nói ngoài miệng.

Quỷ Môn quan chủ lắc đầu :

- Lão phu đã phát thệ kia mà. Nhưng...

- Nhưng thế nào? Không lẽ Bích Linh Ma Ảnh ngăn trở không cho người cải tà quy chánh.

Quỷ Môn quan chủ gật đầu :

- Chính vì điểm ấy.

Trịnh Kiếm Hồng hỏi :

- Vậy nay người muốn gì?

Quỷ Môn quan chủ nói :

- Thiếu hiệp, trên giang hồ, lão phu tìm khắp chỉ thấy có một người có thể che chở được mạng sống cho lão phu.

Trịnh Kiếm Hồng hỏi :

- Ai?

- Người ấy không ai khác hơn là thiếu hiệp.

Trịnh Kiếm Hồng sửng sốt :

- Ta?

Quỷ Môn quan chủ gật đầu :

- Phải! Lão phu xin thiếu hiệp bỏ qua chuyện cũ, bằng lòng giúp lão.

Trịnh Kiếm Hồng nhớ chuyện xảy ra lúc trước, trong lòng tức giận lắm. Song thấy Quỷ Môn quan chủ mặt biểu lộ thành tâm, thành ý ăn năn hối cải trở về nẻo chánh, động lòng nói :

- Được! Ta sẽ giúp cho.

Quỷ Môn quan chủ hân hoan nói :

- Đa tạ thiếu hiệp.

Trịnh Kiếm Hồng khoát tay nói :

- Chuyện ấy không cần. Hiện tại người cần ta giúp thế nào?
- Xin thiếu hiệp dừng chân, cho lão phu nói.
- Ta có việc cần đi gấp. Vậy người muốn gì nói mau đi.

Xem tiếp hồi 61 Một lời định ước

61. Hồi 61 Một Lời Định Ước

Quý Môn quan chủ hơi thất vọng hỏi :

- Thiếu hiệp có chuyện chi? Có thể nói lão phu biết được không?

Trịnh Kiếm Hồng đáp :

- Người không nên biết làm gì!

Quý Môn quan chủ hỏi :

- Vậy sau khi xong việc của thiếu hiệp, chúng ta có thể gặp nhau được không? Chứ chuyện lão phu thì hơi dài e làm trễ nải công việc của thiếu hiệp.
- Người có thể nói sơ qua cho ta nghe thử chăng?

Quý Môn quan chủ đáp :

- Lão phu muốn cùng thiếu hiệp nắm tay hợp tác bài trừ tên Bích Linh Ma Ảnh. Chuyện này chẳng những chung cho võ lâm thiên hạ mà còn riêng cho việc báo thù của thiếu hiệp. Và lão phu cũng có chút yên tâm để tu dưỡng tâm tính trở về đường thiện.

Trịnh Kiếm Hồng giật mình nói :

- Lão Bích Linh Ma Ảnh là tên nhiều mưu mô xảo quyết, người có cách nào bài trừ lão ấy chưa?

Quý Môn quan chủ gật đầu đáp :

- Kế hoạch của lão phu tuy chưa phải là kế thượng sách, nhưng có thể đi đến kết quả bảy tám phần mười.

Trịnh Kiếm Hồng hỏi :

- Người thử nói xem!

Quý Môn quan chủ không trả lời ngay câu hỏi mà lại nói :

- Sự thật như thiếu hiệp đã biết, Bích Linh Ma Ảnh đi lại trên giang hồ vô căn, vô cứ, đột xuất, đột biến, khó đoán trước được thời gian và địa điểm nào có mặt của y. Nhưng bây giờ lại khác rồi.
- Nguyên do thế nào?

Quý Môn quan chủ chậm rãi đáp :

- Vì trong Thập Đại Ma Tinh có bảy người đã chết, chỉ còn lại ba. Trong đó có Phong Lưu giáo chủ, Thiên Ma Nhân Giả và lão phu.

Riêng phần lão phu ra thì Phong Lưu giáo chủ đã ra mặt chống Bích Linh Ma Ảnh từ lâu. Chỉ còn có tên Thiên Ma Nhân Giả. Nhưng tên này không phải là người cho lão Ma ấy tin dùng.

Trịnh Kiếm Hồng gật đầu :

- Người nói tiếp đi.

Quý Môn quan chủ tiếp :

- Trước kia thiếu hiệp khổ công tìm kiếm Bích Linh Ma Ảnh, nhưng ít khi tìm thấy. Trái lại lão ấy lại thấy thiếu hiệp.

Do đó, thiếu hiệp lãng phí rất nhiều thì giờ và công phu tìm kiếm mà chẳng đạt kết quả bao nhiêu. Chỉ bằng theo kế hoạch của lão phu thì hành, lão mong thiếu hiệp đừng từ chối.

Trịnh Kiếm Hồng trầm ngâm giây lát, nói :

- Ta thì được rồi! Nhưng sợ một điều.

Quỷ Môn quan chủ vội hỏi :

- Điều gì?

Trịnh Kiếm Hồng đáp :

- Ta chỉ sợ người nữa chùng lại thay đổi.

Quỷ Môn quan chủ nghe nói rúng động thần sắc :

- Thiếu hiệp vẫn không tin lão phu?

Trịnh Kiếm Hồng đáp :

- Tin người là một lẽ, đề phòng xa là tính người phải có.

Quỷ Môn quan chủ nói :

- Lão phu có thể thề để thiếu hiệp tin lòng dạ của lão.

Nói xong, Quỷ Môn quan chủ liền quỳ xuống, mặt ngẩng lên trời phát thệ :

- Trên có Trời, dưới có đất chứng giám, nếu tôi có lòng dạ dối trá thì...

Trịnh Kiếm Hồng ngắt ngang lời :

- Thì thế nào?

- Sẽ chết một cách không toàn thây. Chẳng hạn như lửa thiêu, nước ngập.

Đỗ Thu Linh cười lạt nói :

- Người nói cũng đúng lắm. Vì rằng con người hung dữ, ác độc chết như thế là thường.

Quỷ Môn quan chủ nghiêm giọng :

- Cô nương đừng đùa giỡn, lão phu rất mực thành tâm thành ý.

Đỗ Thu Linh quát :

- Câm mồm! Hừ! Xưa nay lửa với nước bất tương phù. Người nói thế không phải là giả tâm sao?

Quỷ Môn quan chủ chấn động tâm can. Người lão run lên :

- Không... Không! Lão phu nói vô ý vô tứ, chứ thật không có tâm giả dối đâu.

Trịnh Kiếm Hồng nghe xong cười xòa một tiếng nói :

- Ta bằng lòng theo ý người. Song người hãy nhớ lười trời tuy rộng nhưng con kiến cũng khó lọt qua. Nếu mai này phản lại ta người chớ trách ta sao độc ác.

- Vâng! Vâng!

Đỗ Thu Linh không bằng lòng :

- Hồng huynh! Anh là người thông minh lại đi nghe lời giả dối ấy sao?

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Em đừng lo!

Chàng quay sang Quỷ Môn quan chủ hỏi :

- Thế người định tới nơi nào để bàn kế hoạch ấy?

Quỷ Môn quan chủ đáp :

- Tệ xá của lão phu.

- Tại Quỷ Môn quan?

- Phải!

- Giờ nào?

- Tùy ý thiếu hiệp.

- Tốt lắm! Xong việc ta đến ngay.

Quỷ Môn quan chủ đứng dậy nói :

- Thế lão phu xin kiếu từ để về chuẩn bị nghinh đón thiếu hiệp.

- Được!

Dứt lời, chàng cùng Đỗ Thu Linh vội vã lên đường.

Quỷ Môn quan chủ quay trở gót trở lại Quỷ Môn quan.

Trịnh Kiếm Hồng và Đỗ Thu Linh đi được dặm đường thì dừng lại bên một con đường hẹp lên đồi cao.

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Chúng ta ẩn vào bụi rậm kia.

Dứt lời chàng nắm tay Đỗ Thu Linh bay vọt về phía bụi rậm.

Đỗ Thu Linh kinh ngạc hỏi :

- Anh làm gì thế?

- Lúc này em đã có ý định nghỉ ngơi dã tâm của Quỷ Môn quan chủ phải không?

- Đúng!

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Nếu lão ấy có dụng ý đó, tất nhiên phải theo dõi hành động của ta. Ngược lại, lão ấy ngoan ngoãn trở về.

Nói xong, bỗng mắt chàng thấy một bóng người từ xa chạy lại.

- Hừ! Tên khốn ấy kia.

Đỗ Thu Linh thất sắc, tuốt nhanh cây “Ngũ Long kim kiếm” ra cầm sẵn trong tay.

Trịnh Kiếm Hồng lăm bắm nói :

- Đường sống không đi, lại đi tìm đường chết.

Chàng vận song chưởng đưa cao lên.

Quỷ Môn quan chủ âm thầm chạy tới, mặt mày tái mét.

Trịnh Kiếm Hồng biến sắc, hạ thấp song chưởng xuống.

- Chúng ta đoán sai rồi!

Đỗ Thu Linh kinh ngạc nói :

- Tại sao?

- Em nhìn vào mặt Quỷ Môn quan chủ xem.

- Em không hiểu anh muốn nói gì?

- Có gì không hiểu. Sắc mặt lão ta lộ vẻ kinh hãi, khẩn trương không có gì gọi là âm mưu quỷ kế cả. Có lẽ trên đường về lão ta gặp gì không hay rồi.

Đang lúc đó, Quỷ Môn quan chủ đã đi tới.

Thình lình Trịnh Kiếm Hồng từ trong bụi rậm nhảy ra chặn ngang đường :

- Đứng lại!

Tiếng quát của Trịnh Kiếm Hồng làm Quỷ Môn quan chủ giật mình thối lui về ba bốn bước.

Trịnh Kiếm Hồng gần giọng :

- Người đi đâu?

Quỷ Môn quan chủ run sợ, hơi thở dồn dập đứng há hốc mồm một hồi mới nói được :

- Lão phu đi tìm thiếu hiệp.

- Để làm gì?

- Vì lời nói lúc nãy của lão phu e thiếu hiệp không tin lắm. Lão phu muốn gặp thiếu hiệp xác nhận lại lần nữa. Có như thế lão phu mới yên dạ trở về.

Trịnh Kiếm Hồng thấy lão sợ đến đổi mồ hôi ướt đầm áo sống, thương hại nói :

- Người cứ yên tâm trở về đi. Ta sẽ nói chuyện sau.

- Nhưng thiếu hiệp có tin sự thành tâm thành ý của lão phu không?

- Ta chỉ biết có hai lẽ: thứ nhất là người chết không toàn thây. Thứ hai người sống một đời yên ổn. Trong hai lẽ ấy người chọn một.

- Vâng! Lão phu sẽ chọn lẽ thứ hai.

- Tốt lắm!

- Chào thiếu hiệp.

Dứt lời, Quỷ Môn quan chủ thở ra một hơi nhún mình phóng đi mất dạng.

Chờ cho Quỷ Môn đi rồi, Trịnh Kiếm Hồng và Đỗ Thu Linh mới quay gót tiếp tục lên đường.

Hai người đi không bao lâu thì đã đến nơi Bích Linh lão tăng.

Xem tiếp hồi 62 Âm Ma hỏa

62. Hồi 62 Âm Ma Hỏa

Đêm đã khuya.

Cảnh vật nơi đây thật vắng vẻ và yên tĩnh.

Thỉnh thoảng vài chiếc lá buông mình rơi sột soạt nằm yên trên mặt đất.

Trịnh Kiếm Hồng thầm nhủ :

- Hừ! Sao vắng tanh thế này!

Chàng không dám làm động gì, sợ đối phương mai phục, nên nhè nhẹ lần bước trong đêm tối.

Đỗ Thu Linh cũng đi sát kế bên.

Thấy tình hình lặng trang như đêm ở bãi tha ma. Nàng khẽ rùng mình, khẽ tai nói nhỏ với Trịnh Kiếm Hồng :

- Có lẽ Bích Linh lão tăng đi rồi cũng nên.

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Nếu được vậy mình đỡ lo cho lão. Nhưng muốn biết chắc chắn chúng ta đợi sáng xem sao.

Đỗ Thu Linh nhăn mặt :

- Em thấy chúng ta nên đi ngay là hơn.

Trịnh Kiếm Hồng bực tức :

- Thì em cứ đi một mình đi.

Nói xong, chàng phóng mình lên ngọn núi gần đó, ẩn vào một tảng đá to rồi nhìn xuống tứ bề xem xét tình hình một lần nữa.

Chàng cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Tứ bề vẫn yên tĩnh như tờ.

Bỗng nhiên phía trời đông, ánh chướng quang chớp nhóa liên hồi như sao xẹt.

Tiếp theo tiếng nổ “Bùng! Bùng!” vang động xé nát màn đêm.

Chàng kinh hô lên :

- Chết! Họ đánh nhau dữ tợn kia.

Bùng! Bùng!

Núi rừng rung chuyển.

Chướng quang bay xẹt lập lòe.

Trịnh Kiếm Hồng nắm tay Đỗ Thu Linh nói :

- Chúng ta phải qua bên đó!

Hai người tung mình nhảy vọt lên, bay xẹt về phía trời Đông.

Đến nơi, chàng thấy trên đỉnh cao phong, có hàng trăm cao thủ đang lơ nhô bao vây một người vào giữa.

Khỏi nói, cũng biết người bị vây là Bích Linh lão tăng rồi.

Có hàng trăm người kia, tay mỗi người đều có cầm vũ khí, ánh thép chớp sáng ngời. Đồng thời vai họ lại mang một cái bầu.

Trịnh Kiếm Hồng không muốn động thủ sớm, liền bảo Đỗ Thu Linh cẩn thận đề phòng, đoạn chàng phóng mình đến gần nơi quan sát.

Vừa trông thấy cái bầu, tâm can Trịnh Kiếm Hồng rung động, tim nhảy thành thịch.

Té ra trong bầu là một thứ độc dược khiếp người. Một khi ai chạm nhầm chất ấy, xương thịt sẽ biến thành tro bụi.

Trịnh Kiếm Hồng cảm thấy ớn lạnh xương sống, thầm nói :

- “Tình thế này đầu tiên bồi võ công cao cường đến đâu cũng khó thoát. Chỉ trừ khi ta mở một đường máu, không thì”...

Nghĩ tới đây, Trịnh Kiếm Hồng đưa tay ngoắc Đỗ Thu Linh lại gần và nói :

- Linh muội! Anh phải đi cứu lão tiên bối. Em mau rời khỏi nơi này.

Đỗ Thu Linh kinh ngạc hỏi :

- Đi khỏi nơi này?

- Phải!

- Em cần ở bên cạnh anh để giúp anh một tay.

- Không cần!

- Sao?

- Có em, anh không được yên tâm chiến đấu.

- Em không đi! Dù phải chết thì chết hết.

- Hoàn cảnh này bắt buộc em phải nghe anh. Đừng cãi nữa, mau đi đi.

Chữ “Đi” chưa dứt, đột nhiên, một luồng gió ào tới. Chàng đưa mắt nhìn lên thì thấy Thái Thông cũng mười môn hạ của lão từ trên không bay xẹt xuống.

Trịnh Kiếm Hồng thất sắc :

- “Ồ”! Mình đi rất khê tại sao lão ấy phát giác được.

Thái Thông chân vừa chấm đất, đã hướng qua Đỗ Thu Linh nói :

- Đỗ cô nương đến rất đúng lúc. Nhưng chuyện này xin cô đừng nhúng tay vào. Cô có thể trở về Lôi Đình trang hoặc Thiếu Lâm tự ẩn nấu tốt hơn. Đừng để lão tăng nổi nóng khó tránh phiền phức đó.

Đỗ Thu Linh tức giận quát :

- Không khi nào!

Soạt!

Cây “Ngũ Long kim kiếm” bay ra khỏi vỏ, nằm gọn trong tay nàng.

Trịnh Kiếm Hồng nhanh tay giựt phất trường kiếm tra vào vỏ, nghiêm giọng nói :

- Nếu em không nghe lời anh, anh giận lên bây giờ.

Đỗ Thu Linh nhìn thẳng vào mắt Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Được! Anh muốn thế tôi xin tuân theo.

Dứt lời nàng quay người phóng bay về phía rừng rậm kế bên.

Thấy Đỗ Thu Linh đi rồi, Trịnh Kiếm Hồng thở ra nhẹ nhõm.

Thái Thông bỗng buông ra chuỗi cười rùng rợn.

- Ha! Ha!... Tiểu tử, ngươi cả gan dám đến đây ư? Quả là một thằng ngốc. Không biết sống chết gì?

Trịnh Kiếm Hồng quát :

- Lão ác tăng! Sao ngươi biết được sự có mặt của ta?

- Khà khà khà...

- Cười gì?

- Chết “Kỳ Nam Bảo Hương” của ta quanh năm chưa tan, ngươi không nghe thấy mùi sao?

- Trời!

Chàng kêu lên một tiếng thất thanh, rồi nhủ thầm :

- “Ta quá vô ý để lão phát giác, thật là tức”.

- Tiểu tử! Chắc ngươi hối hận lắm phải không?

Trịnh Kiếm Hồng gầm lên như con mãnh hổ :

- Hừ! Lão ác tăng, ngươi vây Bích Linh lão tăng với ý định gì?

Thái Thông thẳng thốt đáp :

- Rất đơn giản: một là giết chết, hay là bắt sống lão ta.

Trịnh Kiếm Hồng trợn mắt, nhõn tuyến chiếu ngời vào mặt Thái Thông, khiến lão lui về một bước.

- Hừ! Người thù nghịch với ta, tại sao lại đi vây bắt Bích Linh lão tăng?

Thái Thông lạnh lùng hỏi :

- Rồi người muốn gì?

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Hãy tha cho lão ấy! Muốn gì cứ tìm thẳng đến Trịnh Kiếm Hồng này.

Thái Thông ngửa mặt lên trời cười, giọng xoi mói :

- Người định thế mạng lão ấy? Người thử nghĩ y một lần trốn, hai lần núp như vậy là người tốt sao mà người đòi nhận trách nhiệm!

Trịnh Kiếm Hồng mặt hiện nét dữ dằn nói :

- Người gạt trẻ con chứ không gạt nổi Trịnh Kiếm Hồng ta đâu.

Thái Thông âm trầm nói :

- Người nghĩ sao thì mặc kệ người, lão tăng không cần biết. Chỉ biết là đem võ công so tài cao thấp.

Trịnh Kiếm Hồng lửa giận bốc xung thiên :

- Ác tăng, người tưởng đem những thủ đoạn dê hèn ra làm ta sợ sao? Khôn hồn dâng cái đầu trọc của người cho ta.

Câu nói của Trịnh Kiếm Hồng khiến Thái Thông giận bầm gan, tím mặt.

- Tiểu tử, người quá lắm rồi, lão tăng ta đâu thể nào dung tha mạng sống cho người.

Trịnh Kiếm Hồng cười khẩy :

- Ác tăng, trước kia người dám đem “Kỳ Nam Bảo Hương” cùng với “Thần Công thủ pháp” hại nàng Đỗ Thu Linh theo lời nói láo của người hầu bắt tội ta. Ta hiểu, đó chẳng qua là lòng ích kỷ, ganh tỵ không muốn ta hơn người nên mới bày ra cái trò đó. Bây giờ người mau cầu kinh sám hối đi là vừa, nếu không thì còn gì mặt mũi một vị Chưởng môn Thiếu Lâm phái.

Thái Thông giận cầm gan rống to lên :

- Nghiệt súc! Người im cho ta.

Trịnh Kiếm Hồng lại cười khinh khỉnh :

- Ác tăng! Ta báo cho người biết, bệnh tình của Đỗ Thu Linh đã được bọn ta chữa lành rồi. Người đừng mơ tưởng hão nữa.

- Đừng láo...

- Láo ư? Hừ! Người tưởng trên giang hồ này không ai chữa trị khỏi bệnh ấy ư?

Thái Thông nghe rúng động tâm can, chưa thoát nên lời thì Trịnh Kiếm Hồng tiếp :

- Cái thủ đoạn của người chẳng qua là đánh lừa các vị Chưởng môn, ngả về phe người để người dễ bề tiêu trừ ta, chứ sự thực người cũng biết Thái Trí không phải chết về tay ta.

Thái Thông trợn mắt hầm hừ hét :

- Không có việc đánh lừa, người đừng nói bậy bạ.

Trịnh Kiếm Hồng nhún vai.

- Đừng biện bạch vô ích. Chẳng lẽ người còn muốn gọi Đỗ Thu Linh ra làm chứng ư?

- Cái này... này...

Thái Thông ấp úng không mở được lời.

Trịnh Kiếm Hồng thấy lão hoang mang, nghiêm sắc mặt nói tiếp :

- Thôi, chuyện thực là như thế. Người đừng tìm lời giải thích chỉ cho tốn hơi mà chẳng ai tin. Lần này nên khôn hơn một chút là mau truyền lệnh cho thủ hạ rút về để vị cao thủ kia được tự do ra đi.

Thái Thông nghiêng răng nói :

- Hừ! Tên Quỷ Môn quan chủ ấy người cho là cao thủ ư? Ta nói rõ cho người biết, nếu lão ấy là người khác ta thả đi cũng được, ngặt nỗi y là một trong Thập Đại Ma Tinh, thả làm sao chứ?

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Lão ấy không phải là một trong Thập Đại Ma Tinh!

- Người nói sao? Y không phải trong bọn Thập Đại Ma Tinh à?

- Ta bảo không thì không.

- Thế lão ta là ai?

Trịnh Kiếm Hồng lắc đầu :

- Người không cần biết.

Thái Thông cười lạt :

- Ha ha! Bảo ta thả mà không chịu nói rõ danh tánh của lão già ấy thì đâu có được.

Trịnh Kiếm Hồng quả quyết :

- Người đừng lời thôi! Lão ấy không phải Quỷ Môn quan chủ đâu.

Thái Thông nói :

- Dù lão ta không phải Quỷ Môn quan chủ đi nữa nhưng dám đến ngăn cản việc ta làm thì nhứt định ta không đời nào để cho y đi thông thả.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn về phía sân đấu trường, thấy chưa ai động thủ, chàng nghĩ cần phải thuyết phục Thái Thông mới dễ bề hành động.

Nghĩ vậy chàng vội nói :

- Nay lão hòa thượng, người đừng tưởng võ công ông ta kém mà hối hận không kịp đấy. Ông ta chỉ cần đưa ngón tay ra là lấy được cái mạng của người.

Thái Thông lúng lúng hết :

- Im mồm!

Dứt lời, lão phát tay một cái, mười tên thủ hạ liền sắp thành hàng chữ nhất.

Bộp!

Một tiếng vỗ tay của Thái Thông.

Mười tên thủ hạ tức khắc phóng ra mười hoàn Hỏa nham.

Trịnh Kiếm Hồng cười lên như quỷ rống :

- He he he! Người tưởng đem mấy thứ trò chơi này ngăn chặn được ta sao?

Lời dứt, Trịnh Kiếm Hồng tung mình nhảy vọt lên không cao hơn một trượng.

Đồng thời vận đủ mười hai thành công lực đẩy mạnh ra song chưởng.

Chưởng phong đi như sấm sét nhắm ngay mười hoàn Hỏa nham áp tới.

Nhưng lạ thay, hai đạo kinh phong như thác đổ vừa chụp tới, mười hoàn Hỏa nham phát nổ.

Ầm! Ầm...

Tiếng vang long trời lở đất, rừng núi chấn động rung rinh, lửa cháy lan tràn tứ tung.

Trịnh Kiếm Hồng cả kinh, không dám xem thường món võ khí lợi hại ấy.

Nhanh như chớp, Trịnh Kiếm Hồng hét lên một tiếng phóng mình nhảy ra xa hơn hai trượng. Miệng quát :

- Các người hãy dừng tay.

Thái Thông hét :

- Tiểu tử, ngươi sợ rồi ư?

Trịnh Kiếm Hồng cười lạt :

- Ngươi sức mấy mà ta sợ.

- Tốt lắm! Xem đây!

- Khoan!

- Cái gì nữa?

- Trước khi đấu, ta muốn ngươi thả lão tiên bối kia ra. Lão ấy không dính líu gì với chuyện của ta và ngươi. Có giỏi thì cứ giao đấu với Trịnh Kiếm Hồng này.

Thái Thông cười thâm :

- Tiểu ma đầu, ngươi bảo sao? Thả lão ta à?

- Ủ!

- Ngươi đừng quá cuồng ngạo, dù cho lão già ấy có tài hô phong hoán vũ, làm đảo điên thiên hạ cũng khó thoát khỏi tay lão tăng đây.

Trịnh Kiếm Hồng cười khẩy :

- Lão ác tăng, ngươi nói thế là chưa biết trời bao lớn, đất bao dày. Tưởng trên giang hồ này chỉ có mình là võ lâm đệ nhất thiên hạ sao?

Thái Thông quát :

- Hừ! Ngươi cũng không thoát chết đâu đứng lớn lối.

- Ta đợi sự chứng minh!

- Khà khà khà! Rõ là thằng ngốc không biết sống chết là gì.

- Im mồm! Coi chừng ta đây.

Lời chưa dứt, hai tay chàng xẹt song chưởng “Diêm Vương Câu Hồn” lẹ như chớp nhoáng.

Hai đạo kinh phong bắn đi như quả búa ngàn cân ép vào Thái Thông, khiến lão cả kinh nhảy lui về hai ba bước. Nhưng đã trễ.

Bình!

Thái Thông vắng bắn ra hơn hai trượng, miệng ói máu đỏ tươi.

Trịnh Kiếm Hồng đắc ý cười to :

- Há há há!...

Tiếng cười chưa dứt, Trịnh Kiếm Hồng tung thêm song chưởng mạnh như ba đào ép tới mười tên bộ hạ của Thái Thông.

Mười tên bộ hạ kinh hãi rú lên tiếng thất thanh, nhất loạt nhảy lui né tránh.

Thừa thế, Trịnh Kiếm Hồng phóng vọt mình về phía cao phong.

Thân thủ chàng lệ như diệt xẹt, làm cho ai nấy đều sửng sốt, đứng há mồm.

Họ chưa kịp phản ứng, Trịnh Kiếm Hồng đã xẹt ra hai đường chiêu khốc liệt, miệng la lớn :

- Tiền bối chạy đi!

Bích Linh lão tăng cũng quá đỗi kinh ngạc, nhưng không dám chậm trễ.

Thân ảnh lão bắn xẹt vào bụi rậm mất dạng.

Sau khi Thái Thông tỉnh dậy, không còn thấy Trịnh Kiếm Hồng và Bích Linh lão tăng đâu nữa. Lão giận tái mặt, quát lớn :

- Các người để bọn khốn ấy chạy rồi ư?

Không ai trả lời một tiếng.

Thái Thông càng thêm phẫn nộ, hết nhìn người này, lại đưa mắt nhìn người kia.

Bầu không khí yên lặng và khẩn trương tột độ.

Đột nhiên lão chấp hai tay lên ngực, miệng nói :

- Thừa Tổ Sư, đệ tử vì trả thù cho môn nhân nên mạn phép dùng đến “Âm Ma Hỏa” khởi đại sát giới.

Nói xong, lão ra lệnh cho chúng đệ tử phóng “Hỏa nham” vào tất cả các bụi rậm.

Ầm! Ầm!

“Hỏa nham” nổ vang trời, lửa phát cháy ngọn cao ngùn ngụt.

- Ái da!

Vù! Vù!

Hai bóng người bị lửa tấp nhảy dựng lên. Thoạt trông như hai cây pháo thăng thiên.

Thái Thông nhìn thấy đắc ý cười :

- Há há há!...

Dứt tiếng cười lão lại quát :

- Ngưng tay!

Chúng đệ tử Thiếu Lâm được lệnh, lập tức ngưng phóng “Hỏa nham”.

Mục đích của Thái Thông là giết chết Trịnh Kiếm Hồng và Bích Linh lão tăng. Nên khi nhìn thấy Trịnh Kiếm Hồng cùng Bích Linh lão tăng bị lửa tấp, lão thấy kế hoạch mình đã có kết quả.

Giờ chỉ chờ ngọn lửa tàn là đến xem hai cái xác thành than.

Xem tiếp hồi 63 Dừng kế giải vây

63. Hồi 63 Dừng Kế Giải Vây

Thái Thông bước tới chỗ Trịnh Kiếm Hồng và Bích Linh lão tăng.

Đột nhiên lão thối lui về một bước, mặt mày thất sắc kêu lên tiếng thê thảm :

- Trời!

Tám người Chuồng môn giật mình chạy bay tới hỏi :

- Lão huynh làm sao thế?

Thái Thông ý ố một hồi mới bật thành tiếng :

- Chúng nó thoát rồi!

Tám người Chưởng môn đảo mắt tìm kiếm khắp nơi không thấy xác Trịnh Kiếm Hồng và Bích Linh lão tăng đâu cả. Chỉ thấy toàn là tro than cây rừng mà thôi.

Ai ai cũng đều mất hồn vía.

Họ không ngờ Trịnh Kiếm Hồng và Bích Linh lão tăng quá tài tình đến nỗi họ không dám tin là chuyện thật.

Thái Thông sợ toát mồ hôi.

Lão nghĩ rồi đây, Trịnh Kiếm Hồng sẽ có ngày trở lại Thiếu Lâm báo thù, Thiếu Lâm làm sao tránh được thảm khốc.

Lão đem “Âm Ma Hỏa” ra dùng là miếng đòn cuối cùng lợi hại độc nhất của Thiếu Lâm. Thế mà không trừ được Trịnh Kiếm Hồng thì nói chi tiêu diệt được tên Bích Linh Ma Ảnh.

Lão vừa sợ vừa thất vọng khiến lão không còn biết gì nữa.

Lão đứng thừ người như pho tượng không hử môi nói một tiếng.

Thái Huệ thấy vậy ứng tiếng nói :

- Thưa Chưởng môn, đối phương đã cao bay xa chạy ta nên về thôi.

- Hừ! Nếu ta biết được sự thể này đã cho “Âm Ma hỏa” đốt cháy nó ngay từ đầu.

Thái Huệ nói :

- Thưa Chưởng môn, ta nên về rồi bàn kế hoạch khác.

Thái Thông nghe nói cũng phải liềm hương qua mấy vị Chưởng môn bạn thương nghị.

Và ai cũng quả quyết rằng nhất định Trịnh Kiếm Hồng không sớm thì muộn cũng sẽ trở lại Thiếu Lâm tự để báo thù. Nhưng phải đợi bao lâu, không ai dám quả quyết.

Trịnh Kiếm Hồng xuất hiện bằng cách nào cũng không ai biết được?

Họ chỉ biết bảo nhau là cẩn thận đề phòng.

Thình lình Thái Thông nói lớn :

- Đề phòng là việc dĩ nhiên. Nhưng ngay bây giờ ta nên cho bao vây chu vi cánh rừng này.

Dứt lời không để ai kịp nói, lão liền ra lệnh cho môn hạ chia nhau vây lấy khu rừng.

Nói về Trịnh Kiếm Hồng và Bích Linh lão tăng.

Trong lúc hai người bị lửa tấp cháy áo, liền lập tức cởi áo ngoài quăng lên không, đồng thời phóng mình lướt qua ngọn lửa chạy biến ra ngoài.

Trịnh Kiếm Hồng nhanh chân xuyên qua khu rừng bên cạnh. Còn Bích Linh lão tăng rẽ lên ngọn núi kế bên.

Không ngờ ngọn núi lại nằm trong vòng mai phục của Thiếu Lâm tự.

Trịnh Kiếm Hồng may mắn thoát khỏi, lại thấy tình thế quá nguy hiểm nếu không lo chạy thoát, biết đâu lại chẳng gặp nhiều tai họa khác. Nhưng chàng lâm vào đại nạn thì không sao, đáng này để Bích Linh lão tăng bị hại chàng không muốn.

Vì sự an toàn của Bích Linh lão tăng, Trịnh Kiếm Hồng liền nghĩ đến phương kế giải cứu cho ông ta.

Trong lúc cấp bách, trí óc chàng lại trở nên bình tĩnh, sáng suốt lạ lùng.

Chàng nghĩ ngay đến cách “Thâu thiên hoán nhật”. Cách này muốn dùng phải đi tìm Đỗ Thu Linh giúp cho một tay mới có hy vọng.

Nhưng hiện tại không biết Đỗ Thu Linh ở đâu? Đi phương hướng nào?

Chợt Trịnh Kiếm Hồng nhớ mùi “Kỳ Nam Bảo Hương” trong người Đỗ Thu Linh.

Mùi này nồng lắm, khi nàng đi qua chỗ nào thì mùi này giữ bên trong đường đó, không thể tan ngay được.

Nghĩ vậy, Trịnh Kiếm Hồng bắt đầu theo hơi mùi “Kỳ Nam Bảo Hương” đi tìm kiếm Đỗ Thu Linh.

Không bao lâu chàng gặp ngay Đỗ Thu Linh và nói qua tự sự cho nàng nghe.

Đỗ Thu Linh hỏi :

- Lão tiên bối ấy còn trong vòng vây à?

Trịnh Kiếm Hồng đáp :

- Phải!

Đỗ Thu Linh hỏi :

- Em thắc mắc là võ công ông ta cao cường mà không đánh lại được bọn kia sao?

Trịnh Kiếm Hồng nhăn mặt :

- Em phải biết, nếu họ dùng võ công thì anh đâu có nhờ em, đằng này họ dùng “Âm Ma hỏa” đốt rừng, dù cho ba đầu sáu tay địch cũng không nổi đứng nói chi là...

Đỗ Thu Linh hỏi :

- Anh vào trong ấy không được sao?

- Không phải vào không được, nhưng giải cứu cho ông ta không nổi.

- Thế, anh định thế nào?

- Đi tìm ngay Quỷ Môn quan chủ giúp sức.

Đỗ Thu Linh cau mày :

- Quỷ Môn quan chủ có tài ba gì sao lại đi tìm ông ta?

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Ý anh là nhờ con người ông ta chứ không mong cậy võ công ông ta.

Đỗ Thu Linh càng thêm kinh ngạc :

- Nhờ con người ông ta! Ý anh muốn nói gì?

- Vì Quỷ Môn quan chủ này là người thiết, còn Bích Linh lão tăng là Quỷ Môn quan chủ giả.

Lúc này nếu có Quỷ Môn quan chủ thực xuất hiện, Cửu đại môn phái sẽ nhìn lầm tưởng đâu là Bích Linh lão tăng.

Do đó, họ sẽ quay lại rượt bắt Quỷ Môn quan chủ, Bích Linh lão tăng thừa cơ chạy thoát.

Đỗ Thu Linh hỏi tiếp :

- Nhiệm vụ của em thế nào?

- Lúc Quỷ Môn quan chủ thực xuất hiện em sẽ thân hành lên đỉnh núi nói cho Bích Linh lão tăng biết, để lão chạy đi.

- Được rồi! Chúng ta đi thôi.

Hai người liền quay gót đi tìm Quỷ Môn quan chủ.

* * * * *

Quỷ Môn quan ở một nơi địa thế vô cùng hiểm trở, nhưng rất yên tĩnh.

Nơi đây được bố phòng vô cùng kỹ lưỡng, quanh năm suốt tháng không một bóng người lui tới.

Nay lại có hai bóng người trở thuật khinh công đi như gió xẹt vào Quỷ Môn quan. Hai bóng đó chính là Trịnh Kiếm Hồng và Đỗ Thu Linh.

Hai người vừa đặt chân vào địa đạo Quỷ Môn quan, thành linh từ trên cao bay xẹt xuống năm bóng người vạm vỡ. Nhưng mặt mày ai nấy đều giống như quỷ sứ.

Trịnh Kiếm Hồng và Đỗ Thu Linh lập tức dừng bước.

Đang lúc ấy một người độ năm mươi tuổi bước tới, quỳ xuống trước mặt Trịnh Kiếm Hồng cúi đầu chào và nói :

- Tại hạ là Dẫn Lộ Du Hồn xin bái kiến “Tôn chủ”.

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Cho người đứng lên!

- Đa tạ “Tôn chủ”!

Dẫn Lộ Du Hồn đứng dậy tiếp :

- Tôn chủ đến chắc có điều chi dạy bảo.

Trịnh Kiếm Hồng đáp :

- Đúng!

Dẫn Lộ Du Hồn nói :

- Vậy xin mời Tôn chủ vào gặp Quan chủ.

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Không cần vào trong ấy. Vì ta có chuyện gấp mau gọi Quỷ Môn quan chủ ra đây cho ta.

Dẫn Lộ Du Hồn sợ sệt nói :

- Thưa Tôn chủ! Quan chủ tại hạ có nói nếu Tôn chủ đến xin mời vào để được tiếp đón long trọng. Nếu tại hạ thối kèn gọi Quan chủ ra e vị phạm thượng lệnh phải tội chết. Tại hạ không dám tuân lời Tôn chủ được.

Trịnh Kiếm Hồng trợn mắt quát :

- Đồ ngốc! Điều này ta chịu trách nhiệm mau thối kèn gọi Quỷ Môn quan chủ ra cho ta.

- Thưa Tôn chủ...

- Đừng lồi thối, ta có việc cần kíp lắm, không thể chờ lâu đấy nhé.

- Vậy...

- Mau lên!

- Vâng!

Dẫn Lộ Du Hồn móc túi lấy kèn kê vào miệng thổi một hơi :

- Toe! Toe!

Âm thanh tiếng kèn vô cùng kỳ dị. Mới nghe tưởng như tiếng ma quỷ tru tréo, rên la, khiến người nghe lạnh mình.

Không đầy nháy mắt, một bóng người từ trong môn quan bay xẹt ra, theo sau có tám người hộ vệ.

Khởi nói cũng biết người ấy là Quỷ Môn quan chủ rồi!

Quỷ Môn quan chủ trông thấy Trịnh Kiếm Hồng thì vui mừng lên. Thoáng cái mặt lão hầm hầm hướng qua Dẫn Lộ Du Hồn quát :

- Quý khách đến sao mà vô phép đến thế...

Trịnh Kiếm Hồng bước tới nói :

- Người đừng trách nó, chính ta bảo nó thổi kèn đó.

Quý Môn quan chủ quay lại Trịnh Kiếm Hồng :

- Ô! Té ra lính của Tôn chủ?

- Đúng!

Quý Môn quan chủ sụp quỳ xuống hỏi :

- Tôn chủ đến tể môn có việc chi cần lắm phải không?

- Phải! Ta định nhờ người ra mặt giúp ta một việc.

- Thưa Tôn chủ có thể nói ra cho lão phu nghe thử được không?

Trịnh Kiếm Hồng đáp :

- Người đứng lên đi.

Trịnh Kiếm Hồng đem chuyện giải cứu Bích Linh lão tăng ra nói.

Sau cùng kết luận :

- Ta tin người làm được.

Quý Môn quan chủ đáp :

- Vâng!

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Tốt lắm! Người hãy đi ngay cho.

Dứt lời, Trịnh Kiếm Hồng nắm tay Quý Môn quan chủ chạy đi.

Đỗ Thu Linh vội vã cất bước theo sau.

Ba người phóng đi như tên bắn, không mấy chốc vượt có trên mười ngọn cao phong, và rừng rậm.

Nói về nhóm người Cửu đại môn phái trong vài ngày nay, ai nấy đều cũng sốt ruột, lo âu vì chưa bắt được Bích Linh lão tăng và cũng không thấy Trịnh Kiếm Hồng xuất hiện.

Trong lòng họ như lửa đốt, đứng ngồi không yên.

Đột nhiên, trước mắt họ thấy một người con gái xuất hiện. Họ sửng sốt kêu lên :

- Ánh sáng! Đỗ cô nương!

- Vâng chính tôi đây.

Thái Thông vội hỏi :

- Hừ! Thăng Trịnh Kiếm Hồng đâu?

Ngay lúc ấy có tiếng phá không truyền đến :

- Kha kha kha! Trịnh mỗ có mặt đây!

Mọi người giật mình thất sắc, quay phắt lại.

Trịnh Kiếm Hồng như con diều từ trên không bay xẹt xuống dựa bìa rừng.

Chín người Chưởng môn tay vội chụp lấy hoàn “Hỏa nham” toan phóng ra thiêu sống Trịnh Kiếm Hồng.

Trịnh Kiếm Hồng có phần hơi sợ nhưng vẫn làm tỉnh cười lớn :

- Mấy ngày nay quý vị chắc bực bội lắm phải không?

Thái Thông trợn mắt nói :

- Ranh con này chọc tức ông đấy ư?

Trịnh Kiểm Hồng nói :

- Chọc lão ác tăng làm gì cho phiền phức. Chỉ tiếc ba ngày bao vây của các người không ngờ hóa ra công dã tràng.

Thái Thông giật mình hét :

- Ranh con, mày nói gì?

- Há há! Bích Linh lão tăng đã ra khỏi ngọn núi mà các người bao vây rồi.

Xem tiếp hồi 64 Cửu đại môn phái mắc kế

64. Hồi 64 Cửu Đại Môn Phái Mắc Kế

Thái Thông bán tín bán nghi hét lớn :

- Đừng nói bậy.

Trịnh Kiểm Hồng cười nhạt :

- Noi bậy ư? Nếu người không tin cho người lên đỉnh núi thì biết hư thực.

Đang lúc ấy, tám người Chương môn bước tới nói :

- Lão huynh, ta thử sai người lên núi coi ra sao?

Lời đề nghị này ai ai cũng đều lo sợ. Vì họ dự biết Bích Linh lão tăng không phải dễ hiệp đáp. Nếu sơ suất là bỏ thầy ngay với lão.

Thái Thông nhăn mặt nói :

- Sai ai bây giờ?

Trịnh Kiểm Hồng ranh mãnh đáp :

- Các người sợ lão ấy nuốt sống thì có Đỗ cô nương đây.

Liệt Đường đạo trưởng nói :

- Được! Xin mời Đỗ cô nương lên!

Trịnh Kiểm Hồng thấy Cửu đại môn phái trúng kế, trong lòng mừng không kể xiết.

Đỗ Thu Linh “vâng” một tiếng thân ảnh đã bay tung lên trên đỉnh núi.

Khi tới nơi, Đỗ Thu Linh giả vờ đảo một vòng quanh đỉnh núi như tìm kiếm.

Chín người Chương môn thấy kỳ lạ vội hỏi :

- Có thấy lão ấy không?

Đỗ Thu Linh nói vọng xuống :

- Không thấy ai cả.

Thái Thông sửng sốt :

- Cô nói gì? Nhắc lại xem sao.

Đỗ Thu Linh đáp :

- Không có ai trên này cả.

- Chắc không?

- Chưởng môn không tin cứ thân hành lên xem.

Trịnh Kiếm Hồng cười nói :

- Ha ha ha! Không lẽ Đồ cô nương lại đi nói dối.

Thái Thông tức giận điên người chửi đồng lên :

- M... mày! Im mồm cho ta.

Trịnh Kiếm Hồng nổi nóng quát :

- Người đã lớn tuổi lại là người Phật môn nói chuyện nên nhã nhặn một chút, không sợ các vị Chưởng môn bạn cười vào mặt sao?

Thái Thông đỏ mặt tía tai chưa kịp mở miệng thì Trang Hựu Chính Nhân nói :

- Thôi, đừng tranh nhau vô ích, để ta lên xem sẽ rõ trắng đen.

Dứt lời, lão phóng mình chạy về phía núi.

Lão vừa đi được vài bước, đột nhiên nghe tiếng cười lạnh lạnh từ phía bìa rừng truyền đến :

- Kha kha! Lão phu ở đây này, muốn gì thì cứ qua đây, lên núi chi cho mất công.

- Hả?

- Ánh sáng!

- Đúng lão già ấy rồi!

- Trời!

Những tiếng kinh hô của mấy người Chưởng môn vang dậy như sấm.

Vì trước mặt họ quả là Bích Linh lão tăng chứ còn ai khác.

Mọi người đều chưng hửng.

Họ đã bao vây từ ba ngày nay, con kiến cũng không lọt, tại sao lão ta thoát được?

Sự thật, người xuất hiện trước mặt họ không phải là Bích Linh lão tăng mà là Quỷ Môn quan chủ thực sự.

Giữa lúc mọi người còn đang hoang mang, Trịnh Kiếm Hồng và Đồ Thu Linh đã phóng chạy đi mất dạng.

Đồng lúc, Thái Thông cũng ra lệnh đuổi theo bắt Quỷ Môn quan chủ mà quên đứt Trịnh Kiếm Hồng và Đồ Thu Linh.

Lệnh Thái Thông vừa hô :

- Đuổi bắt nó!

Quỷ Môn quan chủ nhanh như chớp nhún mình lẩn vào rừng sâu mất dạng, để lại chuỗi cười ngạo nghễ làm ai nấy cũng đều nổi xung lên.

Đệ tử Cửu đại môn phái cũng với chín người Chưởng môn tính ra có tới cả trăm mạng, ùn ùn kéo rượt bắt Quỷ Môn quan chủ mà không ngờ chính lúc đó, Bích Linh lão tăng còn ẩn trên ngọn núi.

Đội nhóm người Cửu đại môn phái đi xa, Bích Linh lão tăng mới rời khỏi ngọn núi.

Nói về Trịnh Kiếm Hồng và Đồ Thu Linh sau khi thi hành xong kế hoạch, liền quay gót chạy đến chỗ hẹn với Quỷ Môn quan chủ.

Hai người vừa đến nơi đã thấy Quỷ Môn quan chủ có mặt ở đó tự bao giờ.

Quỷ Môn quan chủ mỉm cười nói :

- Việc đã xong, lão phu xin kiếu từ vậy.

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Xin đa tạ Quan chủ đã giúp chúng ta.

Quý Môn quan chủ đáp :

- Chuyện đó là bao, xin Tôn chủ đừng nói thế.

Dứt lời, Quý Môn quan chủ nhún mình phóng trở về Quý Môn quan.

Trịnh Kiếm Hồng đợi Quý Môn quan chủ quay đi xong, chàng quay lại hỏi Đỗ Thu Linh :

- Em có gặp Bích Linh lão tăng không?

Đỗ Thu Linh đáp :

- Có! Ông ta nói có lời cảm ơn anh!

- Còn gì nữa không?

- Có! Ông tỏ ý không muốn đi mà ở thêm vài ngày trong vùng đất Thiếu Lâm để dò la tin tức Bích Linh Ma Ảnh.

Trịnh Kiếm Hồng trầm ngâm nghĩ ngợi một hồi, đột nhiên nói :

- Chết! Ông ta tính vậy không được. Chúng ta mau tìm lão xem sao!

Trịnh Kiếm Hồng và Đỗ Thu Linh tức tốc quay trở lại phía núi mà Bích Linh lão tăng đã trốn.

Đến nơi hai người không thấy Bích Linh lão tăng ở đâu cả. Chỉ thấy trên đường đi để lại bốn dấu chân người.

Trịnh Kiếm Hồng xem qua kinh ngạc nói :

- Nếu Bích Linh lão tăng đi thì để lại hai dấu chân sao lại là bốn. Có lẽ ngoài Bích Linh lão tăng ra còn có thêm người khác. Nhưng chưa biết là ai.

Đỗ Thu Linh vọt miệng nói :

- Lúc ở trên núi, tiền bối nói hình như có Bích Linh Ma Ảnh đến.

Trịnh Kiếm Hồng thất sắc nói :

- Em Linh, ta lựa theo dấu chân đuổi theo Bích Linh lão tăng đi.

Hai người phóng mình xuống núi, đi độ vài mươi dặm thấy trước mắt có hai bóng người, một trước một sau.

Hình như họ đuổi rượt với nhau.

Người chạy trước nhanh chân hơn người chạy sau một chút.

Trịnh Kiếm Hồng thấy thế gia tăng thêm công lực đuổi theo gấp.

Không bao lâu, chàng cùng Đỗ Thu Linh bắt theo gần kịp hai người kia.

Đột nhiên, hai bóng người chạy trước vụt ngừng bước, quay lại nghênh với nhau.

Hai người đều thủ thế hờm sẵn. Hình như không ai dám ra tay trước.

Trịnh Kiếm Hồng xem kỹ lại thì ra một người là Bích Linh lão tăng và một người mang mặt nạ kỳ dị. Chàng đoán có lẽ Bích Linh Ma Ảnh nên lập tức phóng mình về phía Bích Linh lão tăng.

Trong lúc thân ảnh Trịnh Kiếm Hồng bay xẹt tới, thành linh, một ngọn kinh phong vô cùng khốc liệt đánh bổ vào bả vai chàng.

Chàng vừa kịp phát giác ra thì ngọn kinh phong đã quét trúng rồi.

Bình!

- Ái da!

Người chàng bắn ngược lên loạng choạng ngã xuống, miệng phun ra búng máu đỏ ối.
Người bí mật vừa đánh ra một chưởng thần tốc, thân ảnh cũng đồng thời bay xẹt về phía Trịnh Kiếm Hồng.
Hai đường chỉ phong đưa ra nhanh như gió, điểm vào huyết đạo Trịnh Kiếm Hồng.
Trịnh Kiếm Hồng hự lên một tiếng nằm bất động.
Người đánh lên đó không ai khác hơn là một trong Thập Đại Ma Tinh, Thiên Ma Nhơn Giả.
Hắn chống nạnh nhìn Trịnh Kiếm Hồng nằm trên mặt đất buông ra chuỗi cười khắc khắc :
- Ta nhận lệnh Ma chủ, nếu cần thì phé võ công người trước. Như vậy ta không phé không được.
Nói xong Thiên Ma Nhơn Giả cúi xuống, hai bàn tay xòe ra.
Xem tiếp hồi 65 Con đường chết

65. Hồi 65 Con Đường Chết

Trịnh Kiếm Hồng bị điểm huyết nằm bất động nhưng hai mắt nhìn đăm đăm vào mặt Thiên Ma Nhơn Giả với vẻ đầy hận tức trong lòng.

Thiên Ma Nhơn Giả thấy thế trợn mắt quát :

- Tiểu tử nhìn cái gì?

Hai ngón tay Thiên Ma Nhơn Giả nhắm ngay mắt Trịnh Kiếm Hồng đâm thẳng xuống.

Bỗng Thiên Ma Nhơn Giả rú lên một tiếng thê thảm.

Phập!

Đầu Thiên Ma Nhơn Giả bay ra khỏi người, nằm lăn lóc trên thảm cỏ. Máu từ cổ phun ra có vòi đỏ ối trông vô cùng khủng khiếp.

Ngay lúc đó một bóng người áo trắng phóng mình bay xẹt tới bên Trịnh Kiếm Hồng.

- Hồng huynh! Anh có sao không?

Trịnh Kiếm Hồng vội nói :

- Thu Linh, mau giải huyết cho anh trước đã.

Đỗ Thu Linh không biết huyết nào của chàng bị phong bế còn đang tìm kiếm từng nơi.

Trịnh Kiếm Hồng sợ mất thì giờ liền nói :

- Em giải “Ma huyết” trước rồi đến huyết “Nhũ Căn”. Võ mạnh một chút.

- Vâng!

Không mấy chốc Đỗ Thu Linh đã giải xong hai huyết cho Trịnh Kiếm Hồng.

Song chàng cũng mất khá nhiều công lực bởi ngọn chưởng ác liệt của Thiên Ma Nhơn Giả.

Chàng sức nhớ đến Bích Linh lão tăng đang giao đấu với lão Ma Ảnh, tức khắc ngồi bật dậy, tung người phóng đi về phía ấy.

Đỗ Thu Linh nhặt kiếm tra vào vỏ nôi gót theo sau.

Trong sân đấu trường, Bích Linh lão tăng và Bích Linh Ma Ảnh tuy là hai sư huynh đệ cùng học chung một thầy đang giao đấu tới hồi gay cấn, chết sống.

Xem ra, công lực Bích Linh lão tăng lúc này hơi kém thế hơn lão Ma Ảnh.

Trịnh Kiếm Hồng nhận rõ được tình hình vội hét lên một tiếng phóng người nhảy vào vòng chiến.

Bích Linh Ma Ảnh thấy một mình đấu với người sư huynh chưa chắc đã thắng, giờ lại có thêm Trịnh Kiếm Hồng thì hại nhiều hơn lợi.

Nghĩ vậy, lão liên tiếp phóng ra sáu chưởng chia làm hai mặt nhắm đánh vào Trịnh Kiếm Hồng và Bích Linh lão tăng.

Ầm! Ầm!...

Cát bụi bay tứ tung!

Cây cối đổ gãy nằm ngổn ngang!

Tiếng nổ vang rền kinh thiên động địa!

Thừa cơ hội ấy, lão Ma Ảnh tung người xuyên qua ngọn cao phóng chạy biến mình vào rừng rậm.

Trịnh Kiếm Hồng toan đuổi theo, chợt thấy Bích Linh lão tăng ôm ngực lão đảo ngồi phệt xuống, miệng ói ra búng máu, chàng cả kinh chạy lại hỏi :

- Tiền bối! Tiền bối làm sao rồi?

Bích Linh lão tăng thở mệt nhọc nói :

- Không sao! Không sao!

- Tiền bối có bị lão Ma Ảnh đánh bị thương.

- Không phải!

- Vậy ai?

Trong lúc ta đuổi theo Ma Ảnh thì có kẻ bí mật đánh lén ở phía sau.

Trịnh Kiếm Hồng giận xanh mặt nói :

- Thiên Ma Nhơn Giả đánh tiền bối đó. Nhưng nó đã bị Đỗ Thu Linh cho một kiếm đứt đầu rồi.

Bích Linh lão tăng buột miệng rít bật tiếng :

- Đáng kiếp!

Trịnh Kiếm Hồng thở dài nói :

- Theo ý tại hạ, tiền bối nên tìm một nơi tĩnh dưỡng ít lâu mới được.

Bích Linh lão tăng nhẹ than :

- Phải! Lão phu cũng đã có ý định đó.

Trịnh Kiếm Hồng hỏi :

- Tiền bối định tĩnh dưỡng ở nơi nào?

- Ta sẽ về Bích Linh thiền viện!

- Bích Linh thiền viện?

- Có gì không tốt sao?

- Tại hạ sợ lão Ma Ảnh trở về đó làm khó dễ tiền bối?

- Nó không dám!

- Thưa tiền bối vì sao lão Ma Ảnh không dám?

- Ở đó lão phu có đặt nhiều cạm bẫy. Nó về tức là nộp mạng cho lão phu.

- Nếu vậy thì khỏi phải lo rồi.

Bích Linh lão tăng nhăn mặt, miệng ói ra búng máu nữa.

Trịnh Kiếm Hồng thất sắc nói :

- Xem bịnh tình tiền bối khá nặng đấy!

Bích Linh lão tăng không nói gì.

Lão ngồi vận khí hành công điều trị.

Qua một hồi sắc diện lão trở lại bình thường nhưng nội thương trong người chưa lành hẳn.

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Tiền bối, để tại hạ đưa tiền bối về Bích Linh thiền viện.

Bích Linh lão tăng đưa tay chặn :

- Không được! Trong võ lâm hiện giờ ngoài các hạ ra không ai đương đầu nổi với lão Ma Ảnh. Các hạ nên ở lại lo bảo vệ cho Cửu đại môn phái và liệu cách trừ khử tên ấy.

Trịnh Kiếm Hồng không yên lòng nói :

- Tiền bối đang bịnh đi một mình nếu rủi gặp lão Ma Ảnh chặn đường thì nguy hại lắm.

- Lão phu cố gắng tránh nó.

Trịnh Kiếm Hồng trầm ngâm một hồi nói :

- Hay là tiền bối để Bạch Y Long Nữ đưa về?

Bích Linh lão tăng đáp :

- Cũng được.

Trịnh Kiếm Hồng chợt nhớ ra võ công Đỗ Thu Linh còn kém nói :

- Tại hạ hơi ngại một điều...

- Điều gì?

- Võ công nàng còn kém e đối phó với tên Ma Ảnh không nổi. Phải chi lúc này có Lý Minh Châu.

Bích Linh lão tăng nói :

- Không sao đâu! Bên cạnh nàng còn có lão phu.

Hai người đang nói thì chợt Đỗ Thu Linh đi tới.

Nàng nói :

- Hồng huynh!

- Gì em!

- Em nghe hình như Cửu đại môn phái kéo đến.

Trịnh Kiếm Hồng đảo mắt quan sát và lắng tai nghe tứ bề.

Quả như lời Đỗ Thu Linh nói, chàng nghe bên phía Tây có rất nhiều tiếng chân người dồn dập đi lần về phía chàng.

Trịnh Kiếm Hồng hấp tấp nói :

- Em Linh! Anh nhờ em đưa tiền bối về Bích Linh thiền viện. Anh có việc không thể đi được.

- Vâng! Nhưng anh cố tránh gặp mặt các vị Chương môn Cửu đại môn phái nhé.

- Vâng!

Dứt lời, Trịnh Kiếm Hồng phóng mình chạy qua phương Đông. Còn Đỗ Thu Linh và Bích Linh lão tăng đi về phía Bích Linh thiền viện.

Mục đích của Trịnh Kiếm Hồng lúc này cố gắng tránh đụng độ với Cửu đại môn phái, chỉ lo sao trừ cho được Bích Linh Ma Ảnh trước đã.

Bởi thế, chàng thi triển khinh công lướt rừng vượt núi đi tìm Quỷ Môn quan chủ.

Không bao lâu, chàng đã đi vào địa phận Quỷ Môn quan.

Lần này, chàng vì đã quen thuộc đường đi nước bước nên đi rất mau.

Người giữ quan môn thấy Trịnh Kiếm Hồng đến, liền chạy ra cung kính chào hỏi.

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Dẫn Lộ Du Hồn, Quỷ Môn quan chủ có nhà không?

Dẫn Lộ Du Hồn đáp :

- Thưa “Tôn chủ” dạ có ạ! Xin mời Tôn chủ vào.

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Vâng! Dẫn ta vào!

Dẫn Lộ Du Hồn đưa Trịnh Kiếm Hồng đi quanh quẹo một hồi thì tới một khoảng đất rộng. Trước khoảng đất lại có cổng môn lớn. Trên có đề ba chữ đại tự :

“Quỷ Môn quan”. Hai bên cửa lại có khắc hai câu “Nếu ai vào cửa này, bỏ mạng không về”.

Trịnh Kiếm Hồng xem qua, giật mình biến sắc.

Trong lúc ấy Dẫn Lộ Du Hồn đã bước tới gõ cửa.

Cộp! Cộp!...

Cộp! Cộp!...

Qua một hồi lâu mà cửa vẫn chưa có ai mở.

Trịnh Kiếm Hồng nghi ngờ, chụp nắm mạnh vào mạch môn Dẫn Lộ Du Hồn.

- Đây, nghe ta hỏi đây!

Dẫn Lộ Du Hồn kinh ngạc, người run lên :

- Tôn chủ có gì dạy bảo?

- Có phải người đi lạc đường không?

Dẫn Lộ Du Hồn sửng sốt :

- Đâu phải!

Trịnh Kiếm Hồng ấn mạnh tay thêm :

- Vậy hai câu này nghĩa thế nào?

- Dạ... dạ, kẻ dưới đâu dám nói dối Tôn chủ.

Trịnh Kiếm Hồng nghiến chặt răng nói như hét :

- Người dám rộng hòng la ư? Nghĩa là hai câu này rành rành thế đó, còn muốn đánh lừa ta à? Mau dẫn ta trở lại đường chánh, bằng không đừng trách sao ta quá độc ác.

Xem tiếp hồi 66 Đặt cạm bẫy trong Quỷ điện

66. Hồi 66 Đặt Cạm Bẫy Trong Quỷ Điện

- A! Tôn chủ hiểu lầm hai câu ấy...

Trịnh Kiếm Hồng hét lớn :

- Làm cái gì?

- Nghĩa là hai câu ấy đặc biệt dành cho những người thông minh. Vì họ tưởng mình đã hiểu ý nghĩa, nên quay ra tìm đường khác. Như thế là họ trúng kế của Quan chủ.

- Đừng nói bậy.

- Thừa Tôn chủ, đó là sự thật mà chỉ có những người thân cận với Quan chủ biết được thôi.

Trịnh Kiếm Hồng trầm ngâm giây lát nói :

- Nếu lời nói của người là thật, chắc cửa này ít khi dùng tới phải không?

- Dạ đúng!

- Hàng ngày chúng mày đi đường nào?

- Chúng tôi thường đi đường hầm.

Trịnh Kiếm Hồng thấy lời nói Dẫn Lộ Du Hồn có vẻ thành thật, liền buông y ra, nói :

- Thôi, gỡ cửa đi.

- Vâng!

Cộp! Cộp!

Cộp! Cộp!

Giây lát sau, cánh cửa sắt bỗng mở toang ra.

Trước mắt Trịnh Kiếm Hồng là Quỷ Môn quan chủ, đứng sau lưng y là bốn tên hộ vệ. Hai bên đường hai hàng đệ tử sắp đứng dài tận Quỷ đường.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn thấy quang cảnh này mới dám tin lời nói Dẫn Lộ Du Hồn là thật.

Trịnh Kiếm Hồng thở nhẹ ra một cái liền bước vào môn quan.

Quỷ Môn quan chủ vòng tay cúi đầu chào.

Trịnh Kiếm Hồng đáp lễ lại rồi cả hai đi thẳng vào Quỷ đường.

Quỷ Môn quan chủ nói :

- Mời Tôn chủ ngồi!

Trịnh Kiếm Hồng ngồi xuống ghế xong chưa kịp nói thì Quỷ Môn quan chủ đi ngay vào vấn đề :

- Hôm trước lão phu có nói về kế hoạch bắt lão Ma Ảnh nay lão phu xin trình ra Tôn chủ nghe thử.

Trịnh Kiếm Hồng gật đầu :

- Quan chủ cứ nói tiếp.

- Nguyên là lão phu dùng bẫy để bắt lão ấy.

- Bẫy thế nào?

Quỷ Môn quan chủ chậm rãi nói :

- Lão phu đặt hai vòng sắt trong thành ghế, chỉ dậm chân mạnh một cái, vòng sắt phóng ra siết chặt lão Ma Ảnh. Đồng thời lúc ấy nơi chỗ chiếc ghế tự nhiên sụp xuống dưới hầm sâu.

Trịnh Kiếm Hồng thắc mắc hỏi :

- Nếu lúc ấy lão Ma dùng công lực bắn chiếc ghế nhảy vọt lên thì sao?

Quỷ Môn quan chủ lắc đầu nói :

- Không có chuyện ấy! Vì lão phu đã đặt sẵn chất nổ. Nếu đối phương dùng công lực chạm mạnh chiếc ghế sẽ nổ tung. Sức tàn phá của chất nổ có thể làm sập đền này.

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Được vậy thì hay lắm.

Quỷ Môn quan chủ tiếp :

- Lão phu sẽ truyền rao trong thiên hạ là đã bắt được Tôn chủ. Và mời Bích Linh Ma Ảnh đến xét xử. Lão phu tin thế nào lão Ma ấy cũng đến.

Trịnh Kiếm Hồng mỉm cười bảo :

- Kế hoạch của người khá hay. Nhưng e chất nổ sẽ chôn sống luôn cả tại hạ và Quan chủ thì làm sao?

Quỷ Môn quan chủ nói :

- Tôn chủ đừng lo, lão phu và Tôn chủ sẽ rơi vào một cái hầm khác có đường thoát ra bên ngoài. Còn hầm sâu Bích Linh Ma Ảnh là cái hầm chết. Trường hợp chất nổ chúng ta cũng vẫn an toàn. Chỉ mình lão Ma ấy bị hại thôi.

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Trước khi Quỷ Môn quan chủ thi hành thì hãy ra hiệu cho ta biết!

- Vâng! Vâng!

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Đâu ta thử xem!

- Được!

- Đặt chất nổ chưa?

- Chưa!

- Sao thế!

- Vì sợ Bích Linh Ma Ảnh giả dạng len lỏi trong môn hạ nên lão phu chưa đặt.

- Tốt lắm! Ta thử lại bây đi.

Quỷ Môn quan chủ thử bây cho Trịnh Kiếm Hồng xem. Trịnh Kiếm Hồng mừng rỡ nói :

- Lúc này Quan chủ sợ Bích Linh Ma Ảnh giả dạng trong hàng ngũ bộ hạ phải không?

- Vâng!

- Nếu thế ban này Quan chủ mở cửa tiếp đón tại hạ, không sợ lão Ma Ảnh nghi ngờ sao?

- Ồi chà!

- Đừng lo, tại hạ có cách làm lão ấy phải tin.

Quỷ Môn quan chủ quắc mắt hỏi :

- Cách nào?

- Tại hạ và Quan chủ giả vờ giao đấu. Cuối cùng tại hạ giả bị thương, tức nhiên Ma Ảnh phải tin.

Quỷ Môn quan chủ cười ha hả :

- Hay lắm! Nhưng ai ra tay trước?

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Cố nhiên là Quan chủ.

- Được!

Dứt lời, Trịnh Kiếm Hồng đứng phắt dậy phóng mình chạy thoát ra ngoài Quỷ đường.

Quỷ Môn quan chủ hét :

- Người họ Trịnh chạy đâu?

Tiếp theo tiếng hét hai đạo kinh phong bủa đánh ra.

Trịnh Kiếm Hồng quật chưởng đỡ.

- Hừ! Ta không ngờ người hành động hèn mạt đến thế.

- Câm họng lại.

Đơn chưởng đã bổ tới, Trịnh Kiếm Hồng bất thần lộn mình một cái, hai tay gạt xéo phăng đạo kinh phong đối phương.

Quỷ Môn quan chủ hét nói :

- Nằm xuống cho ta.

Lời chưa dứt lão đẩy ra song chưởng, Trịnh Kiếm Hồng rú lên một tiếng thất thanh.

- Ái da!

Rồi ôm ngực lão đảo chạy.

Quỷ Môn quan chủ nhanh như chớp phóng ra hai luồng chỉ phong.

- Hự!

Trịnh Kiếm Hồng kịp kinh hô lên một tiếng, ngã nằm bất động.

Quỷ Môn quan chủ đưa tay chụp nắm lấy cổ Trịnh Kiếm Hồng nhấc bổng lên, hướng qua bọn môn hạ nói lớn :

- Chúng bay mau truyền ra ngoài bảo là bản quan bắt được Trịnh Kiếm Hồng, mời Ma chủ hiện thân trừng phạt.

Dứt lời Quỷ Môn quan chủ cặp nách Trịnh Kiếm Hồng chạy trở vào Quỷ đường.

Đột nhiên...

Một tiếng xé không truyền đến :

- Khoan đã!

Xem tiếp hồi 67 Vực sâu chết người

67. Hồi 67 Vực Sâu Chết Người

Quỷ Môn quan chủ vừa nghe tiếng nói, mặt mày biến sắc, đứng dừng lại.

Trịnh Kiếm Hồng nghe ra tiếng người vừa nói không ai khác hơn là lão Bích Linh Ma Ảnh, trong lòng hơi sợ, thoáng cái chàng giữ lại được bình tĩnh, khẽ nói đủ Quỷ Môn quan chủ nghe :

- Đừng khản trương lắm, cứ theo kế hoạch thi hành, bảo lão ấy vào điện.

Quỷ Môn quan chủ hỏi :

- Tốt không?

- Nếu có biến thành linh ta tùy cơ ứng biến.

Quỷ Môn quan chủ quay lại nói lớn :

- Xin mời Ma chủ vào điện.

Dứt lời, lão phóng nhanh đi.

Bích Linh Ma Ảnh tức tốc đuổi theo vào điện.

Tới nơi, Quỷ Môn quan chủ đặt Trịnh Kiếm Hồng xuống một chỗ đã định trước.

Bích Linh Ma Ảnh cũng tới nơi, lão cười khặc khặc :

- Khá lắm! Khá lắm! Trong Thập Đại Ma Tinh chỉ có Quan chủ là đáng khen.

Quỷ Môn quan chủ cười nói :

- Ma chủ quá khen rồi.

-Ồ! Đó là sự thật, Quan chủ đừng khiêm tốn. Khà khà khà...

Bích Linh Ma Ảnh cười nói xong, một tay lột mặt nạ, một tay cởi áo ngoài ra, bước tới bên Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Khà khà khà! Muốn tìm người thì tìm không được, không muốn tìm thì lại gặp. Bây giờ người như cá nằm trên thớt, ngoan cố thì chết tức khắc đấy nhé.

Quỷ Môn quan chủ nghe thấy càng thêm khấn trương, run giọng nói :

- Mời... mời Ma chủ ngồi, để kẻ dưới tham bái đại lễ.

Bích Linh Ma Ảnh cười nói :

- Thôi, thôi Quan chủ có công bắt được thằng ranh con này, công lao rất lớn khỏi phải khách sáo.

Quỷ Môn quan chủ nói :

- Ma chủ không ngồi, kẻ dưới không... không... không dám...

Bích Linh Ma Ảnh bỗng nhìn vào mặt Quỷ Môn quan chủ hỏi :

- Trịnh Kiếm Hồng đã bị bắt vào tay ta, sao người còn khấn trương thế?

Quỷ Môn quan chủ gượng cười :

- Tại... tại hạ đã lỡ đánh nó quá nặng.

- Hả?

Bích Linh Ma Ảnh sững sốt kêu lên một tiếng rồi tiếp :

- Nếu nó không bị Thiên Ma Nham Giả đánh trúng chưa chắc người hạ nó dễ đâu.

- Cố nhiên! Xin mời... mời Ma chủ.

Bích Linh Ma Ảnh không ngồi, trái lại bước tới bên Trịnh Kiếm Hồng khiến Quỷ Môn quan chủ sợ tái mặt.

Bích Linh Ma Ảnh nói :

- Trịnh Kiếm Hồng đã bị chúng ta bắt. Nhưng có một điều ta muốn hỏi Quan chủ.

Quỷ Môn quan chủ lo sợ :

- Ma chủ có... có... vấn đề gì?

- Trịnh Kiếm Hồng tại sao vác xác đến đây?

- Kẻ dưới dùng kế để gạt hấn.

- Bằng chác nào?

- Trước khi kẻ dưới trình cho Ma chủ biết, xin Ma chủ tha tội cho.

- Tha tội? Tội gì?

- Kẻ dưới giả bộ đánh lừa nó...

- Sao?

- Dạ... kẻ dưới bảo nó hợp tác để chống lại Ma chủ.

- Vì vậy Trịnh Kiểm Hồng mang xác đến Quỷ Môn quan?

- Phải!

Bích Linh Ma Ảnh vụt phá lên cười :

- Khà khà khà...

Quỷ Môn quan chủ lại càng sợ thêm, bước thụt lùi vào phía sau ghế định hành sự.

Trịnh Kiểm Hồng thấy thế, liền ngằm vận công tự phá giải huyết để kịp thời đối phó với tình thế.

Đột nhiên, Bích Linh Ma Ảnh chiếu mắt nhìn thẳng vào mặt Quỷ Môn quan chủ, khiến lão run lên, thần sắc biến đổi khác thường.

- Thưa Ma chủ tha cho kẻ dưới tội chết.

Bích Linh Ma Ảnh mở tròn xoe đôi mắt ngờ vực, nói :

- Không sao!

Quỷ Môn quan chủ đột nhiên giơ cao tay lên hét :

- Trịnh Kiểm Hồng phải chết!

Chữ “chết” chưa thoát khỏi miệng, Quỷ Môn quan chủ nhắm ngay chiếc ghế đánh xuống một chưởng.

Xòà!

Cả phòng Quỷ đường vụt tối đen, tất cả ba người đều lọt xuống một hố sâu.

Hình như Bích Linh Ma Ảnh đã đề phòng trước, vừa trông thấy Quỷ Môn quan chủ xuất chưởng lão nhảy xẹt tới sát bên người Quỷ Môn quan chủ.

Bởi thế, Bích Linh Ma Ảnh không lọt vào cái hố riêng biệt mà lại lọt vào cái hố của Trịnh Kiểm Hồng và Quỷ Môn quan chủ. Thân thủ Bích Linh Ma Ảnh lẹ như chớp, khiến Quỷ Môn quan chủ không ngờ tới.

Trong lúc hụt chân lọt xuống hố, Bích Linh Ma Ảnh tung ngay liên tiếp ba chưởng.

Ầm! Ầm!

Tiếng nổ làm rung động khắp vùng đất Quỷ Môn quan.

Môn hạ Quỷ Môn quan chủ nghe thấy đều thất sắc.

Nhưng chẳng ai dám chạy vào Quỷ đường, chỉ đứng bên ngoài canh gác cẩn mật.

Nói về Trịnh Kiểm Hồng thâm vận giải huyết chưa được, lại thấy tình thế cực kỳ nguy hiểm cái chết như treo lơ lửng trên đầu.

Quỷ Môn quan chủ hứng chưởng miệng tuôn máu ra xối xả.

Trịnh Kiểm Hồng tức tốc thúc đẩy giải được huyết đạo.

Chân vừa chạm đất ướt lạnh, nơi chàng đứng lơ mờ ánh sáng từ một khe núi hắt sang. Trịnh Kiểm Hồng phát giác ra Bích Linh Ma Ảnh cũng rơi gần đó.

Chàng lên tiếng :

- Lão ma đầu, hôm nay oan gia đường hẹp, ngươi còn nói gì không?

Bích Linh Ma Ảnh vụt cười gằn :

- Tiểu tử mày muốn lấy máu trả máu ư?

- Đúng thế, ha ha...

Bích Linh Ma Ảnh cũng phá lên cười khô khan :

- Kha kha kha! Tốt lắm! Ta sẽ cho mày sáng mắt ra...

- Cái gì?

- Hừ! Bích Linh Ma Ảnh này sẽ sát tuyệt vô lâm thiên hạ. Vậy mày tính coi lời lỗ thế nào?

Trịnh Kiếm Hồng rống lên :

- Cứu đại môn phái không dễ hiếp đâu.

- Kha kha kha! Ta đi giang hồ thấy cả, biết cả...

- Thấy cái gì? Biết cái gì?

Bích Linh Ma Ảnh nhún vai nói :

- Ngoài mày ra, ta coi nhân vật vô lâm Cứu đại môn phái chỉ bằng nắm tay.

Trịnh Kiếm Hồng nghĩ lại giật mình. Quả thật Bích Linh Ma Ảnh quá ngạo mạn. Nhưng lời nói của lão không phải là không đúng.

Đột nhiên, Trịnh Kiếm Hồng hét lớn :

- Nằm xuống cho ta!

Chưởng phong mạnh như thác đổ, từ trong hai bàn tay Trịnh Kiếm Hồng thoát ra, người chàng vụt đứng dậy.

Sự kiện xảy ra quá bất thần, Bích Linh Ma Ảnh thất sắc, chỉ còn biết phóng mình lên cao tránh chưởng.

Đồng lúc, song chưởng của lão từ trên không bay chụp xuống ngay đỉnh đầu Trịnh Kiếm Hồng.

Hai đạo kinh phong nặng như hai quả chùy ngàn cân.

Trịnh Kiếm Hồng thất sắc, chỉ kịp lắc lư thân ảnh xê qua thì song chưởng thứ hai, thứ ba, thứ tư dồn dập xẹt xuống đầu chàng.

Ầm! Ầm!...

Ầm! Ầm!...

Trịnh Kiếm Hồng xanh mặt phóng mình ra xa hơn mười trượng.

- Ánh sáng!

Một tiếng rú thê thảm vang lên.

Người Trịnh Kiếm Hồng rơi thẳng xuống vực sâu trăm trượng.

Bích Linh Ma Ảnh chân vừa đứng vững trên mỏm núi nhìn xuống đáy cốc ngẩn ngơ như kẻ khùng điên.

Lão những tưởng bắt được Trịnh Kiếm Hồng sẽ lãnh hội được bí quyết võ công tột bậc của Hư Nhược Văn, nào ngờ... Trịnh Kiếm Hồng rơi xuống đáy cốc này nếu không nát thây thì cũng bầm gan bể mật chết đi.

Thế là mộng lão đã tan.

Lão tức tối hét lên một tiếng tuyệt vọng khiến người nghe phải rúng động thần sắc.

Rồi thoát một cái, lão phóng mình trở xuống núi, buông lại câu rùng rợn :

- Giết, giết sạch thiên hạ!

Xem tiếp hồi 68 Quái nhân một mắt

68. Hồi 68 Quái Nhân Một Mắt

Nói về Trịnh Kiếm Hồng sau khi trượt chân té xuống vực thẳm, chàng kinh hoàng la lên một tiếng hãi hùng, tin chắc mình nát thây, bỏ mạng rồi. Đâu ngờ thân ảnh còn cách đáy cốc độ hai thước, thỉnh thoảng một luồng kinh phong ào tới cuốn đỡ chàng bình yên vô sự.

Trịnh Kiếm Hồng còn đang kinh ngạc, thì tai bỗng nghe một chuỗi cười ròn rảng như tiếng khai sơn phá thạch.

Tiếp theo đó là tiếng quát âm trầm :

- Tiểu tử, lại đây!

Trịnh Kiếm Hồng giật mình quay mặt lại thấy một Quái nhân một mắt, tóc phủ tới tai, mặt mày hung tợn. Chàng run lên :

- A!...

- Khà khà khà!... Thằng nhỏ, ngươi sợ ư? Lại đây! Lại đây!

Trịnh Kiếm Hồng từ từ bước về phía Quái nhân một mắt nói :

- Có phải lão tiền bối cứu mạng tại hạ đó không?

- Thằng nhỏ! Ta ở đây có trên năm mươi năm chưa ai lọt vào đây một người, không lẽ có người khác cứu ngươi.

Trịnh Kiếm Hồng vội sụp quỳ xuống nói :

- Xin đa tạ công ơn tiền bối cứu mạng.

Quái nhân một mắt nói :

- Không cần! Có phải ngươi bị tên Bích Linh Ma Ảnh đánh té xuống đây không?

Trịnh Kiếm Hồng kinh dị hỏi :

- Đúng thế! Làm sao lão tiền bối biết?

- Khà khà khà! Chẳng những biết ngươi bị tên Ma đầu ấy đánh mà còn biết ngươi bị Cửu đại môn phái đang truy tầm ngươi nữa kia.

- Hả?

Trịnh Kiếm Hồng giật mình, há hốc mồm sửng sốt.

Quái nhân một mắt nói tiếp :

- Năm mươi năm trước, ta là cao thủ nổi tiếng giang hồ với cái danh “Hỏa Âm Lôi” Bách Thế Quân.

Trịnh Kiếm Hồng hỏi :

- Tiền bối là “Hỏa Âm Lôi” Bách Thế Quân?

- Phải! Ngươi chưa nghe qua phải không?

- Vâng!

- Khà! Khà khà!..

- Nhưng sao tiền bối không đi giang hồ hành hiệp mà ẩn vào đây?

“Hỏa Âm Lôi” Bách Thế Quân đưa mắt nhìn xa xôi nói :

- Trước kia, trên giang hồ ta cũng bị Cửu đại môn phái hiểu lầm, cho rằng ta là một tên ma đầu, nên đi đâu cũng bị bọn họ vây đánh. Rồi một hôm xô xát, ta lỡ tay hại chết hơn hai trăm cao thủ Cửu đại môn phái. Từ đó, sự hiểu lầm lại càng nhiều...

Trịnh Kiếm Hồng hỏi :

- Vì sao có sự hiểu lầm ấy?

“Hỏa Âm Lôi” Bách Thế Quân chậm rãi nói :

- Ta là nhân vật không phái nào, lại thấy bọn ma đầu từ ngày có tên Bích Linh Ma Ảnh xuất hiện chúng khôi phục được thanh thế, gieo tang tóc khắp trong thiên hạ. Ta thấy thế liền tìm đến chúng ngăn cản, không ngờ giữa lúc đó, gặp phải lão Thái Thông kéo thủ hạ đến bao vây U Ma cốc. Ta mắc kẹt trong U Ma cốc suốt ba ngày, mới thoát khỏi lão Thái Thông. Sự thật ta không muốn giết ai cả. Vì dù tà hay chánh cũng đều là người như nhau. Chỉ khác nhau về tư tưởng mà thôi thì đâu nữ nào lại đi đánh với nhau. Tại sao không đem sự thành thật mà đối đãi, giải quyết mọi vấn đề trong sự êm thấm?

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Nếu mọi người đều nghĩ như tiền bối thì đâu có đổ máu. Đẳng này họ hung dữ quá.

“Hỏa Âm Lôi” Bách Thế Quân ngừng một chút, nói tiếp :

- Thái Thông thấy ta có mặt trong U Ma cốc tưởng ta là người của bọn Ngũ Đại Ma Tinh, cứ lo tìm ta mà giết. Trái lại, Thái Thông không giết được ta mà lại làm tổn thất mất hai trăm nhân mạng. Từ đó, ta quá hối hận, nên tìm xuống đáy cốc này ẩn thân tu luyện tâm tánh, thế không xuất hiện trên giang hồ nữa.

“Hỏa Âm Lôi” Bách Thế Quân nói tới đây thở dài buồn bã.

Giây lát lão nhìn sâu vào mặt Trịnh Kiếm Hồng hỏi :

- Còn người?

Trịnh Kiếm Hồng đem chuyện đã xảy ra thuật lại từ đầu chí cuối cho “Hỏa Âm Lôi” Bách Thế Quân nghe.

Nghe xong lão cười nói :

- Người có duyên phận mới gặp được ta. Vậy để ta truyền dạy vài tuyệt chiêu, tin chắc là tên Ma Ảnh không thoát được tay người đâu.

Trịnh Kiếm Hồng mừng rỡ nói :

- Ôn này văn sinh nguyện ghi tâm khắc cốt, không bao giờ quên.

“Hỏa Âm Lôi” Bách Thế Quân nói :

- Cẩm người nói đến ơn nghĩa với ta. Đời ta chỉ biết làm mà không cần ai mang ơn cả.

Trịnh Kiếm Hồng nói :

- Tiền bối đã dạy, văn sinh xin tuân lệnh.

- Tốt lắm! Thôi ngồi xuống đi. Ta truyền cho chín chục năm công lực của ta và dạy cho người ba chiêu :

Chiêu thứ nhất là “Phong Lôi Đoạt Hồn”

Chiêu thứ hai là “Bách Biến Không Không Ảnh”

Chiêu thứ ba là “Hỏa Âm Lôi”

Trong ba chiêu chỉ có chiêu thứ ba khó hơn hết.

Khi đã thuộc ba chiêu này, người sẽ là đệ nhất thiên hạ, không ai dám làm khó dễ nữa đâu.

Nhưng ta dặn trước, khi nào cần kíp mới đem chiêu thứ ba ra dùng.

Chiêu thứ ba chỉ cần người thổi mạnh ra tức khắc một luồng khí nóng như lửa xẹt tới đối phương và phát nổ lửa bốc cháy ngất trời.

Trịnh Kiềm Hồng nói :

- Lợi hại đến thế sao tiền bối?

- Đúng vậy.

- Thừa tiền bối còn chiêu thứ hai và thứ nhất?

- À, hai chiêu này một chiêu biến ảnh mất dạng, một chiêu là chưởng pháp.

Xem tiếp hồi 69 Khó thoát

69. Hồi 69 Khó Thoát

Nói về Bích Linh Ma Ảnh tức giận vì không đoạt được “Đại Thần bảo kinh”, lão vừa xuống núi là chạy đi tìm võ lâm Cửu đại môn phái.

Nhưng vừa đi được hơn trăm dặm, thỉnh thoảng một tiếng lạnh lẽo xé không truyền đến :

- Đứng lại!

Một bóng áo hồng từ trên cao xẹt xuống chặn ngang đường đi của lão.

Bích Linh Ma Ảnh giật mình lui về một bước nói :

- Tưởng ai té ra là Phong Lưu giáo chủ.

Phong Lưu giáo chủ cười khẩy :

- Ta hỏi người Trịnh Kiềm Hồng hiện giờ đang ở đâu?

Cùng lúc, Lý Minh Châu dẫn một đám nữ bộ hạ chạy tới, hét lớn :

- Bích Linh Ma Ảnh, có nghe mẹ ta hỏi không?

Bích Linh Ma Ảnh nhún vai nói :

- Nó té xuống dưới “Nhất Tử cốc” tan xác rồi.

Lý Minh Châu tưởng như tiếng sét đánh ngang tai, tái cả mặt mày hỏi :

- Người nói sao?

Bích Linh Ma Ảnh lạnh lùng đáp :

- Chết rồi!

- Chết! Trời!...

Nàng kêu lên tiếng thê thảm, tay bủn rủn té nhào xuống đất.

Phong Lưu giáo chủ hoảng hốt nhảy vọt tới đỡ :

- Châu con! Hãy bình tĩnh.

- Mẹ! Anh Hồng con chết, con cũng không sống!

- Châu con! Con hãy bình tĩnh, trước mắt chúng ta là kẻ thù, con không muốn báo thù giùm Trịnh Kiềm Hồng sao?

Nghe nói tới báo thù, nàng cảm thấy trong người máu nóng nổi lên xung thiên, vụt đứng lên hét lớn :

- Hừ! Người giết Trịnh Kiềm Hồng thì ta băm thây người ra vạn đoạn.

Lời chưa dứt, thân ảnh Lý Minh Châu phóng chụp qua Bích Linh Ma Ảnh.

Phong Lưu giáo chủ cả kinh đưa tay ra cản nhưng không còn kịp nữa.

Bích Linh Ma Ảnh hét lớn :

- Người đi tìm cái chết.

Nói xong hai tay lão đưa lên.

Hai đạo kinh phong bắn ra như ba đào bổ đánh vào mình Lý Minh Châu.

Phong Lưu giáo chủ thất sắc, ngọc chuông tung cao.

Ầm!

Hai sức chuông ép vào nhau phát nổ rung chuyển cả khu rừng.

Thân ảnh Lý Minh Châu bị dội văng ra hơn hai trượng.

- Ái da!

Nàng nhả mặt kêu khê một tiếng, miệng ói ra búng máu.

Phía đằng này, Phong Lưu giáo chủ cùng với Bích Linh Ma Ảnh chuông phong lớp lớp tung ra.

Tiếng nổ ầm ầm như sấm sét, trời đất tối sầm lại.

Cây cối nghiêng ngả tứ tung.

Quang cảnh chiến trường vô cùng khủng khiếp.

Hai người đấu với nhau có trên năm mươi hiệp mà chưa phân thắng bại.

Đến chiêu thứ sáu mươi, Phong Lưu giáo chủ cảm thấy núng thế, càng đánh càng lùi dần ra.

Lý Minh Châu thấy thế gượng đứng lên, nhảy vào trợ lực với Phong Lưu giáo chủ.

Phong Lưu giáo chủ bỗng hét lớn :

- Lui ra!

Lý Minh Châu chưng hửng chưa hiểu vì sao thì thấy mẹ nuôi mình thân ảnh nhảy xa hơn ba trượng, nàng cũng tức tốc nhảy theo.

Phong Lưu giáo chủ lại hét lớn :

- Thả trùng độc!

Bích Linh Ma Ảnh giật mình, sắc mặt đột biến tái xanh.

Từng đợt, từng đợt độc trùng bay ra như sương mù bao phủ lấy người Bích Linh Ma Ảnh.

Thình lình Bích Linh Ma Ảnh hét lên một tiếng, lão hả miệng thổi ra một luồng khí, tức khắc một vùng độc trùng của Phong Lưu giáo chủ tự nhiên biến mất.

Lão ngửa mặt lên trời cười khắc khắc :

- Còn món nào cứ đem ra dùng rồi về bên kia với Diêm chúa.

Phong Lưu giáo chủ thất sắc.

Bà kêu “trời” một tiếng, thân ảnh lại nhảy phóng tới vây đánh Bích Linh Ma Ảnh.

Ầm! Ầm!

Cát bụi tung bay mù mịt!

Cây cối ngã nằm liệt địa.

Cứ thế, trận chiến kéo dài trên ba tiếng đồng hồ, vẫn chưa ngã ngũ.

Đương lúc đó, từ trên không bay xẹt xuống một loạt một loạt chín bóng người.

Bích Linh Ma Ảnh cảnh tỉnh nhảy lui ra, hét :

- Cửu đại chuông môn muốn gì?

Thái Thông bước tới nói lạnh lùng :

- Lấy mạng người.
- Hả!

Lão vụt cười khà khà!...

Tiếng cười của Bích Linh Ma Ảnh làm cho Cửu đại chưởng môn diên tiết.

Không ai nói với ai tiếng nào cả, chỉ nhất loạt hét lên một tiếng nhảy vào sân đấu trường tiếp tay với Phong Lưu giáo chủ và Lý Minh Châu.

Cùng lúc, Cửu đại môn phái từ bốn phía rừng xông ra bao vây lấy sân đấu trường.

Bích Linh Ma Ảnh như con mãnh hổ, thân ảnh nhảy lên cao, chưởng phong quét ra tứ hướng, một mặt che toàn thân.

Họ quần nhau cho tới ngày thứ năm mà chưa diệt được Bích Linh Ma Ảnh.

Chúng đệ tử Cửu đại môn phái chết nằm la liệt, kẻ mất đầu, người nát thân, lớp mất tay, đám thì ói máu, khiến trường chiến đấu càng lúc càng thêm khủng khiếp.

Bích Linh Ma Ảnh cười ngạo mạn :

- Các người ý đông đánh ta nhưng có động được chéo áo tên mà này đâu. Khà khà khà...

Cửu đại chưởng môn người nào cũng mệt lả, giờ nghe Bích Linh Ma Ảnh chọc tức, lửa giận lại bùng bùng nổi lên.

Thái Thông hét :

- Đùng lớn lối! Một là bọn ta chết, hai là người chết có thể thôi.

Bích Linh Ma Ảnh cười lớn :

- Công lực như sư huynh ta còn không làm hại được ta thì bọn người tài cán gì?

Câu nói này khiến mọi người đều sững sốt.

Thái Thông nghiêng răng rít kêu ken kết :

- Sư huynh ngươi là ai?

Bích Linh Ma Ảnh nói :

- Người mà Cửu đại môn phái vây ở núi Liên Sơn đó.
- Hả? Tên Quỷ Môn quan chủ đó ư?

Bích Linh Ma Ảnh cười to :

- Té ra bọn người không biết gì ráo.

Mọi người lại càng thêm sững sốt.

Liệt Đường đạo trưởng nói :

- Ý ngươi muốn nói gì?

Bích Linh Ma Ảnh cười ha hả :

- Ý gì ư?
- Đúng!
- Ta muốn nói người ấy không phải là Quỷ Môn quan chủ.
- Vậy là ai?

- Sư huynh ta!

- Sư huynh người?

- Đúng! Nhưng ông ta từ lâu lo tu tâm dưỡng tánh ẩn trên Bích Linh thiền viện.

Không ngờ lão ấy hạ sơn giả làm Quỷ Môn quan chủ, cứu Trịnh Kiềm Hồng thì bị bọn Cửu đại môn phái các người vây.

- Đừng láo!

- Trịnh Kiềm Hồng bị ta đánh chết rồi, nếu không kêu nó mà hỏi coi có đúng không? Khà khà khà...

Câu nói này lại làm cho mọi người thêm kinh dị.

Lý Minh Châu nghe nhắc đến Trịnh Kiềm Hồng, lòng nàng như tan nát ra trăm đoạn.

Bích Linh Ma Ảnh cười nói tiếp :

- Các người không tin thì mặc các người.

Sẵn đây ta nói ra hết mọi sự rồi đưa các người qua cõi chết cũng không muộn.

Thái Thông hét :

- Đừng làm bộ kéo dài thời giờ. Hôm nay là ngày tận số của ngươi rồi!

Bích Linh Ma Ảnh thấy Thái Thông toan xuất chưởng tấn công, lão khoát tay nói :

- Khoan đã!

- Ngươi sợ rồi ư?

- Không! Ta muốn nói Cửu đại môn phái một việc quan trọng.

Thái Thông hét :

- Nói mau!

- Chuyện ấy trước khi nghe, ta muốn Cửu đại chưởng môn nên giữ bình tĩnh cái đã.

Lão ngừng giây lát lại tiếp :

- Các người bảo ta hợp cùng Trịnh Kiềm Hồng đánh chết Thái Trí phải không?

Thái Thông trợn mắt hét :

- Còn ai vào đó!

Bích Linh Ma Ảnh cười lớn :

- Các người có mắt mà không người. Há há há!...

Xem tiếp hồi 70 Chết mạng

70. Hồi 70 Chết Mạng

Thái Thông trợn mắt hét :

- Còn ai vào đó?

Bích Linh Ma Ảnh cười lạnh lùng :

- Chính ta mượn tay Thái Trí giết Trịnh Kiềm Hồng, việc gần xong thì sư huynh ta là Bích Linh lão tăng xuất hiện giải vây cho Thái Trí và Trịnh Kiềm Hồng thoát chết.

Ta giận quá, bất thần đánh vào mình Thái Trí một chưởng chính là lúc các người đến.

Thái Huệ chen vào hỏi :

- Rồi người vác Trịnh Kiếm Hồng chạy đi phải không?

- không!

- Tại sao?

- Nó là kẻ thù của ta.

- Vậy ai giả làm Thái Trí vác Trịnh Kiếm Hồng thoát thân lúc ấy?

- Sư huynh của ta.

Thái Thông hét :

- Im mồm! Ta thề rửa thù cho Thái Trí hôm nay.

Lời dứt, thân Thái Thông như con chốt xoáy thẳng vào người Bích Linh Ma Ảnh.

Đối phương hai tay đưa ra.

Bùng!

Thân ảnh Thái Thông bị đẩy ngược dội ra hơn mười trượng.

Tám người Chưởng môn đứng bên ngoài thấy thế, đều cử chưởng đưa lên kinh phong cuốn ào ào như thác đổ.

Ầm! Ầm!

Tám người Chưởng môn bị Bích Linh Ma Ảnh đánh bật ra hơn mười trượng.

Ai nấy cũng đều tức tối, la hét inh trời vỡ đất, quay chưởng ra tấn công.

Đột nhiên, một tiếng hét chất chứa vang lên :

- Có ta đây!

Một bóng đen nhỏ phá không xẹt xuống trước mặt Bích Linh Ma Ảnh.

Chẳng riêng gì lão Ma Ảnh mà luôn cả Cửu đại môn phái cũng như Phong Lưu giáo chủ, Lý Minh Châu đều kinh dị đồng kêu lên :

- Ánh sáng! Trịnh Kiếm Hồng!

Trịnh Kiếm Hồng trợn mắt nhìn Bích Linh Ma Ảnh hét :

- Tên Ma đầu kia, người tưởng ta chết rồi phải không?

Bích Linh Ma Ảnh lui ra một bước, hét :

- Mà chui lỗ nào lên hả?

Trịnh Kiếm Hồng hét :

- Người cầu nguyện đi rồi ta siêu độ cho.

- Mà dám?

- Tại sao không?

Nhóm người Cửu đại môn phái đều thất sắc, vì lúc này có thêm Trịnh Kiếm Hồng, thế cuộc thay đổi chưa biết ra sao?

Nhất là Thái Thông, lão vừa thấy mặt Trịnh Kiếm Hồng, mặt lão hàm hừ lướt tới toan ra tay.

Liệt Dương Dao Trưởng thấy thế, liền nắm tay giữ lại.

Trịnh Kiếm Hồng quét mắt xem sơ qua tình hình rồi nói :

- Xin chư vị Cửu đại môn phái đứng qua một bên, tôi trừ xong tên ma đầu này rồi sẽ tính với chư vị sau.

Dứt lời, chàng hét to lên một tiếng, song chưởng đưa ra, xẹt đánh vào người Bích Linh Ma Ảnh.

Ầm!

Thân ảnh lão ma đầu bị đẩy bật xa hơn mười trượng.

Lão cả kinh, không hiểu Trịnh Kiếm Hồng mới vắng mấy ngày sao lại có công lực của người trăm năm tu luyện.

Cửu đại môn phái cũng như Phong Lưu giáo chủ, Lý Minh Châu đều sửng sốt.

Bích Linh Ma Ảnh không dám khinh thường, mắt ngó Trịnh Kiếm Hồng đăm đăm.

Đột nhiên lão hét to lên :

- Chết cho ta!

Hai đạo kinh phong cuốn ép với tất cả công lực thượng thừa của lão, quyết một sống một còn với chiêu này.

Không ngờ Trịnh Kiếm Hồng khẽ lắc tay một cái, song chưởng của lão bị phá vỡ ngay.

Bích Linh Ma Ảnh tối cả mặt.

Ngay lúc đó, Trịnh Kiếm Hồng đánh ra chiêu “Phong Lôi Đoạn Mệnh”.

Véo!

Đồng thời thân ảnh chàng vụt đột nhiên biến mất.

- Ánh sáng!

Mọi người kinh dị, đến đổi tưởng mình trông lầm.

Bích Linh Ma Ảnh chỉ la lên một tiếng sợ hãi, thối lui chưa kịp, thì miệng ói ra búng máu.

Xòa!

Trịnh Kiếm Hồng lại đột ngột xuất hiện sát bên mình Bích Linh Ma Ảnh.

Lại một phen làm mọi người sửng sốt.

Bích Linh Ma Ảnh xám mặt, tung người vọt chạy.

Trịnh Kiếm Hồng hét :

- Chạy đi đâu?

Vù!

Một đạo kinh phong từ miệng chàng bắn ra nhanh như chớp.

Bùng!

Một tiếng nổ kinh hồn, lửa bốc cháy ngút trời.

Cửu đại môn phái đồng kinh la :

- Hỏa Âm Lôi!

Chữ “Lôi” chưa thốt ra miệng, thì nghe một tiếng rú thê thảm.

- Chết ta!...

Bích Linh Ma Ảnh chỉ còn là một cây lửa.

Trịnh Kiếm Hồng ngửa mặt lên trời cười :

- Há há há! Một đời ma đầu ngang dọc giờ như cây đuốc.

Đang lúc, Lý Minh Châu chạy lại nắm tay Trịnh Kiếm Hồng, nghẹn ngào không nói được tiếng nào.

Phong Lưu giáo chủ nhìn vào mặt chàng nói :

- Thiếu hiệp tài nghệ tuyệt chúng, quả xứng đáng làm “Võ lâm Tôn chủ”.

Trịnh Kiếm Hồng quay lại nói :

- Giáo chủ quá khen rồi!

- Tôn chủ đừng khiêm nhường.

Bất giác Trịnh Kiếm Hồng thở dài nói :

- Diệt được Bích Linh Ma Ảnh êm được một nỗi. Còn một nỗi nữa...

Nói tới đây, chàng hướng mắt về Cửu đại môn phái.

-Ồ! Họ đi đâu rồi?

Phong Lưu giáo chủ, Lý Minh Châu cùng quay lại không thấy ai cả.

Bà mỉm cười nói :

- Chắc họ rút về rồi.

Lý Minh Châu nắm tay chàng giật mạnh :

- Hồng huynh! Ta đi thôi.

Phong Lưu giáo chủ nói :

- Ta cũng phải đi.

Dứt lời, bà phóng mình lẩn vào rừng sâu.

Còn lại một mình Lý Minh Châu và Trịnh Kiếm Hồng, nàng nói :

- Anh Trịnh Kiếm Hồng, sóng gió đã qua, chúng ta có quyền nghĩ đến tương lai chứ?

Bất giác Trịnh Kiếm Hồng thở dài :

- Em Châu! Anh còn một nỗi khổ tâm...

- Em biết rồi!

- Em biết cái gì?

- Chị Đỗ Thu Linh!

Trịnh Kiếm Hồng khẽ gật đầu.

Lý Minh Châu nói :

- Chúng em sẽ về cùng chung sống với anh. Anh nghĩ sao?

Trịnh Kiếm Hồng không nói, đầu cúi xuống nghĩ ngợi.

Thình lình chàng ngẩng lên :

- Em Châu!

- Hồng huynh!...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bich-linh-ma-anh>